OLASILIKSIZ VE
EMPATİ'NİN YAZARI

ADAM FAWER

MÖBIUS

GELECEKTEN MESAJIN VAR

BİR CÜMLE HAYATINI KURTARABİLİR
GELECEKTEN GELİYORSA
ÜSTELİK KENDİ EL YAZINLA

"Hepimizin hayatında, sonrasında hiçbir şeyin aynı kalmadığı,
dünyamızı ikiye ayıran en az bir an vardır.
O an, ilk bakışta muhtemelen önemli görünür. Ama değildir.
Önemli olan daha önce gelir.
Ben Ayırıcı diyorum ona, diğerlerini deviren ilk domino taşı."

Mobius.

İsmini sonsuzluk şeridinden alıyor.
Brooklyn'in gözlerden uzak teraslarında kurulu bir startup.
Ortaklar hipster girişimci Andy ve esrarengiz dâhi fizikçi Rowan'a göre
icatları tüm dünyayı değiştirecek bir devrim niteliğinde.
Temporal Distorsiyon Portalı. Kısaca: Zamanda Yolculuk!
Gelecekten sana, kendi el yazınla gönderilen mesajlar.

Bu icatla kusursuz bir kariyer inşa edebilir, ruh eşinle tanışabilirsin.
Dostların ve düşmanlarınla takvimlerin ötesinde yüzleşebilir,
akla gelmeyecek tüyoların izinde zaman korsanlığına,
sonsuz servet peşinde gelecek hırsızlığına soyunabilirsin.

Ama hepsinden önemlisi; en büyük hatanı düzeltebilirsin.

Caleb kendi elleriyle mahvedene dek hayalini dahi kuramayacağı
bir hayat sürüyordu. Her koşulda sırtını dayayabileceği hayat arkadaşı
Hannah'ya, herkesten çok sevdiği oğlu Seth'e, dünya çapında popüler
teknoloji girişimlerinde göz alıcı bir kariyere sahipti.

Sonra kaçınılmaz sürpriz gerçekleşti.

Caleb şimdi çoğu beyaz yakalının gizli kahramanı olsa da
CEO'lara göre bir hain, yatırımcılara göre steroid basılmış bir kriptonit.
Son dayanağı ve akıl hocası Jim, ona Andy ve Rowan'ın mucizesinden
bahsettiğinde, kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan Caleb
kaybettiği her şeyi kazanma olasılığını keşfediyor.

Türkiye'de hem bilim kurguyu hem okuma alışkanlıklarını yeniledi.
Olasılıksız, Empati ve OZ adlı romanlarıyla milyonları okumaya âşık etti.
Her jenerasyonun baştan keşfettiği fenomen yazar
Adam Fawer bu kez de Zaman'a meydan okuyor.
Kader, özgür irade, geçmiş, gelecek, aşk, felsefe, bilim, polisiye...
Zamanda Yolculuk hiç bu kadar [illegible]mamıştı.
Adam Fawer'dan asla bitmesin istey[illegible]r roman daha.

APRIL

9 786259 864396

APRIL

Mobius © 2024 APRIL Yayıncılık
Mobius © 2024 Adam Fawer

Yayın No: 229
1. Baskı: Ekim, 2024
ISBN: 978-625-98643-9-6

Yayın Yönetmeni: K. Egemen İpek
Çeviren: Algan Sezgintüredi
Editörler: Nazlı Berivan Ak, Ahmet Özgün Tatar
Kapak Tasarım: Tahir Berk Yılmaz
İç Tasarım: Adem Şenel

Baskı: Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 49599

Bu kitabın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Liza Dawson Associates'den alınmıştır.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

APRIL Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İstanbul
Tel: (00 90) 212 252 94 38
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

ADAM FAWER

MOBIUS

APRIL

AÇILIŞ

Hepimizin hayatında, sonrasında hiçbir şeyin aynı kalmadığı, dünyamızı ikiye ayıran en az bir an vardır. O an, ilk bakışta muhtemelen önemli görünür. Ama değildir. Önemli olan daha önce gelir. Ben Ayırıcı diyorum ona, diğerlerini deviren ilk domino taşı.

Maalesef Ayırıcıların değiştirilmesi zor olabiliyor. Bilirsiniz, geçmiş, yarı donmuş bir kil kalıbı kadar yapışkan. Ne yaparsanız yapın bazı şeyler dönüp dolaşıp aynı yere varıyor. Mesela 21 Kasım 1963'te Oswald'a bir kamyon çarpsaydı Kennedy suikastının ardında her kim vardıysa —mafya, Castro, CIA; seç komplo teorini— bence doğrudan Jack Ruby'yi[1] arar ve "Sıra sende," derdi.

Oswald sahiden tek başına hareket ediyorduysa bile keskin nişancı başka bir çatlak o sabah o kitap deposuna girerdi bence. Ayırıcının ne zaman gerçekleştiğini kim bilebilir? Aylar hatta belki yıllar önce...

Elbette Kennedy'yi kurtarmaya çalışmıyorum; yani bunların hiçbiri umurumda değil.

Ben ailemi kurtarmaya çalışıyorum.

Ama onca girişimime rağmen Ayırıcımın ne olduğu hâlâ bir muamma.

---

1 Jack Leon Ruby (d. Jacob Leon Rubenstein, 1911-1967): Kennedy suikastı şüphelisi Lee Harvey Oswald'ı 24 Kasım 1963'te öldüren, Şikago mafyasıyla bağlantılı olduğu öne sürülmüş gece kulübü sahibi. (*ç.n.*)

Tek odalı ofiste etrafıma bakındım. Sarhoş Andy, sarımsı yeşili solmuş bir koltukta, kendi kanından bir gölde yüzüstü yatıyordu. Ölmüş veya ölmek üzere daha birçok kişi yatıyordu tozlu ahşap zeminde. Rowan yoktu ortada. Normalde 32 inçlik monitörlerinin ardında olurdu; ikisi yerde, paramparçaydı şimdi. Üçüncüsü alev almıştı.

Hayatta mıydı, emin değildim ama aygıtı çalıştırmıştı ve tek önemli olan buydu. Ellerim kandan yapış yapıştı.

Ellerini kana buladın... Aman ne yaratıcı...

Kalbim gümbürdüyordu ama Jim'e bakılırsa bunların hepsi planın parçasıydı. Tabii Jim de ölmüştü ve dolayısıyla zannettiğim kâhin değildi belki. Ardında beni neyin beklediğini bilmediğim ışıltılı kapıya aklımda tek bir soruyla atıldım: Tüm bunlara yol açan ayırıcım neydi?

Rowan'a güvenmek miydi? Andy'yle buluşmak mıydı? Jim'le kahvaltı? O aptal *tweeti* atmak? Yoksa ta 12 Ekim 2021 saat 08.14'e, hayatımın ikiye bölündüğü ana kadar mı gidiyordu? Uyurgezer *Önce*'yi, ıstırap dolu *Sonra*'dan ayıran ana.

İki sene önceydi. Daha çocuktum o zaman. Anca kırk iki yaşındaydım.

Kazadan sonra kendimi öldürmek istemediğim tek bir an bile yaşamadım.

Ama yedi ay önce her şey değişti.

Yanlış anlamayın: Hâlâ ölmek istiyordum. Tek fark, yaşamak için bir sebep olabileceğini keşfetmemdi... Ki bir bakıma bu daha da kötüydü.

ŞİMDİ & GEÇMİŞ

1: ŞİMDİ

Bunaltıcı sıcaklıktaki ağustos kaldırımını ardımda bırakıp içeri adım attım. Kocaman kırmızı kadife sandalyelerin çevrelediği masaların beyaz örtüleri parıltılı süslerle vurgulanmıştı, saraylara layık salonun havası serindi. Manhattanlı girişim sermayecileri ile *startup* kurucularının gözde kahvaltı mekânıydı burası.

Lokantaları yeğliyordum ben.

Otuz iki diş sırıtan, ak saçlı melek yatırımcıyı hemen gördüm. Bebek *startuplara* herkesten önce yatırım yaptıkları için melek deniyordu bu tiplere. Ama Jim'in ön protokollerini henüz bir fikir ve PowerPoint sunumundan ibaret hallerinde görmüştüm. Bu melek tuttuğunu altın eden türdendi; dolayısıyla her kurucu kendi sermaye tablosunda onun adını görmek isterdi. Jim Taylor şirketinize yatırım yapmışsa peşinden düzineyle yatırımcı gelirdi.

Öte yandan hisse talebi haliyle devasa oluyor, bu yüzden de kimileri ona şeytan yatırımcı diyordu. Şirket kurucuları istemiyorlarsa Jim'in parasını almak —ve beraberinde gelen külfetli şartları kabul etmek— zorunda değillerdi. Her seferinde alıyorlardı gerçi.

Kömür grisi spor ceketi ve soluk mavi gömleğiyle köşe masalardan birindeydi. Gösterişli tek şeyi, değeri emeklilik ikramiyemi aşan türden, siyahlı-altınlı bir Omega Tourbillon kol saatiydi. Benden neredeyse çeyrek asır büyüktü ama dış görünüşü benimkini ezip geçiyordu. Gök mavisi gözlerine

karşı çamur kahverengisi gözlerim; gür, dalgalı yelesine karşı açıldıkça açılan alnım, karga burnuma karşı heykel burnu, belimdeki simide karşı üçgen vücut...

Torunu yaşındaki bir garson kızla konuşuyordu; kızın üzerinde tertemiz bir beyaz gömlek, mütevazı bir siyah etek vardı. Kızıl saçlarını sımsıkı topuz yapmıştı. Başka herhangi bir yerde olmayı dileyerek yavaşça gittim yanlarına. Jim'in genelde hoşuma giden, zenginlere has, çocukça bir umursamazlığı vardı ama bugün hiç havamda değildim.

Masaya vardığımda Jim buz bakışlarıyla elimi sıkarken gülümseyerek, "Berbat görünüyorsun," dedi. "Ella'ya ne taşaklı adam olduğunu anlatıyordum."

Masanın altına sinmek istememe rağmen oturup "Cidden mi?" dedim.

"Cidden. Anlatsana ne yaptığını Ella'ya."

Yakamı bırakmayacaktı. Zıvanadan çıkışımı cezalandırma yoluydu bu. Yine.

"Azıcık sarhoştum açıkçası."

"*In vino veritas!*" dedi Jim neşeyle. Garson kıza döndü. "Yani—"

"Hakikat şaraptadır," diyerek çeviriyi yaptı Ella. Buz bir bakışla ekledi: "Vassar'da okudum ben."

"Yok yahu?" dedi Jim, bana döndü. "Anlat bakalım, Caleb."

İç çekip çarçabuk anlattım suçumu: "Anonim bir Twitter hesabı açıp patronuma" —durakladım— "eski patronuma *siktir çekmek* adına eski işyerimdeki herkesin maaşlarını ve özsermaye hibelerini gösteren bir hesap tablosu yayınladım."

"Daha fazlasını yaptı," dedi Jim usulca. "O tabloda Infinity Capital'ın iki *yüz* portföy şirketinin her birinde çalışanların

unvanlarıyla belirtilmiş maaş bilgileri vardı. Bahse girerim şu anda burada, bilseler Caleb'ı öldürecek en az iki CEO vardır." Dimdik baktı yüzüme. "Infinity kimin yaptığını bilmiyor da değil. Ellerinde kanıt yok sadece."

Kocaman açıldı Ella'nın gözleri. "Kovdular mı?"

"Kovulmuştum zaten. 'Hadi size iyi günler deme şeklimdi sadece."

Ella gülümseyerek onayladı. "Efsaneymiş."

Tıknaz bir garson hızla yanından geçerken ters bir bakış yolladı.

"Kusura bakmayın, diğer müşterilerimle ilgilenmem gerek," dedi Ella, sipariş defterini cebine sokarak. "Bir şey alır mıydınız?"

Başımla Jim'in önündeki portakal suyu ve kapuçinoyu işaret ettim. "Aynısından."

"Tamamdır. Hemen gelirim." Ella döndü ve hızlı adımlarla mutfağa doğru uzaklaştı.

"Gitmesi kötü, gidişini izlemek güzel," dedi Jim, aralarından su sızmayan iki arkadaşmışız gibi. "Bir milyarderle çıkar mı sence?"

"Yapma."

"Neyi?" Yediği haltı bilenlerin ifadesiyle sırıttı.

"Neyi kastettiğimi biliyorsun. Asılmak yok. Ahlaksız teklif yok."

"Ella koca kız. Kararlarını kendi verebilir."

"Ella üniversite mezunu bir *kadın*."

Jim gözlerini devirdi. "Hepsinin tatlı kızlar olduğu yirmi sene öncesini özlüyorum."

"Adam gibi bahşiş bırak, yeter."

Kaşları kalktı. Karşı gelinmesinden, hele ne yapacağının söylenmesinden hiç hoşlanmazdı. Ben de. "Hâlâ işsiziz herhalde?"

Sıfıra dayanan banka hesabımın da tanıklık edeceği üzere, haklıydı. "Bilirsin beni," dedim buzlu suyumu yudumlayarak. "Seçiciyim. Ha, tüyon varsa..."

Jim kurt misali sırıttı. "Elimde var bir şirket."

"Güzel," dedim, fazla rahatlamış görünmemeye çalışarak. "Dökül bakalım: maaş, ekstra harcama limiti ve özlük hakları."

Ella hızla geldi, ardında içeceklerimle ekmek sepetini bırakıp gitti. Kapuçinonun köpüğüne çiçek deseni verilmişti. Seth görse bayılırdı.

Portakal suyumdan bir yudum aldım. Öyle hoş ve tazeydi ki tadı para gibiydi; kendimi iyice fakir hissettim. Şampiyonların kahvaltısı.

"Ayda yaklaşık yüz bin harcıyorlar; muhtemelen bankada da üç yüz bin civarı daha var." Kapuçinosunu yudumladı. "Hepsi benim, ekleyeyim."

"Uymaz."

Jim fincanını gereğinden sert indirdi masaya. "Pardon?"

"Bebelerle işim olmaz. Bana en azından biraz ivme kazanmış ve pisti olan, Seri B[2] seviyesinde bir yer lazım."

"Yok yahu?"

"Öyle," dedim kızarak. "Artık böyle."

Jim'in sesi tekinsizdi: "O zaman sana göre bir şeyim yok."

---

2 Yatırımlarla kurulan bir *startupın* tutarlı, önünü görür noktaya geldiği aşama. (*ç.n.*)

Göz göze geldik, birden huzursuzlanarak kımıldandım.

"Portföyünde düzinelerce şirket var. *Bir şeylerin* olmalı."

"*Bir şeylerim* tonla var," dedi Jim. "Ama sana sağlam bir şey sunsam bile, ki *sunmayacağım*, Infinity'nin söylediklerinden sonra seni işe alırlar mı sanıyorsun?" Cevap verecektim, lafımı kesti. "Seni işe almak isteseler bile, ki *istemeyeceklerdir*, özsermaye paketin onaya sunulduğunda yönetim kurulları ne diyecek sanıyorsun?"

Yüzüm kızardı. Birdenbire çırılçıplakmışım gibi geldi, bakışlarımı indirdim. "O kadar mı sakıncalıyım?"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Jim. Hissettiğim kadar bozulmuş göründüm herhalde, ifadesi yumuşadı. Kapuçinosundan bir yudum aldı. "Bayağı... *Bayağı* bitik durumdasın evlat."

"Of," diyerek verdim nefesimi.

"Steroit basılmış kriptonitsin sen. Herkes üzülmüştü haline..." Konuşulamayacak şeyi dile getirmeden durakladı. Tanıdık ıstırabı görmezden gelmeye çalıştım. "Ama milletin hafızası kıttır. O sempati gitti artık. Sonra o *postu* yazdın ve... İç burkucuydu. Eminim, işyerindeki kızlar ağlamaktan bitap düşmüşlerdir. Ama o tür duygusal zırvalar girişim sermayecilerini gerer. Paralı asker ister onlar, pamuk helva değil."

Söyleyecek çok şeyim vardı ama Jim bana yardım etmek isteyen tek güç sahibiydi, tuttum çenemi.

"*Sonra da* o hesap tablosunu *tweetledin*. Pamuk helvadan *psikopata* dönüştün. Olmaz öyle. Egosu şişik tipleri gücendirdin. Fena sinirlendiler. *Özellikle* Raj. Artı, Infinity, Manhattan'dan Pekin'e tüm yatırımcılara yaydı meseleyi. O yüzden işten çıktığından beri aç biilaç dolanıyorsun. Dolayısıyla

ya benim tohum şirketi[3] kabul edeceksin ya da Ella'ya mutfakta eleman açığınız var mı diye soracaksın."

Asit çağladı midemde. Halimin o kadar da berbat olmadığına inandırmaya çalışmıştım kendimi. Galiba daha da berbattı. Nakde muhtaçtım. Nafaka havayla ödenmiyordu.

Sonunda gururumu bir kenara bırakarak, "Şu senin tohum aşamasındaki şirket," dedim. "Yönetim kurulunu nasıl aşacağım?"

Geniş geniş gülümsedi Jim. "Tek yatırımcı benim. O da yönetim kurulu *benim* demek. Seni CFO yapmak, sonraki aşamaya geçmelerini tehlikeye sokacaktır elbette ama işi halledeceğine inanıyorum."

"Aman, sağ ol." Kapuçinomdan bir yudum aldım. Köpükteki çiçek kayboldu, kaybetme hissi iyice üzerime çöktü.

Jim omzumun üzerinden bakarak başıyla işaret etti. "İti an, çomağı hazırla."

Yarım döndüğümde, elini babasının ceketini giymiş gibi görünen yirmili yaşlardaki bir Asyalının omzuna koyarak lokantaya giren Raj'ı gördüm. O beni gördüğündeyse bakışları sertleşti. İçimdeki tanıdık nefret alevleniverdi. Orta parmağımla gözümün kenarını kaşıdım. Çocukçaydı ama tatmin ediciydi. Infinity'nin ortağı dimdik baktı. Ense tıraşını görelim dercesine gülümseyip Jim'e döndüm.

"Peki," dedim iç çekerek. "Ne iş yapıyor bu şirket?"

"Kendileri anlatır. Sürprizi bozmak istemiyorum." Metal çerçevesi ışıldayan okuma gözlüğünü taktı. Telefonunda bir mesaj yazdı, biraz bekledi ve başıyla onay verip cebimde telefonum titreşirken yüzüme baktı. "Andy saat onda buluşabilirmiş, yürü bakalım."

---

3 *Startup* şirketin yatırımcı bulduktan sonraki ikinci aşaması. (*ç.n.*)

On mu? Tek istediğim eve gidip yatağa kıvrılmaktı.

"Jim, toplantı ayarlamana minnettarım ama bugün uygun değil, gidip—"

"Ne işin var?" diyerek güldü Jim. "Yönetim kurulu toplantısı mı?"

Masanın ortasında duran ufak hasır sepete uzandı, çeşitli sıcak ekmek dilimlerini örten beyaz bez peçeteyi çekti. Kokular ağzımı sulandırdı. Jim çikolata renkli kalın dilimi seçti ve üzerine tereyağı sürmeye koyuldu.

"Zamandan bol şeyin yok," dedi kuru bir vurguyla. "Onu da harcıyorsun." Doğaüstü mavilikteki gözlerini kırpmadan, dimdik baktı yüzüme.

"Adres?" dedim iç çekerek.

"Brooklyn. Yolladım bile."

"Cidden, ürün ne?"

"Gizli. Anlatması bana düşmüyor."

Harika. Demek ki CEO herkesin fikrini çalmak istediğine inanacak denli saftı. Ne kadar gizlilik varsa iş modeli o kadar kötü çıkardı genelde. En iyi şirketlerin bariz, basit fikirleri olurdu. En iyi şirketleri en iyi yapan, fikirlerin uygulamaya geçirilişiydi. Gizlilikse sadece CEO'nun genç, kibirli, tecrübesiz ya da narsist olması demekti. Muhtemelen dördü birden çıkacaktı.

Jim siyah kadranının altın işlemeleri bana göz kırpan Omega'sını işaret etti. "Tik-tak."

Portakal suyumu kafaya diktim, sütlü kapuçinodan koca bir yudum alıp ekmeğin ucundan yolluk koparark kalktım. Zamanım dolmuştu anlaşılan.

♠

Metro vagonuna sert günışığı tünelden çıkar çıkmaz doldu. Birkaç saniye sonra İrlanda aksanlı bir Siri, Pete Townsend'ın gitar solosunu yarıda kesti.

"Susan Cruz arıyor. Açacak mısın?"

Suze'u severdim ama zorla açtım. Fazla hatıra... AirPod'umu çifte tıkladım ve bağlantı sessizliğini dinledim. "Alo. N trenindeyim, Manhattan Köprüsü'nden geçiyoruz, birazdan kesilebilir."

Yanımdaki kadın kalkıp daha ilerideki bir koltuğa geçti. Haksız değildi; metroda telefonla konuşan dallamalara ben de sinirleniyordum.

"Referans istediler," dedi Suze, gergindi sesi.

"İşi alacağını biliyordum."

"Kaçırma uğurunu. Mürekkep kurumadan kutlama yapma dersin hep."

"Derim." Başımı kaşıdım. Kendi laflarımı bilge tavsiyeler kılığında duymaktan tuhafı yoktu. Özellikle söylediğimi hatırlamadıklarımı. Beynim eskiden sızdırmaz çelik kap gibiydi. Şimdilerdeyse elek gibi geliyordu bana. "Müdürlerin yüzde doksan dokuzu referans olanları sadece kutucuk işaretlemek için arar. İş görüşmeleri baydığı için evet demenin yolunu ararlar."

"E sen ne demeye gelen adayların dörtte birini reddediyordun o zaman?"

Haklıydı. İş söz konusu olduğunda mükemmeliyetçiydim. Hata yapma konusunda fazla paranoyaktım. Yanlış kişiyi işe almaktan kötüsü yoktu. Zaman kaybı, para kaybı... Artı, öyle birini işe almak, ekibin moralini mahvederdi. Haliyle referans kontrolü yapacağım zaman iş olsun diye değil, hakikaten yapardım. En ufak kuşkuda fişi çekerdim.

"Yerinde olsam endişelenmezdim. Referansların sağlam. Özellikle benimki."

"Sağ ol, Caleb. Cidden."

Öf. Teşekkürlerden hiç hazzetmezdim. Niyeyse içimi kıyarlardı. "Maaş pazarlığı yapmayı unutma yalnız."

"Zaten şimdiki maaşımdan yirmi bin fazlasını veriyorlar."

"Evet ama zaten hakkından çok daha azına çalışıyorsun." Çizik dolu pleksiglasın ardından Freedom Tower'a baktım. "Teklif geldiğinde fırsat karşısında heyecanlanmış ama maaş hayal kırıklığıymış gibi yap."

"Ama—"

"Tekrarla."

Suze iç geçirdi. "Heyecanlanmış ama hayal kırıklığına uğramış gibi yapacağım."

"Ardından zaten bir teklif aldığını, iki tane daha beklediğini söyle. Tekliflerinin en iyi ikiden biri olduğunu da belirt."

"Ama tek teklif—"

"Fark etmez."

"İnanmazlarsa?"

"İnanırlar. Ayrıca aradıklarında sana referans vermekten yorulduğumu, bugün üçüncü arayan şirket olduklarını söylerim."

Suze'un telefonda sırıttığını duydum resmen. "Çakal."

"Elimden geleni yapıyorum." Metro işletmelerinin yazın vagonlardaki sıcaklığı ne demeye on yedi derecede tutma kararı aldığını merak ederek kollarımı ovaladım. "En iyi iki tekliften biri olduklarını söylediğinde bir numaraya çıkmak için ne gerektiğini soracaklardır. Aldırmaz görün. Ayağına gelsinler."

"Anladım."

"Bastıracaklardır. Üçüncü defa sorduklarında otuz bin daha fazla beklediğini söyle."

"Çok ama o."

"Elbette. Pazarlık bu. On beş önereceklerdir. Yirmi bin ve senelik iznimi bir hafta fazla isterim o zaman, diyeceksin. Anlaştık mı?"

"Senin gibisi yok, Caleb."

"Yok canım. Sadece çok adam aldım işe. Kapamam lazım. Ben de iş görüşmesine gidiyorum." Nasıl safra geldi ağzıma, anlatamam. "Unutma—"

"Kendime güveneceğim," diyerek tamamladı lafımı.

Kendi kendime gülümsedim. Suze'u beş sene evvel iş bitiriciliği sebebiyle işe almıştım ama inanılmaz becerikliliğine karşın kendi gölgesinden korkardı. Bayağı uğraşıp toparlamıştım. En azından denemiştim. Hâlâ aslandan çok yavru kediydi ama gene de epey yol almıştı ve gerektiğinde yırtıcı olabiliyordu. "İşin sırrı o, Suze."

"Sen gittiğinden beri aynı değil burası. Herkes öyle diyor." Durakladı, neredeyse hırladı: "Yavşak Steve."

Hakikaten öyleydi.

"Adı geçmişken, sana zannettiğinden çok daha muhtaç," dedim. "Luciditee'de kalırsan bahse girerim ilave *elli bin* alırsın."

"Yok yahu?" Suze'un kafasında çarklar dönüyordu.

"Öyle. Ama düşünmesine fırsat veremezsin. İstifayı bas, kalman için yalvardığında fiyatı elli bin, diyeceksin. Karar vermesi için akşama kadar zaman tanı. Namluyu başına dayarsan verir." Steve her dara düştüğünde pes edenlerdendi.

"Bir düşüneyim."

"Haber ver bana. O şirketlerden birinden sağlam para kopartamazsan benim için öldün demektir. Sakın unutma: Sen Suzy Cruz'sun ve doğru dürüst—"

"—maaşı hak ediyorum." Güldü. "Hoşça kal, Caleb."

Kapadı ve konuşmamızın yerini gitarı ağlatan Pete Townsend aldı. Luciditee'yi düşünmemeye çalıştım. Mümkün değildi. İçimden Steve'e sövdüm; ekibimi özlüyordum. Yıllar içinde Meta'dan (Facebook dendiği yıllarda) Alphabet'e (kızlık soyadı Google) kadar her yerden toplamıştım adamlarımı. Ekip hâlâ Luciditee'nin en iyisiydi... Sadece artık benim ekibim değildi.

Birkaç saniye sonra metro köprüyü bitirip Brooklyn'in altına daldı.

Mavi göğün yerini karanlık aldı.

♠

Sıcaklık beyaz kaldırımda parıldarken ağustos güneşi ensemi pişirmeye kararlıydı. Nezih Park Slope semtiyle batısındaki tekinsiz komşusu Gowanus'u ayıran Dördüncü Cadde'deydim.

Tuğla cepheli apartmanları, bir oto tamircisini, bir spor salonunu ve şahsa kiralık depoların bulunduğu pek çirkin, yansıyan ışığı gözünüze sokan binayı geçtim. Kaldırım boyunca sıska, yeni dikilmiş, sırıklarla tutturulmuş fidanlar diziliydi. Yarısı kurumuş, yarısı kurumaya yüz tutmuş görünüyordu. Çamurlu Gowanus Nehri'ni aşan köprüde sülfür kokusuyla öğürdüm.

Adrese vardığımda gömleğim terden bir tabakayla sırtıma yapışmıştı. Jim'in portfolyo şirketinden şimdiden nefret etmiştim. Şirketin adını bile söylememişti gerçi. 503

numaralı zile bastım. İki kat sonsuzluk denebilecek bir süre bekleyip bir daha bastım.

"Beşinci kat, soldaki son kapı," buyurdu cızırtılı bir ses. Tiz bir sinyalin ardından çelik kapı metalik bir tıkırtıyla açıldı.

İçeri girdim, loşluğa gözüm alışırken bir anlığına kör kaldım. Tozlu giriş anca bir elbise dolabı kadardı, havasız ve sıcaktı. Hiç bakmadan asansörü çağırmak üzere düğmeye uzandım ama düğmelere yırtık bir kâğıt parçası iliştirilmişti: Bozuk.

"Tabii ya."

Merdiven kapısını açtım, her basamakta artan sıcak eşliğinde tırmanmaya başladım. Beşinci kata vardığımda yüzümden ter boşanıyor, baldırlarım zonkluyordu.

Gittikçe şahaneleşiyor.

İlerlediğim koridor öyle dardı ki neredeyse omuzlarımı büzmem gerekti. Soldaki son kapıda uyduruk bir çizim asılıydı.

Mobius Şeridi. Sonsuzluk simgesi. Ne kadar da mütevazı.

Kapıyı açarken metal tokmak kolayca döndü, gevşemişti. Geniş, dikdörtgen bir oda çıktı karşıma. Parlak gün ışığı, Clinton'ın başkanlığından bu yana yıkanmamış görünen pencerelerden giriyordu. Dekorasyon tipik tohum *startup* tarzıydı: Uyduruk *hipster* IKEA şıklığı.

Çiziklerle dolu ahşap parkeler, boyası dökülmüş beyaz duvarlar, vaktinde yeşil veya sarı olan ama artık ikisinin arasında bir tonda solmuş iki koltuk ve bana liseyi hatırlatan metal aksamlı dört masa. İkisi boştu. Diğer ikisinin üzeriyse

bilgisayar monitörü kaynıyordu. Terk edilmiş bir üniversite öğrenci kulübü gibiydi. Kokuyordu bir de. Tek eksik, biradan yapış yapış olmuş parkelerdi.

Tek ses, dört köşeye yerleştirilmiş, yavaşça dönerek sıcak hava üfleyen, ayaklı dört vantilatörün tembel mırıltılarıydı. Yavaşça salınıyor, sıcak havayı odanın her yanına yolluyorlardı. Doğuya bakan duvarda, 1960'lar tarzı bir buzdolabının yanında eski bir gaz ocağı, üzerinde bütün nüfusu tek bir Japon balığından ibaret büyükçe bir akvaryum duran bir tezgâh ve birkaç kapaksız mutfak dolabı diziliydi. Ofis eskiden apartman dairesiydi herhalde.

Manzarayı daha da harika kılansa açık banyo kapısının yanındaki yığındı: Üç yangın söndürücüyle birlikte devasa bir tel karmaşası arasında yarım düzine metal parça. Altındaki zeminse... Yanmıştı sanki. Çocuklar.

"Hemen geliyorum!"

Hırıltılı sesin nereden geldiğini anlamak için bakındım, bulamayınca kapıya en yakın koltuğa iliştim. Yayları hafifçe gacırdadı; anneannemin tavan arasına benziyordu ve ot kokuyordu. Beyaz gömleğimi yapışkan gövdemden nafile ayırmaya çalıştım. Sonunda şaşırtıcı rahatlıktaki koltukta arkama yaslandım.

Çeyrek yüzyıl startuplarda çalış ve... düştüğün yere bak. O banka işini kabul etseydin şimdi işletmeden mezun sınıf arkadaşların gibi on milyonun ve Hamptons sahilinde evin olurdu. Yirminci yıl mezunlar buluşması pek eğlenceli geçmeyecek gibi, ne dersin?

Berbat kariyerimi düşünmemeye çalışarak terli alınımı sildim. Derken tıraş yaşı gelmemiş gibi görünen sıska bir beyaz oğlan, nihayet monitör kalabalığının ardından doğruldu; açık kahverengi afro saç karmaşası altında kalan ince

boynunda kocaman siyah kulaklıklar asılıydı. Üzerine en az bir beden büyük görünen kırmızı yakalı, kısa kollu bir gömlek giymişti. Istırap verecek ölçüde zayıftı ve bir doksan civarında tahmin ettiğim boyundan olsa gerek, hiç rahat görmemişçesine kambur yürüyordu.

Yalınayaktı bir de. İğrenç.

Koltuğa doğru gelirken elini uzatarak, "Caleb?" dedi.

Gömüldüğüm koltuktan doğrulmakta zorlandım, sonunda kolçağından güç alarak kalktım. "Benim," dedim soğuk, halsiz elini sıkarak. Kimse bu çocuklara tokalaşmayı öğretmiyor muydu artık?

"Sen de..."

Siktir. Ne demişti Jim? A'yla başlayan bir şeydi. Adam? Aaron?

"Andy Fisher," dedi oğlan. "Mobius'un kurucu ortağıyım."

"Ha," dedim, kapıya yapıştırılmış resmin önemini birden kavrayarak. Mobius. Berbat. İnternette *meme* haline gelecek denli boktan vampir filmi *Morbius*'u andırıyordu. "Jim hakkınızda çok iyi şeyler söyledi," diye salladım.

"İyiiyiiyi," dedi Andy, kelimeleri tek kelimeymiş gibi hızla tekrarlayarak. "Genel merkeze hoş geldin! Gezdireyim seni," diyerek ellerini iki yana açıp kendi etrafında döndü. "Henüz klimalı bir yere paramız yetmiyor ama kışın epey soğuk olduğundan yıllık ortalama sıcaklık nefis bir yirmi bir dereceye denk geliyor."

Önceden hazırlanmış espriye anca yarım ağız gülümsedim.

"Neyse işte, sihir burada yapılıyor." Andy ardından fırladığı masaya gitti, takip ettim. Ekran üçlüsünün ardında bir kız vardı. Ekranlardan biri kod satırlarıyla doluydu,

ikincisinde elektronik şemaları vardı ve üçüncüsü üç pencereye bölünmüştü: Doğu Avrupalı tipli tıkız elemanların web-kamera görüntüleri bulunan Slack, GitHub ve Zoom. Yazılım mühendisleriydi tahminen.

Andy parmağıyla göstererek, "Marko ve Branimir," dedi. "Hırvatistan'dalar. Arkayüz elemanları.[4] Bu da" —kızı işaret etti— "kurucu ortağım Rowan Lee."

Kız dönüp bakmayınca yandan inceledim. Kısa, diken diken siyah saç; biri burun kıkırdağında, diğeri kaşında iki hızma, sütü fazla kaçmış kahve renginde ten. Çıkık elmacık kemikleri. Yarı Asyalı. Yirmilerinin başında. Aşırı büyük beyaz kulaklıklar takmıştı. Parmakları gümüş ve siyah gotik yüzüklerle doluydu. Beyaz, bol, hayal meyal tanıdığım kocaman gözlü bir Miyazaki karakteri basılı bir tişört. Seth yaratığın adını hatırlardı ama benim aklıma gelmiyordu. Elimi uzattım ama görünmezmişim gibi tuşlara basmaya devam etti.

Andy, utandığı belli, bana döndü. "Kusura bakma. Odaklanmış durumda."

Böyle bir ikilinin birlikte nasıl şirket kurduğunu merak ederek, "Daha fenası da olabilirdi," dedim.

"Gel," dedi Andy, geniş pencerelerden birine yönelerek. "Ofisime geçelim."

Eğilip pencereden çıktı. Peşinden gidip baktığımda çatıda yürüdüğünü gördüm. İç çektim. Roma'dayken...[5]

♠

4 Sistem mimarisini oluşturan, veri tabanı yönetimini planlayan, sunucu ayarlamalarından sorumlu, sistemin maksimum seviyede verimli ve hızlı çalışmasını sağlayan kişi veya kişiler. (*ç.n.*)

5 "Roma'dayken Romalılar gibi davran": Bulunduğunuz yerin kurallarına uyun anlamında bir deyiş. (*ç.n.*)

Parlak güneş bir anlığına gözümü aldıktan sonra boş bir süt kasasının iki yanına yerleştirilmiş iki naylon plaj sandalyesini fark ettim. Andy kaşla göz arasında ayaklarına terlik geçirmişti. Katran döşeli düz çatı, porno gösteren sinema salonlarının zemini misali yapışıyordu pabuçlarıma.

Aşağıda gri-kahverengi akan nehre baktım. Ötesinde Gowanus'un dört katlı ağzına kadar dolu depolarından, Cobble Hill evlerinden ve Brooklyn merkezinin otuz katlı apartman ve ofis binalarından kurulu düzensiz bir manzara uzanıyordu. "Güzel manzara."

"Onun için bunca para döküyoruz," diyerek gülümsedi Andy. Tepki bekliyordu. "Yani işte... Bu yüzden kira bu kadar yüksek."

Öylece baktım.

"Düşük aslında. Kira yani." Andy gizli planlardan bahsedermişçesine alçalttı sesini. "Şaka yapıyordum."

"Hı-hı, anladım."

"İyiiyiiyi." Andy gergin gülümseyerek oturdu. Alçak şezlongun ucuna iliştim ben de. "Jim zamanında tam bir rock yıldızı olduğunu söyledi bana."

Geçmiş zaman kullanması içimi burktu. "Parladığım anlar var."

"Var mı, var mıydı?" Andy sektirmeden yükleniyordu.

Manikürsüz tırnağımı avucuma batırıp hafifçe gülümsedim. "İkisi de."

"Duyduğuma göre tersin pismiş."

"Tanımadığın birine çatıda söylenecek laf değil," dedim doğrudan.

Güldü Andy. "Jim komik olduğunu da söylemişti."

Hangisi daha kötü? Bu afro saçlı dallama için çalışabilecek kadar çaresiz kalman mı, seni işe almayabilecek olması mı?

Siktirsin.

Kalktım ayağa. "İyi şanslar."

Pencereye döndüğümde Andy omzumdan yakaladı. "Durdurdur. Gitme."

Eline bokluymuş gibi baktım. Çekti.

"Pardonpardonpardon... Fazla sert girdim." Ellerini kaldırdı. "Babam espri anlayışıma alışmak gerektiğini söylüyor."

"Ben daha alışamadım."

"Hata bende," dedi Andy. "Baştan başlasak mı?"

Hım ile öf arası bir ses çıkardım.

Tanrı aşkına, Jim gibisin.

"Lütfen?" Katlanır sandalyeleri işaret etti.

Steroit basılmış kriptonitsin sen.

İyi, aman.

Arkama yaslandım ve huzur bozucu sessizliği bölmeden Andy'ye bakarak bekledim. En sevdiğim numaralardan biridir: Karşındaki haddinden fazlasını söyleyene kadar çeneni tut. Ron Burgundy'nin[6] meşhur sözleriyle: *Her yüz defadan altmışında yüzde yüz işe yarar.*

Andy gergince gömleğinin yakasını çiğnerken birden ne yaptığını fark etti, bıraktı ve hafifçe öksürdü. Yakasında kalan ıslak lekeye bakmamaya çalıştım.

"Şimdi... E... Milyar dolarlık bir fikrimiz ve bizi gerçek bir şirkete nasıl dönüştüreceğini bilen birine ihtiyacımız

6 *Anchorman* adlı komedi filmlerinin başkarakteri. (ç.n.)

var. Jim o kişinin sen olduğunu söylüyor. Okuduklarımdan anladığım, manyak becerilerin var…"

Dimdik baktım yüzüne. Uzaklarda bir ambulansın sirenini duydum.

"Betamız şimdiden işler durumda ama açıkçası, ben sermaye toplamaktan anlamıyorum pek. Jim şansıma denk geldi herhalde."

Öyle bir denk gelme mümkün değildi, Jim işini bilirdi. İlla bir sebebi olmalıydı.

"Merkür gibidir."

"Evet… E… Öyle," dedi Andy kuşkuyla. Muhtemelen Merkür'ün açılımlarından habersizdi.[7] "Ama harbi para toplayacaksak harbi bir CFO[8] lazım bana. Senin gibi."

Dimdik bakmaya devam ettim.

"Luciditee'nin E serisini sen yapmışsın. Çeyrek M, değil mi?"

268 milyondu aslında. Ama arkadaşlar arasında 18 milyonun lafı mı olurdu?

Hafif bir baş onayı sundum.

"Deneyimlerinden bazılarına dalsak sakıncası var mı?"

Öf. Sahiden yapacak mıydım bu işi?

Bir kere itlik etmeyip teklifi duysan ve ne yapacağına baksan?

Peki. Ama bir daha iş bulamayacağım korkusuyla ilgisi yok bunun.

"Olur," dedim ve gülümsemeye çalıştım.

---

7 Roma mitolojisinden tanrı Merkür'ün özellikleri etkili konuşma, beceri, ticari zekâ ve hırsızlıktır. (*ç.n.*)

8 Chief Financial Officer: Finans Müdürü veya Mali İşler Direktörü. (*ç.n.*)

Andy rahatlayarak iç çekti. "Süper. Bir dakika müsaade." Kalktı, eğilerek içeri girdi ve yarım dakika sonra koltukaltında bir ThinkPad'le döndü. "Pekâlâ," dedi aleti kucağına yerleştirerek. "2011'e dönelim..."

Omuzlarım çöktü.

Siktir. Puanlayacaktı beni. Yaygın *startup* iş görüşmesi tekniği: Adaya yaptığı her işi, ne için işe alındığını, esasen ne yaptığını, şimdi olsa neyi farklı yapacağını, neden işten ayrıldığını ve bir sonrakine nasıl girdiğini sor.

Bitmek bilmeyecekti. Otuz dereceydi hava.

Cehennemdesindir belki.

Kaynayan bir çatıda çocuğun tekiyle iş görüşmesi. Uyuyor sanki.

Sakin kalmaya çalıştım. Masanın ya da bu durumda süt kasasının diğer tarafında oturmaya alışıktım ve haliyle biraz paslıydım ama doğru sinyalleri vermeyi de biliyordum.

"Birkaç yıl Silikon Vadisi'nde çalıştıktan sonra" —az daha kariyerimi mahvedecekken— "MBA[9] için New York'a taşındım..."

9 İşletme mastırı. (*ç.n.*)

2: GEÇMİŞ

Çarşamba akşamı olmasına ve anca dokuzu çeyrek geçmesine rağmen bar fazlasıyla kalabalık, gürültülü ve sıcaktı. Kafamda bir Pixies şarkısı zonkluyordu. Bir çift Wall Street tipini iterek aralarından geçtiğinde fark ettim ufak tefek kızı. Koyu sarı saçını gevşek bir atkuyruğu yapmıştı. Kemik çerçeveli gözlüğün ardından bakan canlı yeşiller, kedileri getirdi aklıma.

Randevumuzdan şimdiden pişmanmışçasına bezgin gülümsedi.

Sesime doğru oranda flört kattığını umduğum bir tonla, "Selam," dedim.

"Selam, *Caleb*." Kırmızı alarm. "Adımı hatırlamıyorsun, değil mi?"

Omuz silkerken sevimli görünmeyi denedim.

"Böylesi daha iyi muhtemelen," dedi. "Seni şutladıktan sonra peşime düşemezsin."

"Şutlamadan önce çıkmamız gerek."

"Şu anda çıktığımıza göre herhangi bir anda şutlayabilirim seni."

"O zaman elimizi çabuk tutalım. Ne içersin?"

"Skoç. Sek."

Beklemiyordum bunu. "Hemen dönerim." İçkiyi almamın ne kadar süreceğini merak ederek hıncahınç bara yürürken dirseğimi tuttu.

"Kadınlara finansçı biraderlerden on kat hızlı servis yaparlar. Ayrıca fazla kibarsın sen."

Kolumu daha sıkı tuttu ve kalabalığı hiç özür dilemeden ite yara, kavisli bara ulaşana dek peşinden sürükledi beni. Her yanı dövmeli barmen neredeyse anında yanımıza geldi. "İyi akşamlar, Hannah." Tezgâhın üzerinden uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Her zamanki mi?"

"Selam, Billy. Bu arkadaş ısmarlıyor." Kız, Hannah yani, başparmağıyla beni işaret etti. "En kalitelisinden."

Billy çarpık sırıttı. "Para babası ne alıyor?"

"*Hannah*'nın aldığından," dedim, maymunlardan bahseden Kim Deal'i[10] bastırmaya çalışarak.

"İki mavi Johnny Walker geliyor."

Billy içkilerimizle geri döndü. İki kadeh de sağlam doluydu. Hannah'nınki biraz daha doluydu gerçi. "130 dolar."

Uf. Kredi kartımı uzattım. "Hesap açıver."

Billy, Hannah'ya baktı, beriki başını salladı. "Sadece tek içki."

Parayı ödedim, daha tenha denebilecek ama zemini daha yapışkan arka taraftaki bir masaya oturduk. Rolling Stones'tan 'Paint it Black' çalmaya başladı.

"Sık gelir misin buraya?" dedim ve acınası açılışımdan derhal utandım.

"Sadece haftanın yedi günü." Viskisini yudumladı. "Ov, güzelmiş. Dün geceki randevumda sendeki kazanç potansiyeli yoktu, bira içtik sadece."

---

10 Kimberley Ann Deal (1961): Alternatif rock grubu Pixies'in basçısı ve eş-vokalisti, 1989'da kurduğu Breeders'ın solisti, Amerikalı müzisyen, besteci ve söz yazarı. (*ç.n.*)

"MBA öğrencisi değildi herhalde."

Hannah güldü. "Alakası yok. Şair. Daha tarzım."

"Ama bana özellikle şans vermek istedin, öyle mi?"

Başını salladı. "Sadece çıkma kurallarıma uyuyorum."

Öne eğildim. "Kuralların mı var?"

Başıyla onayladı. "Bir: Herkes bir içkiye değer. Bana çıkma teklif edecek cesareti bulan herkese evet derim." Başını yana eğip gözlerini kırpıştırdı. "Başta ne kadar itici göründüklerine aldırmadan."

Eğlenceli. Viskimi yudumladım. İnanılmaz yumuşaktı ama 65 dolar artı bahşişe pek değmezdi.

"Bir dediğine göre dahası var."

İki parmak kaldırdı. "İki: İlk buluşmada asla akşam yemeğine gitme. Fazla sorumluluk. Ayrıca eleman sıkıcı çıkarsa yemek uzar da uzar."

"Makul," dedim son randevumu hatırlayarak. Bayağı sıkıcıydı. Seksiydi ama derin dekolte bile on dakika sonra sıkıcılaşıyordu. Belki on beş.

"Üç: Asla ilk buluşmada elemanı evine götürme."

Siktir. "Asla mı?" dedim bir umut.

Hannah başını salladı. "İstisnası yok."

"Şartlar önceden tartışılmalı gibi geliyor bana."

Ne diyeyim şimdi, der gibisinden omuz silkti.

Sustuk. Mick Jagger gördüğü kırmızı kapıya ne yapmak istediğini söylüyordu.

"Ya sen?" dedi. "Var mı kuralın falan?"

İçkimi yudumladım, viski boğazımı ısıtırken zekice bir cevap düşünmeye çalıştım.

"Kurallarla sınırlanmayı sevmem. Varla yok arası yani."

Omuz silkti. "Niye? Zamanın çok değerli değil mi?"

Bir anlığına düşündüm. "Bir değeri var, evet. Çok mu? Bilmiyorum. Seninki öyle mi?"

"Kesinkes. Bu sene tezimi bitirip savunmam, elli üç Felsefe 101 öğrencisine asistanlık edip tüm sınav kâğıtlarını notlamam gerekiyor. Haftada kalan birkaç boş saatimi bana içki ısmarlayacak gelişigüzel tiplere ayırıyorum." Kadehini kaldırdı. "Teşekkürler, bu arada."

Gülümsedim. "Gelişigüzel tiplere."

Aşırı pahalı viskiyle dolu kadehlerimizi tokuşturduk, içtik. Bir anlığına göz kısarak baktı yüzüme. "MBA için biraz yaşlı değil misin?"

"Otuz iki yaşındayım. Çoğu öğrenci benden sadece bir iki yaş küçük."

"Ben birkaç sene daha yirmi dokuzumda kalmayı planlıyorum."

"Akıllıca."

"Niye en yaşlı MBA öğrencisisin peki? Geç açan çiçeklerden misin?"

Güldüm. "Yok. Kariyerime reset atma vaktinin geldiğine karar verdim sadece."

"Yok yahu?" Öne eğildi Hannah. "Peki, neden kariyerine reset atman *gerekti*?"

Kendin atladın.

Gerçeği söyleyip söylememe konusunda aklımdan yazı tura attım. Söylemeye karar verdim.

"Palo Alto'da bir startup için iş geliştirme ekibinin başındaydım. Günün birinde, TechCrunch'ta TuringBot diye bir şirketin yirmi beş milyon dolar topladığını okudum. CEO'sunu tanıyordum. Matt. Onla ekibimden Suri adlı bir kadını tanıştırdım. Plan, yedi haneli bir anlaşma bağlamasıydı; güzelce basın tanıtımımız yapılacak, en büyük rakiplerimizden birinin müşterisini kapmış ve cebe bayağı para atmış olacaktık."

"O ne kazanacaktı?"

"Şirketimin ürününü kelepir fiyatına almış olacaktı." Viskimden bir yudum daha aldım. "Suri gecesini gündüzüne katıp anlaşma için dört ay uğraştı. Harika iş çıkardı. Derken Matt, imzayı atacağı günden bir gün önce Suri'yi kutlama amaçlı akşam yemeğine davet etti."

"O-o."

"Hem de ne o-o," dedim. "Matt asıldı, Suri reddetti ve it oğlu it, anlaşmayı bozdu. Ben de yapmamam gereken bir şey yaptım."

Hannah'nın gözleri parladı. "Arabamla ezdim herifi de."

Güldüm. "İletişim bilgilerini bulabildiğim her borç veren web sitesine girdim."

"Ne tür borçlardan bahsediyoruz?"

"İpotekler. Yüksek faizli maaş kredileri. Kredi kartı borçları. Banka kredileri. İzleyen iki ay boyunca telefonu susmadı. Kafayı yiyordu az daha."

"Tele-pazarlama yoluyla ölüm." Hannah aç bir yırtıcı gibi sırıttı. "Hak etmiş bence."

"Öyle. Ama ne yazık ki bir hafta sonra birinin adını o sitelere verdiğini anladı. Suri'nin yaptığını düşündü, bizim CEO'yu arayıp kızı işten attırmaya kalktı. Çıkıp doğrusunu

söyledim, kovuldum. Sonra da Matt, Silikon Vadisi'nde ne kadar CEO varsa hepsine beni kötüledi. Sonrası kariyere reset işte."

"Gerçek hayatta intikam fantezileri TV'deki gibi olmuyor demek."

"Herhalde." Fırsatı bulmuşken konuyu değiştirdim. "Lafı geçmişken, hangi dizileri izliyorsun?"

"Televizyonum yok benim."

"Neden?"

"Varken bütün gece oturup HSN seyrediyordum."

Home Shopping Network[11] bağımlılığına şaşarak öne eğildim. "Ne alıyordun?"

"Hiçbir şey!" dedi. "Feci bir şey o kanal. Öylece oturup seyrediyordum. İnsanı teskin eden bir tren enkazını izlemek gibiydi. Nedenini açıklayamıyorum. Senin televizyonun *var* anlaşılan."

"Hı-hı." Bir yudum daha. "Ekonomi ve istatistik mezunuyum; haliyle dersler kolay geliyor ve boş vaktim çok oluyor. MBA esasen iki yıllık çevre edinme işi zaten. Bolca şirket şarabı ve peynirli resepsiyon."

Jagger yerini Deep Purple'ın 'Perfect Strangers'ının tekinsiz yaylılarına bıraktı.

"Boş zamanlarında ne yaparsın? TV izleyip süt ürünleri tüketmenin dışında?"

Gerçeği söylemeyi düşündüm. Biraz utanıyordum ama pek güzel de olsa bu minik felsefeciden korkacak değildim.

"Yaratıcı yazarlık atölyesi."

---

11 Evden alışveriş kanalı. (*ç.n.*)

"*Sahi mi*?" Öne eğildi, huzursuzca baktı gözlerime. "Büyük Amerikan romanını mı yazıyorsun?"

Birden üzerime çöken utangaçlıkla viskime baktım, upuzun bir yudum aldım.

"Hayır, eğlence sadece. İyi yazmak, dibine kadar dürüst olmaktır. Kendimi öylece açmaya hazır değilim henüz."

Ne bu şimdi? İlk buluşmada konuşulmaz bunlar.

Arkasına yaslanıp ciddiyetle baktı. Kaşlarının arası onaylamazca kırıştı. "Başkalarının ne düşündüğü neden umurunda?"

"Senin değil mi?"

"Elbette umurumda," dedi Hannah. "Ama ne zaman başkası ne diyecek diye duraksasam yapacağımı yapmaya zorlarım kendimi."

"Büyük Amerikan romanını *yazmalı mıyım* yani?"

"Sadece seni korkutuyorsa." Hannah kadehini eğdi ve kalan içkiyi tek yudumda içti. Kadehi masaya vurdu. "Çıkalım mı buradan?"

Bom.

"Üçüncü kural ne oldu?"

Hannah güldü. "Fazla heyecanlanma. Benle eve gelmiyorsun." Bir şey diyemeden ekledi: "Ben de senle gitmiyorum eve. Sadece sigara istedi canım."

"Ha." İçkimin kalanını kafaya diktim, tanıdık sıcaklık boğazımdan aşağı indi. "Çıkalım madem."

♠

Sonunda Riverside Park'ta saatlerce sigara içip dolaştık. Tekneler geçip gidiyordu yanımızdan. Hakikaten ilginç

biriydi. Korkusuzdu. Eyvallahı yoktu. Baştan aşağı duruştu. Bir baktım, içimi döküyorum. Gecenin bitişinde Hannah'ya, iki sene birlikte olduğum önceki sevgilime anlattığımdan fazlasını anlatmıştım.

Hannah Rubin'le ilk buluşma böyleyse ikincisini iple çekmekten başka çarem yoktu.

3: ŞİMDİ

Oturuşumuzdan iki terli saat sonra Andy nihayet dizüstü bilgisayarını kapadı.

"Son bir soru."

Maraton görüşmenin amacının yarısı adayı yormak, her türlü filtreyi ortadan kaldırmaktı. Bunu bilmeme rağmen cayırdayan çatıdan gitmek için her şeyi söylemeye hazırdım.

"Neden o maaş tablosunu sızdırdın?"

Tekrar terlemeye başladım aniden.

"Pardon?" dedim içgüdüsel oyalama hamlesiyle.

Nasıl bilebilir? Jim söylemediyse. Ama niye—

"Infinity'nin portföy şirketlerinin tüm çalışanlarının maaşları. TechCrunch sızdıranın sen olduğunu duyurdu."

"Elbette duyurmuşlardır," dedim iç çekerek.

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir. Infinity'nin beni sessizce piyasada işsiz bırakmakla yetineceğini sanmıştım. Çektiğim orta parmak hareketi Raj'ın fikrini değiştirmişti herhalde. Cebimden telefonumu çıkarıp baktım. Otuz sekiz okunmamış mesaj...

Hay anasını...

Başımı kaldırıp tek kurtuluşuma, Andy Fisher'a baktım. Yumuşak, ıslaktı bakışları. Aklımdan yarım düzine yalan geçirip sonunda doğruyu söylemeye karar verdim.

"Eski CEO'm ile şirketin ortaklarından biri" —*Bok Kafalı Raj Shah*— "bana kazık attı. Ben de aynısını yapmaya karar verdim. Gurur duyuyorum diyemem."

Andy tatmin olmuş görünerek başını salladı.

"Şimdi soru sorma sırası bende," dedim. "Kaç yaşındasın sen? Yirmi dört?"

"Yirmi iki."

"Vay," dedim başımı sallayarak. "Pekâlâ Bay Yirmi İki. Söyle bakalım, benim gibi yaşlı, kendini mahvetmeye meyilli birini neden işe alacaksın?"

"Üç sebebi var. İlki, Jim senin için köpekbalığı dedi ki Mobius'a o lazım. Ne yapabildiğimiz görüldüğünde Wall Street'ten Silikon Vadisi'ne herkes altına kaçıracak. İkincisi, fazla seçeneğin varmış gibi görünmüyor. Kusura bakma. Dolayısıyla bana gayet sadık olacakmışsın gibi geliyor?" Tonlamasıyla cümleyi soruya döndürmüştü.

"Sadık bir köpekbalığı istiyorsun yani."

Andy omuz silkti. "Evet."

Eh, aşağı yukarı dediği gibiydim. Sadakatimden bir şey kazanmışlığım yoktu gerçi.

"Üçüncüsü?"

Andy huzursuzca yutkundu. "Onu henüz söyleyemem ama söylediğimde anlayacaksın."

Bir an düşünüp aklımdakini söyledim. Kötü alışkanlıktır, farkındayım.

"Sana bir öğüt vereyim: Zannettiğin gibi müthiş bir şey yarattıysan işe alma beni. İyi karar veremediğin ya da çaresiz kaldığın veya ikisi birden havasını verir."

"Bize en iyi değeri getirebildiğin sürece ne havası verdiği umurumda değil."

"Olmalı," dedim ama epey rahatlamıştı içim.

"Önemi olmayacak," dedi usulca, kibirli bir gülümseme eşliğinde başını sallıyordu.

"Niye? Ürününüz dünyayı değiştirecek diye mi?" Biraz alayla ve itiraf etmem lazım, biraz da fazla merakla sormuştum.

Andy kamburunu dikleştirerek doğruldu. Neredeyse... Özgüvenli görünüyordu şimdi. "Mobius her şeyi değiştirecek."

"Hı-hı," dedim şakağımı ovuşturarak. İçimdeki idealist bu özgüvene yaslanmak istiyordu. Ama içimdeki kuşkucu, *hayır*, diyordu. "Her kurucu, *startupının* evrene damga vuracağını zanneder. Gerçekteyse yüzde doksanı batar, yüzde dokuzu başka firmalarca yutulup unutulur ve yüzde biri halka arz olunur. Sosyal medya Meta ile TikTok'ta, donanım Apple'da, alışveriş Amazon'da, *streaming*[12] Netflix'te, arama Google'da, girişim Microsoft'ta ve hepsi yapay zekâ kavgasında. Başarıya ulaşan pek az girişim, Salesforce gibi ruhsuz B2B[13] mekanizmalarından ibaret. Ayrıca ne sen ne de Rowan'da pazarlamacı tipi var."

"Doğru," diyerek gülümsedi Andy. "Gene de başaracağımıza inanıyorum."

Geçmişte aşırı özgüvenli kurucular görmüştüm ama bu sefer farklı bir şey vardı sanki.

"Mobius ne yapıyor, Andy?"

"Birkaç gün müsaade et, anlatacağım."

---

12 İnternet üzerinden yayın. (*ç.n.*)

13 İşletmeden işletmeye: Şirketler arası pazarlama veya satış uygulamaları. (*ç.n.*)

Gecikme, eski patronlarımı arayıp soruşturacağı anlamına gelebilirdi. Gülümseyerek kalktım. "Akıllı ama dallamanın teki olduğumu söyleyeceklerdir. Gerçi o kadarını anlamışsındır şu ana kadar."

Andy omuz silkti.

Yumuşak, nemli elini sıktım. "Görüşürüz."

Omzumu pervaza çarparak ofise geri döndüm, Rowan'ın yanından geçtim. Beni fark etmemiş görünüyordu ama ben kapıya giderken bakışlarının ensemi delip geçtiğine yemin edebilirdim.

♠

Telefonum çizik içindeki komodinimde titreşerek yarısına kadar su dolu bardağın yanına gitti. Artık annem dışında kimse beni aramadığından, Andy'nin aradığını varsaydım. Arayanı sesli mesaj servisine havale ederek yatakta döndüm, gözlerimi hafifçe aralayıp Manhattan'daki daracık dairemin tavanındaki çatlağa baktım.

En azından bir iş teklifi almıştım.

Kim diyor işi aldığını?

Kimse hayır demek için aramaz. Tanrı e-postayı bu yüzden icat etti.

Aramam lazımdı. Beni başka isteyen yoktu. Gerçi Mobius'un merakımı uyandırdığını itiraf etmeliydim. Artı, beş parasızdım. Telefonum bir daha titreşti. Uzanıp aldım.

Bugün 09:57
andy ben mobius
Ardm ses msj düştü
Ara bni

Anlamlı cümle kurmaya üşenen bir Z kuşağı üyesi daha. Hakikaten girecek miydim bu işe? Sırf bir milyarder söyledi diye kaderimi insani ilişkilerde beceriksiz bir kurucu ortak CEO birader ve "gizli projeleri"yle mi paylaşacaktım?

Muhtemelen.

Fikir değiştiremeden aradım Andy'yi. Daha ilk çalışta açtı: "CalebCalebCaleb! Ne haber? Hemen aradığın için teşekkürler!"

Öğle yemeğinden önce bu kadar coşkulu olmaya karşı bir kural konmalıydı.

"Bir şey değil." Sesime herhangi bir ifade katamamıştım. Denememiştim gerçi.

"Biraz soruşturdum..."

Eski mesai arkadaşlarımın hakkımda kullandıkları renkli tasvirleri duymak için sabırsızlanıyordum.

"Herkes senin için... zor ama esaslı diyor."

"Ne güzel."

"Bazıları... e... birkaçı bayağı kızgın gibiydi. Gemileri sahiden yakmışsın, ha?"

"Her zaman yakmam." *Sadece çoğu zaman.*

"Ama senden nefret edenler bile dâhi olduğunu düşünüyor. Zorluktan korkmam ben."

Sen salak, ben şanslı.

"Mobius'u arkadaş edinmek için kurmadım," diye cırladı Andy, *reality show*lardaki tipler geldi aklıma. "Yani... Sen, ben ve Rowan, oturup sonraki adımları konuşalım derim. Bugün ofise gelebilir misin?"

Dönüp pencereye baktım. Cehennemden fırlamış bir gün daha olacak gibiydi.

"Bir kez daha çatıda görüşme maratonu yaparsak felç geçiririm ben."

Güldü Andy. "Kusura bakma. Fena sıcaktı, değil mi? Gece buluşsak? Dokuz çok mu geç olur? O saate serinlik çöker. Hem zaten Rowan'ın aklı en iyi karanlıkta çalışır."

"Dokuz..."

Delice? Tuhaf? Kim o saatte toplantı yapardı?

Çocuklar. İkinci iş görüşmesi için saat dokuzu anca onlar önerir.

"...uyar," dedim sonunda iç çekerek. "Görüşürüz."

"İyiiyiiyi."

Kapana kısılma hissiyle kapadım telefonu.

♠

Dokuzu üç geçe oradaydım. Hava hâlâ rutubetli ve yirmi üç dereceydi ama bu gece daha uygun giyinmiştim: siyah tişört ve şort. Gene de beş katı tırmandığımda ter içinde kaldım. Andy kapıda, elinde birayla bekliyordu.

"Geldin!"

Hayret, oğlan hâlâ neşeliydi. Bir yerinde arızası falan vardı herhalde.

"İçer misin bir şey? Biramız *ve*... biramız var."

Zoraki gülümsedim. "Bira alayım o zaman."

"Harika seçim!"

Andy ofise girdi. Gün battığından içerisi sinema salonunda fragmanlar başlamadan önce olduğu gibi loştu, tavandan avizesiz bir ampul sarkıyordu. Boyası dökülmüş duvarlar ve beyaz yazı tahtaları, yarım düzine monitörden yansıyan ışıkla su altındaymış gibi parıldıyorlardı. Tekinsiz,

neredeyse terk edilmiş gibi bir hava vardı içeride. Bir *startup* ofisinden çok uyuşturucu laboratuvarını andırıyordu.

Andy, ufak mıknatıslı sözcüklerle bezeli eski buzdolabını açtı. Gözlerimi kısarak haikuyu okudum. Formüllü olduğundan mühendislerin en sevdiği şiir türüydü.

Tıklıyor saat
Tahta ataş ve teller
Pek çok fal ve hal

"Ofisime geçelim mi?" Andy elime merhametli soğuklukta, üstünden damlacıklar süzülen, üzerinde Beavertown Gamma Ray yazan bir bira şişesi tutuşturdu. "Esinti var bu gece."

"Önden buyur." Andy'nin peşinden çıktım pencereden. Sülfür kokusu gündüze göre epey baskındı. Katlanır plaj sandalyeleri aynı yerdeydiler ama yanlarına bir tane daha eklenmişti. Yenisinde Rowan oturuyordu. Hızması, yüzük ve bilezikleri, siyahlı turunculu gökteki yarım ayın ışığını yansıtıyordu.

Tanıyamadığım, gülümseyen bir anime karakter basılı, şekilsiz gri tişörtü, bol cepli pantolonu ve siyah asker potinleriyle ergen oğlanla öfkeli punk-rockçı karışımı bir hava saçıyordu. Çatıya çıktığımda kalktı ve elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi robotumsu bir vurguyla. Daha önce kendimi tanıttığımı hatırlıyor muydu acaba. Yaklaşırken sol gözüne azıcık kan oturduğunu fark ettim. Tuhaftı. Gecenin rutubetine rağmen kuru ve serin elini sıktım. Sağlam tokalaşanlardandı. Şimdiden Andy'den daha çok hoşuma gitmişti.

"Jim ile Andy, kamu nezdindeki berbat namına karşın iyi şeyler söylüyor senin için."

Gülümsedim. Bir şekilde Andy'den de kabaydı. Ama en azından aklından geçeni söylüyordu.

"Rowan her okuduğumuza inanmayacak kadar aklımızın başında olduğunu söylüyor."

"Öyle mi?" dedim. "Onu mu kastettin, Rowan?"

Alnı kırıştı ve Andy'ye baktı; Andy baş onaylarının en miniğini verdi.

"Evet," dedi ifadesizce.

"Desteğine minnettarım o halde," dedim belden hafifçe eğilerek.

Huzursuz bir sessizlik çöktü, alçak plaj sandalyesine gene düşercesine oturdum, biramdan birkaç soğuk damla elime geldi. Andy ile Rowan'sa çok daha genç dizleri sayesinde benim kadar gülünç durumna düşmeden oturdular.

"Bana biraz kendinden bahsetsene, Rowan," dedim.

Şaşırmış göründü, alt dudağını dişledi. "Neyi merak ettin?"

Böyle daha fazla bilgi alabileceğim düşüncesiyle lafın ucunu açık bırakarak omuz silktim. "Birbirimize iyi uyacağımızı neyin belirleyeceğini düşünüyorsan işte..."

Hayatında duyduğu en aptalca lafmış gibi, "İyi uyacağımızı," dedi yavaşça. Konuyu kafasında işlermişçesine iki defa göz kırpıştırdı. Başının üzerinde bir kelime işlemcisinin çalıştığını hayal ettim. "MIT'ye gittim ve tezimi sicim teorisi üzerine yazdım."

Fazlasını bekledim ama gelmedi. Andy yüzünü ekşitti, öne eğildim.

"Mobius'ta ne yapıyorsun?"

Anlayamamış gibi yana yatırdı başını. "Teknolojiyi ben icat ettim."

"Nedir bu şey?"

Andy girdi araya. "Ona geleceğiz birazdan."

"Sabırsızlanıyorum." Hâlâ ketumdu. İlginç. Rowan'dan ayırmadım bakışlarımı. "Neden Andy'yle ortaklık kurdun?"

Rowan kımıldandı. "Fark eder mi?"

"Geçmiş, önsözdür," dedim.

"Yani?"

"Yani neden bir araya *geldiğinizi* anlarsam neden bir arada *kaldığınızı* da anlayabilirim. O da bir arada kalıp kalmayacağınızı... bir de sürtüşmenin nerede çıkacağını daha iyi kestirebilmeme yarar."

Andy hemen daldı. "MIT'de—"

Elimi kaldırarak lafını kestim. "Rowan'dan dinlemek istiyorum."

Andy arkasına yaslandı ve bakışlarını, kasıklarını yeni keşfediyormuş gibi önüne indirdi.

"Sınıf arkadaşıydık," dedi Rowan sonunda. "Andy oda arkadaşımla bir proje üzerinde çalışıyordu. Bir gece tez taslaklarımdan birini aldı. Okumaya başladı ve sonunda konuşmaya geçtik. Birtakım... ticari fırsatlar olduğunu düşünmüştü. İşte, mezuniyetten sonra Mobius'u kurduk."

"Neden başka biri değil de Andy?"

"Potansiyeli o gördü," dedi Rowan sabırsızca.

"O kadar mı?"

"Ne istiyorsun başka?" Parmakları, geldiğimden beri tek yudum almadığından sırf görüntü için tuttuğunu düşündüğüm şişeyi daha sıkı kavramıştı.

Biramdan birkaç yudum alıp bombayı fırlattım: "Düşüp kalkıyor musunuz?"

Kocaman açıldı gözleri Rowan'ın.

"Ne diyorsun ya?" dedi Andy.

Oturmamızdan beri ilk defa Andy'ye döndüm. "Girişim sermayecileriyle dolu bir odaya girdiğinizde hepsi onu düşünecek."

"Sadece arkadaşız biz," dedi Andy sertçe.

Onayını almak üzere Rowan'a baktım.

"Arkadaşız." Sesi ifadesizdi ama sandalyesinin kenarını, feci türbülansa girmiş bir uçağın yolcusu misali panikle kavramıştı.

Birinin çözülmesini bekleyerek başımı sallayıp bakışlarımı ikisi arasında dolaştırdım. Andy birasından sağlam bir yudum aldı, Rowan'ın sandalyeyi kavrayan parmakları gevşedi. Hikâyeleri neydi, bilmiyordum ama "sadece arkadaş" değillerdi. Rowan pek çapkın görünmüyordu; Andy'nin birini baştan çıkarabileceği fikriyse gülünçtü.

Mesele her neyse idare edebilirdim. Gerçi sonunda hâlâ arkadaş kalacakları kuşkuluydu. Kurucu ortakların birbiriyle geçinmesi yeterince zordu zaten. Bir de çözülmemiş —ya da çözülmüş— cinsel gerilim eklerseniz felakete varırdı. Düşmemeyi becerebildiğim pek az kariyer felaketinden biri buydu.

"Peki, Rowan," dedim konuyu değiştirerek. "Eğlenmek için ne yaparsın?"

Rowan'ın alnı kırıştı, hızması ay ışında ışıldadı. "Ben... Ne alakası var, anlamadım."

Tanrı aşkına. Vulcan'dı[14] kız resmen.

"Nedir seni heyecanlandıran, onu soruyorum."

"Ya *Andy*?" dedi kurucu ortağını başıyla işaret ederek. "*Onu* neyin heyecanlandırdığını merak etmiyor musun?" Kollarını kavuşturdu, gümüş bilezikleri zırh misali şangırdadı.

"Çatıda birkaç saat birlikte piştik, dolayısıyla biliyorum onu."

"Söyle madem." Hafif bir gülümseme. Ah. İnsandı; sadece iyi saklıyordu. Andy dizlerinde asabiyetle parmak tıkırdatarak öne eğildi.

Ne söyleyeceğimi iyice düşündüm; bu kesinlikle daha sık yapmam gereken bir şeydi. Bir yudum daha alarak oyalandım. Andy de içti. Rowan kımıldamadı. İçim titredi.

Andy'ye tehdit edildiği hissi vermeden etkilemelisin bunları.

Çocuk oyuncağı.

"Şimdi," dedim, daha özgüvenli görünmek için öne eğilerek. "Andy kazanmak istiyor. Parayı önemsiyor ama esasen bir Jaguar filosu istemekten daha çok, skor tutmak için önemsiyor. Soru sormaktan korkmuyor. Haklı çıkmak istiyor. Her seferinde."

Yüzü gerildi Andy'nin. Tam isabet.

Güzel, sakın bozma... iyi gidiyorsun...

"Andy..." —*sakın tekleme burada*— "...dünyayı değiştirmek istiyor."

Andy, salladığım zırvaların neredeyse her Silikon Vadisi kurucusuna yazılmış herhangi bir övgü makalesinde

14 *Star Trek* (Uzay Yolu) dizisindeki saf mantığı seçerek duygularını bastıran uzaylı ırk. Popüler kültürün en ünlü figürlerinden Mr. Spock karakteri yarı Vulcan, yarı insandır. (*ç.n.*)

bulunabileceğinden habersiz gülümsedi. Andy'yi ilgiye muhtaç, güvensiz, narsist, dik başlı ve biraz da tehlikeli bulduğumu söylemeyi es geçmiştim. Aynı sıfatlar pek çok *startupçı* mucize-çocuk için söylenebilirdi. Andy'de *bana güvenme* diye bağıran bir şeyler vardı. Uzun süredir kimseye güvenmediğimden, dert değildi.

"Fena değil." Andy'nin gülümsemesi genişlemişti artık. "Birkaç numaram daha var gerçi."

Aşağılamadan çok iltifat gibi gelmesini umduğum bir vurguyla, "Eminim vardır," dedim. Gamma Ray'den bir yudum daha alıp dikkatimi tekrar Rowan'a çevirdim. "Bir daha soruyorum: Eğlenmek için ne yaparsın?"

"Tekvando. Lisede müsabakalara girerdim. Şimdi sadece stres atmak için yapıyorum."

Ha. Beklemediğim bir şey. "Başka ne seversin?"

"Bilim."

Mr. Spock'ı gururlandıracak türden bariz bir cevap. Doğruluğundan kuşkum yoktu ama hikâyenin tamamı olmadığı da açıktı.

"Neden?"

Rowan'ın kara gözleri, ürkütücü Kit-Cat Saati misali bir sağa bir sola kaydı.

"Başkalarının bilmediğini bilmek istiyorum. Keşfetmek istiyorum. İcat yapmak istiyorum."

"Niye?" dedim hafifçe öne eğilerek.

"Yapabildiğimi kanıtlamak için."

Nihayet bir yerlere varıyorduk. "Kime?"

"Ba…" Sustu Rowan. Cevap verip vermemeyi düşünür gibiydi. "Babama. Oğlu olsun istiyordu. Hayal kırıklığını tahmin edebilirsin herhalde."

Baba meseleleri. Şaşırtıcı değildi.

"Kızların oğlanlardan üstün olduğunu kanıtladıktan sonra peki?"

"Tekrar yapmak ama…" Sustu ve biri sesini kapatıvermiş gibi baktı yüzüme.

"Ama ne?"

Rowan dudaklarını azıcık gererek sıkılı dişlerini gösterdi. "Ama bunlar olmadan," dedi elini havada, hepimizi birden kapsarcasına sallayarak.

"Bağımsızlık istiyorsun. Kimseye hesap vermemek. Kuralsızlık. Kibarlıklar falan olmadan."

"Kesinlikle!" Kızın rahatlaması elle tutulacak ölçüdeydi. Nihayet zırhta delik açabilmiştim. Benim gibi biriydi. Maalesef sıradaki sözlerim hoşuna gitmeyecekti.

"Kusura bakma ama önüne epeyce kural çıkacak."

Sertleşti bakışları. "Niye?"

"Bilimin için bolca nakde ihtiyacın olacak. Bir sürü mühendis tutman gerekecek, değil mi?"

"Evet."

"Para şartsız gelmez." Gelirse tabii. "Hoşlanmayacağın şartlarla gelir."

"Mesela?

"Kontrol."

Rowan loş ışıkta siyah görünen alt dudağını dişledi. "Bahsettiğin kontrolü en aza indirebilir misin?"

"Değişir. Ama kurucuları kontrolü kaybetmeye götüren tuzakları bilip bilmediğimi soruyorsan evet, yapabilirim."

Rowan benden çok kendine baş sallayarak onay verdi.

"Öyleyse... iyi bir takım olacağımıza inanıyorum." Kelimeleri kıt akıllı bir çocukla konuşuyormuş gibi vurgulamıştı.

Sırıtan Andy'nin dişleri parıldadı ay ışığında. "Rowan'ı tanıyan için bayağı iltifat bu," dedi. "E, ne diyorsun, Caleb? Mobi olmaya hazır mısın?"

"Baştan söyleyeyim, aranıza katılırsam kendimden asla 'Mobi' diye bahsetmem."

Andy gücenmiş gibi kırpıştırdı gözlerini. Dalga geçtiğimi anlaması için sırıttım. "Peki."

"İyi," diyerek iç çektim. "Tek bir sorum daha var: Mobius ne yapıyor?"

Andy'yle Rowan bana dönmeden önce bakıştılar.

"Seni işe almak için üç sebebim var demiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim. "Köpekbalığı olduğumu" —öyleydim— "ve sadık olduğumu" —belli olmazdı o— "düşünüyordun. Üçüncü sebebi daha sonra söyleyeceğini belirtmiştin. Daha sonranın şimdi olduğunu varsayıyorum."

"Öyle." Andy cebinden rulo yapılmış bir kâğıt parçası çıkarıp uzattı.

Baktım. "Kurabiyelerden çıkan fallara dayanarak mı alırsın iş kararlarını?"

"Oku."

Ay ışığında gözlerimi kıstım. "Mühim biri size yardım teklif edecek."

"Arkasını."

Kâğıdın arkasını çevirdim. Altı şanslı sayının üzerine yeşil bir kalemle mini minnacık ve kargacık burgacık yazılmıştı mesaj.

Caleb Bachman'ı işe al; 10 Eylül 2023.

"Bir ay kadar erken gelmişim," dedim.

"Mesaj seni 10 Eylül 2023'te işe almamı söylemiyor," dedi Andy tuhaf bir zafer edasıyla. "Mesaj 10 Eylül 2023'ten *geliyor*."

Baktım yüzüne. Dalga geçmiyordu.

"Ha," dedim. "Yani bu mesajı... Zaman makinenden mi aldın?"

"Öyle demiyoruz biz," dedi Rowan.

Sinirlenmeye başlamıştım. "*Ne diyorsunuz* peki?"

"Temporal Distorsiyon Portalı," dedi Andy. "Kısaca TDP."

Bozmadım. "Ve bu TDP... geçmişe mesaj yollamanızı mı sağlıyor?"

"Hı-hı." Andy, kanarya yutmuş kedi misali sırıtıyordu.

Biramı kafaya dikip hem üzüntü hem öfke hissederek kalktım. Nasıl olmuştu da umutlanmıştım? Jim ne halt etmeye vaktimi buna harcatmıştı?

"Bira için teşekkürler. Portatif jetleri geliştirince haber verirsiniz. O zamana kadar size iyi eğlenceler."

"Durdurdur," dedi Andy ayağa fırlayıp ellerini uzatarak. "Bir şey daha göstereceğim."

Cebini karıştırdı, bir tane daha dürülmüş kâğıt çıkarıp uzattı.

"Bugünlük kurabiye falı kotam doldu."

"Oku işte," dedi Andy. "Hâlâ inanmazsan Uber'in benden."

"Bedava seyahat uğruna nelere katlanıyorum." İç çekerek aldım kâğıdı. Okuduğum anda kalbim hopladı. "*Ne?*"

♠

Andy ile Rowan'a baktım —ikisi de ayaktaydı şimdi— ardından kâğıda el yazısıyla karalanmış mesajı bir daha okudum.

@CJB, işi kabul et.

Anında ter bastı her yanımı. El yazısını tanıyordum. Bana aitti.

"Sahtekâr falan mı tuttunuz?" dedim.

"Arkasını da oku."

Midem buruldu. Saçmalıktı bu.

Madem saçmalık, ne korkuyorsun arkasına bakmaya?

"Ne oldu?" dedi Rowan, dudaklarında belli belirsiz bir alaycı kıvrılışla. Tadını çıkarıyordu. Dudağımı içeriden dişleyerek çevirdim kâğıdın arkasını.

ProfesörFalken;8

İçim çatıdan fırlayıp beş kat aşağı atlayıverdi. *ProfesörFalken;* tüm hesaplarım için kullandığım kök parolaydı. Parola kullanacağım web sitesinin alan adı neyse onun ilk iki harfinin sayısal değerini toplayıp ardına ekliyordum. Ama web sitesi yoktu burada. Sadece bir fal kâğıdı…

Şahsi algoritmamı uygulayacak olsaydım falın ilk iki harfini kullanırdım: FA. F'nin alfabedeki sırası yediydi. A, bir. Toplamı, sekiz… ProfesörFalken;8.

Ergen kurucu ortaklardan çok kendi kendime, "Algoritmamı *hacklemişsiniz*," dedim.

"Hayır," dedi Rowan. "Mesaj bizden değil. Senin mümkün gelecek versiyonlarından birinden geliyor."

"Bir düşün," dedi Andy usulca. "Kendine kendini ikna edecek bir mesaj yazmak isteseydin... Bunu yazmaz mıydın?"

Bilinçsizce geriledim. Mesafe lazımdı. *Benim* el yazımdı bu. *Benim* parolamdı. Elimde sadece böyle minik bir kâğıt varsa *yazacağım* tam da buydu. Nefes alamıyordum. Bu gerçekse o zaman geçmişe gide—

Bir an bile düşünme onu!

Andy birasından sağlam bir yudum daha aldı. Ben yavaştan kontrolü kaybederken Rowan yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"Occam'ın Usturası: İki muhtemel açıklama varsa daha az sayıda varsayım gerektiren, büyük ihtimalle doğrudur. Şimdi, şu iki açıklamadan hangisi daha az varsayım ister?" dedi Rowan. "İlk açıklama, Jim'in planladığı bir eşek şakası.

"Varsayım 1: Jim, şaka için bize para ödedi.

"Varsayım 2: Jim birine para verip parolalarını ele geçirdi.

"Varsayım 3: Jim, şakanın Gowanus'un ortasındaki bir çatıda, kendisi yokken açıklanmasını istiyor."

Çabucak bakındım; herhangi bir *webcam* yoktu ortalıkta. Hiçbir şey yoktu.

"İkinci açıklamanınsa tek bir varsayımı var," diye devam etti Rowan, "o da nesneleri zamanda nakletmenin yolunu keşfettiğimiz."

"İkinci açıklamanın tek varsayımı biraz acayip," dedim; mantık tartışmasına girince biraz kendime gelmiştim.

"Doğru," dedi Rowan. "Daha makul gerçi."

"*Hayır*," dedim vurgulayarak. "Değil."

"Emin misin?" dedi Rowan.

Sarsılmıştım. Kilit isim, Jim'di. Bana muazzam akıl hocalığı yapmıştı; her daim eleştireldi ve affı yoktu. Ama onu tanıdığım yirmi üç yıl boyunca hiç eşek şakası yapmamıştı.

Telefonum titreşmeye başladı, düşünmeden çıkardım cebimden. Parlayan yeşil irngeye dokunup telefonu kulağıma götürdüm. "Alo, Jim."

"İlginç bir akşam geçiriyor musun, evlat?"

"Öyle de denebilir." Elimi seyrelen saçımda gezdirerek yapışkan çatıda uzaklaşıp Mobi'lerle arama mesafe koydum. "Neler dönüyor burada?"

"İnandığımı söyleyebilirim sadece."

"Fal kurabiyesi numarasını sana da mı çektiler?"

Jim'in cevap vermesi birkaç saniye sürdü. Konuştuğunda sesinde şakacılık kalmamıştı.

"Daha da fazlası." İç çekti, sesini alçalttı. "Şaka değil. Ama seni ben ikna edemem. Kendini ikna etmen lazım. Sadece muhtemel bir açıklamayı eliyorum ben, tamam mı?"

"Peki." Çatının kenarına kadar gidip yarım aya baktım. "Ama... ama delilik bu. Kabul edersem *ben de* deliyim demektir."

"Andy ile Rowan'a bir şans tanı. Palavra sıktıklarına karar verirsen çek, git. Ama inanırsan..." —sesi çatladı— "... hayatının macerasına girersin."

"Sağ ol, Jim," dedim; tuhaftı ama ihtiyarın şefkati içime dokunmuştu.

"Rica ederim, evlat. İyi şanslar."

Başkası bana evlat dese sinirlenirdim ama Jim'in evlat demesinde neredeyse babacan bir şeyler vardı. Bir eşek şakası söz konusuysa Jim'le ilgisi yoktu.

Kapadığım telefonu arka cebime tıktım. Bir kez daha bir Andy'ye, bir Rowan'a baktım. Gözlerimi yumup şakaklarımı ovuşturdum. Derin bir nefes aldım, verdim, gözlerimi açtım.

"Peki. Gösterin bakalım zaman makinesini."

4: GEÇMİŞ

Azıcık gecikmiştim. Beni karşılayan fotomodel zayıflığındaki kız, parıltısıyla karanlık, mum ışıklı, atmosferik restoranla zıtlaşan iPad'ine baktı, önüme düşüp masamı gösterdi.

Ben gelirken Hannah başını kaldırıp baktı. Harika görünüyordu. Koyu sarı saçı açıktı bu sefer; gözlüğü gitmişti ve sürdüğü hafif rimel, kirpiklerini belirginleştirmişti. Ufacık altın halka küpeleri mum ışığında göz kırpıyordu. Üzerine tam oturmuş, pas rengi giysisi kıvrımlarını sergiliyordu. Yanağına öpücük kondururken parfümünü içime çektim.

"E, nasıldı bakalım okul bugün?" diyerek sırıttım.

Hannah zümrüt gözlerini devirdi. "Aynısını her aradığında babam da soruyor."

Zor kadındı.

"Nükteli adam demek."

"Babam pek çok şeydir. Esprili olmak, onlardan biri değil."

"Genleri sağlam o zaman."

"Evlatlığım ben."

"Hiç şansım yok bu gece, değil mi?"

"Kötü başladın." Ekmeğini zeytinyağına batırdı. "Ama farkı kapatırsın belki." Uzanıp elimi tuttu, hafifçe sıktı. "MBA maskene karşın altta hakiki birinin yattığını hissediyorum. Maçta seni tutuyorum."

"Ben de."

Hannah otuz iki dişiyle gülümsedi, elini çekip garsonumuz geldiği anda şarap listesini aldı. İspanyolca ana diliymişçesine düzgün bir telaffuzla bir şişe *Ribera del Duero* ısmarladı, garson hızla uzaklaştı.

"Bir daha deneyeyim," dedim. "Esprileri kısacağıma söz veriyorum."

"Zor olmasa gerek."

Gülmeden edemedim. "Ne dersi verdin bugün?"

Ekmeğini ısırdı. "*Cidden* merak ediyor musun?"

"Evet," dedim; samimi konuştuğumu keşfetmek, hoşuma gitmişti.

Ciddi olup olmadığımı kestirmeye çalışarak baktı yüzüme. Testi geçmiştim galiba.

"Bugün özgür iradeyi tartıştık."

Sırıttım. "Tanrı onu bedava vermemeliydi derim hep."

Hannah hafifçe eğdi başını. "Esprileri kısacağını sanıyordum."

"A-ha!" Parmağımı yüzüne doğrulttum. "Yani zekice bir şeyler vardı dediğimde, kabul ediyorsun."

Gülümseme Hannah'nın dudaklarını çekiştirdi. "Azıcık."

Garson geldi, Hannah'nın kadehine bir yudum şarap koydu. Hannah kadehi hafifçe salladı, yudumu aldı ve başıyla onay verdi. Garson derhal kadehlerimizi doldurup siparişlerimizi aldı. O gidince kadehimi kaldırdım: "Özgür iradeye."

Tokuşturup birer yudum aldık. Pek tadımcı sayılmazdım ama şarabın boğazımı hafifçe yakan, ılık, baharatlı bir tadı vardı.

Hannah dudaklarında kalan bir damla kırmızıyı yalayarak, "Özgür iradenin varlığına inanıyor musun?" dedi.

"Elbette," dedim. "Sen inanmıyor musun?"

"Tüm deliller, teolojik olanlar bile safsataya varıyor."

Ekmeğimi zeytinyağına batırdım. "Teolojik deliller mi?"

Hannah saçını dalgınca ve gelişigüzel topladı. Çok tatlıydı. "Tanrı'nın evreni yarattığına inanıyorsan sonrasındaki her şeyin müsebbibi, *O'nun* iradesi olmak zorundadır. Dolayısıyla *özgür* irade yoktur."

"İncil Tanrı'nın bize özgür irade verdiğini açıkça söylemiyor muydu?"

"Dünyanın altı günde yaratıldığını, sonrasında konuşan bir yılanın çıplak bir kadını elma yemeye ikna ettiğini, bununsa Yaratan'ı hepsini cennetten kovduracak denli kızdırdığını söyleyen sihirli kitabı mı kastediyorsun?"

"İnançlı değilsin, öyle mi?"

"Seküler Yahudi," dedi. "Sen?"

"Aynı ama ölüm döşeğimdeyken bir daha sormalısın." Boynumu çıtlattım. İkinci buluşmada teoloji tartışmak. Boyumu fazlasıyla aştığı kesindi. Hannah devam etti.

"Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar, Tanrı'nın her şeye kadir, her yerde ve her zaman olan ve her şeyi bilen olduğuna inanıyorlar."

"Her şeyi bilen, her şeyi gören," diyerek bir yudum aldım. "Her şeyi tadan."

Hannah espriyi duymazdan geldi. "Tanrı her şeyi biliyorsa buna *olmuş* veya *olacak* her şey dâhil demektir."

Lafı nereye götürdüğünü anlayarak başımla onayladım. "Tanrı her şeyi biliyorsa hayat önceden bellidir, demeye getiriyorsun. Dolayısıyla da özgür irade yoktur."

"Tastamam," dedi Hannah.

Aperatiflerimiz geldi. Onunki istiridye, benimki domates ve mozzarellaydı. Deniz ürünlerine alerjim vardı, onunkini hiç ellemedim ama Hannah benimkinden teklifsiz aldı. Domatesini çatalının yan tarafıyla kesip ağzına attı. Yerken yediklerimize dair yorumlar yaptık, ardından ailelere geçtik (uçuk kardeşim Seth, buyurgan ablası Miriam ve sinir bozucu üvey kardeşi Bethany). Sonunda laf gene işletme okumama geldi.

"Mezun olunca ne yapmak istiyorsun?"

"Başka bir *startupta* çalışacağım."

"Neden?"

"Para lazım."

"Hayır," dedi, "neden *startuplar*, onu sordum."

"*Startuplar* seksi." Hannah kuşkuyla baktı yüzüme. "Doğru ama. Büyük bir şirkete girersen anca çarkın bir dişlisi olursun. Ama bir *startupta* çalışırsan önemlisindir. Emaneten bakmakla inşa etmek arasındaki fark gibi. Ben inşa etmeyi seviyorum."

"Bu mu sana seksi gelen?" dedi Hannah.

"Hem de nasıl. *Startupta* şirketin rotasını çizebilirsin. Kaderini kontrol edebilirsin."

"O niye önemli peki senin için?"

Durdum, düşündüm. "Herkes için önemli değil mi?"

Hannah omuz silkti. "Onu sormadım. *Senin* için neden önemli?"

Randevuda söylemeye uygun bir cevap arayarak ağzıma bir parça peynir attım ama sonunda doğruyu söylemeye karar verdim. "Kontrol eden olmama fikrini sevmiyorum."

Hannah gülümsedi, çatalıyla beni işaret etti. "Gene aynı kelime."

Pek savunmacıydı gülüşüm. "Terapist olmadığına emin misin sen?"

"Gayet eminim," dedi Hannah.

"Şarap harikaymış sahiden," dedim konuyu değiştirmek için. "Adı neydi demiştin?"

"*Ribera del Duero*," dedi bir kez daha r'leri kusursuz yuvarlayarak.

"İspanyolca mı biliyorsun sen?"

Yersiz sorumla bir anlığına duraksadı. "İspanyolca, Fransızca ve azıcık İtalyanca."

"Çok mu dolaştın Avrupa'da?"

"Hayır ama birkaç Avrupalıyla yattım." Yarım bir tebessümle meydan okurcasına baktı yüzüme. "Eski sevgililerimi mi merak ediyorsun? Onu mu soruyorsun yoksa kontrol takıntından mı?"

"Azıcık kontrolün nesi kötü?" Sorduğum anda soruyu hiç zorlanmadan bana çevirdiğini anladım. Hakikaten iyiydi.

"Kontrol, bir yanılsamadır. Özgür iradenin varlığı anlamına gelir ki mantığın onu çürüttüğü açık."

"Peki, dinliyorum."

Son istiridye parçasını ağzına attı, dudaklarını beyaz kumaş peçetenin ucuyla sildi. "Geçmişin sabit olduğunda hemfikirsindir herhalde. Olmuş olan, değiştirilemez."

"Geçmiş... geçmiştedir."

Biz konuşurken garsonlar gelip aperatifleri kaldırdı, ana yemekleri getirdi. Peynir rendeleyip karabiber serptiler ve sessizce gittiler. Birkaç lokmanın ardından konuştu Hannah:

"Ve bugün her ne oluyorsa dün olan olayların doğrudan sonucudur."

"Makul."

Başıyla onaylayıp şarabını yudumladı. Tırnakları dikkatimi çekti. Oje sürmemişti. Hafif bir parıltı saçıyordu; felsefe konfor alanıydı. Bunun da seksi bir yanı vardı.

"Q.E.D.[15] Özgür irade yoktur," dedi, ucuna ıspanaklı gnocchi takılı çatalını sallayarak.

Makarnamı çiğnerken düşündüm.

"E ama özgür irade olmadığını nasıl kanıtlıyor bu şimdi?"

Hannah parmağını kaldırdı, gözlerini yumdu ve art arda üç kere aksırdı. Şaşakalan bir chihuahua gibiydi. Pek tatlıydı.

"Gelecek, değişemeyecek geçmişe tamamen dayanıyorsa ve geleceği geçmiş belirliyorsa gelecek sabit demektir." Durup bir lokma daha aldı. "Gelecek sabitse özgür irade diye bir şey nasıl olabilir?"

"Bu..." deyip mantıksal safsatayı arayarak durakladım. Yoktu.

"İnsanın aklını *şey ediyor*, değil mi?"

Şey etme lafını kullanışında flört havası mı vardı?

"Şahsen insanın *aklıyla sevişiyor* demeyi yeğlerim."

"Kötü espri yapmama konusunda anlaşmamış mıydık?" dedi gülümseyerek. Köpek dişlerinden biri hafifçe çarpıktı. Kusur, yüzüne azıcık kötülük katıyordu. Hoşuma gitti.

---

15 *Quod erat demonstrandum* (Lat.) Kabaca "gösterilmek istenen buydu" anlamında, kesin bir kanıtın ardından kullanılan ifade. (*ç.n.*)

"Espri öznel bir şey."

Şarabını yudumlarken gülümsemesi mum ışığında parıldayan gözlerine ulaştı.

"E, hâlâ aptalca inanıyor musun özgür iraden olduğuna?" Saçından bir ton koyu kaşları kalktı.

"Belki..." Loş salonda deniz yeşili görünen gözlerinin dikkatimi dağıtmamasına çalışıyordum. "Herhalde şimdi de şeyi öne süreceksin..." Aklım adını bulmak için debelendi biraz. "Schopenhauer."

"Mutsuz oğlanların gözde filozofu."

"Esas mutsuzluk, hiç The Cure dinleyemeyecek olması. Arthur yaşasa 90'ların alternatif rock ortamlarına bayılırdı. Melankolik açıdan."

"En sevdiğin Cure albümü?" dedi Hannah.

Hiç düşünmeden, "*Disintegration*," dedim. Hannah başıyla evetledi ve topuzundan kaçmış bir bukleyi yavaşça parmağına doladı. "Seninki?"

Yana eğdi başını. "*Kiss Me, Kiss Me, Kiss Me.*" E ama işte bu sinyaldi. "Ama ben daha çok Jesus and Mary Chain türü kızlardanım."

Buna şaştım işte. İskoç grubu, The Cure seviyesinde değildi ama *Honey's Dead* ufak çaplı bir başyapıttı.

Albümün açılış parçasının ilk dizesini söyledim: "Ölmek isterim tıpkı... İsa gibi."

"Ölmek isterim... Çivili bir yatakta," dedi duraksamadan.

"Ölmek isterim tıpkı... JFK gibi." İçimi masadan fırlayıp dudaklarına yapışma isteğiyle dolduran şeytani bir gülümseme sundu.

Dizeyi birlikte bitirdik: "Ölmek isterim... Güneşli bir günde."

Güldük, şaraplarımızı göz göze yudumladık ve sessizce yemeklerimize döndük. Müzikten, en sevdiklerimizden bahsettik. Sertinden (Nine Inch Nails, Ministry ve Tool) yumuşağına (Fiona Apple, Aimee Mann ve Liz Phair) uyumumuz şaşırtıcıydı. Müzik zevkimi paylaşan biriyle her gün karşılaşmıyordum.

Gruplar ve şarkı sözlerinden alıntılar bitince Hannah başını tabağından kaldırdı. "E, ne diyecektin Schopenhauer konusunda?"

"Hepimizin vücutlarımızın istek ve arzularına köle olduğumuza inanıyordu."

Bir anlığına bakışlarını indirdi. Utanç mıydı bu? Azıcık çekingenlik belki...

"*Die Welt als Wille und Vorstellung*,"[16] dedi.

"Almanca bildiğini söylememiştin."

"Almanca *konuşamam* ama özgün metinleri okumadan da filozof olunmaz. Tam çevirisi, *İsteme ve Tasavvur Olarak Dünya*. Schopenhauer da öncülü Kant gibi dünyanın yegâne *ding an sich*, yani kendi içinde şey olduğuna inanıyordu."

Neden bahsettiğini zerre anlamamıştım.

"O kadar karmaşık değil," dedi dört dilli filozof. "Schopenhauer sadece dünyanın hakiki özgür iradeye sahip olduğuna inanıyordu. Dünyayı azgın bir nehir, insanlığı da bir kâğıttan kayık filosu gibi düşün. Kayıkların herhangi bir özgürlüğü yoktur; tümüyle nehrin iradesine tabidirler.

16 *İsteme ve Tasavvur Olarak Dünya*, Arthur Schopenhauer, Çev.: A. Onur Aktaş (2020, Doğubatı Yay.); *İsteme ve Tasarım Olarak Dünya*, Çev: Levent Özşar (2005, Biblos Yay.) (*ç.n.*)

Kayık ne olduğunu anlamaz. İnsanların dünyanın kuvvetlerini anlamadıkları gibi. Tek yapabileceğimiz, etrafımızdaki dünyayı algılamak. Bizler gözlemciyiz sadece."

"Özgür irade yoktur," diye çekinerek tamamladım.

"Ama sen zaten hepsini biliyordun, değil mi, Ivy League mezunu?" Sırıttı.

"Öyle."

Sessizce birkaç lokma daha yedik, uzanıp elimi tuttu. Parmakları yumuşak ve ılıktı. "Biraz kaptırdım, kusura bakma."

Elimi çevirip yavaşça tuttum parmaklarını. "Özürlük bir şey yok. E, özgür irademizin olduğuna *sahiden mi* inanmıyorsun?"

Parmaklarımı sıktı Hannah. "Schopenhauer'a inanıyorum. 'İnsan istediğini *yapabilir*... ama istediğini *isteyemez*.'"

"Yani kontrolde olan, *istek* mi?" dedim.

"Sence de öyle değil mi?" Hannah'nın çıplak ayak başparmağının paçamdan girip dizime ilerleyişini hissettim. İç çektim. İstiyordum onu, orası kesindi.

"İkna ettin beni. İnsanın özgür iradesi yoktur." Garsonla göz göze geldim. "Hesap lütfen?"

5: ŞİMDİ

Rowan TDP dedikleri şeyi örten gri örtüyü gelişigüzel çekince zaman makinelerinin sahiciliğine dair son umut kırıntım çığlık çığlığa can verdi. Yumruklarımı sıktım, bir yere vurmamaya çalıştım. Ya da birine.

"Paramız kısıtlı, haliyle biraz... temel seviyede," dedi Andy özür dileyerek. "Çok etkileyici görünmediğinin farkındayım."

"Etkileyici mi?" Aklımın kayıp gittiği hissiyle güldüm. "Kötü bir ilkokul beşinci sınıf bilim projesi gibi duruyor!" Ellerim belimde öne eğildim. "Şu... Ataş mı şu?"

"İhtiyacımıza en uygun şey," dedi Rowan. "Saf demirden ve esnek."

"Ayrıca unutma, bu sadece prototip," diye ekledi Andy aceleyle. "Yatırımcılara göstermeyecektim."

Bakmaya devam ettim. Ataş bükülerek birkaç santim çapında, kabaca bir çembere dönüştürülmüştü; iki ucu birden tahta bir levhaya bantlandığından yüzeye dik duruyordu. Tahta levhanın tanıdık gelen bir yanı vardı. Bakındığımda zemindeki dikdörtgen boşluğu gördüm.

Resmen zeminden tahta sökmüş bunlar.

Tekrar ataşa baktım. Yalıtım bandının altından bakır bir tel uzanıp pleksiglas mahfaza içindeki bir yongaya ulaşıyor, yongadansa biri mavi, diğeri kırmızı, yalıtımlı iki tel çıkıyordu. Mavisi, üçte bir metreküp hacminde, çoklu prize

takılmış, irice, siyah bir küpe giriyordu. Kırmızıysa kırk beş santim kadar uzanıp ikiye ayrılıyor, bir ucu kablosuz bir klavyeye giriyordu. Diğer uçsa bozuk para büyüklüğündeki metal bir diske bantlanmıştı.

"Demoyu görmek için sabırsızlanıyorum," diyerek doğruldum. "Bildim bileli dinozor görmek istemişimdir."

"O mümkün değil," dedi Rowan.

"Zamanda *geri* gidemezsin," dedi Andy. "En azından bir ay kadar öncesinden öncesine."

"Niye?"

"Geçit Problemi," dedi Rowan, gayet açıkmış, dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

Anlamadığımı gören Andy araya daldı. "Zamanda bir koridor hayal et. Sonsuza uzanıyor ve her iki yanında istediğin herhangi bir zamana açılan geçitler var. İlk geçit, 13 Temmuz 2023, saat 21.07'ye açılıyor çünkü TDP tam o anda çalışmaya başladı. Ondan önceki bir zamana gidemiyorsun çünkü koridor orada başlıyor."

"Geçit Problemi," diye tekrarladım. Hepsi palavraydı ama gene de uyum sağlamam gerektiğini hissediyordum.

Andy başıyla onayladı.

Toparlandım, sordum: "Oswald'ı durduramayacaksam zaman makinesine ne gerek var?"

"Başka kullanımları var," dedi Andy terslenerek. Sahiden gücenmiş gibiydi.

"Peki, gelecekte kendimizi ziyaret etsek? Doktor Brown tarzı?"

"Kim ki o?" dedi Andy.

Tanrı aşkına, *Geleceğe Dönüş*'ü bile seyretmemişti. Niyeyse bu durum zaman makinesi icat etmekten daha şaşırtıcı geldi bana. "Boş ver."

"Şimdilik sadece gelecekten mesaj alabiliyoruz."

Aygıta bir daha baktım. Gülsem mi, ağlasam mı bilemedim.

"Kabul, az daha kandıracaktınız beni," diyerek odayı arşınlamaya girişti. Ayak seslerim duvarlarda yankılandı. "El yazım. Parolam. Jim'in araması. Ne demeye uğraşıyorsunuz bilmiyorum ama bravo. Numarayla uğraştığınız kadar bu sahte zaman makinesini daha albenili yapmakla da uğraşsaydınız..."

Birden durdum; kavramanın ılıklığı çöktü üzerime.

"Tabii! Tezgâh bu!" Alnıma indirdim şaplağı. "Yatırımcı söğüşleme numarası! Bana demo yaptınız! Oy... Oy, harika! Prototipi biraz daha alımlı yap, aynı fal kurabiyesi numarası... Tanrım! Yatırımcıların dökeceği paralar için *damperli kamyon* bulmamız gerekecek! Sadece—"

"Dolandırıcılık falan yok," dedi Rowan dümdüz bir sesle.

"Tahtaya ataş yapıştırmışsınız yahu!" diye bağırdım.

"Çalışıyor," dedi Rowan sarsılmaz bir kesinlikle.

İnanma. Bir an bile.

"Göster madem. Burada, şimdi." Öfkeden titrediğimi fark ettim. "Beş saniye içinde yeni bir fal çıkartmazsa gidiyorum. Beş..."

Andy önüme atıldı.

"Dört."

"Dinle," diye itiraz etti. "Delice geldiğini biliyorum—"

"Üç."

"—ama yemin ederim ki sahici."

"İki."

"İzin ver açıklayayım!"

"Bir," dedim kararlılıkla. "*Zamanınız* tükendi, çocuklar. Yatırımcı söğüşleme 2.0 için tavsiyem: Portatif Jet. Daha ne kadar vurgulayabilirim, bilmiyorum. Millet. Portatif. Jet. İstiyor." Saatime baktım. "A, saat kaç olmuş... Gitmem lazım."

"Dur," buyurdu Rowan. Masasına geçti ve öfkeyle tuşlara basmaya başladı.

Andy'yi ter bastı. "Rowan..."

Rowan birden durdu ve yaramaz bir ufaklığı azarlarcasına konuştu kurucu ortağıyla: "*Gelecek* ona ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Şunu halledeyim ki devam edebilelim."

"Peki," dedi Andy teslim bayrağını çekerek. "Yangın söndürücüyü getireyim bari."

♠

Andy yangın söndürücüyü ataşa çevirip bana baktı. "Birkaç adım gerilesen daha iyi."

"İyiyim böyle," dedim oyuna dahil olmayı reddederek.

"Ah, az daha unutuyordum." Andy döküntü yığınına koştu ve büyükçe bir kitap ebadındaki lacivert bir poşetle döndü. Açıp Rowan'a uzattı, beriki telefonunu içine attı. Kendi telefonunu da içine atıp bana döndü.

"Faraday kesesi. Elektromanyetik alanlara karşı koruyucu."

Zaman makinesi sahte bile olsa zımbırtılarının telefonumu mahvetme ihtimali uzak değildi; attım telefonumu torbaya. Andy hemen ağzını kıvırıp poşeti kapadı.

Rowan uzanıp bir kahve kavanozundan üç tane siyah koruma gözlüğü çıkardı. Birini Andy'ye atıp diğerini bana uzattı. "Tak şunu."

Taktım, her yan karardı.

Ardından Andy bir deste iskambil kâğıdı büyüklüğünde pleksiglas bir kutu uzattı. İçinde altı çift kulak tıkacı vardı. Boyun eğişime sinirlenerek tıkıştırdım kulaklarıma. Dünyanın sesleri boğuklaştı, yutkunuşumu duydum.

Andy de kulaklarını tıkadı ama Rowan istemediğini başını sallayarak belirtip kulaklığını taktı. Bilgisayarına döndü, webcam ayarını yaptı. En yakınımdaki monitörde ataşın yakın çekim görüntüsü belirdi. Rowan gümüş renkli yalıtım bandı rulosunu aldı, dişleriyle ince bir parça kopardı. Diğer eliyle, elektrod olduğunu fark ettiğim metal diski dikkatlice aldı, sağ şakağına bastırıp bantladı.

Ne oluyor yahu?

Rowan genzini temizledi ve kulaklığına bağlı mikrofona konuştu:

"Kayıt... 8 Ağustos 2023, 21.37. Tanıklar ben Rowan Lee ve Andy Fisher ile Caleb Bachman. Kapıyı açıyorum... Şimdi."

Göğsüm sıkıştı, masanın kenarını sımsıkı tuttuğumu fark ettim.

Hakikaten inanmıyorsun, değil mi?

Kalbim hızlandı. Ya numara değilse?

Geri gidebilirsin. Onu kurtarabilirsin.

Ataştan ayıramıyordum gözümü. Nefesimi tuttum ve...

Hiçbir şey olmadı. Siktir!

Bir anlığına sahiden inanmıştım. Çıkardım gözlüğü.

"Gösteri için teşekkürler ama gitmem gerek." Öfkemi zor bela zapt edebiliyordum. "Yumurtaları bu gece çatlayacak türden Hipogrif[17] üreten bir *startup* kurmanızı tavsiye ederim."

Gözlüğü Rowan'ın masasına atıp kapıya döndüm.

"Bak," dedi Rowan usulca.

Odadaki tek ampul, sırası gelmiş gibi kırpıştı. Döndüm. Aynı anda ataş parıldamaya başladı. Hayır, ışıldadı, demeliyim. Bilinmeyen bir kaynaktan ışığa boğulmuştu âdeta. Derken titremeye başladı.

Hayır, gerçek olamazdı bu. Sadece gözlerim böyle algılıyordu. Ne gördüğümü yavaştan anladım: Ataş kendini kopyalamıştı. İkinci ataş neredeyse ilkiyle aynı şekilde bükülmüştü ama küçük farklar vardı; iki ataş kimi noktalarda aynı uzayda yer alıyor, kimi noktalarda birbirlerinden ayrılıyor gibi görünüyordu.

"Ne oluyor?"

"İzle," diye fısıldadı Andy.

Aklım gördüklerimi kavramaya çalışırken yaklaştım. Işık görsel bir kalp atışı gibi sönüp parlıyordu. Ataşı göz hizasına almak için eğilip ellerimi dizlerime dayadım. Çemberin ardını—

Çemberlerin demek istiyorsun. Çoğul.

—odanın diğer tarafını görüyordum. İşte o noktada işler *iyice* tuhaflaştı.

Ataş düğümlerin içinden görülen oda, dışında kalandan çok daha parlaktı.

---

17 Önü kartal, arkası at olan hayali yaratık; imkânsız şey anlamında kullanılır. (*ç.n.*)

"Ama nasıl..." Durdum. "Tanrım!"

Gördüğümü düzeltecekmiş gibi kırpıştırdım gözlerimi. Olmadı. Düğümlerin içinde, ekleminde tanıdık bir yara bulunan bir parmak görüyordum. Bakışlarım parmağımdaki aynı yaraya kaydı.

Ne... Oluyor ya?

Tekrar çemberlerin içine baktım. Bir düzine... hayır, *düzinelerce* imge vardı. Hepsi birbirinden azıcık farklı, kimi aynı zamanda, aynı yerde... Çemberlerin içinde 70'lerin bozulmuş televizyonlarındaki gibi bulanık görünen sayısız parmak ve başparmak vardı.

Ampulün kırpışması hızlandı. Hayalet parmakların hepsi aynı anda düğümlere küçük, dürülmüş kâğıtlar sokmaya başladı.

"Ah!" Rowan çığlık attı ve şakağındaki elektrodu söktü. Altından dairesel bir yanık izi çıktı, hafif bir duman yükseldi. Çemberleri işaret etti. Döndüm ama olan öyle hızlı oldu ki anca daha sonra kayıtlı görüntüleri izlediğimde parçaları yerlerine oturtabildim.

Kâğıt parçaları çemberlerden geçer geçmez, yanımızda bir avcı uçağı ses sınırını aşmışçasına feci gürültülü bir patlama sesi geldi. Aynı anda çemberler, kör edici bir parlaklıkla bütünleşip tek oldular. Odadaki tek ampulün parlayıp ölüm çığlığını atarak patladığı, her yanın karanlığa gömüldüğü anda arkamı döndüm. Tekrar baktığımda aygıtın alev aldığını gördüm.

♠

Andy sağ omzumdan tutarak beni geri çekti. Sertçe. Ben sendelerken düzinelerce küçük, dürülmüş kâğıt zemine

saçıldı. Salınan mavi bir alev siyah kablodan çoklu prize doğru koştu; priz patlayarak plastik parçalar ve kıvılcımlar saçtı.

Andy yangın söndürücüyü çalıştırdı. Sarı toz, ateşin üzerine aniden patlayan tipi misali çöktü. Alevler sönerken oda yine karanlığa boğuldu. Kalktım; hava duman, elektrik ve kimyasallarla ağırlaşmıştı. Gözlerim ve genzim yanıyordu, öksürdüm.

Yaşlı gözlerimin arkasında bir ışık yandı ama sadece toz ve dumanı aydınlattı. Rowan'ın elinde kocaman bir fener vardı. Bir saniye sonraysa bir gürültü daha geldi ve Rowan'ın monitörü her yana plastik parçalar saçarak patladı.

"Hay ya... Yeni almıştık!" dedi Andy. Bir fener daha, bu sefer Andy'nin elinde yandı. Sarı tozla kaplı kâğıt parçalarından birini aldı yerden. "Kanserojen midir bu şey?"

Duymazdan geldim.

"Ne oldu demin?" dedim boğuk bir sesle, hemen genzimi temizledim. Boğazım hâlâ yanıyordu ama geçmeye başlamıştı. "Ne *oldu?*"

Andy kâğıdın üzerindeki tozu üfledi, bana uzattı. "Kendin gör."

Ağzımı ve burnumu kapayıp kimyasal yüklü birkaç nefes aldım, yine öksürdüm. Andy'nin eline yönelmiş iki fener ışığına doğru uzandım, kâğıdı dikkatle aldım. Titreyen parmaklarımın kapkara gölgeleri düştü Andy'nin avucuna.

Mesaj fal kurabiyelerinden çıkanlar büyüklüğündeydi ama düz beyaz kâğıda değil, yeşile çalan, dokulu, pütürlü bir kâğıda yazılmıştı. Köşeleri doksanar derece değildi; bir çocuk makasla kesmişti sanki. Malzemeyi sezgimle tanımıştım ama çorbaya dönmüş beynim için fazla bağlam dışıydı.

Kâğıdın bir yüzündeki el yazımı hemen tanıdım.

Seth'i kurtar.

Adını görür görmez yüreğim ağzıma geldi. Başım dönüyordu. Bu gerçekse... Kâğıdın diğer yüzünü çevirdim, basılı rakam ve harflere bomboş baktım.

NK 71273259 F

Rowan gayet kaba bir hareketle kâğıdı elimden aldı, fenerinin çiğ ışığında inceledi, parmaklarını dokusuna sürttü. "Elbette." Kâğıdı geri verdi. Sol gözünden sızan hafif kanı o an fark ettim.

"İyi misin sen?"

"Nakit var mı üzerinde?" dedi Rowan.

"*Ne*?" Aklım dönüp duruyordu.

"Nakit. Kâğıt para."

"Ben... Birkaç yirmiliğim var." Kekeliyordum, noktaları birleştiremiyordum.

"Ver."

Şaşkınca Andy'ye, yardım istercesine baktım. "Ver işte," buyurdu.

Arka cebimden üç banknot çıkarıp Rowan'a uzattım.

"Seri numarasını oku," dedi. Anlamadan baktım. "O kâğıt parçası, yirmi dolarlık bir banknottan. Seri numarasını oku."

Titreyen ellerime bakarak okudum: "N... K..."

Ben okumaya devam ederken Rowan verdiğim banknotlardan birini yere attı.

"7... 1..."

Bir yirmilik daha düştü yere. Derken Rowan da benle birlikte ama elimdeki kâğıt parçasına bakmadan okumaya başladı. Saniyeler önce cebimden çıkardığım yirmilikten okuyordu. Hep bir ağızdan okuduk: "3... 2... 5... 9... F."

"Aynı," dedi Rowan ve banknotu uzattı. Kâğıt parçasıyla karşılaştırdım. Sadece harf ve rakamlar aynı olmakla kalmıyordu, ikisindeki dokuzda da aynı mürekkep bulaşma izi vardı. O zaman anladım.

"Aynı banknotun gelecekten gönderilmiş parçası, diyeceksiniz, değil mi?"

Andy kaşlarını kaldırdı. Sallanan fener ışığında ucuz korku filmlerinin kötü karakterlerine benziyordu şimdi.

"Occam'ın Usturası," dedi Rowan.

Kâğıdı sol avucumda buruştururken sağ elimle şakağımı ovuşturdum. Feci bir baş ağrısı başlamıştı aniden. Andy gitti ve çok geçmeden odayı ürkütücü bir kırmızıya boyayan, büyük bir kamp lambasıyla geldi. Duman ve toz havada tembelce dans ediyordu. Hiç teskin edici etkileri yoktu.

Işığı bırakıp olan biteni kavrasak mı?

Kavrayamıyordum. İmkânsız şeyler akla uymazdı. Ataştan, döşeme tahtasından ve resmen bir *kara kutudan* yapılma, bir bilgisayar ve bir kıza bağlanmış bir zaman makinesi...

Tekrar Rowan'a baktım. Bir terslik vardı. Derken fark ettim; sağ gözünün akı, ak değildi.

"Göz... Gözüne ne oldu?" dedim.

Rowan kırpıştırıp sildi gözünü. Parmağı kopkoyu ve ıslaktı şimdi. "Damarlardan birini patlattım herhalde. Oluyor bazen."

Bakındım, yere saçılmış kâğıt parçalarından birini almak geldi içimden. İlkindeki gibi hemen tanıdım el yazımı.

Gene onun adı... Yutkunmaya çalıştım, yutkunamadım. Arkasını çevirip seri numarasını okudum, kafam karıştı. "Bundaki numara farklı. Yani ilk kâğıt parçası gelecektense... Bu nereden?"

"İkisi de aynı *gelecekten* değil," diye düzeltti Rowan. "Her biri, *bir* gelecekten." Yere çömeldi ve parmağıyla tozda bir çember çizdi. Çemberin alt kısmından çıkan birtakım çizgiler ekledi. Çizdiği şey şimdi uzun bacaklı çayır örümceklerini andırıyordu. "Buradayız." Çemberi işaret ediyordu. "Bu, şimdi. Zamanda tek bir an."

Başını kaldırıp izleyip izlemediğimi kontrol etti. Hızmaları kıpkızıl parıldadı. Sağ gözüne bakmamaya çalıştım. Şakağındaki yanık izine de. Başımla onayladım, devam etti.

"Bu çizgiler mümkün gelecekleri temsil ediyor," diyerek çizdiği çizgilerin üzerinden geçti, birkaç tane daha ekledi. Ardından çemberden uzanan çizgileri kesen düz bir çizgi ekledi.

"Bu yatay çizgi, gelecekteki, birden çok mümkün geleceğe yayılan bir anı temsil ediyor. Bu, içimizden birinin, büyük ihtimalle senin, yirmilik banknotundan bir parça kesip TDP'den yolladığın an."

"Birden fazla kâğıt parçası o yüzden," diyerek iç çektim. Zihnim yakalayacak bir şey bulunca rahatlamıştı. "Çünkü farklı... *mümkün* geleceklerden geliyorlar."

"Doğru."

"Ama hangi banknotu kesip yollamak gerektiğini biliyoruz. Tüm mümkün gelecekler aygıtın çalıştırıldığı andan çıkıyorsa neden hepsi aynı kâğıt paradan değil?"

"Açıkçası..." Omuz silkti Rowan. "Emin değilim."

Andy, yüzünde oyma balkabağı sırıtışı ve toz bulanmış afrosuyla araya girdi. "Ama sermaye toplayacak müthiş bir CFO'muz olsaydı eminim Rowan çözerdi. Değil mi, Rowan?"

Rowan söz veremem dercesine omuz silkti ama Andy başını yana eğince o da başıyla daha belirgin onayladı. "Yeterli sermayeyle... Muhtemelen, evet."

Her hücrem aynı anda Seth'in adını tekrarlarken, "Yeterli dediğiniz ne kadar?" dedim.

"Nihayetinde yüz milyon," dedi Andy. "Ama başlamak için sadece iki. Ne dersin? Hazır mısın Mobi ol... Mobius ekibine katılmaya?"

Elimdeki kâğıda indirdim gözümü.

Seth'i kurtarabilirsin.

İki genç kurucu ortağa baktım. Kırmızı ışık ve duman, şeytanla anlaşmanın yapılmak üzere olduğu hissini veriyordu. Elimi uzattım. Önce Andy (zayıf ve nemli), ardından Rowan (sağlam ve serin) sıktılar. Bu durumda hangisi şeytandı, merak ettim.

Belki de bendim.

6: GEÇMİŞ

"Bir haberim var," dedi Hannah kapıdan girerken. Bir eliyle kolçağa tutunup diğeriyle iyice şişmiş karnını tutarak yavaşça oturdu koltuğa. Son birkaç gündür delice aşerdiği buzlu portakal suyunu doldurdum bardağa. Hannah görür görmez yüzünü buruşturdu, eliyle gözü önünden çekmemi işaret etti. "Iyy, uzak tut şunu benden. Kraker yok mu? Kraker uğruna yavru hayvan bile öldürebilirim şu an."

Bana kaldığı bariz içeceği yudumladım. Dolapları karıştırdım. "Ritz olur mu?"

"Çabuk, öleceğim açlıktan!"

"Yettim, Dr. Durbin!" Doktorasını tamamladığından beri böyle diyordum ona. Bir bardak buzlu su doldurdum, bir tabağa yirmi parça Ritz, bir kalıp çedar ve bir bıçak koydum. Dört çedar peynirli kraker sandviçten sonra Hannah nihayet haberi verecek hale geldi.

"*Hişuldum*!" dedi ağzından kırıntı saçarak.

"*Ne* yaptın?"

Hannah kalan suyu kafasına dikti ve ağzına gelen buzları kıtırdatmaya başladı. Dahasını isteyemeden fırladım, buzdolabından sürahiyi alıp bardağını doldurdum.

"Bayağı öğreniyorsun işi," dedi ikinci bardağını kafaya dikerek. "Bebek doğduktan sonra sana yol vermeyebilirim."

"İyi bari." Çedar peynirinden iri bir dilim kesip uzattım. "Nedir haber?"

Hannah lokmasını yutana kadar beklemem için parmağını kaldırdı. Sakınmadan geğirdi ve göğsüne saçılmış kırıntıları eliyle süpürdü. "İş buldum."

Ağzım açık kaldı. İş görüşmelerine gittiğinden haberim yoktu.

"Suratını görmelisin," diyerek sırıttı. "Nasıl da sansarım, değil mi?"

"Sekiz aylık hamile bir kadının olabileceği kadar."

Hannah başını eğip kucağında bir tabak peynir ve midesinde bir sürü krakerle otururken yapabileceği en gösterişli reveransı yaptı. "Sevgili eşim, karşında Sarah Lawrence College'ın yeni felsefe hocası duruyor."

"Vay be!" Şaşırmıştım sahiden. "Sekiz aylık hamile olduğunu da biliyorlar, öyle mi?"

Hannah eliyle ağzını örterek yandan fısıldadı: "Onu fark etmiş olabilirler."

Güldüm. "Nasıl oldu peki?"

Hannah uzanıp sıcak parmaklarıyla elimi tuttu. "Bir kadınla bir erkek birbirlerini sevdiklerinde—"

"Kes, ciddiyim ben," dedim ama gülmeden edemedim. "Haydi, ne oldu, anlat."

"Bonnie'ye rastladım. Tez danışmanım, hatırlarsın. Neyse işte, Nancarrow sergisinde karşılaştık. Biraz ara verecekmiş ve derslerine girecek birini arıyormuş. Okulun doğru dürüst aday arayacak vakti yokmuş, yani istersem iş benimmiş. Haziran ayında Kaliforniya'ya taşınacağından da haberi yokmuş okulun. Yani kadro açılacak, geçici konumum tam zamanlıya dönüşecek ve kaleyi içten fethedebileceğim."

"İnanılır gibi değil," dedim, iç geçirerek.

"Değil mi ya?" Hannah bir peynirli kraker sandviç daha yuttu. "Müstakbel rock yıldızımızı bir ayda çıkarırım, bahar sömestrinden önce dinlenip toparlanacak bir ayım daha kalır. Artı çok hazırlık yapmama da gerek kalmayacak; Bonnie programını ve tüm PowerPoint sunumlarını verecek bana."

"Dadı bulacağız herhalde," dedim yüksek sesle düşünerek.

"Baba olmuyor mu?" teklifini sundu Hannah.

"Anlamadım," dedim de, anlamıştım galiba.

"Hani madem... halen bir *startupla* uğraşmıyorsun."

"Çok diplomatik," dedim iç çekerek. Son *startupım* hafta başında maddi (ve fikri) yetersizlikten battığından, yeni işe girişmek üzere lobi yapmaya başlamadan önce kendime beş günlük acıma izni tanımıştım.

"Neyse işte," dedi Hannah, "dedim ki ben işteyken sen de bebekle ilgilenip büyük Amerikan romanını yazarsın. Evi ben geçindireceğime göre bir sene falan idare ederiz herhalde. Ne dersin?"

Sakallarımı ovuşturdum. "Bilmiyorum ki..."

"Neyi bilmiyorsun?"

Sakalımı sıvazladım. "Ben daha önce hiç... Daha önce hiç çalışmadığım olmadı. Sekizinci sınıftan beri her yaz çalıştım. Üniversite boyunca çalıştım. Yani hiçbir şey yapmamak... Biraz ürkütücü."

"Hiçbir şey yapmıyor olmayacaksın. Yirmi birinci yüzyılın muştulanan yaratıcı dehasını büyütecek *ve* nihayet romanını yazacak fırsatı bulacaksın. Ben uyuduktan sonra yataktan çıkıp sabah ikiye kadar yazmak yerine, hakikaten çalışma şansın olacak."

Utanarak kaçırdım bakışlarımı. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Ocak'tan beri."

"FortuneJet üzerinde çalışmadığımı ne biliyorsun?" dedim, sanki ciğerimi demin okumamış gibi.

"Yazarken şarkı mırıldanıyorsun. Çalışırken mırıldanmıyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım. Hannah beni benden iyi tanımıştı. Gülümsedi. "E, neymiş bakalım?"

Of. "Alay etmeyeceğine söz ver."

Uzanıp ellerimi tuttu. "Canım, buna söz veremeyeceğimi biliyorsun."

"Gizlilik modundayım."[18]

"Kuralla aykırı o." Baştan itibaren öyle anlaşmıştık. Aramızda sır olmayacaktı. "Hem çocuklarının müstakbel annesi sıfatıyla ilave ayrıcalıklarım da var."

"İyi, peki," diyerek boyun eğdim. "Columbia İşletme'de—"

"Ay, hayır!" diyerek güldü Hannah. "Yok artık."

"Olaylara sahne olarak iyi mekân ama. Tamam, MBA tayfasına bayılmıyorsun ama unutma, onlardan birine âşık oldun."

"Pek sayılmaz," dedi Hannah, alay ederek.

"Sayılır, sayılır," deyip bir öpücük aldım. "Neyse işte. Dünyanın her yerinden öğrenciler var; kimi çok zengin, kimi siyasi hanedanlardan. Acımasız ve saldırganlar. Neredeyse hepsi iktidar peşinde."

"İyi noktalara temas ediyorsun."

---

18 Bir ürün lansmanı veya başka bir iş girişiminin vaktinden önce duyulmaması için üstlenilen geçici gizlilik durumu. (*ç.n.*)

"Neyse işte, öğrencilerle görüşme mevsiminde eski bir yatırım bankeri, boğazı kesilmiş bulunuyor."

"Şahsen öldürülmüş bir yatırım bankeri konusunu okurum. Ne zaman görebileceğim?"

Yüzüm kızardı. "Daha çok erken; karakterlerin çoğu taslak aşamasında, geçmişlerine dair bir sürü boşluk var."

Hannah yalandan kızarak kollarını kavuşturup dil çıkardı, ardından gülümsedi. "Şu haline bak: Son üç *startupına* kıyasla on kat daha heyecanlısın. *Toplamından.*"

Yine haklıydı.

"Evet ama ekibimi özlüyorum. Yarısı şimdiden arayıp ne yapacağımı sordu bile."

"Onlar gibisi yok diyorsun hep; haliyle korkusuz liderleri olmadan da başlarının çaresine bakacaklardır. Hem sen zaten başında bir patron özlemi çekmiyorsun."

"Öyle," diye mırıldandım.

"*Startup* dünyasına ara ver biraz işte. Becerilerin on iki ay sonra da işe yarayacaktır. Yazmana, bana ve bebeğe odaklan. Önceliklerinin bu sırada olması şart değil."

Yutkundum. Roman yazmak, bildim bileli erişilmez bir düştü benim için. Başladığımda öylesine eğleniyorum demiştim ama yazdıkça daha beter gömülmüştüm içine.

Bastırdı Hannah. "Şimdi yazmayacaksan ne zaman yazacaksın?"

Kalktım, parmaklarımı birbirine geçirip başımın arkasına yerleştirdim. "Bilmem... Emekliye ayrılınca?"

"Yarın ölebilirsin."

"Moralim düzeldi."

"Ne demek istediğimi biliyorsun işte. O şirketlerden hiçbirine tutkun yok. Sadece amaca ulaşmada araç olarak kullanıyorsun onları. İşi yönetmeyi sevdiğini biliyorum. Ama bu işin sana tam uyduğunu hiç düşünmedim. Fazla yaratıcısın sen. Bir yılı çıkaracak paramız da var. Neden denemiyorsun?"

"Beceremezsem düşüm sona erecek çünkü."

Zümrüt gözleri benimkilere dikildi. "Becer o zaman."

7: ŞİMDİ

Tokalaşmamızın ardından gitmek için can atıyordum. Kafamı temizlemem lazımdı. Artı, genzim ve gözlerim yanıyordu hâlâ. Seth meselesini düşünmeliydim. Umutlanamazdım; bilmediğim çok şey vardı daha. Vedalaştıktan sonra merdivenleri koşarcasına indim ve çelik kapıdan sokağa âdeta fırladım.

Elektrik kesintisinin Mobius Genel Merkeziyle sınırlı kalmadığını anca o zaman fark edebildim. Sokak lambaları sönmüştü. Trafik lambaları da. Daha da tuhafı, binaya yakın iki araba yolun ortasında kalmıştı.

Karanlık sokakta yürürken zihnim çorba gibiydi.

Seth'i kurtarabilirsin.

Hayır. Umutlanamazdım. Umut tehlikeliydi. Beni savunmasız bırakırdı ve savunmasız kalmaktan nefret ederdim. Gowanus'tan Boerum Hill'e geçerken kahverengi tuğla binada ışıkların tekrar yandığını görerek rahatladım. En azından verdikleri zararın çapı sınırlıydı.

Verdiğimiz, demek istiyorsun.

Dudağımı ısırdım. Kafamda ben, Rowan ve Andy'yi henüz *biz* olarak kuramıyordum. Flatbush'a döndüm ve Brooklyn merkezinin kakofoni, trafiği ve insanlarıyla daha rahat nefes almaya başladım. Brooklyn Heights'a vardığımda yolun kalanını yürüyerek bitirmeye karar verdim. Brooklyn Köprüsü'nün yaya kısmına çıkan beton basamakları tırmandım.

Işıltılı Manhattan manzarası içimi ferahlattı. Kendimi küçücük hissetmeme yardım etti ki öylesi daha iyiydi çünkü az evvel gördüklerim fazlasıyla büyüktü. Doğu Nehri'ni yarıladığımda Jim'i aradım, açmayınca düşüncelerimle baş başa kaldım.

Ne yapmak istiyorlardı bu şeyle?

Esas soru buydu. Çılgın tarafı, Mobi'lerden herhangi birinin bir fikri olduğundan kuşkuluydum. Rowan'da, tüm teknik kuruculardaki gibi Tanrı kompleksi olduğunu seziyordum. Ya Andy? O sadece yeni Bezos veya Musk olmak için oradaydı.

Geminin yol almasını sağlayabilirdim. Ama nereye?

Ne zamana mı demek istedin?

Geri gidebilirsem Seth'i kurtarabilirdim. Öyle demiştim kendime.

Çıkar onu aklından.

Ama geleceğe kapı açabiliyorlarsa neden—

Çünkü Rowan yapılamaz dedi.

Sıktım yumruklarımı. Belki Rowan yeterli sermayeyle nasıl yapılabileceğini—

Kes. Umut etme. Aklını kaçırırsın. Rowan, Geçit Problemi yüzünden imkânsız, dedi.

Bu sabah zamanda yolculuk imkânsızdı. İmkânsız sonsuza dek sürmemişti. Sadece para bulmanın yolunu çözmeliydim. Demo gösteriyi bir girişim sermayecisine yaptığımı hayal etmeye çalıştım.

Olmaz. Fazla tehlikeli.

Doğru. Kamu önündeki yüce görünüşlerine, Davos bildirilerine, *tweet* fırtınası manifestolarına ve podcast vaveylalarına

karşın girişim sermayecilerinin yüzde doksan dokuzu, aygıtı sadece şanlı bir tahvil seçtiriciden ibaret görecek, açgözlü evrenin-efendisi türü tiplerdi. Sermaye girdiği anda Rowan ile Andy'yi kontrol altına alabilmek için beni şutlarlardı. Buna bir kez daha izin veremezdim.

Nihayetinde bir yatırımcı bulmamız gerekecekti ama bir ataştan çıkma yığınla fal kâğıdından daha etkileyici bir şeyler gösterebilene kadar olmazdı.

Peki ya Jim? Neden açmıyordu telefonunu? Ne saklıyordu?

Eve varana kadar bu soruları aklımda çevirip durdum. Bunları ve... içine dalmaya cüret edemediğim bir fanteziyi. Yine de içimde bir şeyler değişmişti ve iki yıldır ilk defa ölmek istemiyordum. Çünkü tüm itirazlarıma rağmen... umudum vardı.

♠

Ezici keder bindi üzerime. Hepsi rüyaydı.

Ama derken sarsak komodinimdeki fal kâğıdı ilişti gözüme. Dün gecenin çılgınlığı yağdı beynime. Biriyle konuşmalıydım. Sırtüstü dönüp telefonumda yakın dönemde aradıklarımı taramaya giriştim. Uber, DoorDash, Bay Wonton ve annem dışında kimseyi... Dört aydır aramamıştım.

Adını gördüğüm anda, tamam, dedim. George: Makyavelist ve paraya aç. Alarmlı, plastik ve uyduruk saatime baktım: 08.38. Palo Alto'da daha altı bile değildi. Kalkmış ama henüz toplantılara başlamamış olmalıydı. Adına dokundum ve yayvan burunlu, uzun siyah saçlı, çarpık gülümsemeli siyah beyaz fotoğrafına baktım. Kollarını kavuşturmuş, silme hukuk kitabıyla dolu bir duvarın önüne dikilmişti.

George geçmişinden bahsetmeyi sevmezdi ya, İngilizceyi öğrendiği bir Guangzhou çalışma kampında büyüdüğünü

biliyordum. Bir sebeple kampta sadece on dokuzuncu yüzyıl İngiliz romanları bulunduğundan, Qiao Wong adlı kız, kendisine bir Amerikan adı seçme vakti geldiğinde en sevdiği yazara, George Eliot'a atfen "George" adını seçmişti. Öğrenci vizesiyle Ohio'ya gidene kadar George'un erkek adı olduğunu bilmemiş, öğrendikten sonraysa aldırmamıştı.

İlk defa karşılıklı içtiğimizde, "Mary Ann Cross müstear isim kullanırken George'u seçmiş çünkü 1800'lerde dünya cinsiyetçiymiş," demişti. "Bugün de işler pek farklı değil."

Numarasına dokundum ve gözlerimi kapayarak her sabah ağrıyan omzumu ovaladım. George ilk çalışta açtı.

"Son yirmi mesajımı görmezden geldin!" Konuşmasında hâlâ hafif Çin aksanı vardı. Aceleci ve kesik kesik. Eskiden her ifadesinin ardına bir bela sözcüğü eklese bağlam dışı kalmayacağını, sırıtmayacağını söylerdim. "Ne bu şimdi?"

"Sesini duymak iyi geldi, George."

"Sesi boş ver, *yüzünü* görmek istiyorum ben."

FaceTime'a geçince gözde avukatımın çarpık sırıtışı ekranı kapladı. Çatıldı kaşları. "Berbat görünüyorsun. Bekle bir dakika, telefonu yerleştireyim."

Bir dizi karman çorman görüntü izledim: evindeki spor odasının boy aynasından yansıyan atkuyruğu, yanmış ve çıplak diyafram bölgesi, siyah spor sutyeni, yakın çekim koltukaltı ve nihayet, kulaklığını takarken sarsılıp duran yüzü ve omuzları.

"Sonunda anne ordusuna boyun eğip bir bisiklet aldım. Birine söylersen öldürürüm. Neyse. Pedal çevirmeye devam etmem lazım ama dikkatimin yüzde seksen beşi sende."

"Gurur duydum."

"Caleb, o tweet var ya... Bir yanda kariyer intiharı, diğer yanda büyük saygı! Dallamalara ciddi geçirdin. Bir sürü hayranın oldu, orası kesin ama Infinity'nin paralı kıçını yaladıkları için hiçbiri itiraf etmeyecektir."

"Süper."

Omuz silkti George. "Yardım etmek isterdim ama seni işe alacak kişi, beraber çalışılmayacak kadar salak demektir. Azıcık aklı olan yakınından bile geçmez senin."

"Kaliforniya'ya taşınmak istemiyorum zaten." Penceremden kurşuni göğe baktım. "Fazla güneşli."

"Tahminen New York'ta daha da sakıncalısındır ama sen bilirsin." George, turuncu logolu, iğrenç sarılıkta bir şişeden bir yudum aldı. Müşteri promosyonu. "Peki, zaten bildiğin şeyleri söylemek dışında nasıl yardım edebilirim?"

"Hipotetik beyin fırtınası."

"Uuu," dedi, parolayı anlayıp neşelenerek. "Avukat müvekkil gizliliği devrede!"

Elim seyrelen saçıma gitti, uçup gideceğinden korkuyormuşum gibi tuttum başımı. "Peki: Diyelim ki çılgın bir ürün geliştiren bir şirkete girdim."

"Portatif Jet mi?" diye atıldı George.

"Onu önerdim cidden. Ama maalesef hayır." iPhone'umun küçük penceresinde saçım doğrudan öne çıkıyordu. Tuvalete gittim ve klozetin ortasına getirmemeye dikkat ederek sessizce işerken telefonu yüzüme olabildiğince yakın tuttum.

"Sağlam bir ürünleri varsa *seni* ne demeye işe alıyorlar?" dedi ev bisikletinin üstündeki George soluk soluğa.

Yirmi metrekarelik salon-mutfağıma geçtim ve kendimi tek rahat koltuğuma bıraktım. Tuhaf kokuyordu ama sokakta bulduğumu düşününce öyle beter gelmiyordu kokusu.

Çıplak ayaklarımı, ağırlıkları altında azıcık kımıldanan IKEA sehpaya uzattım. "Şirketin üç yüzü var, ayda yüz harcıyor. Sonunda dokuz haneliler gerekecek ama başlamamıza iki milyon yetecek."

George ıslık çaldı. "Sadece üç aylık akarla iki milyon." Ter damlıyordu alnından. "Prototip nasıl görünüyor?"

"Yalıtım bandı ve ataşlar."

"O derece etkileyici, ha?"

Gülümsedim. Mecazi konuştuğumu sanıyordu.

"Estetiği bir yana, alınan sonuçlar... bayağı bir şey gibi."

"Vay," dedi, dramatik havalarda. "Eleştirmen Caleb hakiki heyecan gösteriyor."

"Demedim öyle bir şey."

"'Bayağı bir şey gibi' senin için neredeyse Mesih bölgesi demek." Geniş gülümseyişi, Invisalign[19] plaklarını sergiledi.

"Dişlerini mi yaptırıyorsun?" dedim.

"Zorunlu çalışma kamplarında fazla ortodontist olmuyor," diyerek omuz silkti. "Neyse. Ürün iyiyse sorun ne peki? Demoyu cilala, finansal planı yap, ilgi topla, azıcık basın, falan işte."

İç çektim. "O kadar basit olsaydı keşke."

"Ha, tabii. 'Caleb Sorunu,'" dedi havaya çift tırnak çizerek. "LinkedIn hesabını güncelleme, uzun boylu bir beyaz eleman tut, sahne arkasında kal. *Oz Büyücüsü* tarzı. Hatta sana H.A.S.'de tanıdık fiyatı bile çekerim."

Mobius hisselerini satacak bir Hisse Alım Sözleşmesi pazarlığı yapma fikri canımı sıktı. Tomarla para karşılığı hisse

19 Diş hizalamasında 3 boyutlu baskı teknolojisiyle üretilerek birleştirilmiş şeffaf plak dizisi kullanmaya dayanan ortodontik tedavi şekli (*ç.n.*)

satmak iyiydi tabii ama öyle para birtakım şartlarla gelirdi. Ana yatırımcının beni kafasına göre kovabilmesi gibi.

"H.A.S. yolundan gitmek istemiyorum. Henüz. Geleneksel şekilde para getiremem."

"Niye?"

"Ticari sır."

"Palavra." George öne eğildi, alnından ter süzülüyordu. "Söyle işte."

Düşündüm. Bana inanması mümkün değildi ve aklımı nasıl kaçırdığıma dair bir sohbete değil, tavsiyesine ihtiyacım vardı.

"Söyleyemem."

"Peki," dedi, bisiklette inip kalkarken. "Niye aradın öyleyse?"

"İki milyon dolar bulman gerekiyor ama demonu kimseye gösteremiyorsan ne yaparsın?"

"Demoyu," dedi, nefes nefese, "gösteririm."

"İki milyon onun için lazım. Yatırımcı demosunu kurşungeçirmez kılmak için."

George gözlerini devirdi, ufak bir havluyla yüzünü sildi. Bu seferki üzerinde tanıdık beyaz logosuyla kırmızı-lacivertti. Çok promosyon, az vakit.

"Ne diyeyim, bilemedim," dedi.

iPhone ekranlarından bakıştık. Fırça kaşlarımı kaldırıp imalı bir ifadeyle boyun büktüm. Bakımlı kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. Nihayet neyi kastettiğimi anladı.

"Ha! Karanlık fikir mi arıyorsun? Baştan söylesene!"

"Karanlık değil de loş, diyelim," dedim.

"*Ba*-bay!" El sallayıp kapadı.

♠

Teknoloji kurtlarının gözde şifreli yazılım uygulaması Signal'den geldi arama.

"Ne kadar karanlık?" dedi George hemen. "Hipotetik olarak."

"Sonunda kimseyi hastaneye düşürmeyecek kadar. Ya da hapse."

"Ekip ahlaken ne kadar esnek?"

Hım. Andy beni sorgulamayacak kadar özgüvensizdi. Rowan parayı bulduğumuz sürece pek bir şeye aldırmazdı.

"Kaotik nötr."

George kaş çattı. "Ha?"

"*Zindanlar ve Ejderhalar* göndermesi. Boş ver. Epey esnek, diyelim."

"İyi, güzel." George kameradan çekildi, derin bir nefes aldığını duydum. "Bekle. Tamam, indim bisikletten." George tekrar görüntüye gelene kadar ekranda yine sarsak görüntüler izledim. Yüzü kızarmıştı. "Peki, düşüneyim... Paslanmışım. Yasal sulara girmeye uğraşıyorum."

Kaşlarım kalktı. "Trollük yok mu artık?"

"E, işte... Trol, hep troldür."

George'la bir patent trolü davasında, rakip saflarda tanışmamızı hatırladım. Davacı, şirketimi büyük çaplı bir finans operasyonu sırasında silkeleme peşindeydi. George bir şekilde C turumuzu bitirmek üzere olduğumuzu keşfetmiş ve potansiyel yatırımcılarımızın ürkmesini engellemek uğruna para ödemeye razı geleceğimizi *isabetle* tahmin etmişti.

O zaman George'dan nefret etmiştim ama çeki imzaladığımda bana attırdığı taklanın sağlamlığına istemeden

de olsa saygı duymuştum. Sırf gelecekte düşmanım olmasın diye George'un arkadaşlık kurulması gereken biri olduğuna karar vermiştim.

"Trol demişken, bu şirketin elinde patent yok herhalde?" dedi George.

"Sıfır." Ağrıyan omzumu gererek kolumu çevirdim.

"Trol derdi yok öyleyse. Nahoş taraftan bir patent lisansı çıkartmak istemediğin sürece. Ama aradığın türden parayı çekmek on sekiz ayı bulur."

"Pas," dedim iç çekerek.

"Peki. Fidye virüsü de olmaz herhalde. Zaten tahmin edeceğinden zor ve acayip risklidir."

İkimiz de sustuk.

"Klasik şantaj da var," dedi George, umutla. "Elinde suç isnadına yetecek türden milyoner çükü fotoğrafı varsa kesin birkaç milyon silkelersin."

"Çük fotosuna hayır," dedim. "Ama belki..."

Geleceğin kamuya açık kayıtlarından ne tür hassas bilgi elde edebilirdim? Bir boşanma davasının mahkeme kayıtları... Ama herhangi bir milyarder, eşiyle illa evlilik öncesi sözleşme yapardı ve işini bilen her avukat, esas malzemeyi kamu kayıtlarına geçirtmezdi.

"Yok, hayır. Şantaj da olmaz."

George başıyla onayladı. "Öylesi daha iyi zaten. Elon tipi tayfada saçma ölçüde güvenlik elemanı oluyor." Duraklayınca feci bir gürültü duydum. "Kusura bakma, kahve değirmeni." Bir güçlü tıslama daha. "Süt köpürtücü."

Mahzun Mr. Coffee'me ve cam kabının dibine kalıcı yerleşmiş, rengi kaçmış halkaya baktım. Arkama yaslandım, koltuğum gacırtıyla itiraz ederken sehpam bir daha sallandı.

"Peki, normal kurumsal casusluk?" diye önerdi George. "Tonlarca hassas belgesi çalınmış bir şirketi yeni temsil ettim. Karşı tarafın avukatını tanıyordum; çakalın tekiydi. Çalıntı belgeleri müvekkiline yasal yoldan satmanın yolunu bulmuş. Dâhice. Neyse. Diyeceğim, bizi doğru kimselerle temasa geçirebilir. Kimi hedef alacağına karar vermek için içeriden bilgi gerekecek ama riski göze alırsan en az bir milyon çıkarırsın."

Tıraşsız çenemi ovuşturdum.

"Hayır... Zaman açısından fazla sıkıntılı ve ayrıca içeriden bilgiye sahip olduğum tek yer, Luciditee. Uyanırlarsa doğrudan tepeme binerler. Zaten beni harcamaya sebep arıyorlar, kendim veremem."

"Bir sebep *daha*, demek istiyorsun." Güldü George.

"Çok komik."

Kalkıp ufak yatak odamla daha ufak salon/mutfağım arasında, midem kasılarak turlamaya başladım. Gene de bir arkadaşın dalga geçmesi iyi gelmişti. George kapuçinosunu logosunu bilmediğim yeşil bir kupadan yudumluyordu. Evindeki her şey promosyon ürünü müydü?

"Fidye virüsü, şantaj ve kurumsal casusluk söz konusu değil yani."

"Öyle," dedim.

Omuz silkti George. "Ana silahlarım bunlardı."

Aklım uzmanlık alanına kaydı. "Trol işinin bir sene süreceğini mi söylemiştin?"

Onayladı George. "Trol işi daha ufak silah ama cephanesi sınırsız."

Sehpamın etrafında dolandım.

"Sınırsız cephane," diye mırıldandım. Üniversitede, her şeyin aşırı gerçekçiliğe döndüğü zamanlardan önce oynadığım bilgisayar oyunları gibi. Haklıydı; sınırsız cephane, cuk oturan bir benzetmeydi. Şantaj ve kurumsal casuslukta elde ettiğiniz bilgi fazlasıyla belirgindi. Sadece bir defa kullanılabilirdi. Aynısı fidye virüsü için de geçerliydi; her sistem ayrı kırılmalıydı. Ama trol işinde aynı patentle birden çok şirkete ateş edilebilirdi. Kimi hedef alacağınızı bilmiyorsanız fazla zaman alırdı, o kadar.

"Trol işinde isabet oranın kaç?" dedim.

"Hım. Yüzde yetmiş civarıdır herhalde. Sadece yüzde yirmisi karşı koyar, kalan yüzde onsa zaten batacak şirketlerdir. Şirketin hapı yuttuğunu cevap almayınca anlarsın; dava mahkemeye çıkana kadar batacakları anlamına gelir."

"Ortalama ödeme?"

"Yasal masraflardan sonra on beş gibi. Fonlama sırasında yakalamak gibi bir şansın yoksa. O zaman dört beş kat fazlasını öderler." Pek çirkin sırıttı George. "Tıpkı senin şirketin yaptığı gibi."

Tabii ya.

8: GEÇMİŞ

Dr. Joo örtülere sarmalanmış yığını özenle bıraktı kollarıma. Tüy gibi hafifti. Mavili beyazlı sarmalanmış bebek, sahici gelmiyordu. Bitkinlik, kafein ve utanç verici dehşetle ateşlenen beynim, taklalar atıyordu.

"Tanışın bakalım." Dr. Joo pürüzsüz zeminde uzaklaştı, kapı kapandı. Tepedeki havalandırma, enseme serin serin üflüyordu.

Fazla soğuk gelmez umarım.

Oğlumun minnacık yüzüne baktım. Yeni doğmuş bir bebekle baş başa kalmamıştım hiç. Konuşmaya çalıştım ama bir an sesim çıkmadı. Bebekle usulcacık mı konuşmak lazımdı? Doğuma hazırlık derslerinde işlemiş miydik bunu? Tek hatırladığım, bebeğin boynunu desteklemenin önemi ve başında yumuşak bir yer bulunduğuydu.

Dörtnala giden düşüncelerimi toparlamaya çalışarak kırpıştırdım gözlerimi.

"Bebek kitapları, annenin karnında hep duyduğundan sesimi tanıyacağını söylüyordu. Konuşalım bakalım." Boğazım düğümleniyordu. "Babanım ben. Seni geceleri canavarlardan, gündüzleri insanlardan koruyacağım. Bir şey gerektiğinde bana söyle. Çünkü benim için dünyadaki en önemli kişi sensin."

Sözlerimdeki hakikati fark ederek durakladım. Biyoloji veya evrim ya da içgüdüler yüzünden bu küçük insanı bir şekilde her şeyden fazla seviyordum. Gözlerim doldu ama

silmedim yaşları. Kımıldamak istemedim; oğlum çok huzurlu görünüyordu. Ezik büzük yüzüne, çocuğumun şu andan itibaren her şeyden önce geleceğini kavrayarak baktım.

"Bir de anneni görsen. Altı senedir tanışıyoruz ama hâlâ aklımı alıyor. Süper zeki ve asla geri adım atmıyor ki bunun da artılarıyla eksileri var. Büyüyünce anlayacaksın. Seni çok seviyor ve bahse girerim, peşini bırakmayacaktır. O yüzden ona dikiş atılırken bizim bağlantımızı şimdi kurmamız önemli."

Hafifçe öksürdüm. "Şimdi sana adından bahsedeyim. Annenle şahane bir isim seçmiştik: Odin. Savaş, sihir ve şiir tanrısı. Şiirin rock yıldızı olmana yardım edeceğini düşünmüştüm. Hatta Odin bilgelik uğruna bir gözünü feda bile etmişti.

"Ama sonra daha da iyi bir isimde karar kıldık. Şimdi, insanlar çocuklarına göçmüş yakınlarının adlarını verirler. Bana hep üzücü bir gelenek gibi gelmiştir ki öyledir. Ama artık anlıyorum. Biz sana amcanın adını verdik." Üzüntüyle yutkundum. "Aniden, beyin anevrizmasından ölmüştü. Doktor muhtemelen doğuştan, demişti."

Burnumu çekerek zorladım kendimi. "Amcan benim küçük kardeşimdi ve herkes onu çok severdi. Bana daima müthiş tavsiyeler verirdi; inanılmaz sıcakkanlı ve aşırı dürüsttü. Büyüyüp ona benzemen bana büyük gurur verir."

Oğlum gözlerini açtı. Henüz birkaç santimden ötesini göremediğini biliyordum. Ama sanki beni görmeye uğraşıyordu. Daha iyi bakabilmesi için yüzüne eğildim.

"Dünyaya hoş geldin, Seth."

9: ŞİMDİ

Kapıdan girer girmez elime sarılan Andy, "Fikrini değiştirdiğini düşünmeye başlamıştım," dedi.

"Gece kuşu türündenim ben."

Yüksek tavanlı ofiste göz gezdirdim. Dün geceki faaliyetin yegâne delilleri, Rowan'ın masasındaki monitör duvarında eksik diş gibi duran boşluk, yanık döşeme tahtalarından mamul kara bir çember ve çamaşır suyuyla karışık hafif yanık ekmek kokusuydu.

Andy eliyle çirkin, sarımsı yeşil koltukları işaret etti, karşılıklı oturduk. Ellerini ovuşturdu. "Paradan bahsedelim."

"Rowan?"

"İşin iş kısmını bana bırakmayı yeğliyor."

"Peki." Kızla konuyu konuşmayı yine de aklıma not ettim. Andy'nin kurucu ortağını böyle önemli bir şeyin dışında bırakması hoş değildi. "Şimdi, bir planım var. Ama biraz... kaba."

"Kabataslak mı?"

"Yok," dedim dudaklarımı büzerek. "Tehlikeli."

"Ama yasal, değil mi?"

"Gri bölgelerde oynamayı bilirim," dedim. Kuşkuyla baktı. "Hepsi standart *startup* şeyleri."

"Daha önce yaptığın şeyler mi?" dedi Andy.

"Elbette," diye salladım.

Andy gömleğinin yakasını dişleyerek düşündü. Ardından bakışlarını kaldırdı. "Peki. Bana da öğrettiğin sürece."

"Güzel. Yalnız..." hafifçe öksürdüm, "aygıtı kullanmamız gerekecek."

Andy ıslak yakasını çekiştirdi, huzursuzca kımıldandı. "Tahvil seçmek için kullanacaksan söyleyeyim, kesin bir—"

"Biliyorum." Rahatsız koltukta oturuşumu değiştirdim. "Tamamen olasılıklarla ilgili demiştin, değil mi?"

"Öyle. Her mesaj mümkün bir gelecekten. Onları kullanarak *olası* gelecekte nirengi alabilirsin ama garantisi yok çünkü yaşayacağımız gelecek, tekil bir olay olacak. Kutuyu açmak ve Schrödinger'in kedisini görmek suretiyle kediyi öldürebilir veya yaşatabiliriz. Ama kedi asla yarı ölü olmaz. Grokladın?"[20]

Yaban Diyarlarda Yabancı göndermesi karşısında kaşlarım kalktı. Bilimkurgu meraklısı olduğu anlamına gelmiyordu gerçi; grok, Bill Gates kullanmaya başladıktan sonra *startup* dünyasına yayılmıştı.

"Grokladım. Her seferinde tek bir gelecek. A veya B. Arası yok."

Andy başıyla onay verdi. "Nedir peki planın?"

"Patent trolü nedir, bilir misin?"

Andy önce tavana, ardından yüzüme baktı. "Sanki. Hatırlatsan daha iyi."

Çevirisi: Hiçbir fikrim yok.

---

20 Robert A. Heinlein'ın ödüllü bilimkurgu romanı *Yaban Diyarlarda Yabancı*'da (Çev: Kağan Çam, İthaki Yay., 2018) geçen, "gözlemcinin gözlem süreciyle bütünleşip bir parçası olması, iç içe geçme, toplu bir deneyimin içinde bireysel kimliğini kaybetme, kavrama" gibi anlamlar taşıyan fiil. Zamanla İngilizceye girmiştir. (*ç.n.*)

"Tamam." Arkama yaslandım. Koltuk hafifçe ot kokuyordu; yakın zamanda mı tüttürülmüştü yoksa koltukla beraber mi gelmişti? Muhtemelen ikisi de. "Patent esasen sadece FM'dir."

"FM mi?"

Terimi bilmemesine şaşarak ama bu sefer biliyormuş gibi yapmamasına sevinerek başımı yana eğdim. "Fikrî Mülkiyet."

"Tamamtamamtamam."

"FM, sahibine söz konusu ürünü münhasıran satma hakkı verir. Ürün roket motoru kadar karmaşık veya ataş kadar basit bir şey olabilir. Patentin varsa kimse patentlenmiş ürününü senden izin almadan üretemez.

"Patent sahipleri bu izni bir lisans şeklinde satar. Yani bir teknolojiyi lisansladığında, patent sahibine FM'sini X sürede satabilmek için Y dolar ödersin. Anladın mı?"

"Apaçık."

"Patentler, şirket ve şahısların inovatif olmalarını ödüllendirmek üzere tasarlanmıştır. Ama bu sistemi kötüye kullananlar var. Patent trolleri."

İyice gömüldüm ot çekme koltuğuna. İşin sahiden sevdiğim kısmıydı bu: Çocuklara büyümeyi öğretmek. Büyümeyi ve... Ne olmayı?

Ahlaksız piçler.

Hayır. Daha çok, pis dövüşçüler. Kazanmak için savaşanlar.

Kurucular sıklıkla her şeylerini rulette tek numaraya basmaya mecbur kalırlardı. Kumardı ve ben, kumara bayılırdım. Haliyle bir çocuğu ilk defa barbuta götürmek, zevkti benim için.

"Patent trolleri, *startup* ekosisteminin leşçilleridir. Muğlak patentler çıkarır veya satın alırlar ve ardından *startuplara* ihlal davası açarlar."

"Ne kadar muğlak?"

"Satın alma düğmesine bağlantı verme patenti bile var."

"E ama her web sitesinde var o." Andy başını kaşırken parmakları afro saçında gözden kayboldu. "Feci bir şey."

"Ticaret bu."

"E, senin para bulma fikrinle ne ilgisi var?"

"Canavar bir patent avukatı tanıyorum. Alçak yerlerde tanıdıkları var."

"Ne kadar alçak?"

Omuz silktim. "Rusya. Kuzey Kore. Çek Cumhuriyeti. Eğlenceli ülkeler işte."

Andy bir kez daha yakasını çekiştirdi. Asabiyetini ele veren hareketiydi bu. "Oralara mı gitmemiz gerekecek?"

"Yo, yo," dedim hemen. "Öyle değil. Avukat arkadaşımın Ukraynalı müşterilerinden birinde bizle yetmişe otuz gitmeyi kabul ettiği bir patent var."

"Neye karşılık?"

Öne eğildim. "Trol işi tümüyle doğru hedefi seçmeye dayanır. Troller başlangıç aşamalarındaki şirketlere iki sebeple bulaşmaz: Bir, henüz kimsenin radarına girmemişlerdir ve iki, paraları yoktur. Taştan kan çıkmaz. Öte yandan, Google gibi büyük bir şirkete dava açarsan o da karşı dava açar. Davalar vakit alır; çoğunlukla yıllar sürer ve epey masraflıdır."

"Yani çok küçük ve çok büyük firmaların peşine düşemezsin," dedi Andy.

"Bravo. Bir de girişim sermayeciliği sayesinde bankasında milyonlar yatan, Goldilocks[21] aşamasında ama henüz bünyesinde kendi avukatlarını bulunduramayacak kadar küçük yüzlerce şirket var."

Anlamamış gibi baktı Andy. "TDP ne işine yarayacak? *TechCrunch* veya *VentureBeat*'i oku ve fonlanma duyurusu yapan şirketlere saldır işte."

"Dava açmak için en kötü zaman o. Nakit akışıyla coşarlar, haliyle karşı koyarlar. Çok uzun sürer ve yasal masraflar, anlaşılacak meblağı yutar. *TechCrunch*'ta okuduğumuzda iş işten geçmiş olur."

"Yani parayı bulmalarından *önce mi* dava açacaksın?"

"Evet. En çaresiz hallerinde. Para toplamak inanılmaz stresli iştir. Kibirli yatırımcılar büyüteçle kıçının deliğine kadar bakarlar. O sırada, düzinelerle durum tespitini cevaplarken bir yandan işini büyütmeye devam etmen gerekir. Bil bakalım, her potansiyel yatırımcı ne sorar?"

Andy tekrar önce tavana, ardından sırıtarak bana baktı. "Aleyhlerine açılmış davaların olup olmadığını mı?"

"Öğreniyorsun." Parmaklarımı kenetleyip enseme götürdüm. "Para bulduğun *sırada* ama işi bağlamadan *önce* dava edilirsen yasalar icabı yatırımcılarına ensende açılmış bir dava bulunduğunu söylemek zorundasın. O tür açıklamalarsa kimsenin cevaplamak istemeyeceği, 'Teknolojiniz ne kadar savunulabilir?' gibi sorulara yol açar."

Andy meseleyi düşünür gibiydi. "Ne yaparsın o zaman?"

---

21 Yaşanabilir Bölge: Bir yıldızın yörüngesinde dönen, yeterli atmosferik basınca sahip bir gezegenin, yüzeyinde sıvı suyu tutabilmesi için söz konusu yıldızla arasında bulunması gereken azami ve asgari uzaklık arasında kalan bölge. Güneş sistemimizde Dünya bu bölgede, Venüs ve Mars gezegenleriyse bölgenin sınırlarındadır. *(ç.n.)*

"Derhal anlaşma yoluna gidersin. Davayı geri çektirecek bir meblağda anlaşır, trolün uyduruk teknolojisini vadesiz lisanslayacağına dair birkaç belge imzalarsın, o kadar. Dava falan kalmaz. Hepsi elli bin gibi cüzi bir fiyata."

"Pek cüzi gelmedi bana."

Başımı tutup boynumu kıtırdattım. "On milyon doları bulmak *üzereyken* gelir. Elli bin, sıradan bir yuvarlama hatası olur."

"TDP bu yüzden lazım sana," dedi Andy parçaları birleştirerek. "Hangi şirketlerin işi bağlamak *üzere olduklarını* görmek için."

"TDP bu yüzden lazım *bize."* Biz diyerek kemiği atmıştım önüne.

Andy onaylarcasına gülümsedi. "*Bize.* Hoşuma gitti."

"Benim de." Cidden öyle dememe ben de şaşırmıştım biraz. Sadece üçümüz olsak da yeniden bir şeyin parçası olduğumu hissetmek iyi gelmişti. "TDP bize hangi şirketin ne zaman ve kimden para bağlayacağını söyleyebilir. İşi bağlamalarından önce trolleyebilir, başkasının isteyeceğinin üç katını ister ve müstakbel ana yatırımcılarına söylemekle tehdit ederiz. Çabucak ve sessizce anlaşır, sonraki kurbanımıza geçeriz. Tabağı yıka, durula, bir sonraki müşterinin önüne sür."

"Ama TDP'den gelecek her bilgi doğru olmayacaktır," dedi Andy endişeyle.

"Önemli değil. Farklı zaman hatlarında bazı şirketler para bulacak, bazıları bulamayacak ama aynı şirketler hemen her zaman çizgisinde para bulmaya *çalışacak.*"

"Yasaya aykırı değil bunlar, öyle mi?" Andy yine yakasını dişliyordu.

"Teknik açıdan şantaj yasadışıdır ama genelde kimse şantajdan içeri girmez. Ahlak dışı gibi düşün bu işi."

Andy bıraktı yakasını. "Yapalım madem."

"Bir sorun var," dedi Andy, ıslak yakasını çekiştirerek. "Dün gece TDP'yi yaktık."

"Yenisini yapın. Ataşlar benden."

"Komik," dedi Andy, sahte bir sırıtışla. "Ama o kadar basit değil. Çok şirket adı lazım sana, değil mi?"

"İdeali yüz elli."

"Evet," dedi Andy, iki elini birden gür afrosuna sokarak. "Fal kâğıdından daha büyük bir şey almayı başaramadık. Her kâğıda on isim sığdırabilsen..."

"On beş kâğıt. Dün gece en az kırk tane gelmişti, nedir mesele?"

"Olasılıklar. Dün geceden önce TDP'yi sadece iki defa çalıştırmıştık. İkisinde de neredeyse tüm fal kâğıtları aynıydı. Rowan bunun diğer mümkün geleceklerdeki farkların minimal olmasından kaynaklandığı fikrinde. Yani on beş kâğıt gelirse muhtemelen on dördü aynı olacak ve birinde belki birkaç farklı isim yazacak."

"On dört kâğıtta aynı on isim varsa ve on beşincide fazladan iki yeni isim yazıyorsa toplam on iki isim eder. Bize yüz elli lazımsa..." Hesabı kafadan yaparken tavanda gezinen örümceği seyrettim. "...yüz doksan kadar yeter."

"Yüz doksan kâğıt alacak kadar enerjiye erişebilsek bile muhtemelen elimize yüz elliden çok daha az isim geçecek çünkü benzer geleceklerden isim alıyor olacağız. Alternatif gelecek evren yelpazemizi geniş tutmamız gerekecek."

Gergince ovaladım omzumu. "Portalı daha geniş açmak... Daha mı zor?"

"Fizik kısmını hiç tam kavrayamadım; Rowan birkaç defa açıklamaya çalıştı ama ben onun gibi teknik kafalı değilim."

"Kavramsal olarak açıklayabilir misin?"

"Galiba." Andy arkasına yaslandı. "Şöyle düşün: Farz edelim iki kutun var. A kutusunda doksan dokuz beyaz bilye ve bir siyah bilye var. B kutusundaysa doksan dokuz siyah ve bir beyaz. Kutulardan birine elini sokup beyaz bir bilye çıkarıyorsun. Hangi kutudan çıkardın?"

"Bir bilye daha almadan kesin bilmek mümkün değil. İkinci bilye de beyazsa A kutusu demektir. Ama siyahsa üçüncü defa çekersin. O da beyazsa A kutusu. Siyahsa B."

Andy başıyla onayladı. "Şimdi sonsuz sayıda kutu hayal et. Her kutuda sonsuz sayıda bilye var ve bilyelerin renkleri tüm renk yelpazesini, renkler arasındaki tüm ton farklarını, her biri yanındakiyle neredeyse aynı olacak ölçüde kapsıyor.

"Yani kapı açtığımızda bir kutuya körlemesine uzanıp alıyoruz bilyeyi. Bir daha uzandığımızda genellikle aynı rengi buluyoruz çünkü ikinci aldığımız, öncekinin hemen yanındaki aşağı yukarı aynı evrenden geliyor."

Olasılıklar kafamda dönerken yine tavandaki örümceğe baktım.

"Yani, beyaz olmayanı bulana kadar birçok mecazi kutudan birçok mecazi bilye çekmemiz gerekecek, diyorsun. Haliyle birçok fal kâğıdı. Ne kadar gerekecek sence?"

Andy cep telefonunu aldı. "Rowan'lık soru." Numarayı tuşladı ve arama doğrudan sesli mesaj servisine düşene dek bekledi. Kapadı, yüzüme baktı. "Saha gezisine çıkalım mı?"

♠

Sese bakılırsa sanki Tanrı kalkıp Brooklyn'e 'Ne kadar odun kesebileceğini görelim bakalım' demiş ve Coney

Island'dan Williamsburg'e kim varsa 'İşte Brooklyn böyle keser' demeye koşturmuştu. Atölye tezgâhları ve makinelerle dolu, dört bin altı yüz küsür metrekarelik MakerSpace'ti karşımdaki.

Kocaman tezgâhların, lazerli kesicilerin, hızarların, matkapların ve onuncu sınıftaki metal işleme dersinden beri uzak durduğum diğer tüm aletlerin arasında slalom yaparak ilerledik. Sonunda Testere Katliamı bölgesinden çıkıp gürültüsü azıcık daha düşük bir yere girdik ve lehim maskeli, gri koruyucu kıyafetli, kısa boylu bir adamın yanına ulaştık.

Taksilerin yan camları büyüklüğünde, ahşap, dikdörtgen bir çerçevenin üzerine eğilmişti. Dikdörtgenin iç kısmında boydan boya bir metal şerit uzanıyor, adamsa elindeki otuz santimlik bakır teli metal şeride lehimliyordu.

Gözlerimizi pürmüzün mavili beyazlı alevine çevirmeden işini bitirmesini bekledik. Bir dakika kadar sonra pürmüzü bıraktı, maskesinin göz siperliğini kaldırdı. Rowan. Yüzü ter içindeydi; siyah saçı alnına yapışmıştı. Bir ter damlası, burnundan yere düşmeden önce parıldayan bir iribaş gibi uzadı.

Gürültü yüzünden, "TDP 4.0!" diye bağırdı.

"Öbürlerine ne oldu?" diye bağırdım.

"Sonuncusuna ne olduysa! Yandı!"

"Az daha altıma kaçırdığımı hatırlıyorum!"

Tam lafımın ortasında birkaç matkap durdu, birkaç kişi dönüp baktı. Brooklyn'in seçkin ustaları karşısında soytarılık gibisi yoktu.

"Bu sefer daha fazla önlem alıyorum," dedi Rowan normal sesle. Pis kokulu bir eriyikle dolu bir kutudan bir boya fırçası çıkardı.

"O ne?" dedi Andy.

"Su, çinko klorür, demir klorür, borik asit ve amonyum fosfat. Ev yapımı alev geciktirici. Andy para bulacağını söyledi, ben de ürüne yatırım yapıyorum."

Bir hızar çalıştı. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye bağırdım.

"Var!" dedi Rowan. "Bu katı bitireyim!"

Ahşap çerçeveyi ters çevirdi ve pürüzlü yüzeyi yarı saydam sıvıyla kapladı. Ardından eldivenlerini çıkardı ve fermuarını açtığı koruyucu giysi, Obi-Wan'ın cüppesi misali yere indi. Her zamanki yırtığı bol kot, asker potinleri ve anime baskılı beyaz tişörtten mürekkep üniformasıylaydı. Koruyucu gözlüğü katladı ve peşine düşmemizi işaret etti.

Acil çıkışa ulaşana kadar malzemelerden kurulu bir labirentten geçtik. Rowan, DUR-ALARM tabelasına aldırmadan kapıyı iterek açtı.

"Alarmı kapatmıştım," dedi Rowan, sormadığım soruya karşılık. "Temiz havaya hızlı çıkış lazımdı."

Güneş gri pusun ardında saklanmıştı. Bina Doğru Nehri'nin, ne olmak istediğine karar veremediğinden New York'un çoğu yeri gibi tek seferde pek çok şeye dönüşen eski limanı Navy Yard'ın ucundaydı. Ahı gitmiş, vahı kalmış eski rıhtım, dev vinçler ve konteynerlere tepeden bakan cam ve çelikten pek hoş, sırım binalar... Nehirde AirPod takmış bir eleman, soluk yeşil bir kano sürüyor, Freedom Tower ardında ışıldıyordu. Medcezir anlarındaki kumsal gibi kokuyordu.

"Hem iyi hem kötü haberler var," dedi Andy. "İyisi, Caleb bize ciddi para getirecek bir plan yapmış. Kötüsü, TDP'yi bayağı geniş çalıştırmamız gerekecek."

Rowan bilgiyi madden alırmışçasına iç çekerek bana döndü.

"Zamanda ne kadar ileri gitmen gerekecek?"

"Düşüneyim..."

Para bulma işine iyice dalmış şirketleri istiyordum sadece. Ağustos'un 9'uydu. Şartnameyi imzalamakla işi bağlama arasında genelde altmış gün geçerdi. Birkaç hafta da tanıtım çalışmaları için. Yani baştan sona doksan gün gibi. *Startupları* şartnameden *önce* dava etmek en iyisiydi; otuz gün de oradan... Finans verileriyle iki hafta da ben uğraşsam yüz otuz dört... Sadece perakendecilerin basın açıklaması yaptığı tatil günlerine denk geliyor; iki hafta da oradan kat... Yüz kırk sekiz gün. Yaklaşık beş ay.

Ocak ayında artışla böbürlenen her şirket, izleyen birkaç ayda kendini savunmasız hissederdi. Herhangi bir davadan kaçınmak için her şeyi yapardı. Hızla.

"15 Ocak 2024," dedim.

Rowan dalgın bakışlarını nehre çevirip siyah ojeli tırnağını dişledi. "Ne kadar geniş?"

Parametreleri çabucak açıkladım.

Rowan göğe baktı. "Herhalde bine yakın mesaj gerekecek." İç çekti. "Çok daha fazla enerji olmadığı sürece o kadar ileri ve genişe gidemem. Artı, portal ne kadar büyükse gereken enerjiye bir o kadar daha eklemek gerekecek."

"Ataşa dön o zaman," diye önerdi Andy.

"O kadar ufak alandan o kadar fazla enerji... Şimdiye dek şansımız yaver gitti; TDP'nin patlamaması şaşırtıcı hatta."

Az daha binayı yakıp kül edecektik. Ne şans.

"Birkaç blok ofis binasına yetecek enerji lazım," dedi Rowan.

"Bir hafta müsaade bana," dedim kendi kendime gülümseyerek. "Tam yerini biliyorum."

10: GEÇMİŞ

Bebek bakarken gerilim romanı yazmak, müthiş bir fikirdir... dememiştir kimse tarihte. Ben hariç. Yenidoğanların günde yirmi saat uyuduğu gerçeği ortadayken ne kadar zorlanabilirdim ki? Meğer imkânsıza yakınmış.

Ne zaman birkaç paragraf bağlasam telefon çalıyor ya da bir kurye geliyor yahut çamaşırların kurutucuya aktarılması gerekiyordu. Ardından, tam masaya döndüğüm anda Seth uyanarak ağlamaya başlıyordu.

Beslemek o kadar uzun sürüyordu ki kucağımda uyuyakalıyordu. Beşiğine bırakmaya kalktığımdaysa çığlık çığlığa uyanıyordu. Kısacası, Seth çoğunlukla kucağımdaki yastıkta uyuyakalıyor, beni oturduğum yere hapsediyordu. İzleyen saati cep telefonumda, hiç düşünmeden hızlı satranç oynayarak harcıyordum.

Eh, tam olarak pek düşünmeden diyemem. Babam bana satrancı beş yaşımdayken öğretmişti; yedime bastığımda turnuvalara düzenli katılıyordum. Bazen o turnuvalar yüzünden mi rekabetçi oldum yoksa rekabetçi ruhum yüzünden mi iyi bir oyuncu olduğumu merak ediyordum.

Artık hangisiyse oynadıkça sıralamalarda yükselmiş, sonunda 1.950 puana erişmiştim. Usta Adayı unvanından elli puan az. Asabiyetimi kontrol edebilseydim daha da yükselebilirdim ama olmamıştı. En azından şanlıydı bırakışım: On dört yaşımda, son turnuva maçımı kaybettiğimde rakibimin elini sıkmak yerine masayı devirmiştim.

Satranç turnuvalarında geçirdiğim hayatım bu kadardı.

O zamandan bu yana pek oynamadığımdan, ergenliğimde beni delirten bir oyunun yetişkinliğimde beni rahatlatmasına şaşırmıştım. Herhalde telefonda oynadığınızda kaybedince küfretmenin sakıncası olmadığı ve kimse sizi az önce aşağılayan kişinin elini sıkmaya zorlamadığı içindi.

Gözde hamlelerim gambitler, daha iyi bir konuma gelmek uğruna önemli bir taşı feda ettiğim hamlelerdi. Bir dakikalık hızlı maçlarda şimşek gibiydim; sonuçlarını analiz edecek vakit bulamadıklarından, rakiplerim neredeyse her seferinde gambitlerimi yutardı. Korumasız bir kale veya veziri görünce düşünmeden alırlardı. Rakibime tamı tamına istediğim şeyi yaptırdığımdaki zafer ve kontrol hissi hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Düştükleri tuzağı çok geç olana kadar fark edemezlerdi. Taşı alır, oyunu kaybederlerdi.

Başarılı bir gambitle gelen dopamin yüklemesi, günümün en parlak anı olurdu.

Ama hızlı satranç, çamaşır yıkama, alt bezi değiştirme, oğlumu beslemek ve uyumasını seyretmek beni tatmin etmiyordu.

Hannah akşam yedide nihayet eve dönüp gün boyu ne yaptığımı sorduğunda nadiren verecek cevabım oluyordu. Ama her nasılsa yemekten sonra yazmaya takatim kalmıyordu. Sefildim. Her şeyi daha da beterleştirense Hannah'nın, gün boyu ders ile birer buçuk saatlik gidiş-gelişin yorgunluğuna rağmen hiç olmadığı kadar mutlu olmasıydı.

Sırtında, içinde meme pompası bulunan siyah çantasıyla geliyordu eve.

"İki yüz kırk gram!" diyordu Seth'i öptükten sonra çantadaki soğutucudan iki şişeyi gururla çıkarırken. "Sıvı altın."

"Evin eti de senden sütü de," diyordum her seferinde.

İtiraf etmiyordu ama ilişkimizde ilk defa evi geçindiren olmaktan hoşlanıyordu. Kızmıyordum öyle olmasına. Ama güceniyordum.

Yalnızlıktan her yakınışımda babalar gruplarından birine katılmamı söylüyordu. Düşünmesi bile içimi kaldırıyordu. Bir avuç evde oturan babayla ne ortak yanım vardı ki benim?

Onlardan birisin işte.

Hayır, değilim.

Hannah, Seth'i yıkadıktan sonra neden bir kerecik bile başkası —yani ben— *ona* yemek hazırlamıyor diye mır mır söylenerek yemeği hazırlıyor, ardından oğlumuz anasının kucağında uyurken sessizce TV izliyorduk. Yanlarına kıvrılıvermek dışında bir şey yapamayacak kadar bitkin oluyordum. Hannah çaktırmadan alışveriş kanalını açsa bile. Önceleri sevimli gelen bu takıntısı artık sinirimi bozuyordu.

Esas endişem gecenin sonunda yatağa gitmemizle başlıyordu.

Daha ne kadar gidebilirsin böyle?

Hannah bir sene demişti.

Hep de olabilir.

O kadar da fena değil.

Kabullen artık: Ev babası olmaktan nefret ediyorsun.

Hiç de bile.

Bebekle yalnız kalmak sıkıcı.

Seth harika ama.

Ve sıkıcı. Ve muhtaç. Ve... yetmiyor.

Yazıyorum bir yandan.

İki günde anca bir paragraf çıkarabiliyorsun. Kimi kandırıyorsun?

Kes.

Ciddiyim. Daha ne kadar gideceksin böyle?

İşte böyle dönüp duruyordu kafamdakiler.

Her ay mütevazı birikimimizden gidiyordu. Hannah hiçbir şey (tek kuruş bile) kazanmazken çalıştığım dönemde biriktirdiğimin tamamını evin taksitlerine yatırmıştım. Bir yıla kalmadan meteliğe kurşun atacaktık. Üniversite hocaları pek bir şey kazanmadığından Hannah'dan beklenecek fazla bir şey yoktu ve ayrıca felsefe alanında yan iş yürütmek de söz konusu değildi. Kazandığı bırak başka çocuk yapmaya, Brooklyn'de kalmaya bile yetmezdi.

Her şey bana bağlıydı. Ama korkum beni harekete geçmeye itmiyordu. Tek yaptığı, beni zerre mutluluktan bile mahrum bırakmaktı.

İçime kapanmıştım. Çabucak sinirleniyordum. Öfkeliydim.

Her şeyin yolunda gideceğini zanneden karıma öfkeliydim.

Her şeyi benden bekleyen hayata öfkeliydim.

Güzelim bebeğiyle evde oturmak istemeyen kendime öfkeliydim.

Böylece her gece karımın yanında uyumadan yatıyor, bir kuduruyor, bir endişeleniyor, ne yaptığımı ve Hannah'nın birkaç sene önce vurulduğu nüktedan, kıvrak zekâlı evrenin efendisine ne olduğunu merak ediyordum.

Özlüyordum o adamı.

Bir dakikalık satrancı George bozdu. Paniğe kapıldım, beyazın kalesini filimle aldım ve anında vezirimi kaybettim. Altı saniye sonrasında mattım.

Düğmeye bastım. "Alo."

"Alo, babalık!" George'un sesi, George için bile fazla neşeliydi.

"Nedir bu neşe?"

"Ben de sesini duyduğuma sevindim," dedi George yüzünü asarak.

"Affedersin." İçgüdüsel bir hamleyle doğruluyordum, kucağımda uyuyan bebeği hatırladım. Beş dakika süreli bir oyun başlattım. "Son üç günde Hannah ve Çinli kurye dışında konuştuğum ilk yetişkinsin."

"Roman nasıl gidiyor?"

Piyon e4'e.

"Teoride daha iyiydi, diyelim."

"Güzel. Çünkü senin için bir fırsat var elimde."

Sözcükler adrenalin etkisi yaptı. Oyunu ne kadar özlediğimin farkında değilmişim meğer. "Dinliyorum."

At, f3'e.

"Luciditee diye bir şirketle çalışıyorum. Fikirleri sağlam, ellerinde birkaç güzel melek var ve pistleri mevcut gibi. Kurucuları dâhi ama azıcık yetişkin gözetimine muhtaç."

"Kaç yaşında?"

Piyon, d3'e.

"Yirmi." George'un diş gıcırtısını duyacaktım az daha. "Ama kapital tablosunu gördüm; eminim yüzde beş koparırsın. İş de yürürse..."

Kulağımı kaşıdım. Yüzde beş epey bir net varlık demekti. Genelde kurucu olmayan C-tayfa biri en fazla yüzde iki götürebilirdi. Beş ciddi bir şeye dönüşebilirdi. Öyle olursa işe ara verecek, dadı tutacak *ve* roman yazacak duruma gelebilirdim. Dahası evden çıkabilir, cevap verebilen birileriyle konuşabilirdim.

Satranç tahtasındaki filimden uyuyan oğluma kaydı bakışlarım.

"Anlat bakalım."

♠

Minicik plastik kaşığı yeşilimsi sarı bulamaca batırdım. Hannah'nın son icatlarından biriydi: bezelye ve muz püresi. Yemeyeceğim bir şeyi yedi aylık oğluma yedirmenin ahlaki tarafını düşündüm bir an.

"Baba-Bir'den Merkeze. Acil iniş için hangarı açın."

Seth inatla baş salladı. Dudaklarını kaşıkla aralamaya çalıştım, tınmadı.

"Haydi," diye fısıldadım, "patronun önünde kötü gösteriyorsun beni."

"Patron *o*," dedi Hannah, gülümseyerek.

"Annemiz daima haklıdır." Bulamacın yanındaki beyaz çanaktan bir tane yabanmersini aldım. Seth derhal dişsiz gülümsemesi eşliğinde ağzını açtı. Meyveyi bulamaç dolu kaşığa yerleştirdim, Seth paketi kabul etti, kaşık tertemiz çıktı ağzından. Kaşığı tekrar bulamaca daldırdım, üstüne bir meyve daha ekledim ve uçak, hangara süzüldü.

"İyi numara." Omzumu sıvazladı Hannah.

"Seth-perim ben." Yüzüne baktım. "Anladın mı? Eksper ama Seth..."

"Anladım." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Komik değil sadece."

"Emin misin?"

Hannah bir yabanmersini attı ağzına. "Gayet eminim."

Masanın altından çıplak ayağını usulca gıdıkladığım Seth kıkırdadı. "Açıkçası Seth komik buldu ve espri anlayışı sofistikedir."

Hannah eğilip Seth'in başına bir öpücük kondurdu. "Gayet sofistike bir şirinliği var bence."

Seth katılırcasına kıkırdadı.

"Görüşme nasıldı?" dedi Hannah.

"Gayet iyiydi. Kurucuyla tanıştım. Steve. Daha yirmi yaşında. Harvard'ı ikinci sınıfta bırakmış. Yeminle söylüyorum, Gates ile Zuckerberg okulu bırakıp milyarder olarak çok zarar verdiler millete. Artık herkes öyle yapmak lazım sanıyor."

"İş ne?"

"Resmî unvanım, Operasyon Direktörü/Finans Direktörü... COO/CFO. Gayri resmî unvanım, ak sakallı bilge. Başlarında duracak yetişkin." Bir süredir kırlaşmaya yüz tutan günlük sakalımı sıvazladım. İdarenin en genci olmam daha dün gibi geliyordu. Şimdi otuz dokuzumda en yaşlıları olacaktım.

"O kadar genç birinin altında çalışmayı dert etmiyor musun?"

Hissettiğimden çok daha fazla özgüvenle, "İdare ederim," dedim. Aslında bebek yüzlü CEO'yla tanıştığımda ben de Hannah gibi düşünmüştüm. Gene de ortada ciddi bir fırsat vardı ve fark yaratabileceğimi biliyordum... Sözümü dinlerse.

"İş teklif ederlerse kabul edecek misin?"

"Doğru ücreti verirlerse."

"Seni mutlu ettiği sürece, tatlım."

"Edecek bence," diye salladım.

Hannah omzumu sıktı. Babasının az önce aldığı berbat karardan habersiz Seth, yabanmersini ilaveli bezelye-muz püresinden bir kaşık daha yuttu.

♠

Geri dönmek tuhaftı.

Her şeyin çılgın enerjisini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. İnişler, çıkışlar, gençlik ve açıkçası... saygı. Ekibimin on küsur farkla en yaşlı üyesiydim. Eskiden ekiplerin, CFO'yla kavga eden, daha çok harcamamız, daha hızlı hareket etmemiz ve yarını yarın dert etmemiz gerektiğini savunan asabi elemanıydım.

Şimdiyse tedbiri salık verendim. Nakdimizi istiflemeyi. Çocuklara —mühendisleri öyle görüyordum çünkü— yavaşlamaları için yalvarıyordum. Yarını dert etmeye gelince: Bugünden ediyordum. CFO bendim artık.

Her an paramızın bitmesine kaç gün kaldığını biliyordum. *Startup* âleminde söz konusu toplama "pist" deniyordu çünkü uçuşa geçmeniz için gereken toplam zaman buydu. Uçamazsanız işiniz biterdi.

Pistinizi uzatmanın iki yolu vardı: Para toplamak veya harcamayı kesmek. Teorik açıdan bir de kârlılık artırılabilirdi ama *startup* dünyasında kâr, bir çelişkiydi. Eskiden insan iş kurduğunda para kazanmak zorundaydı. Başlangıç yatırımını telafi etmek elbette zaman alabilirdi ama daha ilk günden harcadığınızdan fazlasını kazanmanız gerekirdi. Yeni dünya düzeni ekonomisindeyse hedef, tırmanmaktı.

Para kazanmak, sonradan düşünülecek, belki on yılda gerçekleşecek bir şeydi.

Startup dünyasında oyunun adı, büyümeydi. Ama büyümek için para harcamalıydınız. Yeterince hızlı büyüyemezseniz daha çok para harcamak zorunda kalırdınız, o da pistinizi kısaltırdı.

Enkazlarla bezeli, bol dönemeçli bir yolda otobüs sürdüğünüzü hayal edin. Enkazlar, rakipleriniz. Yolun sonundaysa duvar var. O da iflas. Ne kadar mühendis işe alırsanız o kadar hızlanıyorsunuz. Yeterince hızlıysanız duvarı yıkıp geçebiliyorsunuz. Değilseniz duvar, otobüsünüzü akordeona çeviriyor ve ön camdan ilkin CEO fırlıyor. Hemen ardından da CFO.

Mesele genç CEO'ların hiç yakından kaza görmemiş olmaları. Duvarların onlara işlemeyeceğini sanmaları. İşte ben de ön koltukta, yanında oturduğum CEO'ya gazı azıcık keserek bize biraz zaman kazandırması için yalvarıyordum. Arka taraftaki çocuklarsa şoförün ne yaptığını bildiğinden ve kazaya izin vermeyeceğimden emin, şakalaşıp duruyorlardı.

Ama gene de geri dönmek hoştu. Otobüsteki heyecanı özlemiştim. Yolculuğumuzun alevler içinde ölümle son bulma ihtimaline karşın hızı, adrenalini, inip çıkan lunapark trenini, yoldan yolcu almayı özlemiştim. Bağımlıydım ve tıpkı tüm bağımlılar gibi, yolculuğu, varış noktasından korktuğum kadar seviyordum.

11: ŞİMDİ

Siperliğini indirerek beyzbol şapkamı düzelttim. Yüzlerinin karanlıkta kaldığından emin olmak için Andy ve Rowan'a baktım. Rowan, çenesini fazla kaldırmamaya dikkat ederek etrafını süzüp sırıtıyordu. Andy başı önde, kımıldamıyordu neredeyse. O da beyzbol şapkası takmıştı. Kulaklarının çevresinden resmen fırlayan kahverengi tutamlarıyla *The Simpsons*'taki Sideshow Bob'ı andırıyordu.

İkimizde sırt çantası vardı; Rowan'sa omzuna kocaman, fosforlu turuncu bir spor çanta asmıştı. Times Meydanı'nın ortasındaydık ve saat gecenin on birini göstermesine rağmen bir ilaç kutusunun üzerindeki minicik yazıları okumaya yetecek ışık vardı. Reklam panoları, ağustos gecesinin rutubetini daha da beter kılan hipnotize edici bir ritimle yanıp sönüyordu.

McDonald's'ın dev M harfi kayboluyor, her sarı parçası art arda beliriyordu. Metro hatlarının meşhur harf ve numaraları yanıyordu: Ruj kırmızısı 1, 2 ve 3, doğaya aykırı mor 7, her biri beyaz ampullerle çevrili, muz sarısı N, R, Q, W harfleri. Gökdelenlerin cephelerinde biteviye akan mavi haber şeritlerinin üzerindeki dev ekranlarda *Law & Order*'ın reklamı oynuyordu.

"Bu kadar enerji yeterli mi?" Sadece altı günde bu kadarını başarmanın gururunu yaşıyordum.

Gülümsedi Rowan. Büyük iltifat.

Ter içinde 43. Sokak'ın köşesindeki sarı bareti görene kadar turist kalabalığının arasında slalom yaparak ilerledim.

Parmaklarımı ağzıma götürüp tiz bir ıslık öttürdüm. İnşaat işçisi döndü, başıyla bir işaret yaptı ve gözden kayboldu. Rowan ve Andy'nin önüne düşüp adamı son gördüğüm noktaya gittim. Broadway kalabalığının ortasına kare şeklinde dizilmiş dört turuncu koni, dört yatay çubukla birbirlerine tutturulmuşlardı. Ortasındaysa açık bir kanalizasyon girişi vardı.

Seti aşıp diz çöktüm ve ayağımı çelik merdiven basamağına değene kadar indirdim.

"Emniyetli mi, emin misin?" dedi Andy yakasını çekiştirerek.

"Rowan'la ben başımızın çaresine bakarız herhalde."

Biz korkusunun egosuyla güreşini izlerken Andy gene yakasını dişledi. Sonunda omuz silkip inmeye başladım. Rowan spor çantasını düzeltip peşimden geldi. En alta ulaştığında Andy bağırdı yukarıdan: "Beni bekleyin!"

Titrek bacaklarla yavaşça indi aşağı. Yeraltı geçidi, Manhattan'ın üç dört metre altında görmeyi bekleyeceğiniz türdendi. Karanlık, rutubetli ve dışarıdan on derece daha sıcak. Beton zeminde yukarıdan gelen neon ışıkların hayalet yansımalarıyla parıldayan birikintiler vardı.

Beyzbol şapkamı çıkarıp elimle terden sırılsıklam saçlarımı düzelttim. "Burada güvenlik kamerası yok, çıkarabilirsiniz başınızdakileri."

Andy dediğimi yaparken Rowan kaş hızmalarının üzerinde tekinsiz bir yıldız destroyeri gibi duran siyah kepini çıkarmadı. Kepte ona tam uyan bir şeyler vardı.

"Bö!"

Bir fener yandı, koyu tenli bir adamın yüzü aşağıdan aydınlandı.

Andy irkildi. "Yüce İsa!"

"Yok, bunun adı, Juan." Elimi inşaat işçisinin kaslı omzuna koydum. "Eskiden danışmanımdı. Şimdi koni sektöründe çalışıyor."

"Caleb, epey oldu, birader." Dört koldan sarıldık. "Son birkaç aydır özledik seni. Yokluğunda Pete yakıp yıktı. Neden uğramadın hiç?"

Poker oynayıp kafa çekemeyecek kadar bunalımdaydım.

Bir de beş kuruşun yok.

"Hayat işte." Arkamdakileri işaret ettim. "Rowan, Andy; bu, Juan. Juan, bunlar da sana bahsettiğim harika çocuklar."

"Caleb yeni Uber'i yaptığınızı söylüyor," dedi Juan, ellerini sıkıp gülümseyerek.

Andy, az evvel altına kaçırmanın kıyısına gelmemiş gibi görünmeye çabalayarak, "Uğraşıyoruz," dedi.

Juan beklentiyle baktı yüzüme. Elimi cebime atıp yirmiliklerle dolu şişkin beyaz zarfı çıkardım, uzattım. Açtı, parmaklarıyla parayı taradı, zarfı ön cebine tıktı.

"Saymayacak mısın?" dedim şakasına.

"Yok," dedi pis bir sırıtışla. "Blöf yaptığında anlayabiliyorum." Haklıydı. Esasen kaybettiğimden fazlasını kazanmama rağmen grubun en iyi oyuncusu Juan'dı. Çılgınca saldırgan oynar, nerede pas diyeceğini âdeta hissederdi.

Arada farelerin koşturduğu karanlık, rutubetli tüneli feneriyle aydınlatarak önümüze düştü. Birkaç ıslak dakikanın ardından fenerini duvara çevirdi. Dünyanın en büyük elektrik bağlantısı kutusu gibi görünen bir kutudan kolum kalınlığında kapkara kablolar çıkıyordu. Tepesinden çıkan bir düzine kadar, daha ince, gümüşi elektrik kablolarından bazıları beton duvara giriyor, diğerleri tavana uzanıyordu.

"Ne kadar elektrik geçiyor buradan?" diye sordu Rowan.

"Meydandaki tabelaların üçte birini ve üç sinemayı besliyor bu kutu. En az iki yüz megavat vardır."

Rowan rahat hareketlerle çantasını ıslak betona yavaşça indirdi, diz çöküp çantayı açtı. Aygıtı dikkatle çıkardı, ardından kabloları çözerek her köşesine bağlamaya başladı. Yarısını gümüş bir kutuya, kalanını bir dizüstü bilgisayara taktı ve ayağa kalktı.

"Uzat kollarını," buyurdu Andy'ye. Beriki avuçları yukarıda, yaptı isteneni. Gülümsememi bastırdım. Oğlana emretmesi güldürüyordu beni. Arkadaşız diyemezdim ama suskun mühendise saygı duymaya başlamıştım.

Rowan dizüstü bilgisayarı Andy'nin uzattığı kollarına oturttu. Ekranın ışığı, parıltıyla kıpırdaşırmış gibi görünen tavanı aydınlattı. Yukarı baktığımda hareketin birkaç metre üzerimizdeki tavanda koşuşturan hamamböceklerinden kaynaklandığını fark ettim.

Rowan duvardaki dev elektrik bağlantı kutusuna ilave teller bağlarken, yangın tehlikesi olmasına rağmen Mobius'un Gowanus'taki manzaralı ofisinde olmayı dileyerek birden ürperdim.

Juan'ın, "Ne kadar sürecek bu?" demesiyle irkildim. Rowan'a öyle odaklanmıştım ki Juan'ın hâlâ yanımızda durduğunu unutmuştum.

"Buradan sonrası bizde," dedi Andy ukalaca. "Sen gidebilirsin."

Güldü Juan. "Dönüş yolunu nasıl bulacaksınız peki?"

"Kusura bakma, Juan," dedim, Andy'ye ters bir bakış atarak. "Birkaç dakika daha."

Juan önce telefonuna, ardından bana baktı. "Beş dakikanız var."

Yeteceğini umdum. "Rowan. Tik-tak."

"Bitti sayılır." Eğildi, bağlantıları kontrol etti ve doğrulup hızla tuşlara basmaya başladı. Sonra elektrodu şakağına yerleştirdi. "Kayda başla."

Telefonumu çıkarıp Rowan ve aygıta çevirdim. Yüzü, dizüstünün beyaz ışığına bulanmıştı; soluk teni neredeyse saydamlaşırken kaş ve burun hızmaları titreşen ışıkla parıldıyordu.

Rowan başladı: "17 Ağustos 2023, doğu saatiyle 22.56. Times Meydanı'nın yaklaşık... dört metre altındayız ve bu, TDP 4.0'ın ilk çalıştırılışı olacak. Kapı açıklığını her iki yandan 0,35 metre artırdım ve ataşın yerine, tahta çerçeveli bir demir filament koydum. Yazılım, versiyon 3.21.008.

"Stabiliteyi korumak için enerji rampası 0,55 olacak. Hedef çekiş tarihi 15 Ocak 2024; bundan yüz elli bir gün sonrası."

Juan soran bakışlarını yüzüme çevirdi. Hay... Ne düşünüyordu? Yanımızda kalmasını beklememiştim ama haklıydı; onsuz dönüş yolunu bulamazdık. Eğilip spor çantadaki gümüş şeritli poşeti çıkardım, açarak Juan'a uzattım. "Telefonunu buraya koy."

"Ne ki o?"

"Faraday kesesi," dedik aynı anda üçümüz birden. Kuşkulu görünüyordu Juan. "Koymazsan yakarsın telefonu. Ciddiyim."

"Sizinkiler?" dedi.

"Benimki korumada zaten." Pencereli özel Faraday kesesi geçirilmiş telefonumu gösterdim. Seni daha iyi filme almak için tatlım.[22]

22 Kırmızı Başlıklı Kız göndermesi. (*ç.n.*)

"Peki." Juan telefonunu Andy'nin iPhone'u ile Rowan'ın Android'inin yanına bıraktı. Poşeti kapayıp spor çantaya yerleştirdim. Andy kulak tıkaçlarını verdi. Juan daha da rahatsız görünmekle birlikte tıkaçları taktı.

Rowan başıyla işaret etti. "Eğil, portalı kayda al."

Bir birikintiye diz çöktüm, ılık sıvı derhal kotuma bulaştı. Beton zeminde kuru kalmış ufak bir kısım gördüm, elimi dayadım ve elimden geldiğince kımıltısız durmaya çalıştım. Ekran pek bir şey görülmeyecek kadar karanlıktı.

"Juan, ışık açar mısın?"

Juan'ın fenerinin ışığı düştü aygıtın üzerine. Artık tahta çerçevenin içinden, fenerin ışığına rağmen kapkaranlık duran diğer tarafı görebiliyordum. Kıyamete açılan bir pencere gibiydi.

"Açıyorum. Üç... İki... Bir... Sıfır."

Tepedeki hamamböceklerinin sinir bozucu sesleri dışında çıt çıkmıyordu. Derken tahta çerçevenin iç kısmı boyunca uzanan demir filament, elektrikli bir mırıltı eşliğinde parıldamaya başladı. Çerçevenin diğer tarafındaki karanlık, aysız gökyüzü misali kımıldanmaya başladı. Birden içimi ağzıma fırlatan bir şey gördüm. Karanlığın içinde dörtayak üzerinde biri vardı.

Bendim.

♠

Her nefeste birleşip ayrılan yüzlerce ben gördüm. Birkaç Andy hatta iki Rowan da vardı. Sayfaları hızla taradığınızda hareketlenen çizimleri izlemek gibiydi. Ama burada şekiller birbirini takip etmiyordu. Sayfalar gelişigüzel sıralanmış gibi ileri geri hareket ediyorlardı.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Juan. Duymazdan gelerek gelecekteki benleri açık ağız izlemeye devam ettim. Çoğunun üzerinde sahip olmadığım (henüz) bir kaban ve Hannah'nın birkaç sene önce verdiği mavi şapka vardı.

Kış çünkü orada.

O zamanda.

Bazıları daha hafif giyinmişti gerçi. Eşofman üstü ve deri ceket.

Farklı geleceklerde hava farklı olabiliyor mu?

Sekiz milyar kişinin faaliyetlerinin rüzgârlara illa etkisi olabilirdi ve—

Gelecekten düzinelerce hamamböceğinin kapıya diğer yandan yaklaşmasıyla kesildi düşüncelerim. Hamamböcekleri... Hayır, hepsi farklı bir gelecekten gelen *aynı* hamamböceğinin yüzlerce kopyası, kapı eşiğini aştıkları anda tıslamaya, iğrenç bir yığın halinde birbirlerinin üzerine yığılmaya başladılar. Ama daha yakından baktığımda...

"İsa, Meryem ve Yusuf," diyerek haç çıkardı Juan. "Birbirlerini öldürüyorlar!"

Haklıydı. Böcekler resmen birbirlerini parçalıyorlardı. Bacaklarını, antenlerini, kanatlarını koparıyor, feci, kımıl kımıl bir kütle halinde tıslıyorlardı. Çürümüş et kokuyordu. Böcekler kopyalarını vahşice paraladıkça yığın sağa sola yalpa vuruyordu.

Elektrikli mırıltı yükseliyordu.

Andy, "Mesajlar!" diye bağırarak dikkatimi böceklerden, gelecek benler ve bir avuç gelecek Andy ile Rowan'ın portaldan itelediği yüzlerce dürülmüş kâğıt parçasına çevirdi.

Elektrikli mırıltı iyice yükselerek tiz bir cayırtıya dönüştü. Juan'ın fener ışığı iyice aydınlandı ve boğuk bir çatırtıyla

ampulü patladı. Ama karanlığa gömülmedik; TDP'nin çerçevesi içindeki demir şerit, kör edici parlaklığa ulaşmıştı.

"Juan, kaydet!" diye bağırarak telefonumu fırlattım. Düşürmeden zor bela yakaladı. Kapıya döndüm ve ıslak zemindeki mesajları avuçlayarak çantaya doldurmaya koyuldum. Hava statik yükleniyor, kol ve ensemdeki kıllar dikiliyordu.

Tek duyabildiğim, beynimi kızartıyormuş gibi gelen çatırtı sesiydi. Yanağından kanlı bir gözyaşı süzülen Rowan elektrodu şakağından söktü, diz çöküp spor çantasını karıştırdı, bir çift sarı lastik eldivenle doğruldu ve telleri TDP'den sökmeye başladı. Bağlantısını kestiği her porttan kıvılcımlar fışkırdı.

Son teli çektiğinde elektrikli mırıltı kesildi. Hava hâlâ elektrik yüklüydü ama yükselen gerilim hissi durmuştu. İç çektim. "O kadar fena gitmedi galiba."

Duvardaki dev elektrik bağlantı kutusu alev aldı.

"Siktirsiktirsiktir!" diye bağırdı Andy. Rowan'ın dizüstü bilgisayarını bıraktı, hızla kıvrıla büküle sırt çantasını çıkarıp yere attı, eğildi, çantadan yangın söndürücüyü çıkardı ve alevlere çevirdi.

Söndürücüden tozlar gürültülü bir bulut halinde fışkırdı. Andy alevler sönene dek sıkarken öksürdük.

"Kayıt?" dedi Rowan. Telefonumu şaşkın, boş bakışlara benden yana çevrili tutmaya devam eden Juan'a döndüm. Kalktım, telefonu ellerinden alıp ekrana baktım.

Filme almaya başlamamın üzerinden sadece altmış yedi saniye geçmesine hayret ederek, "Tamamdır," dedim.

"Mesajlar?" dedi Andy.

Kalan birkaçını toplayıp çantaya attım.

"Tamamdır," dedim, kayda başlamamın üzerinden sadece altmış yedi saniye geçtiğini şaşkınlıkla fark ederek.

"Mesajlar?" dedi Andy.

Kalan birkaç tanesini yerden toparlayıp çantaya attım.

"Hepsini aldık." Öksürdüm. "Gidelim."

"Benim telefon?" dedi Juan. "Işık lazım."

Telefonumun ışığını yaktım, zemini tarayarak siyah Faraday kesesini buldum. Andy uzanıp açtı, Juan'a telefonunu verdi. Juan derhal ışığını yaktı ve tünelde ilerlemeye koyuldu.

"Bu taraftan," diye seslendi, beş altı metre öteden. Andy hemen ardındaydı. Arkama baktım. Sol gözü kana bulanmış Rowan diz çökmüş, aygıtın bileşenlerini spor çantasına tıkıştırıyordu. Bitirdi, çantayı kapadı ve omzuna attı.

"Haydi," dedim, "gidiyoruz."

♠

Her daim kahraman liderimiz Andy, vardığımızda merdiveni yarılamıştı. Rowan ufak tefek siluetini kapatan büyük çanta omzunda, peşinden çıktı. Gri tulumu ve iş çizmeleriyle buraya ait görünen tek kişi olan Juan takip etti. Arka bana emanetti.

"*Carajo!*" dedi Juan kanalizasyon deliğinden çıkar çıkmaz. Pek fena baktı yüzüme. "Neydi o, Caleb? Hamamböcekleri! *Dios mio!* Neydi o?"

Başımı sokak seviyesine çıkardığımda etrafta cep telefonlarımızınkiler dışında ışık bulunmadığını gördüm. Her şey, neon tabelalar, ilan panoları, sokak lambaları, dükkânlar hatta araba farları bile kararmıştı. Times Meydanı'nı sadece yarım ay ve telefonlarımız aydınlatıyordu.

"Ne *boka* bulaştırdın beni?" dedi Juan.

"Kusura bakma." Aslında 'Böyle olacağını bilmiyordum' diyecektim ama yalan olurdu elbette.

Rowan ile Andy'yi omuzlarından tuttum. "Işıkları kapayın! Telefonlar! Hemen!"

Mobi'ler derhal emrime uydu. Juan'a döndüm ama çoktan kalabalığa dalmış, aramıza mümkün mertebe mesafe koymuştu bile. Geriye kalmış son arkadaşlarımdan birini bozduğum için ciddi pişmanlık hissediyordum ama nihayetinde Seth'i kurtaracaksa...

"Elektromanyetik darbenin gücü çok daha—"

Kırılan cam sesi Rowan'ın lafını kesti.

"Tren! Eller omuzlara; ben öndeyim, Rowan ortada, Andy arkada!"

Rowan omzumu tuttu, gittikçe paniği artan kalabalığın arasına daldık. Ürkmüş turistleri iteleyerek, terli gövdelerin arasından sıkışarak geçip 43. Sokak'a döndüm. Kadının biri bağırmaya başladı: "Son Geldi! Hüküm korkusuyla yalvarın Rabbe!"

"Kes be!"

Hızımı artırdım. Rowan'ın eli kaydı omzumdan. Döndüm, siyah kepini bir grup finansçının arasında gördüm. Aralarına elimi uzattım, elini yakaladım, çektim. Rowan'ı Wall Street tayfasının arasından omzumu inleterek sökerken spor çantası savrularak gruptaki en uzun tipe çarptı.

Vücut kokuyordu her yan. Kalabalık gerildikçe geriliyor, nabız gibi atıyor, dört yöne birden hareket ediyordu. Bir silah sesi —ya da çok benzeyen başka bir ses— yırttı karanlığı. Saniyenin çeyreği kadar süreyle tutulan nefesler bir ağızdan çığlığa dönüştü: "Silah!"

Haykıran kalabalık doğuya yöneldi. Dalgaya kapıldık. Rowan'ın eli terden sırılsıklamdı ama tırnaklarını etime batırmıştı âdeta; bırakmadık birbirimizi. Andy'nin arkasından geldiğini umuyordum ama öyle kalabalıktı ki dönüp bakamıyordum bile.

7. Cadde'ye vardığımızda insanlar ayrılıp arabalar arasından kuzeye veya güneye döndükçe kalabalık seyreldi. 6. Cadde'ye giden yolun yarısında 43. Sokak'taki binaların ışıkları yandı. Floresan ışığını gördüğüme hiç o kadar sevinmemiştim. 6. Cadde'ye geçtik ve merkeze döndük.

Altı blok kadar sonra bir taksinin yaşlı bir çifti indirdiğini gördüm. Açık kapıyı yakaladım ve hep birlikte arka koltuğa yığıldık. Rowan ortamızda, koca spor çanta dizlerimizdeydi.

"İyi akşamlar," dedi şoför, koyu bir Hint aksanıyla. Spor çantayı işaret etti. "Bagaja koyalım mı?"

"Hayır!" dedik üçümüz birden.

"Peki, peki," dedi ellerini özür dilercesine kaldırarak. "Ne tarafa?"

12: GEÇMİŞ

"Çocuğa banyosunu yaptıracak mısın?"

Geri zekâlı yatırımcı...

"*Caleb!*"

E-postadan kaldırdım başımı. Hannah'nın yüzü sarı alarmdaydı. "Ha?"

Sıkılı dişlerin arasından, "Banyo saati?" dedi.

Telefonuma baktım: 20.37. Dokuzda telefon gelecekti; Steve Seul'daydı ve satış toplantılarından önce konuşmalıydık. Hannah'nın kaşlarına bakılırsa —sırf kaşlarına bakarak karımın ruh haline dair pek çok şeyi kestirebiliyordum— banyo saati, soru değildi.

"No problem," diyerek gülümsedim. "Sabırsızlanıyordum zaten."

Hannah'nın kaşları, *düpedüz yalan söylüyorsun ama tartışamayacak kadar yorgunum, git başımdan*, der gibi kımıldadı.

Kucakladım Seth'i. Yedi aylık bir bebeğe göre zayıftı. Zayıflığı Hannah'yı endişelendiriyordu ama ben, tombik bir Buda'dan çok, sakin bir keşişe benzemesine bayılıyordum.

"Hazır mısın eğlenceye, Sabunlu Seth?"

"*Fazla* sabunlama," buyurdu Hannah. "Cildi kuruyor."

"Evet," dedim. "*Nemli* cilt istiyoruz. Değil mi, Sersem Seth?"

Seth dişsiz gülümsedi, kalbim patlayacak sandım.

Buydu işte. Yatırımcılara sunumların, satış toplantılarının ve yönetim kurulu çağrılarının canı cehennemeydi. Her şey buradaydı. Seth'i havaya kaldırdım, döndürdüm.

"Dikkat et! Başını vuracaksın gene bir yere!"

Göz devirdim ama Hannah göremedi. "Bugün kafa travması yok, tamam mı, Süper Seth?"

Seth'in dudakları arasında şişen bir salya balonu, çenesinde patladı. Geğirdi oğlum.

"Süper Seth başının çelikten bile sert olduğunu ama duvarları deldiğinde senin gerildiğini bildiğinden çarpışmalardan kaçınacağını söylüyor."

"Aman ne güzel." Karımın kaliteli esprilerimi çekecek halde olmadığı açıktı; görünleğindeki yemek lekelerine vurgu yapmamaya karar verdim. "Banyoyu hallet işte. Dokuzdan önce yatsın."

Seth'i düzeltip elini alnına götürdüm. "Baş üstüne, Kaptan!"

"Yapma şunu," diyerek iç çekti Hannah. Fokurdama noktasındaydı.

"Ne yapmayayım, Kaptan?"

"İş buyuruyormuşum gibi yapma işte. Bozuluyorum."

"Peki, tamam."

"Delinin tekiymişim gibi peki, tamam da deme."

"Demedim."

"Dedin." Kaşları, *benle uğraşma*, diyordu.

"Yapma, Dr. Rubin. Kavga etmeyelim."

"Çıkarma o zaman kavga!" diye patladı Hannah. "Dokuza çeyrek var; daha yarınki metafizik dersini hazırlayacağım

ama sen banyoyu hazırlamadın bile! Makara mı yapmak istiyorsun? O zaman yedide, ben bayılmak üzere değilken yap!"

Tam 'Peki, tamam' diyecektim, bu hafta boşanmak istemediğime karar verdim. Yeşil seramikli, dar banyomuza götürdüm Seth'i. Banyo halısına yatırdım, diz çöküp suyu açtım, mavi bebek küvetini altına yerleştirdim.

Telefonum vızıldadı. WhatsApp. Steve, hoşlanmadığı bir yatırımcının bir sorusu üzerine paniğe kapılmıştı. Çoğu yatırımcı genelde aynı aptalca şeyleri sorduğundan Steve'e verebileceği bir sürü cevap hazırlamıştım. Bu yatırımcının sorduğu NTS gibileriyse daha fazla kıvraklık isterdi.

Net Tavsiye Skoru, Luciditee'yi boktan gösteren istatistiklerden biriydi. Müşterilere sorularak hesaplanırdı: "Birden ona kadar değerlendirmeniz gerekirse bu ürünü bir arkadaşınıza tavsiye etme ihtimaliniz nedir?" 9-10 cevabı verenlere *reklamcı*, 7-8 diyenlere *pasif*, 1-6 arasında rakam söyleyenlereyse *terörist*, denirdi. NTS hesaplamak için reklamcılardan teröristler çıkarılırdı.

Ne yazık ki Luciditee'nin müşterilerinin yüzde yirmi biri reklamcı, yüzde otuz beşi teröristti. Bu da skoru -14'e getiriyordu ki feciydi. Eksi NTS, insanların sizi sevdiklerinden daha fazla sizden nefret etmeleri demekti. Buysa projeksiyonlarımızı (üç yıl içinde sekize katlanan gelir) gülünç kılıyordu.

Bu durumu konuyu değiştirerek karşılardınız. "NTS ölçmüyoruz biz," derdim mesela, yalan söyleyerek. "MTS'ye odaklanıyoruz; bizimki doksan üç." Böylece Müşteri Tatmin Skoru doğmuş oluyordu. Tüm müşterilerimizi izlemek yerine sadece ürünümüzü ayda en az yirmi defa kullanmış müşterilerimizi izliyorduk. Sürpriz! Meğer sık kullananlar seviyormuş bizi. Kimin aklına gelirdi?

Steve'in her nedense MTS'yi sürekli unutması, ben yokken işleri batırmaması için sürekli ayaküstü antrenörlük gerektiriyordu.

Steve Hill

Hemen tlf NTS/MTS farkını açıkla

Cevap yazamadan çaldı telefon. Kulaklığı taktım. Kablosu Seth'in karnı üzerindeydi. "Alo, Steve?"

"Alo, hemen indirme lazım. Yirmi dakikaya Bay Kim'le kahve içeceğiz."

"Dokuzdaki toplantı ne oldu?" Seth'in alt bezini çözdüm. Kahverengi Türle Yakınlaşmalar söz konusu değildi. Güzel.

"Gece yarısına alındı."

Erken yatma işi iptaldi yani. Lacivert tulumunu Seth'in başından geçirdim. Bir an şaşkın baktı, ardından güldü.

"O ses ne? İnşaat falan mı var?"

"Ha?" Bakındım ve Seth'in bebek küvetinin taştığını gördüm. "Hay..."

"Sorun mu var?"

"Yok, yok." Musluğu kapadım. Seth minik yumruklarını sıkıp kol ve bacaklarıyla debelendi. Parmağımı yumuşacık, pürüzsüz göbeğine bastırdım. Hemen harika, dişsiz gülücüklerinden birini sundu. Burnumu burnuna sürtüp havaya kaldırırken lafa girdim: "Tamam, şimdi konuya şöyle bakıyoruz..."

Seth'i yavaşça suya indirdim. Yüzü derhal buruştu ve ağlamaya başladı. "Bir dakika, Steve." Seth'i bıraktım, telefonumu aldım ve sessize alma düğmesine bastım. En azından denedim ama cam yüzey, ıslak parmaklarımın temasını algılamıyordu. Seth çığlığı bastı.

"Ya, kusura bakma da çocuğun sesinden duyamıyorum seni. Başka bir yere—"

Banyo kapısı hızla açıldı. "Ne oluyor?" Hannah'nın ses tonu karmaşayı bastırıvermişti. "Seth niye... *Telefonda* mısın sen?"

Hannah beni sertçe itip Seth'e uzandı.

Ellerini suya soktuğu anda çığlık attı, Seth'i hızla, etrafa sıcak damlalar saçarak çıkardı ve göğsüne bastırdı. "Şşşş... şşşş... geçti, geçti," dedi bebeği kollarında sallayarak. Bana, yeşil gözlerinden nefret saçarak baktı.

"*Sokmadan önce suyu kontrol etmedin mi?*"

Hatırlamıyordum. Seth'i bırakırken kontrol etmiş ol—

"Ben de öyle düşünmüştüm!" Başını salladı Hannah. "Havlu ver bana!"

Bakındım, askıdaki buruşuk havluyu gördüm. Fırladım, kulaklığın kablosu telefondan ayrıldı, havluyu kapıp uzattım.

"Temiz havlu ver, geri zekâlı!"

"Pardon, pardon." Hannah'nın başının üzerinden uzandım, raftan temiz bir havlu çekip Seth'in omuzlarına sardım.

"İnanılır gibi değilsin. Eve kırk dakika geç geldin—"

"Tren rötar yaptı dedim ya," diye yalan söyledim. "Yapabileceğim bir şey—"

"Paldır küldür yemeğe daldın, hatırımı bile sormadın, sürekli telefonuna bakıp durdun ve tek şeyi, *senden istediğim tek şeyi* yapıp *oğlumuzu* yıkayacağına haşladın! Telefondayken!"

Hay... Bakışlarımı indirdiğimde Steve'in hâlâ telefonda olduğunu fark ettim.

"Çok özür dilerim, Hannah," dediğini duyduk Steve'in, telefondan. "Kapa Caleb ama ilk fırsatta ara, olur mu? On dokuz dakikaya toplantı."

Hannah ters baktı yüzüme; sarı saçlarının bir yanı topuzken, diğer yanı yüzüne düşmüştü. Seth ağlıyordu, "Git," dedi.

"Hannah, ben..."

"Git!"

Seth haykırıyordu artık. Uzandım ama Hannah daracık banyoda gerileyebildiği kadar geriledi. Vicdan azabıyla eğilip telefonumu aldım.

"Tabii," dedi Hannah. "*Esas* neyin önemli olduğunu unutma. Koş, haydi. Steve *on dokuz* dakikaya toplantıya girecek." Son cümlesinde Steve'in ergen sesini taklit etmişti.

"Affedersin." Sıkışarak geçip yavaşça kapadım kapıyı. Ben çıkar çıkmaz Hannah'nın teskin mırıltılarını duydum. Seth ağlamayı kesti. Zamanı geri alabilmeyi dileyerek kapının dibinde biraz daha bekledim. Ne demeye sürekli batırıyordum her şeyi?

Telefonum titredi. Baktım.

Steve Hill

Ksr bkm knk başın belada ama ciddn konuşabilir myz??

Çalışma odama geçtim, kulaklığımı taktım ve NTS'mizin rezilliğini örtebilmek için lafı MTS'ye nasıl getirebileceğini onuncu kez anlatmak üzere Steve'i aradım.

13: ŞİMDİ

"Gördünüz mü hamamböceklerini?" dedi Andy, taksi yola koyulurken.

"Sırası değil, Andy." Gördüklerimizi henüz düşünmek istemiyordum.

"Niye ki?"

Dönüp pek sert baktım.

Andy oturduğu yerde büzüldü âdeta. Bir şeyler mırıldandı. Sonrasında kimse ağzını açmadı. Ellerim adrenalinden titriyordu. Andy uzun bacaklarını sallamaya başladı. Bir tek Rowan, arada kanlı gözyaşlarını silmesi haricinde alışılmadık ölçüde kıpırtısızdı. İyi misin, diye sormak istiyordum ama hiçbir terslik olmamış gibi davranma kararı aldığını hissederek sustum. Şoför 1010 WINS'i dinliyordu. Sunucu flaş haberle lafını kesti. Times Meydanı'nda elektrik kesintisi.

Pek çok yaralı.

Dua et, kimse ölmesin.

Ettim. Kalbimin gümbürtüsü anca Brooklyn Köprüsü'nün yarısında kesildi. Bakışlarım fosfor turuncu spor çantaya kaydı. İçinde hamamböceği parçaları yapışmış zaman makinesi ve gelecekten yollanmış birkaç yüz mesaj vardı.

Arkama yaslandım, gözlerimi kapadım, Seth'i düşündüm. Aşağı yukarı iki sene önce inanmayı bıraktığım Tanrı'ya biraz daha dua ettim.

♠

Mesajlara dalmak istediğim son şeydi ama baştan itibaren planımız öyleydi, plana sadık kalmamızda ısrarcı oldum. Sıcak, yapış yapış merdiveni sessizce tırmandık. Nihayet ofise varmıştık. Hâlâ yanık kokuyordu.

"Bayağı... dehşetliydi," dedim, gerilimi sonlandırmak adına. "Parayı bulduktan sonra aygıtı Times Meydanı'nı karartmadan çalıştırmayı yol haritamızın ilk adımı yapalım, olur mu?"

"Tabii," dedi Rowan ifadesiz bir sesle. Sol gözünü kâğıt mendille kuruladı, mendil koyu kırmızıya bulandı. Acı çeker görünmüyordu ama gözakı aktan çok kırmızıydı. "Şimdiki çözüm... sürdürülebilir değil."

"*Öyle mi*?" dedim yalandan şaşırarak.

"Öyle."

"Espri..." Sustum. "Boş ver."

Andy kendini koltuğa bırakınca bir miktar söndürücü tozu havalandı. Her zamankinden daha derbeder görünüyordu; beyaz yakalı, kısa kollu gömleğinin koltukaltları terden sırılsıklamdı ve beyzbol şapkası yüzünden saçı başına yapışmıştı. Yanına oturdum.

"E, kim açmak istiyor Noel hediyelerimizi?" dedim.

"Ben okurum," dedi Andy.

"Sadece mümkün geleceklerdeki bizlerden mesajlar. Endişelenecek bir şey yok, değil mi?"

"Doğru," dedi Andy, alaycı vurgumu bir şekilde fark etmeyerek.

Rowan diz çöküp çantayı açtı. Dizüstü bilgisayarını ve aygıtı dikkatle çıkarıp yere bıraktı. Ardından çantayı ters

çevirip içindekileri silkeledi. Yüzlerce dürülmüş kâğıdın yere düşüşü, ormanda hafif yağışı hatırlatıyordu. Araya karışmış hamamböceklerini fark etmiyormuşuz gibi yaptık.

Rowan koltuğun altından katlanmış siyah çubuklar çıkardı, açtı ve telefonunu oluşturduğu tripodun üzerine yerleştirip yere çevirdikten sonra bağdaş kurup oturdu, dizüstü bilgisayarını açtı. Andy çırpı bacaklarını uzatarak yanına ilişti. İşi yetişkinler gibi masada halletme beklentim hayaldi anlaşılan. Ben de yere oturdum.

Dizlerim inliyordu.

Andy bir kâğıt açtı, sekiz şirket ismi okuyup bana uzattı. El yazım. Karnım kasıldı. Henüz yazmadığım mesajları okumaya alışabilecek miydim?

Çoğu ismi hiç duymamıştım; normaldi, A aşamasındaki *startuplar* duyulmuş isimler olmazdı. Her ismin yanına bir yatırımcı firma ismiyle bir ila dört arasında $ işareti eklenmişti. "Dolar işaretleri ne kadarlık saldırabileceğimizi gösteriyor olsa gerek."

Rowan bir defter uzattı. "Mesajlar için."

"Akıllıca."

Saydam koruyucu tabakayı çıkardım ve ilk kâğıdı deftere yapıştırdım. Andy sıradakini okudu. İlkiyle aynı isimlerdi ama dolar işaretleri azıcık farklıydı. Farklı meblağlar mı toplamışlardı? Yoksa bir başka Gelecek Ben, farklı bir sınıflandırma sistemi mi kullanmıştı?

Huzursuzlandım.

Süreci tekrarlardık. Andy kâğıtları açıp okudu, Rowan bilgisayarda yazdı, ben deftere yapıştırdım. Gelecekten gelme mesajları okuduğumuz gerçeğini göz ardı ederseniz çok sıkıcıydı. Neredeyse bir saat sonra Andy doksan yedinci mesajı

açtı, tam okuyacakken ağzını öyle hızla kapadı ki dişlerinin birbirine çarptığını duydum.

Yakasını çiğniyordu şimdi Andy. Eli titremeye başladı.

"Ne oldu?" Bitkindim, duş almak istiyordum. "Bekleyince daha az beter olmayacak nasılsa."

"Burada..." Andy birkaç saniye daha baktıktan sonra notu avucunda büzüştürdü. "Boş verelim bunu. Saçma sapan bir şey."

"Hayır," dedi Rowan. "Her birini kayda almalıyız. En aykırıları bile."

"Saçma bu ama!" dedi Andy, yüzü kızarmıştı.

Sakin olmalarını söyleyecektim, vazgeçip iki kurucunun etkileşimini izlemeye karar verdim.

"Mesajı oku." Rowan'ın sesinde heyecan yoktu ama yadsınamaz bir kuvvet vardı. Geri adım atmayacaktı.

"Hayır." Andy kalktı, birkaç adım geriledi.

Rowan dizüstü bilgisayarı yavaşça yere bıraktı, sakince kalktı ve ona doğru ilerledi. Andy çok daha uzundu ama çok daha güçsüz görünüyordu. Rowan elini uzatırken yanağından kanlı bir yaş süzüldü. Silmedi yaşı, geriye soluk bir kırmızı iz kaldı.

"Ver şunu, Andrew."

O-o. Adını kısaltmadı.

"Vermem, *Rowan*."

Yeterince izlemiştim.

"Beyefendi ve hanımefendi," dedim, zorla kalkarken ağzıma gelen ihtiyar inleyişini bastırarak. "Derin birer nefes alalım."

Andy geriledi, Rowan kavgaya hazırlanır gibi omuzlarını gerdi. Tanrım.

Ellerimi kaldırarak araya girdim.

"Şöyle yapsak..." Rowan'a döndüm. "Mesajda ne yazıyor olursa olsun sapıtmayacağına söz ver."

"Söz... 'Sapıtmayacağım.'" Son kelimeyi hayatında duyduğu en ağır hakaretmişçesine vurgulamıştı. "Oldu mu?"

"Süper." Andy'ye döndüm. "Şimdi sen. Başka bir mesajda boktan bir şey çıktığında zırvalamayacağına söz ver."

"Neyse ne," dedi Andy terslenerek.

Taraf tuttun. Daha sonra bunu telafi etmen gerekecek yoksa Andy seni Rowan'dan yana bilecek.

"Tebrikler, Andy. Deftere terfi ettin. Bundan sonra okuma işi bende." O cevap veremeden eğildim, kâğıtları avuçlayıp spor çantaya attım, çantayı koltuğun yanına götürüp oturdum.

"Mesajı ver, Andy."

Andy uzandı, buruşturduğu kâğıdı avucuma bıraktı. Yavaşça açtım. Diğerleri gibi el yazımla yazılmıştı. Okumak üzere ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Bir daha denedim.

"Sevgili Rowan," dedim genzimi temizledikten sonra ve çoktan ezberlediğim kelimeleri okurken Rowan'a baktım: "11 Ekim 2023'te Andy seni öldürecek."

♠

"Biliyorsun, ben asla..." diye fısıldadı Andy.

"O zaman niye öyle yazıyor?" Bana baktı Rowan. "Doğru olmasa yazar mıydın?"

Yazardım, demek istedim ama diyemezdim. Seth'i kurtarmak uğruna her şeyi yapardım... Haliyle evet, nifak sokmanın durumumu iyileştireceğini düşünmüşsem elbette yalan söylerdim. Andy bana döndü. Rowan dimdik bakıyordu. İpte cambazlık yapmak zorundaydım.

"Açıkçası... Emin değilim."

Rowan'ın bakışları daha da sertleşti.

"Emin *değil misin*?"

Dikkatli olmalıydım. Önemli, çok önemli bir andı. Söyleyeceklerim bizi şu veya bu yöne itecekti. Kararımın sonuçları sırtımda âdeta hakiki, somut bir yük gibiydi.

Andy'yi veya Rowan'ı kaybedebilirdim. Ya da ikisini birden.

Bir arada tutmalıydım çocukları. Çıkış yolunu kestirmek için Rowan'ın dehasından faydalanabilirdim. Ama o hedefe ulaşmak için ne diyebilirdim? Belki zaten çok geçti artık. Belki bu andan sonrası tamamen durumu idare etmekten ibaret olacaktı. Ya da belki Ayırıcı daha gerçekleşmemişti. Belki de şu andı ve hiçbir şey dememem işi batırıyordu. Sessizliğin her saniyesi beni uçuruma yaklaştırıyordu belki.

Bir şey söyle!

"Yani... Emin değilim demek tam da bu demek..."

Ha?

Rowan kollarını kavuşturdu; vücudundan alev saçıyordu âdeta. Bir kanlı damla daha süzüldü yanağından.

"Bu mesajlar... Bunlar sadece *olabileceklerin* yankıları. *Olacakların* değil." Rowan'a baktım, sahne ışıklarını ona çevirdim: "Sen böyle söylemiş miydin?"

Rowan'ın kaşları çatıldı. "Yaklaşık olarak."

Şimdi suç ortağın oldu. Aferin. Devam.

"Doksan sekiz mesajdan sadece biri, *biri* bu... beklenmedik şeyi söylüyor."

Rowan'ın bildik monoton sesi yanardağ tonlarına çıktı: "Yüzde bir ihtimal varken yağmur yağması *beklenmediktir!*" Eli engerek misali hızla atıldı, avucumdaki kâğıdı kaptı, gözlerimin önüne tuttu. "*Bunda* Andy'nin beni *öldüreceği* yazıyor."

Aygıt gözünü kanatmaktan fazlasını yapmıyorduysa alışmadığımız türden bir heyecan gösteriyordu. Tabii öldürüleceğini düşünmenin etkisi de yadsınamaz.

"Rowan, sadece yüzde bir—"

"Yüzde bir ihtimalle *seni öldüreceğimi* bilseydin kalır mıydın burada?"

Seth'i kurtarma şansım varsa, yüzde doksan dokuzla bile kalırdım.

"Seni yüzde bir ihtimalle öldüreceğini *bilmiyorsun*," diye düzelttim. "Tek bildiğin, geleceklerin yüzde birinde bu mesajı yazdığım."

"Dönüp duruyoruz," dedi Rowan, tükürürcesine. "Beni öldürmeyecekse neden yazdın bunu? Söyle."

Birbirinize güvenmemeniz ve... sadece bana güvenmeniz için.

Düşün! "Belki bir şeyden endişelendim ve... seni korumak istedim."

Hah. Kendini iyi göster.

"Rowan," dedim usulca, "buradaki kötü adam ben değilim."

"Ha, ben miyim yani?" dedi Andy.

Hay... "Öyle demedim."

"Yo, sadece ima ettin." Kızgın bir bebek gibi yumruklarını sıkıp yüzünü astı Andy.

Harareti azaltmam şarttı. Hangi mantıklı argümanla Andy'yi kızdırmadan Rowan'ı sakinleştirebilirdim? Çantadaki okunmamış mesajlara baktım. Tabii ya.

"Rowan. Aygıt hususunda henüz deneysel bölgedeyiz, değil mi?"

Mobius CTO'su dudaklarını dişledi. "Evet."

"Deneyi analiz etmek için verilerin *tamamına* ihtiyaç yok mu?"

"Evet." Sesi daha makul bir tonda çıkmıştı.

"Öyle yapalım o zaman. Bak." Açılmamış kâğıtları işaret ettim. "Daha yüzlerce veri noktamız var. İhtimal belki doksan sekizde birdir. Belki binde birdir. İstatistiksel açıdan önemli bunlar. Verilerin tamamını gözden geçirmeden bilemeyiz."

Rowan önerimi düşündü. Andy'ye baktım. Tüyoyu almıştı.

"Caleb haklı; verilere bakalım, sonra karar veririz."

Rowan'ın gözlerinin ardında çarklar döndü. Kalbi hayır demek istiyordu ama Vulcan beyni istediğini almaya alışıktı. Birkaç saniye sonunda bezgince iç çekti.

"Peki. Caleb okusun kalanını."

Andy'nin rahatlayışı elle tutulacak cinstendi. Koltuğa bıraktı kendini. "İyiiyiiyi."

♠

Gerilim azalmıştı ama kutlamalara başlamak için henüz erkendi. Daha sekiz yüz mesaj vardı ve yüzde biri 'beklenmedik' çıkarsa...

"Tepki vermeden önce *hepsini* okuyalım, tamam mı?"

"Söz veremem," diye homurdandı Rowan.

"Harika," dedim sahte bir neşeyle. "Bitirelim şu işi."

İçinden bomba çıkacağı korkusuyla açtım sıradaki mesajı. Çıkmadı. Sadece şirket isimleri.

Okudum.

Rowan yazdı.

Andy deftere yapıştırdı.

"Biri gitti, sekiz yüz kadarı kaldı."

Kimse gülümsemedi.

Sıradakini açtım. Bir liste daha. Sonraki de öyle çıktı. Beni gardımı düşürmeye itecek kadar sıradan birer ninni gibiydiler. İki yüz beşinciye kadar. Midem kasılıverdi. İfademi bozmamaya çalıştım. Gerilimi yükselmeden nasıl savuşturabilirdim...

"*Beklenmedik* bir mesaj daha mı?" dedi Rowan.

Andy başını kaldırdı, parmakları dünyanın en küçük matkabı misali dizini dövmeye başladı.

"Oku," buyurdu Rowan.

Ne dilediğine dikkat etmek lazım.

"'Andy, 11 Ekim 2023'te Rowan seni öldürecek.'"

"*Ne*?" dedi Rowan.

"Şimdi kim katil, ha?" dedi Andy.

Tanrım, ne kadar salaktı bu oğlan?

Ayağa fırladı Rowan. "Siktir!"

"Olmadı Andy," diye bağırdım.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Andy Rowan'a dönerek. "Mesajda *senin beni* öldüreceğin yazıyor ama ben mi dallama oluyorum? Var ya sen—"

Parmaklarımı ağzıma götürerek sağır edici bir ıslık öttürdüm. Yirmi küsur sene önce kamp idareciliği yaparken edinmiştim bu süper gücü. İkisi de derhal sustu. Genelde kentin gürültüsü içinde eriyip giden bir polis sireni duyuldu uzaklardan. Şimdiyse pek tekinsizdi.

Tekrar girdaba düşmelerini engellemeliydim. Her şey *tekrar* patlamadan önce.

"Rowan, çocukluğuna dair en eski anın nedir?"

"Ha?"

"Az müsaade et, lütfen," dedim.

Rowan beynimi söküp eline vermişim gibi baktı yüzüme.

Kollarını kavuşturdu. "Beş yaşındaydım. Annem yatmaya gittikten sonra çaktırmadan aşağı inip babamla televizyon izlerdim. Bir gece filmin çok korkunç olduğunu söyleyip beni odama gönderdi. Ben de merdivenlere oturup oradan seyrettim."

"Hangi film?" dedim.

"*Elm Sokağında Kâbus*," dedi Rowan utanç ve gurur karışımı bir vurguyla. "Ondan sonra düşlerimde öldürülme korkusuyla doğru dürüst uyuyamadım. Hâlâ da uyuyamıyorum."

"Çok şeyi açıklıyor," dedim. "Ya seninki, Andy?"

"E... Altı yaşındaydım galiba. Kocaman bir kanişimiz vardı. Damen'dı adı. Bir oyunumuz vardı... Şapkamı takardım, başımdan kapardı, bahçede kovalardım...

"Bir gün, üzerimde kapüşonlu kabanımla karla kaplı bahçemizde oynuyordum. Damen şapkamı kapmaya kalkınca

kapüşonumu yakaladı. Düştüm ve ben debelenirken karda sürükledi beni. Annem sonunda çığlıklarımı duyduğunda Hamptons'taki evimizin etrafında üç tur dönmüştük. Öyle korkmuş ki terlikleriyle fırladı dışarı. Beni içeri taşıdı, terlikleri şöminenin önünde kururken sıcak kakao içtik."

Gülümsedi Andy. Rowan'a bir göz attım. Cinayet niyeti azalmış gibiydi.

"Pek hoş," dedim, ciddi sayılırdım. "Yani elimizde Korkudan Uyuyamayan Kız ile Karda Sürüklenen Oğlan var. Bir kaniş tarafından. Pek katil diyemeyeceğim ikiniz için de."

"Çocuk değiliz artık," dedi Rowan.

"Ne kadar genç olduğunuzu yirmi sene daha anlayamayacaksınız. Ama inanın bana: Daha çocuksunuz."

"Peki, Zaman Baba. E?" dedi Andy. "Unutacak mıyız yani o mesajları? Yoklarmış gibi mi davranacağız?"

"Okuduklarımızı göz ardı edemeyiz," dedi Rowan.

Nihayet bir konuda anlaşmışlardı. Çenemi sıvazladım. Bitmek bilmiyordu gün.

"Mesajları, tehlikeli sularda yüzdüğümüze dair hatırlatıcı sayın. Daha sonra pişmanlık duyacağımız bir duruma düşmemek için birbirimize güvenmemiz lazım."

Bakıştılar.

"Şöyle düşünün: Fazla seçeneğiniz yok. Ortaklığınızı şimdi bozarsanız Rowan bilim projesine devam eder, Andy de Rowan'ın çalışmalarını geliştirecek birini tutar."

"Sen..." dedi Rowan.

"Tabii ki yaparım," dedi Andy. "Param olmasaydı TDP hâlâ bitirme tezindi."

"Yeter!" Madden ve manen bezmiştim, kalktım. "Ya birlikte çalışır ya da kapışırsınız. Bir arada kalırsanız en azından gözünüz birbirinizin üzerinde olur."

Cevap vermediler. Madem birbirlerine güvenmelerini sağlayamıyordum, en azından paranoyalarına oynayabilirdim. Sadece bana sahiden güvenebilirlerdi. Aşağı yukarı.

Andy sonunda Rowan'a doğru ilerledi, elini uzattı. "Ateşkes?"

Rowan önüne ölü balık uzatılmış gibi baktı. Derin bir nefes aldı ve teklifi kabul etti: "Ateşkes."

"İyi bari," dedim iç çekerek. "Kalan mesajları halledip sapıtmadan ve güneş doğmadan işi bitirelim mi?"

"Olur," dedi Andy.

Rowan yere oturup bilgisayarını kucağına yerleştirdi. Kendimi koltuğa bıraktım ve ilk elime gelen mesajı, liste çıkmasına dua ederek açtım.

♠

Kalan mesajları kayda geçirip sınıflandırmak altı buçuk saat sürdü.

Yüzde bir kuralı devam etti. Andy ve Rowan'a hitaben üçer uyarı mesajı çıktı. Her seferinde gerilim yükseldiyse de hep bir öncekinden daha çabuk son buldu.

Rowan ile Andy'yi pek ilgilendirmeyen ama beni buz kestiren bir mesaj çıktı. Mesajda listeye ilaveten *X-Files* yazıyordu. Mulder-sonrası kısmetsiz sezonlarla birlikte 217 bölümün tamamını izlediğimden neden yazdığımı derhal kavradım.

"Ha, sloganı," dedi Andy. "Gerçek Oralarda Bir Yerde."

Yanlış slogan.

"Haklısın," diye yalan attım.

"Niye öyle bir şey gönderdin ki?" Rowan tersliği sezmişti.

"Herhalde gerçeği anca gördüğümüzde anlayacağımızı söylüyor," diye salladım.

Desteğimden memnun başını salladı Andy. "Aynen."

Sonraki mesajı aldım, Rowan uzatmamaya karar vererek omuz silkti. Nihayetinde bir televizyon dizisi göndermesi, cinayetle kıyaslandığında fazla asabiyet yaratacak bir şey değildi.

Ama aslını biliyordum ben. *X-Files* dizisinin meşhur diğer sloganını biliyordum.

Kimseye güvenme.

14: GEÇMİŞ

Birlikte girdik banyoya. Biz giysilerimizin üzerine bornoz geçirmiştik. Seth'in sırtında Süpermen pelerini vardı. Plastik Viking başlıklarımızla Asgard'dan kovulmuş gibi görünüyorduk.

Klozetin önünde durduk ve Hannah Seth'e mavi kartondan yaptığı kayığı verdi.

"Şimdi yavaşça tuvalete bırak," buyurdum. Hannah kıkırdamamak için tuttu kendini.

Seth eğildi ve kayığı suya bıraktı. Birkaç saniyeliğine nefeslerimizi tuttuk ama kayık batmadı. Hannah bu sefer Seth'e tuvalet kâğıdına sarılı, kaskatı Japon balığı ölüsünü verdi.

"Nemo IV'ü kayığa yerleştir," diye fısıldadı Hannah. "Çok dikkatli ol."

Seth, sahip olduğunu bilmediğim bir beceriyle Nemo IV'ü küçük kayığa öyle yumuşak bıraktı ki su sadece azıcık dalgalandı.

"Aferin," dedi Hannah. Telefonumu lavabonun yanına koydum, şarkıyı açtım. Gayda sesi yayıldı banyoya.

Hannah bana baktı. "Vikingler cenazelerinde Amazing Grace mi çalarlarmış?"

"Mutlaka." Hafifçe öksürdüm. "Bugün burada Nemo IV'ün hayatını onurlandırmak üzere toplandık. İyi bir balıktı ve hepimizi onu çok sevdik."

Telefonum çalmaya başlayınca şarkı kesildi. Hannah'yla ekrana baktık. Arayan Steve'di. Çağrıyı çabucak sesli mesaja yönlendirdim ama tadımız kaçmıştı bile.

"Durmak bilmiyor," dedi Hannah iç çekerek.

"Cumartesi günleri aramaması gerektiğini hatırlatacağım."

Hannah'yı alnından öptüm. Kuşkuyla baktı ama başıyla onayladı.

Bir daha genzimi temizledim. "Şimdi klasik bir Viking ölüm şiiri okuyacağım." Arka cebimden çıkardığım kâğıdı açtım.

Tırman devrik teknenin tepesine,
Dövülmüş demirden yüreğinle,
Köpüğü buz tutmuş denizlerde,
Ecelin bekliyor ta ötede,
Hallettiğin bakireler eteğinde,
Herkes ölmeli günün birinde!

"Biraz cinsiyetçi, değil mi?" diye fısıldadı Hannah.

"Elçiye zeval olmaz."

"Tören uzamasa. Fırında kızartma var ve sınav kâğıtları notlanmayı bekliyor."

"Tamamdır." Bir kibrit çaktım, alev alana dek karton kayığa tuttum.

Alevler büyür büyümez "Elveda, Nemo IV," dedim. Etkileyici sayılırdı.

"Bay-bay, Nemo," dedi Seth el sallayarak.

Alevler Nemo ve kayığı kapkara bir yığına çevirince Seth'in yumuşacık elini tuttum ve birlikte sifona bastık.

Nemo IV'ten geriye kalanları, girdapta dönerek kanalizasyon ahiretinde gözden yitene dek izledik.

"Pek dokunaklı," dedi Hannah.

"Çişimi getirdi biraz."

"Bir daha!" dedi Seth.

Güldük. "Nemo V ölene dek beklememiz lazım; o da herhalde bir iki hafta sürer," dedi Hannah. Ama Seth'in sadece bir hafta beklemesi gerekecekti. Maalesef Kaliforniya'ya gitmek zorundaydım, sonraki töreni kaçırdım.

Derken yine çok fazla şey kaçırmaya başladım.

15: ŞİMDİ

Brooklyn'in, New York'ta olduğunuzu unutabileceğiniz tek yerinde, etrafımda ağaçlarla çok şükür tek başımaydım. Ağustos ortası için ideal serinlikteydi burası. Birden omzumu bir el yakaladı. "Selam, Caleb."

Döndüm. Arkadan gelen güneş, adamın doğaya aykırı gürlükteki ak saçlarını hareye çevirmişti.

"Jim!" Aşağı baktığımda yanındaki kocaman, gri köpeği gördüm. Gözlerinin mavisi, sahibininkilerle uyumluydu. "Neredeydin?" Eğilip Nanook'un kulaklarının arkasını kaşıdım. Alaska Malamutu. Hayalimdeki köpek. Seth hep köpek isterdi ve biraz daha büyüyünce alacağıma söz vermiştim. Tutulamamış bir söz daha.

Başımı yana eğdim. "Nasıl buldun beni?"

Jim omuz silkti. "Seni aradığımı kim söyledi?"

"Prospect Park'a *geleceğin mi tuttu* yani?"

"Dairem bir blok ötede. Nanook'la daima gezmeye çıkarız. Esas *senin* ne işin var burada? Village tarafında oturmuyor musun sen?"

"Eski alışkanlıklar." Seth'le parkta oynayışımız geldi gözlerimin önüne, boğazım düğümlendi. Jim omuzumu sıktı. Bir iki saniye sonra çamurlu patikaya yöneldim, yürümeye koyulduk.

"Geçenlerdeki elektrik kesintisinden anladığım kadarıyla Mobius seni epey meşgul ediyor." Çamurlu bir yerden geçiyorduk, ayak seslerimize şapırtılar karışıyordu.

"Öyle. Kimsenin ölmemesi mucize." Başımı salladım. "Daha dikkatli davranmalıydım."

"Öyle şeylerden gelecekte kaçınırsın umarım." Jim yerde bir dala takıldı, kolundan yakaladım. Nanook birden bir sincap görüp atıldı ama beriki en yakındaki ağaca koşturup son anda tırmandı. Alnımda biriken teri sildim. Gölgeye rağmen bunaltıcıydı hava. Biz yürürken Nanook peşimizden av bakınan tembel bir kurdun edasıyla geliyordu şimdi.

"Neden bizi fonlamıyorsun?"

Jim durdu birden. "*Biz* oldun mu bile?"

"Şimdilik." Tekrar yürümeye başladım. "LinkedIn güncellemesi yapmadım gerçi."

"Akıllılık etmişsin. Gereksiz dikkat çekmemek lazım."

Ağaçların arasından, kımıltısız bir göle uzanan küçük bir buruna çıktık. Gün ışığı gölün yüzeyinde aynalarla verilen sinyaller gibi ışıldıyordu.

"Şuraya oturalım." Sandalyeleri bulunan ufak, ahşap bir kameriyeyi işaret etti. "Azıcık dinlensin bu ihtiyar."

Bu ihtiyar hayatımda olmadığım kadar formundaydı. Gidip oturduk. Etraf, arada bir geçen sivrisineklerin vızıltılarının duyulabileceği kadar sakindi. Otuz metre kadar sağımızda iki ihtiyar, eski moda bambu kamışlarla balık tutmaya çalışıyordu. Solumuzda epey ileride kızıl saçlı bir kemancı, bir kayanın üzerine oturmuştu. Aksırdı ve Çaykovski çalmaya başladı.

Tekrar sormak zorunda bırakmasına kızarak, "Sorumu cevaplamadın," dedim. "Fonlayacak mısın bizi?"

"Öylesinin nesi eğlenceli?"

Siktir. "*Startupların* eğlenceli olmaları gerektiğinden haberim yoktu."

"Sorunlarından biri bu, Caleb." Jim yerden yassı bir taş alıp savurdu. Taş suya birkaç metre paralel gittikten sonra iki defa sekip battı. "Eğlenmeyi hiç öğrenemedin."

"Hastalık iznime denk gelmiştir." Düz bir taş alıp Jim gibi atmayı denedim. Beceremedim. "Sırrı ne bunun?"

"Yıllar boyu antrenman." Jim bir taş daha aldı. Bu seferki cam gibi dümdüz yüzeyde batmadan önce üç kere sekti. Kusursuz atışları ve Mobius'a para vermeme kararı canımı sıkmıştı.

"Bir çek daha yazsan ya," dedim yalvarırcasına.

Jim üçüncü taşı aldı, atmadı. Bana dönüp gözlerime baktı. "Yazmamalıyım."

"Niye..." Birden ampul yandı. "Mesaj aldın, değil mi?"

"Söyleyebileceklerimi söyledim," dedi Jim, esrarengiz havalarda. "Verebileceğim parayı da verdim."

Tanrı aşkına. Neydi şimdi bu Yoda zırvaları?

"Neden?"

Jim elini dizime koydu. "Bana güvenmen gerekecek."

Kızgınlığımı kontrol altına almaya çalışıyordum. "Ne yani? Artık gelecekten gelen emirleri mi dinliyoruz?"

"Sadece onları değil," dedi Jim. "Bana bu işi benim param olmadan *halledebileceğini* söyleyen içgüdülerimi de dinliyorum."

İç çektim. "Bugün parkta yürüyeceğimi de içgüdülerin mi söyledi?"

Jim omuz silkip taşı attı. Üç sekme. Suyu dalgalandırmadı bile neredeyse.

"Belki *sen* içgüdünle beni bulmuşsundur. Belki tesadüftür. Ya da kader."

"İnanmıyorsun dediklerine," dedim, şaşırtıcı bir sertlikle. Çaykovski kreşendoya geçti.

"İnanmayan *sensin.* Ama dert etmeyeceğim. Ben de gençtim; kibirli ve kendimden emindim. Tıpkı senin gibi."

"Luciditee kibrimi birkaç basamak indirdi. Beni Mobius'la tanıştırdığından beriyse hiçbir şeyden emin değilim."

"Rowan'ın aygıtı insanın zihnini... olmayacak olabilirliklere açıyor."

Gerçekten arzusunu duyduğum tek olmayacak olabilirliği düşünmemeye çalıştırn. Bir süre konuşmadan gölü seyrettik. Kemancı kız aniden çalmayı bıraktı. Dönüp baktım. *Selfie* çekiyordu. Sessizlik hâkimdi her yana.

Suda kıpırdaşan parıltılara baktım. "Mobius beni aklımdan şüpheye düşürdü. Her şeyi sorgular oldum."

Jim cevap vermedi ama anladığını hissettim.

"Ya önceden belirlenmiş bir yolda yürüyorsam?" diye mırıldandım. "Kâğıtları gördüm. Neredeyse hepsi aynıydı... Belki de hepimiz bir senaryoyu okuyoruz."

"*Neredeyse* hepsi," dedi Jim. "Hepsi hepsi *değil.*"

Bir taş daha sektirdi. Öncekiler kadar zarif değildi atışı; taş sadece bir kere sekip *cup* sesi çıkararak battı. Jim dalgınca omzunu ovalayarak bana döndü.

"Özgür irade, kenar boşluklarında," dedi. "Bence çoğunlukla eski bir oyunda rol alıyoruz sadece. Ama bazen birkaç replikte doğaçlama yapabiliyoruz."

"Yüzde doksan dokuz öngörülebilir olmadığımı düşünmeyi tercih ederim." Omzumu ovaladım. Sempati ağrısı.

"Hepimiz öngörülebiliriz. Asabiyetinin kariyerine mal olacağını öngörmüştüm mesela." Suya çevirdi bakışlarını.

"Kendine yalan söylemeseydin muhtemelen sen de aynısını öngörebilirdin."

Haklıydı.

"Kazadan..." Durakladı, hafifçe öksürdü, daha yumuşak bir sesle devam etti: "Kazadan beri buldozer gibisin. Evliliğini yıktın, itibarını dümdüz ettin, arkadaşlarını kendinden uzaklaştırdın... Ne için? Kendini cezalandırmak için mi?"

Jim'in söyledikleri karnıma inen yumruklar gibiydi. Bir şey yapma ihtiyacıyla kalktım, göle doğru ilerleyip göğe baktım. Birkaç zayıf bulut haricinde masmaviydi. Alay edercesine harikaydı; dünya, tadını çıkaramayacağımı biliyordu âdeta.

Jim azıcık inleyerek kalktı ayağa. "Bir şey söyle."

Üzerine atılmak, bağırmak, haykırmak geliyordu içimden. Çok yorgundum ama.

"Kaza benim suçumdu." Boğazıma takılan yumruyu yuttum.

"Kaderdi belki," diye karşılık verdi Jim.

"Siktir, Jim." Kalbim patlayacaktı sanki. Kendimi iyi hissettirmeye, sorumluluğumdan kurtarmaya çalıştığını biliyordum ama işe yaramıyordu. "Kader falan değildi. Bendim."

Bir ter damlası süzüldü sırtımdan. Sebebi duygularım mıydı, sıcak mıydı, emin değildim.

"Engelleyebilir miydin yani?"

"Evet."

Jim gene usulca tuttu omzumu. "O zaman nihayetinde özgür iradeye inanıyorsun."

Mantığından ne çıkarmam gerektiğini bilemeden iç çektim. Kemancı tekrar çalmaya başladı. Beethoven. Hangi senfoniydi, emin değildim. Dinledik biraz. İki ördek suya inip

yüzerek geçtiler önümüzden. Seth bayılırdı ördeklere. Küçücükken Hannah ile buraya getirirdik Seth'i.

Bu küçük çardağı bulduğumuz an geldi aklıma. Hannah henüz birkaç aylık hamileydi. O sıralar duygusal açıdan öyle yakındık ki... Oysa şimdi yapayalnızdım. Biri için aynı hisleri duyabilmek uğruna neler vermezdim... On senedir Hannah'dan başka biriyle olmamak bir yana, kimseyle çıkmamıştım bile.

Kes. Önemli olan tek şey var, o da senin aşk hayatın değil.

Lafı gene odadaki file getirdim. "Rowan geçmişe gitmenin imkânsız olduğunu söylüyor," dedim sonunda.

"Rowan bir sürü şey söylüyor."

"Ama aygıtın zaten imkânsız bir şeyi yaptığını düşünmeden edemiyorum..."

"Belli." Jim bir taş daha alıp fırlattı. Bu seferki sekmeyi reddederek doğrudan battı.

"Neyi kastettiğimi biliyorsun."

"Senden daha fazla," dedi Jim, esrarengiz bir havada gene omzunu ovalayarak.

"Ya yanılıyorsa? Ya geri gidip düzeltebilirsem?" Dudağımı dişledim. "Bu yüzden Mobius'la tanıştırdın beni, değil mi?"

Jim yarım ağız gülümseyip hafifçe koluma vurmakla yetindi.

"Belki." Yüzü bulutlandı. "Ya da belki feci bir hataydı ve boş yere umutlanıyorsun."

"Ona inanamam." Durakladım. "Senin de inandığını sanmıyorum."

"Neye inandığımı bilmiyorum. Sen bana bir iyilik yap ama: Bir daha kendine eziyet etmekle başka bir şey yapmak arasında seçim yapman gerekirse ikincisini seç, tamam mı?"

"Olur," diye yalan attım. "Denerim."

♠

Gülüyordu Andy. Afro saçı bile daha kabarık görünüyordu. Üçümüz, Andy'nin bir deponun önünde bulduğu eski püskü bir masanın etrafında, katlanır sandalyelerde oturuyorduk. Dizüstü bilgisayarlarımızda *Mobius HM* (*Hedefler ve Mihenk taşları*) başlıklı Google doküman sayfası açıktı.

"Vay be," dedi Andy. "İlk resmî strateji toplantımız bu."

Alaycılığımın havayı bozmasına izin vermemeye çabalıyordum. Andy için yeniydi bunlar; haliyle coşkusunu anlıyordum ama heyecanını paylaşmıyordum. Rowan'a baktım; o da paylaşmıyor gibi duruyordu. Ölüm tehditlerinden beri asabiydi. Parmağındaki yüzükle dalgınca oynayarak inşaat iskeleleriyle kaplı komşu binayı seyrediyordu. Geri gelmesi, işe dönmesi lazımdı ama o yönde gayretlerin aksi etki yaratacağını seziyordum.

"Nedir bu toplantının amacı?" Rowan'ın sorusu, sorudan çok, *yapacak daha iyi işlerim var* minvalinde bir beyandı.

Andy gözlerini kırpıştırdı. "Strateji belirlemek. Üstünden geçmemiz gereken tonla şey var."

"Benim de yazmam gereken tonla kod var," dedi Rowan.

"Rowan..." Gülümsemesi dağıldı Andy'nin. "Önemli bu. Neye öncelik vereceğimizi belirlememiz lazım. Kaçıracağız mali çeyreği."

"Ne zamandır çeyreklere göre çalışıyoruz?" dedi Rowan.

"Şu andan itibaren," dedi Andy. Sesindeki bezginliği saklayamamıştı.

"Peki, Bay CEO." Rowan başını arkaya atıp tavana baktı. "Buyur."

Rowan'ın işi yokuşa sürdüğünün farkındaydım ama eğleniyordum doğrusu. Aslında eğitmek istediğim oydu. Ama benle ilgilenmiyordu.

"Aslında," dedi Andy bana sırıtarak. "Milyon kez yaptığından, toplantıyı CFO'muzun yönlendirmesini umuyordum."

Rowan bana kaşlarını çatarak baktı.

"Nasıl istersen, patron," diyerek iç çektim.

Toparlan. Olumlu ol. Rowan'ı geri getirmenin yolunu bulmak zorundasın ve son zamanlarda çevrene anca bir saksı kadar ilham veriyorsun.

Doğruldum.

"Peki," dedim, azıcık daha canlanarak. "En bariz soruyla başlayalım: İş modelimiz nedir?"

Rowan anlamaz gibi baktı yüzüme. "Temporal Distorsiyon Portalı devrim yaratacak."

Tamam da...

"Devrim iş değil," dedim.

"Elbette iş. Şirketleşmedik mi?" dedi Rowan, dümdüz.

"Delaware'de C-Şirketiyiz," dedi Andy, alaylı imayı anlamadan.

S-Şirketi olmalıydı ya, neyse.[23]

"İş, para getirir. Devrim, getirmez."

---

23 ABD federal vergi sisteminde anonim şirket tiplerinden ikisi. S-şirketler, C-şirketlere göre birtakım vergi avantajlarına sahiptir. (*ç.n.*)

"İyi," diyerek doğruldu Rowan, kollarını kavuşturdu. "CFO sensin. Ne olmalı sence gelir modelimiz?"

İyi soru.

"Bazı fikirlerim var." Duraksadım. "Ama önce vizyonunuzu anlamalıyım."

"Pas," dedi Rowan.

Harika. Böylece Andy'nin fikirlerine, kendisi herhangi bir fikir öne sürmeden bok atabilecekti.

Andy'ye döndüm. "Bay Fisher? Konu üzerine epey düşündüğünüzü varsayıyorum."

"Elbette." Gülümsedi yine. "Rowan daha ileriyle, mesela on, yirmi yıl sonrasıyla iletişim kurmayı çözer çözmez gelecekten patentler alabilir,"—Andy burada havaya tırnak çizdi—"hepsini kendimiz *icat ederiz*. Ya öyle yapar ya da en çok para verene satarız."

Beklediğimden daha Makyavelist. Etkilenmiştim.

"Bir dakika," dedi Rowan. "İş planın... Zaman korsanlığı mı?"

Gülümsedi Andy. "Hoşuma gitti bak bu terim."

"*Bu mu* yani planın?" dedi Rowan inanamayarak.

"Sadece *bir* fikir bu," dedi Andy savunmaya geçerek. "Başkaları da var aklımda."

"Duyalım bakalım." Rowan parmaklarını kenetleyip dirseklerini masaya dayadı.

"İyiiyiiyi. Diğer bir fikir, zaman turizmi. İsteyeni geleceğe yollayıp çocuklarının nasıl olduğunu göstermek... ya da işte, torunlarının yetişkin halleriyle karşılaştırmak. Sabit portalımız olduğunda gelecekten ziyaretçi de *getirebiliriz*."

Bunalmıştım; ter basmıştı.

"Gelecekten her alışımızda *birden çok* gelecekten alıyoruz. Yani aynı ziyaretçinin birden çok kopyası gelebilir," diye kontrayı çaktı Rowan. "O nasıl hallolacak sence?"

Andy konuşmaya başlayacakmış gibi dudaklarını büzdü ama vazgeçti. Bunu dört kez tekrarladı, artık dayanamadım.

"Andy'nin fikirleri daha fazla beyin fırtınasına muhtaç, kabul ama bir şeyi hiçbir şeyle yenemezsin. *Sende* ne fikirler var, Rowan?"

"Teknoloji *benim* fikrimdi," dedi Rowan puflayarak. "Yetmez mi?"

"Hayır," dedim. Cevabımı hiç beğenmediği bakışlarından belliydi. "Sorum *iş* fikirleriyle ilgiliydi."

"İcadın kendi başına bir değer taşıyacağını varsaymıştım."

"Şirketi satmaya mı niyetlisin öyleyse?"

Rowan şaşırdı. "Kontrol kalacak mı bende?"

"Hayır."

"Satmam o zaman," dedi Rowan.

Bastırdım. "O zaman parayı nasıl kazanacaksın?"

Dimdik baktı yüzüme. "Başladığımız yere geri döndük... Senin fikirlerin ne?"

"Hım, peki." Arkama yaslandım, sandalyenin ön ayakları kalktı, omuzlarım duvara değdi.

"Bence Andy'nin fikirleri makul—"

"Zaman hırsızı mı olmak istiyorsun yani?" diyerek kesti lafımı Rowan.

Zaman Haydutları'*nı izlemediği kesin.*

"Lafımı bitirtmedin." Sesim niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı. "Bence Andy'nin fikirleri fena değil *ama* birtakım sorunlar öngörüyorum. Dediğin gibi, insanları geçmişe

yollamak sorunlara yol açabilir. Geleceğe gidip şimdiye dönmekse... Yapabileceğimiz bir şey mi?"

Rowan parmağını sol kulağına dizili sekiz küpenin üzerinde dalgınca gezdirdi. "Yapamamamız için sebep yok," dedi sonunda, aynı dalgın ifadeyle. "Portal tek yönlü değil."

Çenemi kaşıdım. "Hizmetimizi aşırı zenginlere pazarlayabiliriz."

"Hangi zenginlere?" dedi Andy.

"Bloomberg. Bezos. Musk... Milyarderlere."

"Niye sadece onlara?" dedi Rowan.

"Çünkü sadece bir iki yıl ileriyi görmekle kazanılacak kavrayış trilyonlar eder."

Rowan kocaman bir kurbağa yutmuş gibi baktı. "Hayalim bu değildi."

"*Startuplar* nadiren kurucularının hayallerine dönüşür. Mark Zuckerberg Facebook'un soykırıma yol ve soykırım inkarcılarına destek vermesini istemiş midir sence?"

"Meta'yı kılavuz yıldızımız olarak kullanmak istiyor musun sahiden?" dedi Rowan.

"Milyarder olmak istiyorsan... Evet."

"Zengin olmak için girmedim bu işe ben," dedi Rowan.

"Zenginliğe kavuşmak fena bir yan etki mi olur?" dedim.

"Beyaz ataerkilliğine hizmet tek yol değilse olmaz."

Rowan'ın zenginlik istememesinden rahatsızlık duyduğu bariz Andy daldı lafa. "Parayla satın alınabilecek özgürlüğü düşün. İstediğin mühendisi tutabilirsin. İstediğin biliminsanını. İstediğin laboratuvar malzemelerini alabilirsin. Hatta istediğin *laboratuvarı* alırsın. Bir daha kimse kontrolü altına alamaz seni."

"Tek gereken, ruhumu satmam," diye mırıldandı Rowan. Ama sesinde tereddüt vardı. Neredeyse anlaşılmayacak seviyeye yakındı... ama vardı.

Görmediğim şey değildi. Akla ziyan zenginliğin çağrısından kaçabilen kurucu yoktu. İşe dünyayı kurtarma amacıyla başlayabilirlerdi. Ama gördüklerim arasında hayallerine tek sadık kalabilenler, işi paraya çeviremeyenlerdi. Bir kurucu on milyon dolarlık fırsatı yakalayınca idealizminden çabucak vazgeçip karşılığında iyi bir muhasebeci ve daha da iyi bir varlık danışmanı almadan edemezdi.

Andy'ye baktım. Kafasında çoktan harcamaya başlamıştı paraları; idealizmi, vardıysa bile çoktan çöpe gitmişti.

"Diğer fikirlerin?" dedi Rowan.

Yirmi iki yaş hassasiyetlerine dokunmayacak fikri bulabilmek için kafamdaki listeyi taradım.

"Bilimsel amaçlı seferler. Kimyager ve hekimleri hayat kurtaracak ilaç ve tedavileri öğrenmek için geleceğe yollamak. Geri dönülecek, ilaç veya tedavi çok mütevazı bir ücret karşılığında hükümete lisanslanacak. Hem hayatlar kurtarılacak hem de sağlık sistemi iflastan kurtulacak. Nasıl?"

Rowan sabahtan beri ilk defa mutsuz görünmüyordu. "Daha iyi."

Bu sefer içimden iç çektim.

"Bu yöne gitmeye razı mısın, Rowan?" dedi Andy, kararlı bir vurguyla.

Rowan önce bana, sonra kurucu ortağına baktı. Andy'ye hafif bir baş onayı verdi ama onayında bu konunun kolay kapanmayacağını ima eden bir şeyler vardı.

16: GEÇMİŞ

"Neye sevindin bu kadar?"

Hannah'nın imalı vurgusu, bana üç gün boyunca tek heceli cevaplar ve iki gecelik koltukta yatış kazandıran tartışmayı geride bıraktığına işaretti. Ne konuda kavga ettiğimizi hatırlamıyordum. Son zamanlarda tartışmalar karışmaya başlamıştı. Gece yarıları Tokyo'yla telefon konuşmaları, yatırımcılarla sabahın körü kahvaltıları ve gün boyunca yolladığı mesajları görmezden gelmek... Ama hepsine değecekti. Anlaşma yapıldığında anlayacaktı.

Seth'e aktardığı yeşil gözlerine, on bir sene önce vurulduğum o yeşil gözlere baktım. Çizik içindeki kasap tezgâhı model masanın altından çoraplı ayağımı dürttü. Seth çoktan yatmıştı; yatak saatini kaçırmıştım ama baş başa kalmaktan memnundum. Eskisi gibi.

"Söyleyebilirim, Dr. Rubin," dedim, ızgara tavuk parçasına yemek bıçağını saplayarak, "ama sonrasında sizi öldürmem gerekir."

Harika marinesiyle pek lezzetli olmuştu tavuk. Hannah bildim bileli müthiş bir şefti. Yemeğe girişti mi mutfak bomba patlamışa dönerdi ama hazırladığı yemekler, genelde tek katkım olan temizleme safhasına değerdi. Bir de erken gelirsem sofrayı kurma işi bendeydi. Hiç erken gelemiyordum.

"CFO'yla yatmanın bana özel ayrıcalık sağlayacağını sanmıştım."

Çıtır bir kuşkonmaz parçasını ağzıma atıp omuz silktim.

"Yapma," dedi Hannah. "Berbat bir gün geçirdim, iyi haber duymaya muhtacım."

Anlatmayı çok istiyordum ama son imzalara daha birkaç hafta vardı. Gene de Seth veya Seth'i yarın kreşe kimin bırakacağı dışında bir şeyden, herhangi bir şeyden bahsetmek iyi gelirdi. Ama anlatırsam ve işler yolunda gitmezse anlatmamış olmayı dilemek durumunda kalırdım.

Hannah bir daha dürttü ayağımı. Dayanamadım.

Ağzım dolu, "Olacak galiba," dedim.

"Ne?"

Ufacık tereyağı birikintisi haricinde kar beyazı olan püreden bir çatal aldım. Hannah'nın gözlerine yemeğin, hayatımın tadını alarak baktım. Uğruna onca çabaladığım her şey nihayet bir araya geliyordu.

"*Anlat*," diye buyurdu Hannah.

"Bugün Bir NM geldi."

Bomboş baktı Hannah.

"Niyet mektubu," diye tercüme ettim. "Google bizi satın almak istiyor."

Kocaman açıldı gözleri. Karşılık vermesi birkaç saniye sürdü. "O ne demek... bizim için?"

"Bilmem," dedim muzipçe. "Emeklilik nasıl?"

Hafif bir yumruk attı koluma. "Kes."

"Anlaşmaya gelemem. Laftan anlamam ve durmak bilmeyeceğim... sen zengin olana dek." Film göndermemi anlayıp anlamadığını merak ederek gülümsedim. "Haydi ama... *Terminatör*'de Reese'in Sarah'ya söylediği... Ölüm hakkında olması hariç."

"Boş lafları geçip ciddi konuşalım, olur mu?" Sertti sözleri ama tonu yumuşaktı; kızmadığını anladım. Artı, kaşları hâlâ dostaneydi. "Google Luciditee'yi satın alırsa... Maddi açıdan ne demek bu?"

"Bize bir virgül sekiz değer biçiyorlar ve..."

"Bir dakika," dedi Hannah elini kaldırarak. "Bir virgül sekiz... *milyar dolar mı?*"

"Peso ile ödemek istediler önce ama doların daha sağduyulu olacağına karar verdim. O ve daha da iyisi, Google hisseleri."

"Bizim payımız yüzde bir, değil mi?"

"Sıfır virgül dokuz yüz yirmi yedi ama kim üçe beşe bakıyor?"

"Yani elimize..."

"Vergilerden sonra yaklaşık yedi milyon beş yüz sekiz bin yedi yüz dolar yirmi dört sent geçecek. Aşağı yukarı." Kalan son tavuk parçasına taktım çatalı.

"Vay." Hannah birasından koca bir yudum aldı. "Bir bebek daha istiyorum."

Lokma boğazımda kaldı. "Hemen mi?"

"İşler durulup elimize biraz para geçtiğinde diyordun hep."

"İşler daha durulmadı."

"Ama anlaşma imzalandıktan sonra... Ne diyorlardı? Yan gel..."

"Yaslan," diye tamamladım.

"Hah işte," dedi Hannah, parmağını yüzüme doğrultarak. "Yan gel, yaslan. Bir çocuk daha yapmak için en uygun zaman."

Haklıydı. Tam vakti olurdu. Yedi gün yirmi dört saat çalışmayacağımdan, daha çok yanında olurdum hem. Hatta babalık iznine bile çıkabilirdim. Seth'te yaptığım tüm hataları telafi edebilirdim. Seth'in de küçük bir kardeşi olurdu.

Başımla onayladım. "Yapalım."

Hannah'nın ağzı açık kaldı. "Ciddi misin? Boşa umutlandırıp—"

"Söz." Kalktım, elini tuttum. "Haydi, bebek yapalım."

"Bir sürü not vermem lazım. Yirmi beş tane Mary Wollstonecraft ödevi var."

Bomboş baktım.

"On sekizinci yüzyıl. *Kadın Haklarının Gerekçelendirilmesi*'ni yazmıştı."

Boynunu öptüm. "Kadın haklarını tüm varlığımla destekliyorum."

Tişörtündeki salya izine baktı. "Iyy. Duş almamıştım bugün."

"Ben de."

Kaş çattı Hannah. "İkna edici olmadı bu argüman."

"Duş alsak peki? Beraber?"

Evyedeki bulaşık yığınına baktı. "İyi. Ama bulaşıklar hâlâ sende."

"Anlaştık." Fikrini değiştirmeden daracık banyomuza sürükledim karımı.

17: ŞİMDİ

İlk defa en erken gelendim ofise.

Rowan ile Andy'nin masaları arasında boş Monster kutularından bir piramit yükseliyordu. Enerji içeceği tüketimini sergilemek, tarih öncesi kabilelerin öldürdükleri hayvanların dişlerinden kolye yapmaları gibi bir gurur nişanesiydi.

Siyahlı fosforlu yeşilli kuleye bakılırsa kurucu ortaklar iki kişiyi komaya sokacak kadar şeker tüketmişlerdi. Bir kez daha yatıp yatmadıklarını merak ettim. İkisi de herhangi bir cinsel enerji yaymıyordu ama hayatta tuhaf şeyler oluyordu. Belki bu yüzden birbirlerinden bu kadar nefret ediyorlardı. Aklıma geleni savuşturdum. Şirketteki kişi sayısıyla ters orantılı olarak kötü bir fikirdi çalışma arkadaşınla yatmak. Google'daki mesai arkadaşınla? Dert değil. Beş kişilik bir *startupta* yaramazlık mı? Gidin akıl sağlığınızı acilen kontrol ettirin.

Tam o anda kalın metal kapının yere sürtündüğünü duydum; menteşelerden biri gevşemişti, kapı açıla kapana ahşap zeminde iz bırakmıştı. Döndüm, Rowan'ı gördüm. İçeri girdiğinde kulaklıklarından bir kadının bir Japon şarkısı söylediğini işittim. Muhtemelen bir Miyazaki filminin müziğiydi.

"Günaydın, Rowan."

Karşılık vermedi. Sesimi duymadığını varsaydım ama bir baş selamı fena olmazdı. Kurtların elinde yetişmişti sanki. AirPod'larını çıkarıp Powerbeat'lerini taktığı sihirli

arayı bekleyip tekrar selam verdim. Az önce yanımdan geçmiş olmasına rağmen beni daha yeni fark etmiş gibi irkildi.

"A," dedi, hafifçe alnını kırıştırarak. "Erken değil mi senin için?"

"Uyku tutmadı."

Başıyla onaylayıp masasına oturdu, masaüstü bilgisayarını açtı. Gözleri ekranlar arasında gidip gelmeye başladı; işe dalmıştı bile. Metal kapı gene gıcırdadı, Andy içeri girdi. Sıkça açıkladığı üzere, "çoklu-dinleme" amacıyla tek AirPod takmıştı. Iy. Otuz iki diş gülümseyerek geldi yanıma.

"Günaydın," dedi neşeyle. Sırtıma şaplak atacakmış gibiydi ama galiba vazgeçti. Elini uzattı. Karşılık verince elimi aşırı hevesle sıktı. Her zamanki gibi nemliydi eli. "Erken gelmişsin."

"Öyleymiş."

Sırt çantasını çıkarıp koltuğa, yanıma oturdu.

"Nedir bugünkü planımız?"

Rowan'ın ilgisizliğini Andy'nin coşkusuna yeğlerdim. Rowan'ın yapacak işi varken, Andy'nin elinde pek bir şey yoktu. Tamam, birilerini arıyor, yemeğe çıkıyor, arada sırada bir iş geliştirme adayıyla görüşüyordu (niye, hiçbir fikrim yoktu) ama esasen ortada henüz iş yok, teknoloji gizli ve finansman işine daha birkaç ay varken bir iş insanının iş tanımına uyan bir şey yapmıyordu.

Öte yandan benim yapacağım çok şey vardı. Birkaç genç CEO'yu arayıp ödlerini patlatmak gibi. Ukala MBA dallamalarını (kabul, ben de onlardandım) ürkütmek göründüğü kadar eğlenceli olmasa da zevkli tarafları da yok değildi. Özellikle müthiş tiplermiş gibi tweet atan ama aslında içleri içlerini yiyen çaylakları sıkıştırmak çok keyifliydi.

Bu tür aramaları kendi başına yapabilmesi için Andy'yi eğitmeliydim ama batıracağından korkuyordum. İşin ağır kısmını kuryeyle yollanan yasal belgeler hallediyordu ama gene de hızlı hareket etmeliydik. Bir de bir yanım, kibirli, aptal, bencil yanım işin tamamını kendi halletmek istiyordu.

Hayvanlık etme.

Ah. İyi tarafımın kazanmasından nefret ediyordum. Eskiden hiç kazanamazdı ama ben yaşlandıkça iblislerimin pençeleri körelmişti.

"Bir miktar," dedim, sahte coşkuyu ağzımdan sıcak turta misali akıtarak, "para sızdıracağız."

Andy'nin açık kahverengi gözleri ışıldadı ve içeri girerken takındığı sahte gülümsemenin yerini sahicisi aldı.

"İyiiyiiyi."

Dizüstü bilgisayarımı açıp çağrı davetine dokundum. Hay... Zoom'du. Video görüşmeler bazen işe yarıyordu ama şahsen burnumu karıştırabilmeyi veya sandviç yemeyi, telefonla konuşulan günlerde yaptığım şeyleri tercih ederdim.

"Koltuğa sıkışmış iki kişi tarafından tehdit edilmek daha az ürkütücü olduğundan seni tanıştırmayacağım. Tamam mı?"

Hayal kırıklığı yüzünde azıcık kımıldandı ama çarçabuk sahte gülümsemesine bıraktı yerini. "Sorun değil. Yaşlı olman da işe yarar belki."

Laf mı sokuyordu, emin olamadım. Saf ifadesine baktım, muhtemelen ne dediğini bilmiyordu. "Şimdi, şu Zoom şeyini nasıl başlatacağımı çözebilirsem..."

Andy, annesine önbelleği temizlemeyi öğretmeye çalışan birinin vurgusuyla, "Bağlantıya tıkla," dedi.

"Evet, Andy. Biliyorum. Şaka yapıyordum." İç çektim. "*Yaşlıların* yaptığı bir şeydir bu."

"Ha," dedi Andy sırıtarak. "İyi espri."

Karşı tarafın avukatı birkaç saniye sonra beni sanal odaya aldı. İki kişiydiler ve ayrı yerlerden bağlanıyorlardı. Kestane rengi saçını sımsıkı topuz yapmış Avukat Lisa Wilcox, gayet ciddi görünüyordu. Otuzundan fazla olamazdı. Şirketinin adı, sahte ofis arka planının sağ köşesindeydi.

Gür koyu sarı saçı, düğmeleri açık, yakasız ordu yeşili gömleği ve triatlonla uğraşanlara has yanık yüzüyle genç CEO Henry Sanders, Andy'nin daha arkadaş canlısı halini andırıyordu.

Henry'nin asabi görünüşünden memnun, "Günaydın," dedim. Avukatı, sıradan bir iş halletme edasında, sıkılmış görünüyordu. "George birkaç dakikaya gelir." Güç gösterisi amacıyla toplantıya daima biraz geç katılmasını söylerdim. "Ama onsuz başlayabiliriz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bize dava açıyorsunuz şerefsizler, bir de—"

Lisa her iyi avukat gibi kesti lafı. "Henry, müsaadenle. Şikâyeti gözden geçirdim; hayatımda gördüğüm en küstah FM silkeleme girişimi. Söz konusu patent gülünç derecede kapsamlı ve teknolojimizle anca ucundan ilişkili denebilir."

"İlişkili olduğunu kabul ediyorsunuz yani," dedim hemen.

"E... Hayır," diyerek genzini temizledi Lisa. "'Anca' dedim ve öyle olsa bile ki değil, bu patent öyle kapsamlı ki—"

"Fleebo'nun teknolojisini de illa kapsıyor."

Lisa dudaklarını ısırdı. Gülümseyerek bekledim. Üç... İki... Bir...

"Zırva!" diye patladı Bay Triatlon. "Kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir halt değilsin sen! Şakasın!"

Sözleri bana dokunmadı ama göz ucuyla Andy'nin yüzünü ekşittiğini gördüm.

"Kaybedecek bir şeyi kalmamış bir şaka." Henry'nin gülümsemesi bozuldu. "Şöyle olacak: George size standart bir lisanslama anlaşması gönderecek. Ve hepsi otuz," durakladım, "hayır, kırk bin gibi cüzi bir bedel karşılığında ortadan kalkacak."

"Hayal görüyorsun," diyen Henry'nin öfkesi gayet somuttu. Genç CEO'lar daima fazla duygusal davranırlardı.

"O zaman aramam gereken kişi..." Gelecekteki Ben'in söylediğine göre finansmanlarını sağlayan yatırımcının, Freeman Capital'ın web sitesindeki 'hakkımızda' sayfasında aşağı doğru indim. "J. J. Freeman."

Henry'nin gözleri kocaman açıldı.

"Finansörünüz o, değil mi?" dedim masumca.

Yanaklarını kırmızıya boyayan kan, yüzden çekildiğinde nereye gidiyorsa oraya gitti. "Sonra da Theon Ventures'a e-posta yazarım." Gelecekteki Ben finans grubunun parçası olduklarını yazmıştı; Freeman çekilirse Fleebo'nun yedekte bir şeyi yoktu.

Tam o sırada ve tam zamanında geldi George. Yüzü parıldıyordu ve boynundan aşağısı görünmese bile spordan geldiğine yemin edebilirdim. "Ne kaçırdım?" dedi gülücükler eşliğinde.

"Şartları konuşuyorduk. Değil mi, Henry?"

"E..." CEO aşağı baktı, dalgındı. Muhtemelen Lisa veya kurucu ortaklarıyla yazışıyordu. Bekledim. George araya girmemesi gerektiğini anladı. Sessizlik uzadıkça uzadı. Andy huzursuzca kımıldandı. Henry nihayet konuştu. "E... Meseleyi tartışmak için birkaç gün istiyorum."

"Gün" der demez yavaşça başımı salladım.

Öğle yemeğine randevum varmış gibi, "Bana uymaz, Henry," dedim.

Gene sessizlik. Devam edeceğimi sanmıştı. Etmedim. Webcam sihri üzerinden bakıştık. "Bir dakika..."

Mikrofon ve kamerasını kapadı. Lisa da. George göz devirip aşağı baktı. Bir saniye sonra telefonum titreşti.

Ne kadar istedin?

30 binden başlayıp 40'a çıktım.

100 dolara bahse girerim 35 bin diyecek.

Haklıydı. Ortaklarına beş bin kurtardım diyebilmesi için yelpazeyi geniş tutmuştum. Henry ve Lisa'nın kameraları açıldı. Henry konuşuyor gibiydi ama ses gelmiyordu.

Lisa, George ve ben, bir ağızdan, "Mikrofonun kapalı," dedik.

Henry bir an boş baktı, mikrofonu açtı.

"E... Kurucu ortaklarımla konuştum ve otuz beş bin verebiliyoruz."

"Peki. *Ama* Cuma'ya kadar yollarsan," dedim.

Henry hem mağlup hem rahatlamış göründü. "Peki."

"Harika," dedim. "Bundan sonrası George'da. Teşekkürler."

Toplantıdan çıktım. Yarım dakika sonra telefonum titreşti, Signal uygulamasını açtım.

Koskocaman gülümsedi George. "Eğlenceliydi."

"Karşı tarafın avukatıyla toplantıda olman gerekmiyor mu senin?"

Gözlerini devirdi. Hareket ederken arkasında oda, mavi gökyüzü ve kör edici beyazlıkta mutfak dolapları dönüyordu.

"Lisanslama anlaşmasını odaya girdikten beş saniye sonra yolladım. Koca kız, oturup anlatmama gerek yok."

"Arkadaşlar," dedi Andy. Yanımda oturduğunu unutmuştum. "Müthişti. Otuz beş bin kazandığımıza inanamıyorum!"

"On dokuz buçuk," dedi George, saniye beklemeden.

Andy anlamadan baktı yüzüme. Açıkladım: "Ukraynalı patent sahibi yüzde otuz, George da beş alıyor."

"Ha," dedi Andy, bir anlığına çökerek. "Gene de müthiş."

"Para bankaya girene dek kutlama yok," dedim.

"Pekâlâ, çocuklar," dedi George. "Duşa girmem lazım. Sonra görüşürüz. Bay."

El salladı ve gitti. Telefonum yine titreşti.

Patron bebek çk şkr.

Andy kalktı ve yumruğunu avcuna muzafferane indirdi. "Haydi bakalım. Planın sahiden işe yaracak, değil mi?"

Ot koltuğunda arkama yaslandım. "Öyle görünüyor."

"Aşağıdan bir kahve daha alacağım. İster misin sen de?"

"Yok, teşekkürler."

"Görüşürüz." Metal kapının mecburi sürtünüşüyle çıktı.

"Şantaj zaferini mi kutluyorsun?" Rowan'ın sesi —ve yakından gelmesi— ödümü patlattı. İşine dalmasına öyle alışmıştım ki kör, sağır ve dilsiz sayıyordum.

"Yaptığınız iğrenç."

Boynumu esneterek öfke saçan kahverengi gözlerine baktım.

"Tartışmak istiyorsan gel, otur," dedim, elimle davet ederek.

Rowan gönülsüzce karşıma oturdu. Zeytuni tenini gösteren kot pantolonun yırtıkları o kadar fazlaydı ki bacaklarını çalı çırpıyla sardığını düşünebilirdiniz.

"Haklısın," dedim. Suçu doğrudan kabullenmeme karşı ne diyeceğini bilemediğini açıkça gösteren bir *hıh* çekti. "Ama tüm bunlar," dedim, kollarımı ofisin tamamını kastedecek ölçüde açarak, "hatta ben bile tek bir sebeple varız. Biliyor musun ne?"

"Mobius'u başarıya ulaştırmak için."

"Başarıyı nasıl tanımlıyorsun?"

"Zamanda yolculuğun tekrarlanabilir bir yolunu yaratmak."

"Yanlış."

"Pardon?" Burun delikleri açıldı. Kızdırmıştım. İyi. Beni dinlemeye değer biri sayması için biraz kışkırtmam şarttı. "*Benim şirketim* bu. Başarıyı ben tanımlarım."

"Sadece *senin* değil. Andy'nin de. Jim'in de." Sırıttım. "Hatta benim de. Ve böyle kalmasını istiyor, yatırımcıların eline geçmesini istemiyorsan başarı tanımını hep beraber yapmalıyız."

"*Teknoloji* benim."

"Hayır, *şirketin*. Sen sadece teknolojiyi yaratan dehasın."

Rowan yumruklarını sıktı, gümüş yüzükleri parıldadı. Eğer olduğunu sandığım dâhiyse aklını çelmek için en iyi yol, Sokrat yöntemi olmalıydı.

"Hâlâ yanıtlamadın soruyu."

"Hangi soruyu?" dedi tükürürcesine. "Kaçırdım ucunu."

"Hangi sebeple burada olduğumuz sorusunu."

"*Ben* neden buradayım, biliyorum," dedi. "Ama cevaplamamı istediğin soru, *senin* niye burada olduğun, değil mi?"

Gülümsedim. "Günün ilk doğru cevabı."

"*Para getirmek* için buradasın." Dilimizdeki en iğrenç sözcükleri söylüyordu sanki.

Bir de aslını bilse.

Öte yandan, ders açısından para, doğru cevaptı.

Ağır ağır alkışladım. Hoşuna gitmedi. İyice fokurdamaya bırakmak yerine sorumluluğu üstlendim: "Mobius *para kazanmak* için *var*. O yüzden bir tez değil, bir şirket. Dünya böyle işliyor."

"Öyle deyip duruyorsun. E?"

"Para sızdırmak sadece bir araç. Mobius'u fonlamak için hangi araç gerekliyse kullanmak, benim işim. Şimdilik elimdeki en etkin fikir bu. Ahlak anlayışına daha uygun bir fikrin varsa öyle yapalım. Ama yoksa..." Lafa girmesi için durakladım ama bir şey demedi. "...*benim* yolumdan gideceğiz."

Dik dik baktı Rowan. Gerilimin azalmasını bekleyerek sessizliği oluruna bıraktım ama o, ocaktaki çaydanlık misali fokurdamaya devam etti.

Metal inlemesiyle döndüğümüzde Andy'yi kapıyı omzuyla açarken gördük. Rowan'a kocaman gülümsedi. "Bir dahaki silkeleme toplantısında Caleb'ı dinlemelisin. Müthişti."

Rowan iç çekti, kalktı, Andy'yi itip geçti ve hışımla ofisten çıktı. Yere sürtünmese eminim kapıyı çarpardı arkasından. Neyse. En azından düşünmesini sağlamıştım. Gerçi dört hafta sonra Andy'yi öldürmesini engelleyeceksem ilişkimizi daha da geliştirmem gerekecekti. Öyle bir şeyin olabileceği bir evrende bulunduğumuzu varsayarsak...

Andy istemediğim kahveyi uzattı. "Nesi var bunun?"

"Yöntemlerimi beğenmiyor."

Omuz silkti Andy. "Saçma. Yirmi bin kazandık az önce!"

En azından Andy'yi oltaya getirmiştim.

Kendini koltuğa bıraktı, kocaman sırıttı. "Sonraki toplantı ne zaman?"

♠

Bir gece boyunca daha dönüp durmaktan zonklayan omzumla dizüstü bilgisayarımda, Rowan'ın karşısında çalıştım. Finans modelimizi kurarken George'la yazışıyordum ama odaklanmak zordu.

Geri gidebilsem...

İltihaplı diş misali aklımda zonkluyordu bu fikir.

Bırak kendine eziyet etmeyi. İmkânsız dedi ya kız.

Umabilirim ama.

Ummak, inanmadığın bir Tanrı'ya dua etmekten farklı değil.

Anahtar Rowan'dı. Gelecekten mesaj almayı çözdüyse geçmişe gitmenin yolunu da bulabilirdi. O kadar delice değildi.

Olmayacak.

Siktir.

Paraya odaklan. Bu iş yürürse hayal edemediğin kadar zengin olacaksın. Sıfırlama tuşuna basar, yeni bir aile kurar, bu sefer hata yapmazsın.

Ama Seth gene de burada olmayacak. Bunu sıfırlayamam.

Kendine eziyet çözüm değil.

Ne o zaman çözüm? Baştan başlamak mı? Yeni bir hayat... yeni bir aşk hayal etmeye çalıştım. Ne yapacaktım? Sıfırlama tuşuna basıp yeni bir aile mi kurmalıydım? Öyle bir şey istiyor muydum ki?

Başımı kaldırdığımda Rowan'ın içimi açıklanamaz bir dehşetle dolduran delici bakışlarıyla karşılaştım. Bir şey istediği açıktı. Lafa gireyim dedim ama sonra onun bana gelmesini beklemeyi seçtim. Öğle yemeğinden —acayip yağlı (iyi şekilde) ve üzerinde bal gezdirilmiş iki dilim pepperoni pizza— kısa süre sonra geldi. Ekranımda bir Slack mesajı açıldı.

Rowan 13.33
Konuşmamız lazım.

Caleb 13.33
Olur.
Rahat konuşmak için çatı?

Rowan 13.33
Hayır burada olmaz
Şimdi olmaz

Caleb 13.33
Ne zaman? Nerede?

Rowan 13.33
Yarın mesaiden önce
Yeri sen seç

Hava durumuna baktım. Gene sıcak olacaktı ama en azından sabah azıcık serin görünüyordu.

Caleb 13.34
High Line'da buluşalım.
Gansevoort Sokağı girişi
08.00 iyi mi?

Rowan 13.34
Görüşürüz
Andy'ye söyleme

Parmakla okey verme emojisini, Z Kuşağı'nın anlama ve sohbeti bitirme işaretini yolladım. Başımı kaldırdım; Rowan konuştuğumuza dair en ufak ipucu vermiyordu. Yanında oturan Andy'ye baktım: gülümsedi ve omuz silkti. Ekranımda bir mesaj açıldı.

Andefiance 13.35
Rowan... havasında.

Bir şey lazım mı?

Caleb 13.35
Her şey yolunda.

Andefiance 13.35
İyi

"Andefiance"ın resimli konuşması, Rowan'ın antika sözcüklerine kıyasla şaşırtmadı beni. Kurucu ortakların farklılıkları gün geçtikçe belirginleşiyordu. Buna bir de şirketi işletmenin —dünyayı resmen değiştirebilecek bir ürüne sahip olduğu kısmını hiç saymıyorum— stresini de ekleyince birbirlerini öldürmelerini hayal etmek hiç de zor gelmiyordu.

Andefiance 13.36
Ha senle 1:1 konuşmak istyrm
Yrn benim evde öğle gibi?

Caleb 13.36
Uyar.

Midem kasıldı. Ölüm tehdidi ruletinden beri bıçakların çekilmesini bekliyordum. Anlaşılan o gün, yarındı. Medeni yetişkinler gibi birbirlerini sırtlarından bıçaklamak yerine işi benim halletmemi beklediklerine dair tuhaf bir his vardı içimde. İkisi de kendini iyi adam sayacaktı. İkisi de kendi tarafını tutmamı bekleyecekti.

Salak çocuklar.

18: GEÇMİŞ

"Nedir derdin?"

Kırmızı dijital sayılara baktım: 02.53. Hissiyatımı hep bilirdi. Karanlıkta bile.

"Uyumadığını biliyorum," dedi Hannah bu sefer.

"Nereden biliyorsun?"

"E, konuşuyorsun işte. Horlamıyorsun ayrıca."

"Horlamam ben."

Hannah babamı hatırlatan feci bir horultu çıkardı.

"O kadar kötü değil."

"Daha da beter," dedi Hannah kolumu çimdikleyerek. "Normalde sen kütük gibi uyurken ben gecenin yarısını endişeden uyanık geçiririm. Bu seferlik senin uyuyamaman hoş. E, anlat bari de bugün verdiğim rezil epistemoloji dersini düşünmekten kurtulayım."

İçim hopladı. İki saattir işlerin yürüyeceğine kendimi inandırmaya çalışarak yatıyordum. İnanması gittikçe zorlaşıyordu.

Kimi kandırıyorsun? İnanmayı geçen hafta bıraktın. Ağlama haricinde bitti her şey. Bir de Hannah'ya söylememiş olma haricinde.

Esas sıkıntı oydu zaten. O kadar söz verdikten sonra nasıl açıklayabilirdim? Ne halt etmeye söz vermiştim?

Karını hüsrana uğratmaktan, kötü koca olmaktan, kötü baba olmaktan bezdin.

Sadece bana inanmasını istemiştim. Bir kerecik. Çok mu yanlıştı yaptığım?

İstemek yanlış değil. Bu işlerin her seferinde yan yattığını bilerek söz vermek? O yanlış işte. Çok yanlış.

Anlatırım. Anlar.

Hannah'yla tanışmış mıydın sen?

Dur. Ne olur, dur. Nefes alamıyorum.

Haklısın, söylediklerini geri al. Beklersen daha da kötüye gidecek.

Hannah'nın parmakları okşadı omzumu. "Haydi, tatlım. Söyle, nedir derdin?"

Elini usulca okşadım, hafifçe sıktım, bıraktım. Doğruldum, ayaklarımı soğuk ahşap zemine indirdim. "Her şey yolunda," diye yalan söyledim. "Çişe gidiyorum."

♠

Her şey iki hafta önce çamura batmıştı.

> Konuşmmz lazım. Bir şeyler çıktı en iyisi hemen tlf knşmk. Vaktin olunca hbr ver

Son saniye sorusu diye bir şey varsa Tyler sorardı. Her şeyi e-postayla halletmeyi yeğliyordu. Dolayısıyla telefonda konuşmak istemesi sinirimi bozmuştu. Tek anlama gelebilirdi bu.

Pazarlama verimliliği toplantısına odaklanmaya çalışıyordum ama Tyler'ın e-postası kafamda dönüp duruyordu. Otuz dakika sonra nihayet cevap yazdım. İstediği zaman aramasını söyledim.

Normalde asistanım, Tyler'ın asistanına birkaç öneri sunar ve on beş dakikalık telefon görüşmesini ayarlamak için beş saat yazışırlardı. Ama bu sefer Tyler e-postasına asistanını katmamıştı (bu da kötüye işaretti); ben de aynısını yaptım. Sabah boyunca uyurgezer gibiydim. En azından cumaydı; pizza günü.

Beyaz kutular gelir gelmez erimiş peynir, pepperoni ve hamur kokusuna koşturanlar kuyruğa doluştu. Vejetaryenleri pas geçip iki dilim et sevdalısı kaptım.

Liz'in karşısına oturdum, derhal son sevgilisinden (gene bir davulcu) bahsetmeye başladı ama dinleyemedim bile. Telefonum titreştiğinde pizza boğazıma dizildi. Bilinmeyen numaraydı ama yer bilgisi kuşkuya mahal bırakmıyordu: Mountain View, CA.

"Pardon, açmam lazım," diyerek AirPod'u taktım, açtım.

"Alo, Caleb? Tyler ben."

"A, selam Tyler."

Hoş, şaşkın ses. Gayet otantik. Bu maskaralıkla nereye varacaksın bilmiyorum ama bana uyar.

"Bir saniye, konuşabileceğim bir yere geçeyim."

"Dert değil," dedi Tyler rahat bir tonla. "Acele etme."

Konuşmayı sessize aldım, kalktım, Liz ve masamıza gelmiş üç mühendise özür babında bir omuz işareti yaptım.

"Pizzan ne olacak?" dedi Liz. "Getireyim mi yanına?"

"Piksel'e ver," dedim. "Yemeğe vaktim yok bugün."

"Hiç sağlıklı değil, Caleb!" diye seslendi arkamdan Liz. "Senin için de köpek için de!"

Acil kapısından çıktım. Cam duvarlı konferans odası, olmak isteyeceğim son yerdi. Loş merdiven, yapacağım konuşmaya gayet uygun gelmişti.

"Alo, Tyler, geldim." Sesim beton duvarlarda yankılandı.

"Alo, C." Böyle demesine gıcık oluyordum. "Hafta sonun nasıldı?"

Tanrı'm. Havadan sudan mı konuşmaya çalışıyordu sahiden?

Devamını engelleyecek bir vurguyla, "İyiydi," dedim. "Ne haber?"

Söyleyecekleri kendine de zor geliyormuşçasına uzun bir iç çekti Tyler. "Piyasalar... pek kaltak, biliyor musun?"

Bilmez miydim? Üç ay önce niyet mektubunu imzalamamızdan bu yana NASDAQ yüzde on dokuz düşmüştü. Niyet mektubuysa yasalar karşısında maalesef anca el sıkışma kadar bağlayıcıydı. Bu da iş değişir veya piyasa çöker ya da Larry Page[24] aksırırsa Google'ın anlaşmadan çekilebileceği anlamına geliyordu.

"Dürüst olmak gerekirse,"—çoğu kişi gibi yalan söylediğimde kendimi aklamak için "dürüst olmak gerekirse" girişini kullanırdım—"pek dikkat etmedim ama biraz düştüğünü biliyorum."

"Birazdan fazla, dostum."

Dostum değilsin benim.

"Birazdan fazla."

Söyle işte.

---

24 Lawrence Edward Page (1973): Google'ın kurucu ortağı, Amerikalı yazılım mühendisi ve yatırımcı. (*ç.n.*)

Hafifçe öksürdü Tyler. "E, işte, malum, piyasalar falan böyleyken, işte, yukarıdan bir mola alalım, falan, öyle baskılar geliyor."

"Ne demek o?" Ne demek olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Anlaşma askıda."

"Anladım."

"Sadece sizin anlaşma değil. Hepsi." Sanki iyi gelecekmiş gibi. "Tüm şirket birleşmesi anlaşmaları durdu gibi. Fena oldu tabii."

"Tabii," dedim, hiç düşünmeden pis basamaklara otururken.

"Ama yaptıklarınla gurur duymalısın. *Cidden.* Alan ve fırsat konusunda hâlâ büyük heyecan duyuyoruz. Sadece zamanlama işte."

Başımı ellerimin arasına alarak, "Biliyorum," diye fısıldadım.

Kes zırlamayı da esas soruyu sor.

Yutkundum. "Tyler,"—bok herif—"vakit ayırarak"—hayatımdan aylarımı, aylarımı harcattıktan sonra—"bizzat söylediğin için teşekkür ederim."

"Ne demek, C? Senle çalışmaktan zevk duydum ve gelecekte yollarımızın kesişmesini samimiyetle umuyorum."

Anlaşma askıdayken söylenen şey değil bu. Anlaşma tamamen yattığında, bir daha masaya gelmeyeceği bilindiğinde söylenen şey.

"O gelecek çok uzakta değildir, değil mi?" Çaresizliğime öfkelenmiştim. "Önümüzdeki aya bir görüşme ayarlayalım."

"Ya, şimdi..." Oy, oy, dahası da var. "Google bir daha size bakarsa görüşeceğiniz kişi ben olmayacağım. Ben artık

girişim çözümlerine odaklanıyorum." Siktir. Siktir. Siktir! Tyler yoksa destekleyenimiz yok demekti. Dolayısıyla anlaşma da olmayacaktı. "Portföyümü Brett McKhann devralıyor. Hakkınızda şimdiden her şeyi biliyor ve feci etkilendi, onu söyleyeyim."

Öyle etkilenmiş ki bu konuşmada yok.

"İyi. Bizi tanıştırabilir misin?"

"A... E, şey... Kendisi şu anda çok meşgul; her şey üstüne bindi ya. İletişim bilgini verdim. Bağlantı kurmak isterse eminim, arayacaktır."

Eminim, aramayacaktır.

"Aramasını bekleyeceğim."

Noel Baba'yı nihayet görmeyi bekleyen bir çocuk gibi.

"Okey. Neyse, kapamam lazım. Seni ve ekibi tanıdığıma memnunum. Olmadı maalesef." Ben hoşçakal bile diyemeden kapadı.

Telefonumu sımsıkı tuttum ve duvara çarpmamak için otokontrolümün her zerresini kullandım. Dizlerimin itirazları eşliğinde yavaşça doğruldum. Ne olacaktı şimdi?

Şimdi Steve'e söyleyeceksin. Sonra da Hannah'ya.

Öldür beni.

Hayatta olmaz... Dostum.

♠

Hannah çatalını vurdu masaya. "Söyle artık ya!"

Başımı kaldırdım. İrkilmiştim ama şaşırmamıştım. Çiğnediğim et parçası birden çamur tadını aldı.

"Öyle bakma bana," dedi Hannah kızarak.

"Niye bağırıyorsun?"

"Bağırmıyorum!" dedi Hannah bağırarak. "Sesimi yükseltiyorum. Aynı şey değil."

"Öyle mi?"

"Başlama. Hayran yatırımcılarından değilim ben. Karınım ve bir şeylerin ters gittiğinin farkındayım. Her zamankinden fazla iştesin ve evdeyken biri ölmüş gibi surat asıyorsun. Söyle işte artık."

Çatalımı tabağımın yanına bıraktım, turuncu peçeteyi kucağımdan alıp ağzımın köşesini sildim.

Oyalıyorsun.

Hannah'nın gözleri yeşil buzları andırıyordu. Onu hayal kırıklığına uğratacağımı sezmişti. Yine. Zorlukla yutkundum, zımparaya dönmüştü dilim.

"Anlaşma..." Çatlak çıkmıştı sesim. Ilımış sudan alelacele bir yudum aldım. Buzluk çalışmıyor, soğuk su musluğumuzdan ılık su akıyordu. Hannah'ya tesisatçı çağırma sözü vermemin üzerinden bir ay geçmişti. Unutup duruyordum. "Anlaşma yattı. Olmuyor."

Hannah gözlerini kapadı. İçinden ona kadar saydığını varsaydım; psikoloğu patlamaya yaklaştığında öyle yapmasını önermişti.

"Çok özür dilerim," dedim, yalvarır bir tonla. "Gerçekten de—"

"Ne zaman öğrendin?"

"Ne?" Ne dediğini duymuştum elbette ama cesaretimi toplamak için bir iki saniyeye ihtiyacım vardı. "Geçen çarşamba."

"*Geçen Çarşamba mı?*" diye patladı Hannah. "*Sekiz* gündür biliyorsun ve bana *şimdi* mi söylüyorsun?"

"Özür di—"

Sandalyesini iterek kalktı, damalı mutfak zeminini arşınlamaya başladı. "Robotla evliyim sanki! *Surat asan* bir robotla!" Yumruklarını sıktı. "Neden söylemedin bana?"

"Seni... Hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Ellerini havaya kaldırdı, indirdi. "Sonuç?"

"Olmadı."

Burnundan derin bir nefes çekti. Bakışları omuzumun üzerinde, arkada bir yere sabit, başını sallamaya başladı. Sonunda bana baktı.

"Ne olacak şimdi?"

Esas meseleye dönüş. Bu da bir şeydi.

"Şirket yoluna devam edecek. Onca satın alınma konuşması dikkatimizi öyle dağıttı ki bu çeyrekte finansal durum pek iyi değil ama ürün yol haritamızda tonla şey var; sadece daha fazla mühendis tutmamız lazım."

"Daha çok adam, daha çok para, değil mi?"

Haklıydı. Akşam yemeklerinde on yıldır anlattıklarımı dinleye dinleye neredeyse MBA mezunu olmuştu karım. Google bize yanaşmadan önce yeniden para toplamaya hazırlanıyorduk. Satış kesinleşince frene basmıştık. Dikiz aynasından bakınca çaylak işi hata yaptığımızı görebiliyordum şimdi.

"Yönetim kurulu deli danalar gibi dünyanın her yerine koşturup yatırımcı kovalamaman için köprü kredisi açacak mı?"

Kurumsal gerçeklik daha Tyler'ın e-postasını alır almaz içime çökmüştü ama her nasılsa meselenin ev tarafını şu ana dek düşünmemiştim. Dallamanın önde gideniydim.

"Bu sefer o kadar kötü olmayacak," diye salladım. "Bir ay... belki iki."

"*Her seferinde* dediğinden iki kat uzun sürüyor."

"Bu sefer değil," diye itiraz ettim. "Bu sefer durumumuz iyi."

"Çeyrek iyi değil dedin demin."

Siktir. Gene haklıydı. Siktir.

"Önemi yok." Öyle bir çukurdaydım ki kazmaya devam etmemenin anlamı yoktu. "Önemli olan, temeller." Bir yalan daha.

Sağlam temeller olmadan Seri C toplanamazdı —bu kısmı doğruydu— ama kötü bir çeyreğin üzerine de iyi bir değer biçme söz konusu olmazdı. O da para toplamanın çok zor olacağı anlamına geliyordu. Zor ve uzun süreli.

"Zozo ne olacak?"

Gözlerimi kırpıştırdım. *Zozo*, hamileyken ve cinsiyetini henüz bilmezken Seth'e taktığımız addı. Satışı kesin gördüğümden beri de Zozo2 için uğraşıyorduk. Ama parayı toplarsak yatırımcılar iyi bir karşılık görmek isteyeceklerdi. Haliyle en az on sekiz ay daha sıkı çalışmamız gerekecekti. Belki yirmi dört ay.

Kalktım, belinden kavradım ve gözlerinin içine baktım. Gözbebeklerinde yaşlar parıldıyordu.

"İ... İkinci bir Zozo'yu ben de istiyorum, biliyorsun. Ben sadece... Bu sefer daha çok evde olmak istiyorum ve bu sefer... Asya'ya çok fazla gitmem gerekeceğinden endişeliyim. Yani... Doğru zaman değil şimdi."

Hannah burnunu çekti, başıyla onayladı, belini ellerimden kurtardı ve sessizce çıktı daireden. Kapıyı kapama zahmetine bile girmedi. Peşinden gitmek istedim ama gitsem

daha da bozulacağını biliyordum. Sindirmek için zamana ihtiyacı vardı, o kadar.

Evet... İyi olacaktı. Satacaktık şirketi gene. Gelecek birkaç yıl içinde, kesinlikle... En fazla üç yıla... Sonra Zozo 2 için zaman bulacaktık. Söylemiştim, kocaman bir yük kalkmıştı omuzlarımdan. Oturdum. Etin tadı düzelmişti.

Biraz soğumuştu gerçi.

19: ŞİMDİ

Siyah çelik merdivene altı dakika geç ulaştım. Rowan gelmiş, telefonuna bakıyordu. Bugünkü anime tişörtünde, yırtık kot şortunun üzerinden bana neşeyle bakan patlak gözlü, turuncu bir alev topu dörtlüsü vardı. Koluna hafifçe dokundum, irkildi.

Alelacele etrafına bakınıp AirPod'larını çıkararak yumurtaya benzeyen çantasına tıktı ve çantasını, kolunu artık benimkinin yapamadığı bir hareketle kıvırarak sırtına attı.

"Andy'ye söylemedin buluştuğumuzu, değil mi?" dedi selam vermek yerine.

Fazla değil mi bu paranoyan?

"Yok. Sen?"

Şaşırdı. "Niye söyleyecektim?"

Espri yaptığımı söylemek gelmedi içimden, omuz silkip merdiveni işaret ettim. "Önden buyur."

Kımıldamadı. "Centilmenlikten hoşlanmam."

Öne düşüp iki kat merdiven çıktım. Siyah metal yerini kum rengi beton ve kahverengi ahşap aksama bıraktı. High Line, onlarca yıldır kullanılmayan iki kilometrelik yükseltilmiş tren hattını New York'un bir numaralı turist merkezine çeviren bir Bloomberg projesiydi. Bazı New Yorklular burayı trafik ışıklarından kaçmak için kullanıyordu ama gelenlerin çoğu, sadece birkaç metre ötede kalan, göz hizası dairelere bakarak şehrin üzerinde gezinmeyi seçen turistlerdi.

Yaya yolunun iki yanında minik sarı, pembe ve mor çiçeklerden, sarkan dalları sizi birkaç saniyeliğine ormanın derinliklerine götüren ufak ağaçlara kadar türlü türlü bitki vardı.

Bel hizasına varan plaj otlarının yanından geçiyorduk. "E, Ms. Lee? Nedir aklınızdaki?"

"CEO olmak," dedi Rowan.

Havadan sudan konuşmayacaktık demek.

"Çoğu kurucu ortak iktidar çekişmesine girmeden önce A aşamasını geçmeyi bekler."

Raylar sola döner ve biz heyecanla Mandarin Çincesi konuşan yoga giysili iki kadının yanından geçerken, Rowan söylediğimi düşünür gibiydi.

"İktidar umurumda değil," dedi usulca.

Tabii değil. O yüzden CEO olmak istiyorsun.

"Ama Andy'yle istediklerimiz feci farklı. Yaratıcısı sıfatıyla teknolojinin rotasını belirlemek istiyorum."

Andy de sonunda bu yüzden seni öldürmek istiyor.

Tam ortada, tam istediğim yerdeydim.

Ne istediğine dikkat et.

Rowan iktidar hamlesi yaparsa iç çekişmeye kapılır ve geçmişe yolculuğu çözmek aklından çıkardı. Barışı korumam şarttı. Ama yanlış ata oynarsam çapraz ateşte kalırdım. Kovulurdum (yine) ve geçmişe gitme şansım kalmazdı. Midem kasılıyordu. Rowan'ı hizaya sokmalıydım.

"Andy... kararına ne tepki gösterecek sence?"

Pembe kasklı bir bisikletçi (bisiklet sürülmemesi gereken High Line'da bir dallama) aramızdan hızla geçince bir anlığına ayrıldık.

"Hoşlanacağını sanmam."

"Diyorsun."

"Diyorum," dedi Rowan, alay ettiğimi anlamadan. "Katılmıyor musun?"

İnsani iletişimi hiç bilmiyormuş gibi davranıyordu. "E... Andy sana kibarca siktir dediğinde ne olacak?"

Rowan öyle ani durdu ki arkamızdan hızlı adımlarla gelen Wall Street tipli adam az daha ona tosluyordu. Yaya yolunun yanından ufacık bir dalga gibi usulca yükselmiş tahta bankı işaret ettim.

"Otursana." Bu sefer önden gitme konusunda dert çıkarmadı. "Geri saralım," dedim, gerilimi azaltma çabasıyla. "Nasıl başladığınızı anlat bana."

Rowan kaş çattı. "Aptallık ettim."

"Rowan, gördüğüm kadarıyla pek çok şeysin..."

Saldırgan. İdealist. Kaba. Esprisiz. Zeki. Azıcık otistik. Kibirli.

"...ama aptal değilsin. Sadece..."

Saf. Çocuksu. Boyunu aşan sularda.

"...tecrübesizsin. Bu yaşıma dek tonla hata yaptım. Herkes yapar. Beni bu yüzden tuttunuz. Sizi önünüze çıkacak çukurlardan kurtarmam ve yapmış olabileceğiniz hataları düzeltmem için."

Rowan vücuduyla döndü bana doğru; kocaman açtığı gözlerinde umut dans ediyordu.

"Hatalarımı düzeltebileceğini düşünüyor musun sahiden?"

"Hatalarına bağlı. Anlat."

Yardım edersen fizik kanunlarını baştan yazmanın yolunu bulup seni geçmişe yollayacağını düşünüyor musun cidden?

Belki. Hiçbir şey insanın sana kendini açmasını sağlamaktan daha fazla güven yaratmaz.

Sırdaşı olup parmağında oynatacaksın, değil mi?

Bazen cidden tiksindiriyordum kendimi.

Unutma: Kimseye güvenme.

Evet. Düzeltemeyeceğim bir şey yapmadan Rowan hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliydim.

"Haklıydın," dedi Rowan iç çekerek. "Andy'yle ilişkiye girdim."

Biliyordum.

"Oda arkadaşımla çıkıyordu. Bir gece araştırmam hakkında şarap içerek konuşuyorduk ve... oldu işte."

Yumruklarını sıktı, gümüş yüzükler günışığında parıldadı.

"Yani sadece bir defaydı ama... muhakememi bulandırdı." Tekrar bana baktı. "Bir anlık hata..."

Rowan ile Andy'yi yatakta hayal etmemeye çalıştım. Mümkün değildi.

"Makalemi, teorilerimi şirkete dönüştürmek onun fikriydi. O zamana dek... gerçekleştirmek gelmemişti aklıma. Mümkün görünmüyordu. Yani günün birinde birinin sahiden yapacağını biliyordum. Ama o kişinin ben olacağını hiç düşünmemiştim."

Tipikti. Andy gibi herifler bilgi eksikliklerine bakmaksızın her haltı yapabileceklerini zannederlerdi. Rowan gibi kadınlarsa ne zeki olduklarına bakmaksızın yapamayacaklarını zannederlerdi.

Rowan derin bir nefes aldı. "Onun Baş Yönetici, benimse Baş Teknoloji Sorumlusu olmamıza karar verdik. Ama onun CEO olmasının ne anlama geleceğini doğru dürüst düşünmemiştim."

Yanında tasmasının ucunda zıplayan kahverengi tavşanıyla şapkalı, ufak tefek bir ergen kız geçti önümüzden. Anca New York'ta görülürdü böyleleri.

"Kendini suçlama." Gözlerine baktım. "Kurucu ortakların finiş çizgisine beraber varmalarına çok ama çok ender rastlanır. Neredeyse daima ayrılır yolları."

"Nasıl yapacağız peki?"

Tehlike, Will Robinson![25]

"Neyi?" dedim, ne sorduğunu bilmeme rağmen.

"Ayrılmayı. Çok farklıyız. Bu işi kendim götürmeliyim. Ama endişelenme, sen kalabilirsin." Gözlerine pek ulaşmayan bir gülümseme sundu. "Hoşlanıyorum senden."

Vay. Cidden beni tavladığını sanıyor. Ne çeviriyor bu?

Sahte gülümsemesini samimiyetsiz bir sırıtışla karşıladım. "Teşekkürler. Ben de senden."

Hoşlanmak biraz abartılıydı belki ama ona Andy'den daha fazla saygı duyuyordum. O da pek bir şey sayılmazdı gerçi.

"Yalnız," dedim, "öylece ayrılamazsın."

"Niye? Teknoloji *benim*. Hem mesajları gördün. Beni *öldüreceğini* söylüyorlardı."

"*Senin* onu öldüreceğini de söylüyorlardı."

"Kimseyi *öldürmem*," diye parladı. "Pasifistim ben!"

---

25 *Lost in Space* dizisinden ünlü bir replik. (ç.n.)

Haki şortlu, koyu kahverengi çoraplı bir grup irkıyım İskandinav aniden durdu. Dik dik baktık, yollarına devam ettiler.

Dümeni gelecekteki bizlerin potansiyel cinai faaliyetlerinden uzağa kırmaya karar verdim. "Teknolojiyi kimin icat ettiğine bakılmaksızın—"

"*Ben* icat ettim," dedi Rowan yüksek perdeden.

"Kurumsal idare ona bakmaz, Rowan. Sadece şirketleşme sözleşmesinin maddeleri önemlidir."

Şaşkın baktı yüzüme. Birden kavradım.

Andy'nin ne yaptığından haberi yok.

Ah, hayır. Ne aptaldım. Andy'nin ona söylemeyeceği hiç aklıma gelmemişti. Söylemek bana düşüyordu.

Rowan olsaydın ve yeni CFO, ortağının sana kazık attığını söylese ne yapardın?

Alırdım canını.

Aynen.

Derin bir nefes alıp sözcükleri dikkatle seçtim. "Altı ay önce Andy'nin şirket kuruluşu yaptığını hatırlıyor musun? İmzalanacak çok kâğıt vardı," dedim. "Mobius sözleşmesini okuduğumda gördüğüm üzere, hepsini imzalamışsın."

Rowan başını yana eğdiğinde hızmasından seken ışık, görüş alanımda dolanıp duran kara bir beneğe yol açtı. "Sözleşme mi?"

"Şirketin anayasası gibi düşün. Mobius'un baş yöneticilerinin kimler olduğu, nasıl seçildikleri, şirkette kimin hangi yüzdeye sahip olduğu falan yazar."

Rowan tanıştığımız ilk andan beri ilk defa paniğe kapılmış gibi göründü. "Andy bir sürü yasal ıvır zıvır, demişti."

"Yasal, doğru. Ama ıvır zıvır demezdim ben."

"Elliye elli bölüşmüştük şirketi," dedi. Sesi biraz hışırtılı ama daha kontrollüydü şimdi. "Adam başı birer milyon hisse çıkardık."

"Evet ama ondan sonra Andy şirkete bir milyon dolar koymuş."

Rowan başıyla onayladı. "Ofis, malzeme, kısa dönem çalışanlar ve YZ sunucu kirası için para lazımdı. Kendi fonundan şirkete borç verdi işte."

Dudaklarımı büzerek başımı salladım. "*Borç* vermedi. *Yatırım* yaptı. Andy şirkete doksan dokuz milyonluk değer biçip Mobius'un yüzde birini satın aldı."

Rowan'ın gözleri dehşetle büyüdü. "Hayır. Yarı yarıya sahibiz."

"Öyleydi." Yutkundum. "Ama Andy'nin yatırımı sana ait yarıyı seyreltti. Senin yüzde ellin yüzde kırk dokuz buçuğa inerken, Andy'ninki yüzde elli buçuğa çıktı."

Rowan'ın yüzündeki dehşet yerini öfkeye bıraktı. "Sikmiş beni!" diye bağırdı.

Orası kesindi.

"Öldüreceğim onu," diye mırıldandı Rowan. Derken gerçekliğin ağırlığıyla omuzları çöktü. "Ne yapmalıyım?"

İşte hamle zamanın.

"Bir anlaşma yapalım senle," dedim. "Seni şoför koltuğuna oturtmanın yolunu bulayım, sen de—"

"Nasıl? Avantajımı verdim bile." Rowan'ın sesi yenilgiyi kabullenmiş gibiydi.

"Endişelenme. En az on defa hisselerden kazık yemişimdir."

"Aman ne güzel."

Ha. Alaycılıktan anlıyordu yani.

"İstediğim gibi söyleyemedim. Demek istediğim, hatalarımdan, beni kazıklayan boktan CEO'lardan ve yatırımcılardan dersimi aldım ben. Senden yanayım. Bırak, sözleşmeleri falan ben dert edeyim. Seni tekrar dümene geçireceğim. Senden tek istediğim sabretmen. O ve bir de bana teknolojinin nasıl çalıştığını öğretmen."

Ki kör noktalarını görüp imkânsızı nasıl başarabileceğimi bulayım.

"Peki," dedi Rowan diş gıcırdatarak.

"Bir de Andy'yi öldürmemeye söz vereceksin."

Cevap vermedi Rowan.

♠

"Selamselamselam!" Andy beni kocaman bir gülümseme ve daha da kocaman, üzerinde *Andy, Adam, Efsane, Barbekü Kralı* yazan bir önlükle karşıladı.

İronik kibir gibisi yoktu.

"Gel, gel. Et pişmek üzere. A, dur... Vegan değilsin, değil mi?"

Deliymiş gibi baktım yüzüne.

"Glüten?"

"Seksenlerde büyüdüm ben," dedim gülümseyerek. "Her şeyi yerim."

"İyiiyiiyi. İçecek al kendine. Hemen döneceğim."

Andy babasının muhteşem dairesini çevreleyen geniş balkona çıktı. Devasa gümüş mangalın ardında Central Park'ın ağaçlarının tepeleri dalgalı, yeşil bir halı gibi uzanıyordu.

Büyüleyici manzara *Architectural Digest*'ten fırlamış gibiydi ve tahminen on beş milyona patlamıştı. Gücümün yeteceğinin azıcık ötesindeydi.

Gözlerimi manzaradan ayırıp pek şık görünen ahşap bara yürüdüm. Rowan'la konuşmam ve benzer ama aksi yönde gideceğini varsaydığım Andy'yle konuşmam arasında gündüz içkisine başlama vaktiydi.

Yaşı ev sahibimin yaşını aşan Glenlivet şişesini kapıp kadehi bolca doldurdum. Meşe kokusu ruhuma doldu. Böyle harika bir şeyi çok, çok uzun zamandır içmemiştim.

Hannah bayılırdı buna.

Yüzümü ekşitip aklımı başka şeyler düşünmeye zorladım.

Andy tepeleme et dolu, dumanı tüten bir tabakla geldi. Koku ağzımı sulandırmıştı bile. "Single malt," dedi Andy, başıyla kadehimi işaret ederek. "Güzel."

"İnsan bir kere yaşıyor."

"Doğru, *bro*."

Ha. Biraderdik artık demek.

Andy iki etli sandviç hazırlayıp mayonezli lahana salatası ve fırınlanmış ince dilim patatesle sundu. Manzaranın tadını balkona çıkmadan çıkarabilmemiz için tabakları pencere dibindeki ufak ahşap masaya yerleştirdi.

Buzlu bardağına soda koyup kadeh kaldırdı. "Yeni başlangıçlara."

Beni sarhoş edip etmeme niyetini merak ederek kadeh tokuşturdum. Viskimi yudumladım. Öyle iyiydi ki sarhoş edilmek umurumda değildi. Zaten beni devirmek için birden çok kadeh gerekirdi.

Andy havadan sudan sohbete, savdığım veya yalan cevap verdiğim şahsi sorular sormaya girişti. Siyasete döndük; ikimiz de belediye başkanından nefret ediyorduk ama zaten herkes ettiğinden, fikirlerimiz fazla bir bağlantıya yol vermiyordu. Nihayetinde laf dönüp dolaşıp Mobius'a geldi.

"Dikenleri temizlediğimizde TDP'nin neler yapabileceğini hayal edebiliyor musun?" dedi Andy coşkuyla. "İmkânlar resmen sınırsız."

Nereye varacağını görmek için çenemi tuttum.

"E... Rowan hakkında ne düşünüyorsun peki?" dedi gelişigüzel havalarda. Yemek tamamen bu konuya göre ayarlanmamış gibi.

"Dâhi," dedim.

Heyecanla beklediği bariz '*ama*'yı vermeden iltifatı ortada bıraktım. Gelmeyeceğini anlayınca gülümsemesi biraz soldu.

"Hıhıhıhıhıhı," dedi parka bakarak. "Eşi benzeri yok." Bez peçetesini asabiyetle büzüştürüyordu elinde. "Keşke..."

Bitirmedi cümlesini. *Keşke ne* sorusunu cevaplama hazzını tattırmayacaktım. Öylece, sessizlik dayanamayacağı seviyeye varana dek oturdum. Sonunda iç çekti ve provası yapılmış satış konuşmasına girişti.

"Keşke o kadar inatçı olmasaydı."

"Nasıl yani?" Sandviçimi ısırırken bilmez numarası yaptım. Çok lezzetliydi sandviç. Böyle güzelini—

Girme oralara.

Andy, "Gördün," diyerek kendime getirdi beni. "İş modellerini tartışırken. Çok... işte."

Saf ve idealist. Gerçi aklında başka bir sözcük vardı, değil mi Andy? Bir kez daha dışarı bakınca gözlerimi çevirdim.

Kırmızı kuyruklu bir atmaca hızla uçup ağaçların arasında kayboldu. Tekrar bana döndü sonunda.

Sessizlik sinirini bozuyor, değil mi Andy? Birkaç saniye daha. Üç... İki...

"Ne yaptığının farkında bile değil!" diye patladı sonunda. "Hem de hiç! Bilimden anlıyor ama insan doğasından anlamıyor. İştense hiç anlamıyor."

Azıcık teşvik. "Doğru."

"Şirketçilik oynuyor sanki." Tıpkı senin gibi. Ama sorun değil, akıt zehrini. "Tezini okuduğum anda ne denli büyük bir şey olabileceğini anlamıştım. Yoksa niye vakıf fonumdaki bütün paramı yatırayım?"

Babanın genellikle Hong Kong'da oturmasına rağmen bu daireyi de tuttuğunu söyledikten sonra vakıf fonundaki *tüm* paranın bir milyon dolar olduğuna mı inanmamı bekliyorsun? Lütfen.

"Tamamı, ha?"

"Ya!" Öyle bir şevkle cevaplamıştı ki bir anlığına az daha inanacaktım. "Babam geldiği yere kendi başına gelmiş ve benim de öyle yapmam gerektiğini söylüyor. 5 Haziran'da yirmi üçüme basıyorum ve musluk kapanıyor. Paranın kalanına tadını çıkaramayacak yaşa gelene dek, kırkıma gelene dek el süremeyeceğim."

Ya. İnsan kırkında paranın tadını nasıl çıkarabilirdi sahiden?

Brooklyn Köprüsü ve Manhattan silueti manzaralı bir ev. Hamptons'ta yaz tatilleri. Kışın Bali'de dalgıçlık. Hannah ile düşlediğimiz hayata nihayet kavuşmak... Ama Hannah ile Seth olmadan ister miydim bunları?

Andy söylenmeye devam ederek düşlerimden ayırdı beni.

"*Her şeyi* buna döktüm ben! Vaktimi, tüm paramı! On sekiz ay boyunca!"

Koca bir buçuk yıl. Andy cidden uzun süre sanıyordu bunu.

Aklımdan birbiri ardına batan *startuplarda* harcadığım verimsiz yılları sayarak arkama yaslandım. EverCo'da iki yıl. BNGRR'de üç. OpenSky'da dört. Matador'da iki. LongTail'de iki. FortuneJet'te ıstırap yüklü on üç ay. Luciditee'de beş buçuk yıl. *Başlamaya* harcanan yirmi yıl.[26] Karşılığındaysa elimde sadece bir borç dağı ve hiçbir değer taşımayan bir avuç stok opsiyonu vardı.

Yıkılan evliliğini unutma; bir de—

Tırnağımı batırdım avucuma.

"Caleb?" Andy, ben dalıp gitmişken konuşmaya devam etmişti.

"Kesinlikle." Hangi yakındığına katıldığımı bilmiyordum bile.

"Değil mi ya? Artı, kendime daire de bulmam gerekecek. Bu iş yürümezse hiçbir şeyim kalmayacak."

İşler sıkışırsa babası el verirdi bence ama Andy aksine inanıyordu. Bu da azıcık çaresiz olması demekti ki bu da denklemi kökünden değiştiriyordu.

"O yüzden tecrübeli teknik yetenekler tutmamızın zamanı geldi diyorum. Bence Mobius, Rowan'ı aştı ve yeni bir CTO almalıyız."

İşte. Canına mal olabilecek ihanet. Rowan önce hisse meselesi yüzünden öldürmezse. Parmaklarımı ensemde kenetledim.

---

26 To start up (*İng.*): Başlamak, sıçramak, girişimde bulunmak. (*ç.n.*)

"İlk halka arzı yaptık mı Rowan bayağı zengin olur, ne isterse yapar." Sanki bu dediği her şeyi halledecekmiş gibi.

"Rowan Mobius'un CTO'su olarak kalmak isterse peki?"

Gereksiz kavgacılığa kaçacağından 'Ya da CEO olmak' kısmını es geçmiştim.

Olgunlaşıyorsun galiba.

"Şirket yöneticisi olarak kalamaz." Andy sanki mesele çoktan kararlaştırılmış gibi konuşuyordu. "İlerlememizi engellemiyor mu sence de?"

Mobius'un getirebileceği kovalar dolusu parayı açıkça görüyordu ve başkalarına dağıtmaya hiç niyeti yoktu. Ama Rowan'dan yana olduğumu düşünmesine izin veremezdim.

Öyle misin ki?

Belki. Andy'ye kıyasla Rowan'dan daha çok hoşlandığım kesindi. Laf cambazlığı yapmamasının bir çekiciliği vardı.

Yapma. Rowan da bir araç. Fazlası değil.

Andy gene yakasını dişliyordu. Sandviçimi ısırdım. Et neredeyse doğrudan eridi ağzımda. Salak çocuklar. Altın madeninin, kudret kaynağının kıymetini bilemeyecek ölçüde kavgayla uğraşıyorlardı. Ne uğruna peki? İkisinin de kaybedecek pek bir şeyi yoktu. Benimki gibi bir şeyleri yoktu. Andy, ucu barbekü sosuyla lekelenen yakasını bıraktı. Yüzüme bakıyor, cevap bekliyordu.

"Rowan ilerlememizi engellemiyor bence," dedim sonunda. "Dahası, ilerlememizin anahtarı o."

Andy itiraz edecekti, durdurdum.

"Haksızsın demiyorum."

Andy'nin açık kalan ağzı kıvrılarak gülümsemeye geçti. "Anlaşıyoruz yani. Nihayetinde Rowan CTO olmamalı—"

Doğru. CEO olmalı.

"—ama değişiklik zamanı şimdi değil," diye kestim lafını. "Daha halledilecek tonla şey var. Teknolojiyi Rowan icat etti; düzeltmesi için ona muhtacız. Ondan sonra çayıra salabiliriz." Samimi değildim ama gene de söylediklerim içimi sıkıyordu.

Andy derin bir nefes alıp başını salladı.

"Rowan büyük sıçramayı yaptı, ona itirazım yok. Ama ağır fizik tarafını kimseye elletmiyor. Elimizde çalışmasını destekleyecek bir grup sicim teorisyeni olsa daha ileri, daha çabuk gidebiliriz."

Ukalaya bak. Rowan'ın ne yarattığını bile bilmiyor.

"Belki," dedim suyuna giderek. "Ama dokuz kadın bir bebeği bir ayda doğuramaz."

Deliymişim gibi baktı Andy. "Ne demek bu şimdi?"

"Teknik bir soruna adam eklemek, illa daha çabuk çözüleceği anlamına gelmez." Acı gerçeği söylemeye karar vermiştim. "Ayrıca yatırımcılar *teknik* kuruculara bayılır. Rowan gibi. Bahis oynamak isteyecekleri at *o*." Durdum. "Sen değilsin."

Andy yüzünü buruşturdu.

Fazla sert girdin. Toparla.

"*Başlangıçta* teknoloji bilene bakacaklardır. Ama seni tanıdıklarında, vizyonunu gördüklerinde Rowan'ı bu işe *senin* ikna ettiğini, Rowan'ın iplerini elinde tutup onu yönlendirenin sen olduğunu anlayacaklardır. Ondan sonra sadece *Andy* olacak."

Kusmak geldi içimden.

Gülümsedi Andy. Narsisti fazla övmek diye bir şey yoktur. Kusursuz beyaz dişleri ve dev afrosuyla seksenlerin reklamlarından fırlamış gibi duruyordu karşımda.

Yavaşça baş onayını verdi. "Şimdilik tutuyoruz ve sonra şutluyoruz."

"Evet," diyerek yalan söyledim.

"Doğru kişi olduğunu biliyordum." Omzuma indirdi şaplağı. "Akıllıca. Uzun vadeli düşünüyorsun. Hoşuma gitti." Bir çatal dolusu salata tıktı ağzına.

"Esas meseleyi konuşmamız lazım," dedim, sandviçimden bir ısırık daha aldım. Neredeyse viski kadar iyiydi. Ağzı dolu Andy, başıyla devam etmemi belirtti. Sırada herkesin gözde meselesi vardı. "Mesajlar."

Andy'nin âdem elması inip kalktı. Sodasından bir yudum aldı, elini kaldırdı, geğirdi. "Ondan korktuğum kadar korkacak şeyi var benden," dedi.

"Yavaş gel," diyerek ellerimi kaldırdım. "Hüküm kesecek değilim. Sadece hararet düşürmek istiyorum."

"Serin yirmi derece," dedi Andy gülümseyerek. "Endişeye gerek yok, bro."

Kaş kaldırdım. "Çok daha sıcak geliyor bana. Daha demin Rowan'ı şutlamaktan bahsediyordun."

Andy sandviçini ısırdı, omuz silkti, boş ver dercesine elini salladı. "Tavsiyene uyacağım. Teknolojiyi yoluna koyana kadar Rowan'ı postalamayacağım, söz. Oldu mu?"

Süzdüm Andy'yi. Doğru mu söylüyordu? Sadakatten yana fakirliği açıktı. Ama beni kazıklamak için nedeni yoktu. Henüz.

"Şuna ne dersin? Teknoloji konusunda ne olursa olsun en az üç hafta hiçbir şey yapmayacağına söz ver."

"Neden üç hafta?"

"Hesapta o süre sonunda öldüreceksiniz ya birbirinizi. Ne diyorsun?"

"Ben de herkes kadar öldürülmek istemem." Sodasını bitirdi. "Arkamı kolladığın için sağ ol."

Viskiden bir yudum daha aldım. "Lafı bile olmaz, *bro*."

♠

Mobi'lerle uğraşmanın getirdiği duygusal bezginlikle metrodan çıktım, 8. Sokak'ta sola saptım ve kazadan sonra taşındığım Manhattan'daki boktan daireme yöneldim. Brooklyn'den ayrılmanın bir şekilde iyileşmeme yardım edeceğini düşünmüştüm. Salaklık, biliyorum.

Neredeyse iki metreyi bulan dev Amazon teslimat kolileri yığınını geçerek apartmana girdim. 7A asansördeydi, kapıyı tuttu. Taşındığım gün dikkatimi çekmişti bu kadın. İlk anda Seth'i götürdüğümüz kreşin müdiresi sanmıştım ama yaklaşınca Küçük Mantarlar'ın her daim bitkin idarecisinden daha uzun ve daha genç olduğunu anlamıştım. Geçmişimden bir hayalet daha işte...

7A'yı diğer komşularım kadar tanıyordum. Hiç tanımıyordum yani. Sadece daire numarasını biliyordum. Apartman, Village'daki çoğu apartman gibi savaş öncesinden kalmaydı ve Manhattan'daki her kadın, erkek ve çocuğun haftada iki posta Amazon teslimatı almaya başlamasından yüz sene önce inşa edildiğinden, bir deposu yoktu. Ufacık giriş holümüz kolilerle dolup taşıyordu. Kapıcı, kiracılar etiketleri okuma zahmetine katlanmasın diye her kolinin yanına keçeli kalemle daire numarasını yazardı.

Dolayısıyla komşularımdan hiçbirinin adını bilmezken çoğunun kapı numarasını biliyordum. Mesela her daim etrafına dikkat etmeden telefonunda hoparlör açık konuşan kızıl saçlı hanım, 3C'ydi. 6D'de oturan uzun boylu adam, her karşılaştığımızda başıyla selam verirdi. 2B'deki arkadaş, her zaman ağırlığının iki katını kaldırıp indirdiği spor salonundan yeni gelmiş gibi kokardı. 5A'daki yoga delisi daima desenleri elde boyanmış kıyafetler giyerdi ve saçı daima

atkuyruğuydu. Çoğunun fazla genç olması, apartmanda aile bulunmaması demekti. Kalbimi yarıp neyi kaybettiğimi hatırlatacak çocuk yoktu binada.

7A çoğundan daha yaşlı, benim yaşlarda, tahminen kırk civarıydı. Ama benim gibi yıpranmış görünmüyordu. Asansörde kıpırtısız dururken bile bulaşıcı bir enerjisi vardı. Akçaağaç şurubu rengi teni, gür, dalgalı saçlarıyla hoş bir güzelliği vardı. Köpeği, 7A'nın dibindeydi; başını uyluklarına eğmiş, âdeta saklanıyordu. Kısa beyaz kürkündeki siyah benekleri bana hep mürekkebi hatırlatan, küçük bir hayvandı. Yüzü, sağ gözünden sol kulağına uzanan beyaz çizgi haricinde kapkaraydı. Ben yaklaşırken titremeye başladı.

Asansöre girdiğimde sekizinci katın düğmesi de yanıyordu. 7A postalarını inceliyordu ve düğmem sanki kendiliğinden basılmışçasına başını kaldırıp bana bakmadı. Bacağının arkasından çıkan sivri kafaysa kocaman açılmış, heyecanlı gözlerle izliyordu beni.

"Selam," dedim, uzanıp kulaklarının arkasını kaşıyarak.

Seth hep köpek istemişti.

Kapıları kapanan asansör yavaşça tırmandı ve yedinci katta durdu. 7A başını kaldırdı, hülyalı gözlerle baktı. Gülümsedi, hafifçe omuz silkti ve köpeği asansörden yavaşça çekerek çıkardı. Bu davranış daha önce de dikkatimi çekmişti; hayvancağız asansöre binmekten ve inmekten korkuyordu sanki. Her giriş ve çıkışta 7A tasmaya asılıp hayvanı eşikten geçiriyordu.

"Hoşça kal de Pickle." 7A, durumun gülünçlüğünün farkındaymış gibi güldü.

"Hoşça kal, Pickle," dedim.

"İyi geceler, Bay Sekiz."

20: GEÇMİŞ

"Sen bakar mısın?"

Kaptaki domates salçası kalıntıları yüzünden kırmızıya dönmüş ılık suya elimi soktum, çöp öğütücüsünü neyin tıkadığını bulmak için yoklamaya koyuldum.

Bir daha çaldı kapı.

"Caleb!" diye bir daha banyodan seslendi Hannah.

"Tamam, tamam!"

Yamulmuş bira kutusunu çelik çenelerden söküp çöp kutusuna attım, ellerimi kurulayarak merdiveni indim ve Park Slope'taki evin kapısını açtım. 1900'lerin başında inşa edildiğinde kuşkusuz harika bir binaydı bu ev ama onlarca yıl önce beş katlı apartmana dönüştürüldüğünden beri eskimiş, yorulmuştu.

"Civardaydım, uğrayayım dedim," dedi Jim. "Uygunsuz zamanda gelmedim umarım."

Hannah'nın yatma saatine yakın gelen beklenmedik bir misafire ne diyeceğini merak ederek, "E... Yok, yok," dedim. "Yemekten yeni kalktık, Seth banyoda. Gelsene."

Gıcırtılı basamakları çıkıp dairemize girdiğimde çabucak bakınıp dağınıklık değerlendirmesi yaptım. Çok fena değildi: katlanmamış çamaşırlardan bir dağ, yere saçılmış plastik oyuncaklar ve yarım kalmış bir Lego ev.

"Kimdi kapıdaki?" diyerek banyodan çıktı Hannah. Tişörtü sırılsıklamdı. "A, selam."

"Jim amca!" Seth çırılçıplak fırladı banyodan.

"Pijamalarını unutmuşsun anlaşılan." Jim çabucak eğildi, Seth'i koltukaltlarından yakalayıp havaya fırlattı.

"Bi' daha!" buyurdu Seth.

"Tamam ama sonra yatağa." Jim oğlumu bir daha fırlatıp tuttu ve yavaşça yere indirdi. Seth derhal odasına koştu. İhtiyar gülerek tekrar Hannah'ya döndü. "Bugün Barnes & Noble'dan geçtim, Seth'e bir şey aldım. Umarım siz almamışsınızdır daha önce." Çantasından bir kitap çıkarıp uzattı.

Hannah başlığı sesli okudu: "Otobüsü Güvercine Kullandırmayın!" Gülümsedi. "Yok bizde bu. Seth bayılacak. Çok düşüncelisin, teşekkür ederiz. Pijamalarını giydireyim, sen okursun. Hemen dönerim." Hannah oğlumuzun ufak odasına gitti.

Bana döndü Jim. "Ne çabuk büyüyor..."

"Evet," dedim başımı kaşıyarak. "Hastaneden daha dün getirmişiz gibi geliyor ama iki yaşını doldurmak üzere. Neyse. Zamanlaman müthiş. Evyem bulaşık dolu ve bu çamaşır dağı âdeta sürekli büyüyor. Ayrıca Hannah'nın notlaması gereken tonla sınav kâğıdı var. Yani yatak saatinde yardımın büyük lütuf olacak."

"İyi, iyi. E, tur nasıl gidiyor?"

"B tayfasından ilgi var ama herhangi birinden iş çıkacağını sanmıyorum. Cumaya Andreesen'le toplantımız var, umutluyuz."

Hannah gelene dek *startupımın* mali durumundan bahsedip birkaç yatırım dedikodusu yaptık. "Bachmanların en küçüğü hikâyesini dinlemeye hazır."

Jim gülümsedi, hayali şapkasının ucuna dokunarak selam verdi ve Seth'in odasına gitti. "Bak ne getirdim..."

"Güvercin kitabı!" diye bağırdı Seth.

Hannah çamaşır yığınından kuru bir tişört alıp çabucak üstünü değiştirirken bulaşık makinesini doldurma işine döndüm. Hannah koltuğa oturup birkaç dakika Jim'in hikâye okumasını dinledikten sonra yanıma, mutfağa geldi.

"Çok tatlı davranıyor," diye fısıldadı. "Ama tuhaf, değil mi?"

"Ne demek tuhaf?"

"Yetmiş yaşındaki bir milyarderin kıytırık dairemize ayda bir uğrayıp oğlumuza hikâye okuması. Sana tuhaf gelmiyor mu?"

Bir tabak daha durulayıp bulaşık makinesine koyduktan sonra omuz silktim. "Yalnızlık çekiyor adam," dedim.

"Çocuğu yok mu?"

Süzgeci ovalarken tekrar omuz silktim. "Bir tek boşandığını biliyorum. Sıkıntılı geçmiş anlaşılan. Bahsetmeyi sevmiyor. Sadece elimdekinin kıymetini bilmem gerektiğini söyleyip duruyor."

"Kesinlikle haklı." Hannah birasını bana doğru kaldırdı, koca bir yudum aldı. "Harika bir eş, dünyanın en şirin çocuğu ve startup rüyasını yaşamak... Daha ne isteyebilirsin ki?"

E, niye için bomboşmuş gibi geliyor o zaman?

"Daha dolu bir banka hesabı," dedim, kesme tahtasını sudan geçirerek.

"Parayla saadet olmaz."

"Daha hoş bir ev olabilir ama."

"Sonraki kocamın Jim'in tavsiyelerine kulak vermesini diliyorum cidden." Yanağıma bir öpücük kondurdu.

Güldüm. "Ben de."

21: ŞİMDİ

Rowan muhtemelen bir Japon animesinin müziğine kafa sallıyordu. Andy evden çalıştığı için ofiste ikimizdik. Çin yemeği siparişi verdim, *Twitter*'da gezindim, ardından saate baktım. Konuşma planlamamızın üzerinden on bir dakika geçmişti. Mesaj attım, Rowan odasını temizlemesi söylenmiş bir çocuk gibi iç çekti. Seth'in banyodan çıkmak istemediği zamanlar geldi aklıma. Çok kızdığımı hatırlıyorum... Niye kızıyordum ki o kadar?

Rowan kulaklığını indirip bana döndü.

"Nedir öğrenmek istediğin?"

Seth'i düşünme. Odaklan.

"Masadan kalksan da konuşsak," dedim. Koltuğu işaret ettim. "Anlaşmamızı unutma."

Göz devirirse yeminle—

Sakin. Yapmadan duramaz, Z Kuşağı işte.

Beş saniyelik sonsuzluğun bitişinde kalktı ve telefonuna bakarak koltuğa geldi. Oturmadan önce telefonunu, ayı saldırısından çıkmış gibi görünen kotunun cebine soktu. Oturdu ve *e, ne vardı* dercesine başını yana eğdi.

"TDP 101'le başlayalım."

Rowan koltuğa iyice gömüldü. "Schrödinger'in kedisini bilir misin?"

"Kutuda, aynı anda hem canlı hem ölü olan mı?"

"Halk ağzıyla öyledir herhalde." Başıyla onayladı, gün ışığı düşen hızması parıldayıp söndü. "Bunun neden süperpozisyonda olduğunu anlıyor musun?"

"Bir zamanlar anlardım." Söylediğimin doğru olup olmadığından emin değildim. "Ama o zamanlar geride kaldı."

Yüzüklerinden birini çevirdi.

"Anlat işte." Öfkemi dizginlemek gittikçe zorlaşıyordu. "Çabuk öğrenirim, söz."

Bir an düşündükten sonra kalktı, beyaz tahtaya gitti, mavi bir keçeli kalem alıp parmakları arasında dalgınca döndürmeye başladı.

"Parçacıkla dalga arasındaki farkı anlıyor musun?"

"Anlamıyorum say."

Rowan'ın dilinin ucu göründü. Kod yazarken sürekli böyle yaptığını fark etmiştim. "Bir mermi hayal et. Pozisyonu belirgin. Bir parçacık gibi. Sen yanındayken Andy'ye nişan alırsam mermi sadece Andy'ye isabet eder. Sana etmez."

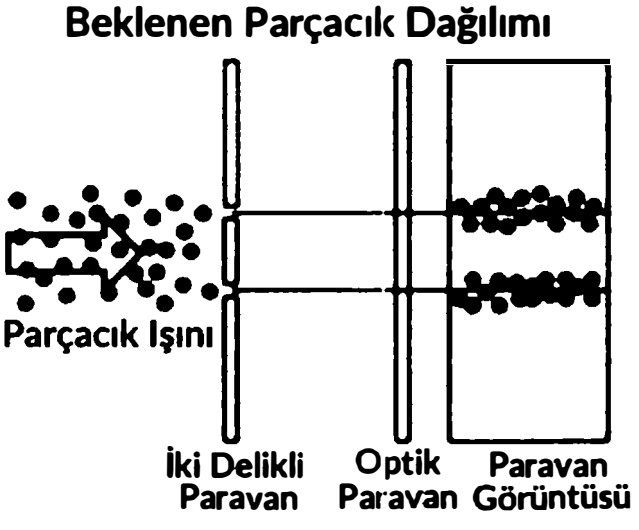
"İyi bari."

"Şimdi bir hoparlör düşün. Titreşiyor, ses dalgaları üretiyor. Hoparlörü Andy'ye nişanlarsam ikiniz de müziği duyarsınız çünkü bir dalganın pozisyonu sabit değildir. Anladın mı?"

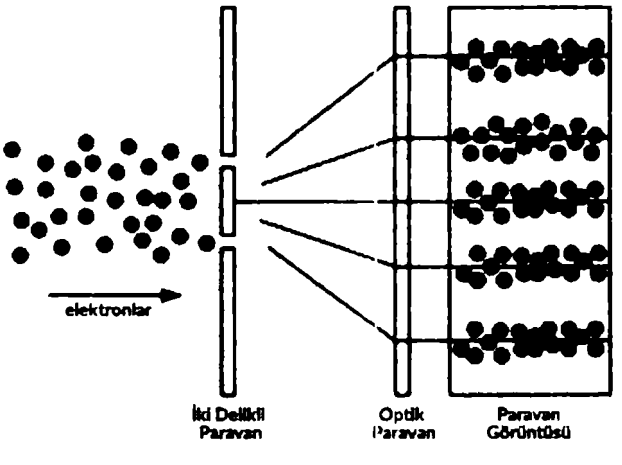
İyi bir öğretmen olabileceğini görmenin rahatlığı içinde, başımla onayladım.

"1700'lerde biliminsanları ışığın dalga mı yoksa parçacık mı olduğunu tartışıyorlardı," diye devam etti Rowan. "1800'lerde bir deney yaptılar..." Beyaz tahtaya döndü, iki delikli bir dikdörtgen ve ona paralel, deliksiz bir dikdörtgen daha çizdi.

"Bu duvara ışık tuttular," dedi, delikli yüzeyi işaret ederek. "Diğer duvar ışığa duyarlıydı ve ışığın düştüğü yeri kaydediyordu. Işık parçacıklardan yapılmış olsaydı şöyle bir düzenin görülmesi beklenirdi." Tekrar tahtaya döndü ve deliksiz yüzeye iki kalın çizgi çizdi. Çizgilerin arasındaki mesafe, iki deliğinkine eşti.

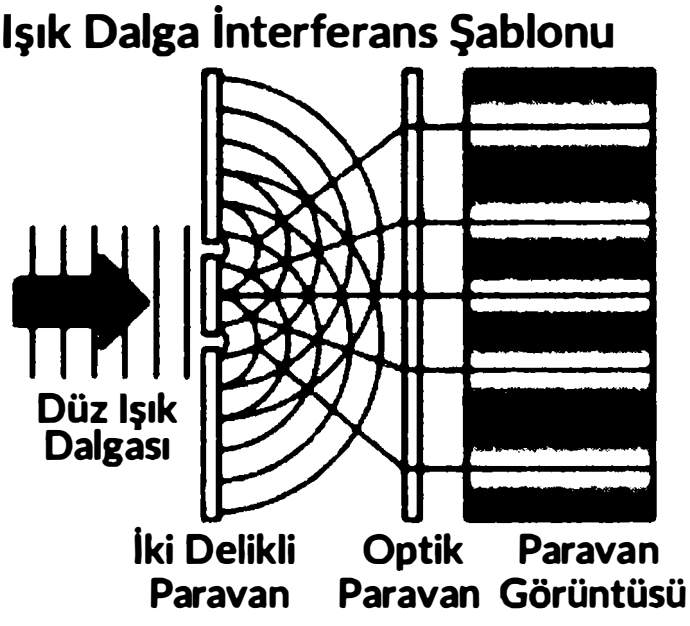

"Ama paravanda beliren görüntü şöyleydi."

Üniversitede bunu görüp anlamadığımı hayal meyal hatırlıyordum. "Işık neden farklı yönlere uçuyor?"

Döndü ve gittikçe büyüyen eşmerkezli çemberler çizmeye başladı; iki delikten yayılan ışık dalgalarını temsil ettiklerini düşündüm.

"İnterferans. Dalga iki delikten eşzamanlı geçiyor. Deliklerin diğer tarafında ışık dalgaları birbirlerinden sekiyor."

Bir diyagramdan diğerine koşturdu gözlerim. Işık parçacıklardan oluşsaydı her parçacık tek seferde tek delikten geçer ve iki deliği gösteren bir düzende paravanda yansırdı. Ama ışık dalgaysa iki delikten eşzamanlı geçer ve dalgalar birbirlerinden sekerek kenarları bulanık beş koyu çizgi oluşturan bir interferans şablonu ortaya çıkarırdı.

"Tamam," dedim başımla yavaşça evetleyerek. "Anladım."

Tam o anda diyafon çıtırdadı: "Teslimat."

Kalkıp otomatiğe bastım.

"1900'lerde fizikçiler bu çift delikli deneyi yeniden yaptılar ama bu sefer tek foton atabilen bir aygıt kullandılar," dedi Rowan artan bir coşkuyla. "Bil bakalım, ne buldular?"

Omuz silktim.

"Paravanda aynı dağılım şablonunu!" dedi Rowan beş çizgili diyagramı işaret ederek.

Anlamamıştım. "Nesi ilginç bunun?"

Rowan yana eğdi başını. "Göremiyor musun?"

Göremiyordum.

"Araştırmacılar dalgaların birbirlerine çarptıklarında ortaya çıkan şablonun aynısını gördüler. *Oysa sadece tek bir foton fırlatılmıştı!*"

"Neden ilginç olduğunu hâlâ anlamıyorum."

Rowan'ın alnı hüsranla kırıştı. "Foton, bir parçacıktır. Ama dalga gibi hareket etmişti."

Alnımın ayrı bir iradesi varmışçasına kendi kendine kırıştığını hissettim. Tahtadaki şekillere olmayacak duaya âmin der gibi baktım.

"Tek bir parçacık iki delikten nasıl aynı anda geçebiliyor?"

"Çünkü foton, sadece *ölçüldüğünde* bir parçacıktır. Nereden çıktığını biliyoruz: Foton tabancasından. Nereye vardığını da biliyoruz: Paravana. Ama ikisinin arasında foton, sayısız farklı mümkün lokasyona sahip bir dalga fonksiyonudur. Her pozisyon esasen kendi yegâne gerçekliğidir. Ve gerçeklikler birbirleriyle etkileşime girerler."

Dalgaları işaret etti. "İnterferans bazı yolların ihtimalini artırırken bazılarınınkini azaltır. Fotonun nihai pozisyonu tüm farklı gerçeklikler arasındaki etkileşimin bir sonucudur. Kendisiyle girdiği etkileşimlerin."

Rowan'ın söylediklerini gittikçe mutsuzlaşan beynimde tekrar oynattım. Her sayının tek bir hakikat kaynağından geldiği gelir beyannamelerine alışıktım ben. Rowan ise şimdi benden, hakikatin eşzamanlı birçok sayı olduğuna inanmamı istiyordu. Kapı çalındı. Kalktım, motosiklet kasklı kuryeyi karşıladım, beş kat tırmandırdığımız için özür diledim ve kapıyı kapadım.

Wonton çorbasını açtım, Rowan'a ikram ettim ama başını salladı. Birkaç kaşıktan sonra dikkatimi tekrar tahtaya verdim.

"Foton, başlangıçta bir parçacık," dedim ağır ağır, "sonra bir ihtimaller dalgasına dönüşüyor... *İki delikten aynı anda* geçiyor, diğer tarafta kendisiyle çarpışıyor ve sonunda gene parçacığa dönüşeceği paravana ulaşıyor."

"Temelde evet."

"Anlamı yok bunun."

"Kuantum fiziğine hoş geldin," diyerek omuz silkti Rowan. "Anlamlı geliyorsa anlamamışsın demektir. Anlıyorsan da anlamlı gelmez. En azından sezgisel açıdan."

Başımı salladım ve bir wontonu yanlışlıkla çiğnemeden yuttum. Tekrar derse odaklandım.

"Foton neden dalgadan tekrar parçacığa dönüşüyor?"

Rowan soruyu beğenmiş gibi hafif bir baş onayı sundu. "Foton *tekrar* parçacığa dönüşmüyor. Foton daima parçacık; sadece iki ölçüm arasında parçacığı bir olasılıksal dalga temsil ediyor."

Plastik kabı dudaklarıma götürüp çorbanın kalanını mideme yolladım, ağzımı elimin tersiyle sildim. "Yani bir parçacık ölçülmediğinde aynı anda birden çok yerde mi oluyor?" dedim.

"Fotonların konumları farklı yerlerde aynı anda bulunmaktan çok, bir ihtimal eğrisi üzerindedir. Mümkün her konumu farklı bir olasılık temsil eder."

Söylediklerini anlıyor... gibiydim. Ayağa kalktım, dizlerim ağrıyordu. "Yani parçacığın nerede olduğunu paravana çarptığında anlıyoruz çünkü duvara çarpmak, bir ölçüm şekli, öyle mi?"

"Temel olarak, evet."

"Peki." Kavramları zor bela yakalayarak derin bir nefes aldım. "Bunların Temporal Distorsiyon Portalı ile ne ilgisi var?"

"TDP'nin işleyişinin temelinde kuantum mekaniği var."

Oturmam gerekiyordu. Kendimi koltuğa bıraktım, diğer yiyecek kutusunu açtım, çubukları çıkardım ve fazla pişmiş etle kaygan makarnaları ağzıma doldurdum.

"Schrödinger'in kedisine dönelim," dedi Rowan. "Kedi hava geçirmeyen bir kutuda. Yanında tek bir radyoaktif atom ile içinde zehirli gaz bulunan bir test tüpüne bağlanmış bir Geiger sayacı var. Atom bozunursa Geiger sayacının iğnesi yükselir ve camı kırar, kutuya gaz dolar ve kediyi öldürür."

Kalanını hatırlamıştım. "Atom bozunmazsa Geiger sayacı kımıldamaz ve kedi ölmez. Doğru mu?"

"Tastamam," dedi Rowan. "Atom vakumda olduğu için başka parçacıklara dokunmuyor ki o da süperpozisyonda demek."

"O ne demek?" dedim yağlı lokmalar arasında.

"Süperpozisyon, ölçülene kadar eşzamanlı olarak birden çok durumda olan bir kuantum sistemi demektir. Bu olayda atom hem bozunma durumundadır hem değildir. O da—"

"Atom olasılıksal açıdan iki ayrı şey olduğu sürece kedinin *hem* canlı *hem* ölü olduğu anlamına geliyor," diyerek tamamladım. Uzun boylu, zayıf lise fizik öğretmenim canlandı gözlerimin önünde. Ichabod derdik ona. O zamanlar dünyadaki en komik şeydi bana göre, hatırlıyordum. "Kutuyu açana kadar ölü mü, diri mi, bilemezsin... Gerçi kediyi görmenin nasıl atomu bozundurduğunu veya bozundurmadığını hiç anlayamadım."

"Bilinç," dedi Rowan, tüm soruların cevabıymış gibi. "Kesinlikle kanıtladığım bir şey var." Gayet dramatik bir duraklama... "Dalga fonksiyonunu *bizzat bilinç* çökertiyor."

Dediğini kavramaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. "Ne demek *dalga fonksiyonunu çökertiyor?*"

Rowan tahtaya döndü ve bir nokta koydu. Ardından noktanın etrafına bulanık bir çember çiziktirdi.

"Her parçacığın özellikleri, hızı, ivmesi, konumu, dalga fonksiyonunca belirlenen eşsiz bir mümkün değerler altkümesidir. Dolayısıyla parçacık şurada"—bulut içinde bir nokta daha çizdi—"ya da burada"—bir nokta daha—"-veya orada olabilir."

"Ha..." Anlar gibiydim gene.

"Dalga fonksiyonunu bir imkânlar, bir olabilirlikler bulutu olarak düşünebilirsin. Ama parçacığı ölçtüğünde imkânları tek bir konuma daraltırsın ve *dalga fonksiyonu çöker.*" Kafamda kısık bir ampul yandı. "Parçacığın konumu tek ve kesin bir konumla sınırlanır. Özünde dalga kaybolur ve geriye sadece parçacık kalır."

Biraz düşündüm. "Kutuyu açıp kediyi gördüğünde dalga fonksiyonunun çökmesini anladım. Makul. Ama *neden* çöktüğünü hâlâ anlamadım."

Rowan cevaplamadan önce bir anlığına durakladı. "Von Neumann-Wigner Yorumu'nu duymamışsındır herhalde."

"Doğru tahmin."

Rowan okuma yazma bilmediğimi itiraf etmişim gibi iç çekti. "1930'larda John von Neumann adlı bir fizikçi kuantum fiziğinin mekaniği üzerine birtakım temel matematiksel çalışmalar yaptı. Altmışlardaysa Eugene Wigner adlı bir başka fizikçi, von Neumann'ın teorileri üzerine çalışarak

dalga fonksiyonu çöküşünün *öznel farkındalık anında* gerçekleştiğini öne sürdü. Başka bir deyişle bilinç yüzünden."

"Bilincin dalgayı çökertmesini kendin keşfettiğini söyledin demin."

Rowan kaşlarını çattı. "*Varsayımı* ortaya von Neumann ile Wigner attı ama kanıtlayan *benim*." Beyaz tahtanın önünde bariz bir heyecanla ileri geri yürümeye başladı. "Düşün: Bir foton bir duvara çarptığında duvar tarafından 'gözlemleniyor' ve bu gözlemlenme sensörlerle iletiliyor; sensörler, elektrik sinyallerini bilgisayara aktaran kablolara bağlı. Bilgisayar bu sinyalleri monitörde bir görüntüye dönüştürüyor. Optik sinirlerin görüntüyü algılıyor ve bilincin, fotonun duvara çarptığı yeri fark ediyor."

"Peki..." İşlem sırasını düşünerek tavana baktım. Köşelerden birinde ağ vardı ama örümcek ortalarda görünmüyordu. "Yani?"

"Yani," dedi Rowan, "von Neumann Zinciri adıyla bilinen bu olaylar dizisindeki her şey, *kuantum*. Şimdi söyle bakalım: Dalga, gördüğümüzde çökmüyorsa tam ne zaman çöküyor?"

Gözlerimi yumup şakaklarımı sıvazladım. Neye varacağını anlamıştım... Zincirdeki her öğe kuantumsa her bağlantının bir süperpozisyonu olur, yani herhangi bir spesifik konumu *olmaz*, sadece muhtemel bir konumu olurdu... Biri görene kadar.

"Von Neumann ile Wigner, çökmenin bilinçli farkındalık anında oluştuğuna inanıyorlardı," dedi Rowan. "Von Neumann-Wigner Yorumu deniyor buna."

"Ama bilinç gerçekliği nasıl belirleyebilir?" dedim.

"*Nasılını* bilmiyorum," diyerek omuz silkti Rowan. "Sadece *belirlediğini* biliyorum."

Başka bir soru geldi aklıma. "Ama gerçekliği *kimin* bilinci belirliyor? Seninki mi, benimki mi?"

Başıyla onayladı Rowan. "İyi soru. Diyelim ki fotonun duvara çarptığı yeri gösteren bilgisayarın başında oturuyorum. Ne gördüğümü sana söylüyorum. Dalga ne zaman çöktü peki?"

"Sen görüntüyü gördüğünde," dedim. Cevap açıktı.

"Evet ama *senin* bakış açından benim beynim, *sen* benim gözlemimi sana anlattığımı duyana kadar kuantum durumunda."

"Tanrım." Arkama yaslanıp tavana baktım. Örümcek ağır ağır gidiyordu ağına.

"Wigner buna Ölçüm Problemi diyordu," dedi Rowan.

"Problem, orası kesin." İç çektim.

"Dalga fonksiyonu, farklı gözlemciler için farklı zamanlarda çöküyor."

Pes etmek geldi içimden. "Yani sen, benden farklı bir gerçeklikte mi yaşıyorsun?"

"Hepimiz farklı gerçekliklerde yaşıyoruz aslında," dedi sırıtarak. "Daima."

Bir sonraki söyleyeceğinden hiç hoşlanmayacağımı hissettim.

"Hugh Everett adlı bir başka fizikçiyse dalga fonksiyonunun hiç çökmediğine inanıyordu. Çoklu Dünyalar Teorisi'ni öne sürdü: Her parçacık, mümkün her konumdadır

ve yaşadığımız gerçeklik, sadece sonsuz olabilirlikler arasında gözlemlediğimiz bir gerçekliktir."

Yiyeceğimi bitirirken söylediklerini aklımdan tekrarladım. "Ama dalga fonksiyonu hiç çökmüyorsa ve gerçeklik, gözlemlediğim tek bir olabilirlikse *gözlemlemediğim* diğer bütün o sonsuz olabilirliklere ne oluyor?"

"Her yeni yol ayrımında evren çatallanıyor, ayrılıyor. O anlara Ayırıcı diyorum ben. Dolayısıyla tüm olabilirlikler eşzamanlı olarak gerçekleşiyor. Senin bir versiyonun fotonun duvara çarpışını A noktasından gözlemlerken, bir diğer sen, ayrılan sen, fotonu B noktasından gözlemliyor."

"İki ben," diye mırıldandım.

"Hayır," dedi Rowan. "*Sonsuz* sen."

Aklım, mantığı kavramak adına gerildi. Ya aklımı kaçırıyordum ya da her şey anlamlanmaya başlamıştı. Ya da ikisi birden. İç çektim.

"Diyorsun ki gerçeklik sürekli dallanıp budaklanıyor. Sonsuza dek."

Tanıştığımızdan beri ilk defa Rowan'ın yüzünde hakiki bir gülümseme belirdi. Gözlerine erişmekle kalmadı, gözlerini parıldayan mücevherlere dönüştürdü. O anda öyle güzeldi ki...

"O yüzden geleceğe eriştiğimizde tek bir mesaj almıyoruz," dedim parçalar yerlerine otururken. "Çünkü bir arada var olan tüm dallara erişiyoruz."

"Büyük oranda doğru." Beni işaret etti. "TDP *bütün* farklı dallara erişmiyor çünkü sonsuzlar. TDP dalların minnacık bir *alt kümesine* erişiyor. Sadece en muhtemel olanlarına."

Rowan döndü ve çarçabuk bir çizim yaptı.

"Geleceği bir çan eğrisi olarak düşünürsen eriştiğimiz dallar şuradalar."

Çan eğrisinin tepesine bir daire çizdi.

"Gelecekte ne kadar ileri gidersek o kadar fazla mesaj alıyoruz çünkü gelecekte daha ileri gitmek, daha fazla enerji gerektiriyor."

Başımla evetledim. Daha fazla enerji, daha fazla muhtemel gelecek, daha fazla mesaj. Doğrusal ilişkileri severdim.

"Buna bakmanın bir diğer yolu, geçmişin basit kurallara ve denklemlere dayanan klasik fizik olduğunu düşünmek. Tamamıyla deterministiktir klasik fizik. Belirlenimci. Topu bırakırsan sekeceğini bilirsin. Oysa kuantum mekaniğinde hızını ve hızlanmasını bırak, topun konumunu bile bilmezsin." Öne eğildi. "Geçmiş, klasik fiziktir. Her şey gözlemlenmiş, dalga fonksiyonu çökmüştür. Olmuştur. Sabittir. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Gelecekse kuantumdur," diye devam etti. "Hiçbir şey henüz gözlemlenmediğinden, her şey olası sonuçların süperpozisyonundan ibarettir."

"İyi de geçmiş klasik, gelecek kuantumsa şimdi ne peki?"

"Sınır. Zamanda ilerledikçe dünyayı gözlemlersin ve dalga fonksiyonu çöker. Geçen her nano-saniyeyle olasılıklar gerçekliklere dönüşür."

Yavaşça verdim nefesimi. Gereğinden hızlı gidersem Rowan'ın anlattıklarına dair titrek kavrayışı bile kaybedeceğimden korkuyordum. İnceliklerini asla anlayamayacaktım ama kavramsal kısmını anlamam şarttı. Anca o zaman geçmişe neden gidemeyeceğimi söylediğinde kurduğu mantıktaki hatayı bulabilirdim. Derken birden anladım. İçim titredi.

"11 Eylül'de saldırı gerçekleşmeden önce sabah saat 6'ya gitsen uçakların gökdelenlere çarpmasını engelleyemezsin çünkü geçmiş çoktan olmuştur. Sabittir."

"Söylemiştim," dedi Rowan. "Geçit Problemi yüzünden TDP'yi ilk çalıştırdığım andan öncesine gidemezsin. En erken geçit 13 Temmuz 2023, saat 21.07'de. Ondan önce geçit yok."

Unutmamıştım ama bir daha duymak, karnıma yumruk yemek gibiydi. "Gene de... Diyelim ki gidebilsem?"

Rowan cevaplamadan önce dudağını dişledi. "Varacağın an, hatırladığın geçmişle tamı tamına aynı olacaktır. Ama orada bulunman, doğası gereği geleceğin yolunu değiştirecektir. Geçmişte olandan ayrılacaktır."

"Çünkü farklı bir yerde farklı şeyleri gözlemliyor olacağım... Dalga fonksiyonunu farklı zamanlarda çökertecek, olasılıkları farklı gerçekliklere dönüştüreceğim. Yapacaklarım, o gerçekliklerin Ayırıcıları olacak."

Rowan neredeyse etkilenmiş gibi baktı. "Doğru."

"Ne kadar geri gidersem, geleceği işlerin değişeceği şekilde etkileme ihtimalim o kadar artacak."

"Kavramsal olarak, evet."

Kendi kendime başını salladım. "Peki. Teoriyi anlıyorum. Ama esasen farklı geleceklere nasıl erişiyorsun?"

Rowan kalemi bıraktı, duvardaki saate baktı. "Sicim teorisini anlaman gerekiyor. Ama bugün daha fazla vaktim yok. Sonra konuşuruz." Başka bir şey demeden masasına döndü, kulaklığını taktı; kapıdan çıkıp gitse aynı şeydi. Kolundan tutup tahtaya sürükleyerek kalanını anlatmaya zorlama dürtümü bastırmam gerekti.

Şimdilik kendimi, bir şekilde geçmişe gidebilirsem onu kurtarabileceğim fikriyle avutacaktım. Hepimizi kurtarabilirdim.

♠

Spotify'dan Trent Reznor'ın *Watchmen* için yaptığı müzikleri açıp düşüncelere dalarak eve yürümeye koyuldum. Bir şey vardı beni rahatsız eden.

Belki şu Andy-Rowan cinayet meselesidir.

Başka bir şey.

Onca defa batmana rağmen sen bile birilerini öldürmeye yaklaşmadın.

Lacivert göğe bakıp şanlı başarısızlıklarımı saydım. Öz kaynak bölüşümünde kazıklan, kovul, altını oysunlar. Bunca şey vardı ama kimseyi öldürmeye kalkmamıştım. Psikopat değildim çünkü.

Aynen. Öyleyse ya Andy ile Rowan psikozlular ya da... ne?

"Önüne baksana!"

Model tipli, Starbucks'tan pipet ağzında çıkan bir kadına tosluyordum az daha. Sola çark ettim, yüksekliği bir metreyi bulan beyaz çöp torbalarından bir duvara devrilmekten son anda kurtuldum.

Yığının altından beş-altı hamamböceği kaçıştı. Times Meydanı geldi aklıma. Böceklerin birbirini parçalamalarını düşününce sıcağa rağmen ürperdim.

Portaldan çıktıktan sonra.

Yutkundum. Teoriye bak: Portaldan geç ve kudurmuş bir psikopata dön. Zaman turizmini baltalardı, değil mi? Öyle bir şey söz konusuysa ben nasıl...

Gidemezsin.

"Siri, Rowan'ı ara." Hayrettir, ilk çalışta açtı. Teorimi aktardım. İlgisini çekti ve gerekli malzeme listesini saymaya başladı. İçim titreyerek siyah bir SUV ile bir sıra parlak mavi belediye bisikletinin arasından geçip bir hayvan dükkânına daldım.

22: GEÇMİŞ

"Çok şükür, geldin."

Hannah perişan görünüyordu ama sesinde öfke yoktu. Rahatladım, sırt çantamı yere indirip karıma sarıldım. Yaslandı bana; bitkinliği barizdi. Mutfağa kaydı gözüm: Her yan bulaşık içindeydi. Yabanmersini taneleri yerden, turuncu lapa öbekleri masadan bakıyordu.

"Nerede o canavar?" dedim.

Hannah açık duran banyo kapısını işaret etti. Şapırtı ve kıkırtılar geliyordu. Hannah'ya sımsıkı sarıldım. "Uzan sen. Banyoyu ben bitiririm. Sonra *sen* girip güzelce banyo yaparsın."

"Harika." Ayakuçlarında yükselip dudağıma bir öpücük kondurdu. "Koltuğa varamadan devrilmişsem üzerime bir battaniye atıver."

Hoş fikirdi. Azıcık şekerleme için çok şey feda edebilirdim.

Hannah her yanına yiyecek dağılmış masaya baktı ve elini sallayarak, "Tavukla pilav var dolapta," dedi.

Köpük kaplı bir Lego korsan gemisi fırladı banyodan. "Çağrılıyorum galiba."

Çoktan koltuğa yönelmiş Hannah esneyerek, "Bak keyfine," dedi.

Yeşil seramikli minik banyomuza girdim. Su birkaç santim derinliğindeydi ama Seth koltukaltlarına kadar köpük içindeydi.

"Ne haber, ufaklık?"

Seth başını kaldırdı, nane şekerlerini hatırlatan beş dişle vurgulanan kocaman bir gülümseme sundu.

"Ba-ba!"

Kollarını sallayınca uçuşan köpüklere gülmeye başladı.

"Köpükler güzelmiş."

"Kö-pük! Kö-pük!"

Döndü, bol köpük vadeden şampuanı kaptığı gibi baş aşağı çevirdi; sarı sıvı kapaksız şişeden ılık şurup gibi aktı. Çabucak kaptım elinden ama şişe boşalmıştı bile.

"Köpük!" Seth yine kollarını çırptı, sabunlu damlalar yüzüme sıçradı.

"Köpük, evet," dedim gözlerimi silerek.

Tişörtümü çıkarıp ıslak banyo halısına diz çöktüm. Telefonum titreşti. Bakmamaya zorladım kendimi. Yatırımcı portföyünü yeniden ele alma işi bir saat daha bekleyebilirdi. Tas niyetine kullandığımız yoğurt kabını alıp çeşmeden ılık suyla doldurdum ve elimle gözlerini koruyarak yavaşça Seth'in başından aşağı döktüm. Yüzüne su damlarken hızla gözlerini kırpıştırdı ve gülümsedi.

"İne! İne!"

"*Yine?* Tamam ama kalk bu sefer, tüm köpükleri temizleyelim."

Kaygan kolundan tutup yardım ederken Seth iki parmağımı yakalayarak kalktı. Kalkınca parmaklarımı kurtardım ve sonunda parıldayan albino bir fok yavrusuna benzeyene kadar köpükleri temizledim.

Seth yoğurt kabını elimden aldı. "Ben! Ben!"

Kabı musluğun altına tuttu, kap elinden kaydı. Uzanıp almaya kalkınca bana kızdı. "Ben! Ben!"

"İyi, sen yap madem."

Kabı aldı ve bu sefer suyla doldururken altından tuttu. Ardından suyu göğsüne boca etti.

"Bitti de gitti," dedim melodisiyle.

"Biddidegiddi," dedi Seth.

Tekrar köpüklere döndüğü anda atılıp kucakladım oğlumu. Havluyu alıp tazecik, sabunlu kokusunu içime çekerek kurulamaya koyuldum. Telefonumdan mesaj sesi yükseldi.

"Dü-üm! Dü-üm!"

"Dürüm mü?" dedim gülerek.

Seth çırılçıplak zıplayarak evetledi.

"Sen kaşındın." Havluyu yere serdim (zemin, banyo halısından daha kuruydu).

"Asker! Haz-rol!" diye bağırdım.

Seth kollarını vücuduna sararak dürüm-öncesi konumunu aldı. Dikkatle havlunun kenarına yatırdım ve yetmiş yedi santimlik, ucundan şeker mi şeker bir çocuk başı çıkan bir dürüm haline getirene dek sardım.

"Asker, kalk!" dedim.

Seth doğrulmaya çalıştı ama anca kımıldayabiliyordu. Kıkırdamaya başladı.

"Asker!" dedim sahte kızgın sesimle. "Sallanma! Kalk!"

Yerde ileri geri sallanmaktan fazlasını yapamıyor, kahkahadan kırılıyordu. On sekiz aylık espri anlayışının zirvesinde insan dürüm bulunduğu kimin aklına gelirdi? Benim. Güldüm. Buydu işte. Ebeveynlik buydu. Seth durmadan

gülüyordu. En son ne zaman böyle tasasız gülmüştüm? Hiç gülmüş müydüm böyle? Küvetten boşalan suyun sesi gelirken oğlumu yuvarladım, banyodan çıkıp kapıyı kapadım.

"Seth! Seth neredesin?"

Çılgınca kıkırdıyordu. Kapıyı açtım ve yere baktım. "Hah! Buradaymışsın!" Kaldırıp kolumun altına sıkıştırdım oğlumu.

"Caleb! Acıktım ben!" Hannah koltukta doğrulmuş, notladığı sınav kâğıtlarını yana bırakmıştı. "Yiyecek bir şey var mıydı evde?"

"*Dürüm* var." Oyundaki repliğim. "Ama ben yiyecektim."

"Bir ısırık alamaz mıyım? Lütfen ama lütfen!"

"İyi, peki." Yanına gidip Seth'i uzattım. Hannah ağzını kocaman açarken Seth yine kahkahalara boğuldu. Karım uzandı, oğlumuzun kulağını azıcık ısırdı.

"Çok lezzetliymiş."

Seth'i alnından öptü. "İyi geceler, aşkım."

"İiyceler," dedi Seth.

"Babaya da öpücük." Uzandım, Hannah dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Görüşmen var mı bu gece?"

"Yok," dedim. Refleks yalan. Gece yarısı Zoom görüşmeme kızardı. Zaten o saate kadar uyumuş olacaktı.

"İyi, yorgun görünüyorsun zaten." Yanağımı okşadı.

"İyiyim, iyiyim."

"Hikâyeyi uzatma," diye fısıldadı Hannah. "Yatma saati geçti bile."

Seth'i yatak odamıza uçak tarzı götürdüm, yatağa yumuşak iniş yaptım, pijamalarını aldım. Pek sevdiği siyah

beyaz çizgili pijamasını giydirip yanına uzandım. Hikâye saati. Seth o aralar en sevdiği kitabı seçti: *İyi Geceler, Ay.*

Seth iyi geceler dediğimiz her nesneyi sayfada gösteriyordu. Üçüncü tur okumada telefonum titreşti. Ters çevirdim. Birkaç saniye sonra yine titreşmeye başladı. Açmak istiyordum ama kimin aradığına bakmadan telefonu tümden kapadım.

Steve'in arama sebebini Acil (Büyük A'yla) saydığından emindim ama Asya'dan dönmüştü ve akşam dokuzdan sonra hakiki bir acil durum olmazdı. Web sitesi çöktüyse teknik elemanlar çoktan işe girişmiş olmalıydı. CTO'yu aramak, dikkatini dağıtmaktan başka işe yaramazdı.

"Pekâlâ, ahbap," dedim dördüncü okumanın sonunda. "Yatma saati."

"Yaaa!" diye itiraz etti Seth, kuyuya düşüyormuş gibi uzatarak.

"Yaaa!" dedim, farklı tonlamayla. Kalktım, Seth'i omuzlarıma oturttum ve karanlık odasına, başını kapıya vurmaması için eğilerek girdim. O türde hata anca bir kere yapılırdı. Tamam, iki kere ama ikincisindeki yara iz bırakmamıştı.

"Ay!" Pofuduk hayvanlardan birine takılmış gibi yaparak sendeledim, Seth'i başımın üzerinden kaldırıp çevirerek hızla yatağa doğru indirdim, otuz santim kadar mesafeden bıraktım. Seth düştüğü yerden kahkahayı bastı.

"İne! İne!" Kol ve bacaklarını sallıyordu.

"Her müşteri bir tur binebilir." Başucu lambasını açtım.

"Yatta!" dedi Seth, sert bakışlarla. Bir anlığına Hannah'yı, zümrüt yeşili gözlerini gördüm ve o bir an için dünya kusursuzdu. Steve aklımda silik bir gölgeydi. "Yatta. Lüffen."

Aşırı şirindi, dayanamadım. "İyi, peki. İki dakika yatacağım."

"Hiç dakka!" buyurdu Seth.

Gülerek yanına uzandım. "Peki. Hiç dakika."

"Saol, ba-ba," diye fısıldadı oğlum.

"Rica ederim, oğ-lum," diye fısıldadım ve gözlerimi kapadım. Görüşmeden önce yapacak tonla işim vardı ama hepsi bekleyebilirdi. Seth uykuya dalana dek gözlerimi dinlendirecektim. Beş dakika sonra arayacaktım Steve'i.

♠

"Ba-ba," diye fısıldadı Seth.

Öyle yorgundum ki parmağımı bile kımıldatamıyordum. Minik parmaklar başparmağımı kavrayıp çekiştirdi. Açtım gözlerimi. Aşırı parlaklık... Hannah ne demeye ışıkları aç—

Yüreğim ağzımda doğrulup oturdum. Seth yatağın yanında, ayaktaydı. Pencereden günışığı giriyordu.

"Günaydın, uykucu." Hannah elinde dumanı tüten iki kupayla girdi odaya. "Kahve yaptım."

Tanrım. Tanrım. TanrımTanrım...

"Sa... Saat kaç?"

Altı, de. Lütfen altı, de.

"Sekize geliyor. İyi dalmışsın. İkiniz öyle tatlıydınız ki—"

"*Neden kaldırmadın beni!*" Bağırdım.

"Görüşmem yok demiştin!"

Kulaklarımda kanın uğultusuyla fırladım yataktan. Telefonumu çıkardım. Siktir. Şarjı bitmişti. Hayır, kapatmıştım. Apple logosu görünene kadar bastım açma düğmesine.

"Yalan söyledin," dedi Hannah. "Bana ya—"

"Dur," dedim elimi uzatarak. "Düşünmem lazım."

"Steve'e yedi yirmi dört çalışamayacağını söylemelisin!" dedi Hannah.

Telefonumdan art arda mesaj uyarıları gelmeye başladı. Slack. WhatsApp. SMS. Gchat...

Steve 00.03
Hazırız
Alooo

Max 00.04
Bekleyelim, hep geç geliyor

Steve 00.05
Neredesin ya
Hayatta mısın yoksa Hannah nihayet öldürdü mü seni?

Angela 00.27
@caleb yatırımcı toplantısı sabah 8e alındı
Portföyü sensiz gözden geçiriyoruz. Her şey yolundadır umarım.

"Siktir! Siktir!"

Seth gözlerini ovuşturarak ağlamaya başladı. Hannah atılınca çarpıştık. Bileğine sıcak kahve sıçradı, çığlığı bastı. Kupalar yere düşerek paramparça oldular. Seth daha şiddetli ağlamaya başladı.

"Özür dilerim," diyerek karıma uzandım. "Ben—"

"Çekil yolumdan!" Hannah beni itti, Seth'i kucaklayıp bağrına bastı.

"Ama—"

"Tek işi olan sen değilsin! Bu sömestr üç sınıfım var. Artı, komite başkanıyım ki alım işlerini hiç saymıyorum.

Ama her nasılsa bu aile için zaman ayırabiliyorum. Tek bir gece! Tek bir gece istedim! Gece ikilere kadar çalışmayıp karına ve çocuğuna odaklanacağın tek bir gece!" Bağırıyordu. "Çok şey mi istedim?"

"Hayır ama—"

"İlla bir *ama* olacak! *Her* gece. *Her* hafta sonu. Bıktım artık."

Siktir. "Şu anda bu konuyu konuşamam."

"Tabii. Koş, git Steve'e. Alt tarafı *aileniz* biz."

"Ben—"

"Git!"

Hannah dönüp hışımla koridora çıktı. Yatak odamızın kapısının çarpılarak kapanışını duydum. Telefona baktım, ellerim titriyordu.

07.59

Üzerimde hâlâ dünkü kotum ve çoraplarım vardı. Banyoya gittim, sırılsıklam tortop edilmiş tişörtümü buldum. Hay... Yatak odamıza koştum. Kapısı kilitliydi.

"Hannah, kapıyı aç. Temiz gömlek almam—"

"Git başımdan!"

"Gömlek almam lazım!"

"Siktir!"

"Aşkım, çok özür dilerim ama—"

"Bir daha 'gömlek' veya 'yatırımcı' ya da 'Steve' dersen ne kadar gömleğin varsa pencereden atarım! Defol!"

Banyoya koştum, lavabonun altından kirli sepetini çıkardım. En tepede buruşuk bir siyah tişört vardı. Giydim,

sırt çantamı aldım, koşu ayakkabılarımı giydim ve daireden fırladım.

♠

08.01

Merdivenden koşarak inip dışarı çıkarken kulaklığımı taktım.

"Siri, Steve'i ara!" diye bağırdım çöp kamyonunun gürültüsünü bastırmak için.

Doğrudan sesli mesaja düştü. Hay... Siktir! Yatırımcılar gelmişlerdi herhalde. Atlantik-Pasifik istasyonuna koştum. Sekiz buçuk gibi ofise varırdım. Tanışmalar, kibar sözler, vesaire birkaç dakika... Caleb Finans Gösterisi genelde otuzuncu dakikada başlardı. Ucu ucuna yetişebilirdim.

Satış konuşmasının ilk yarısı palavraydı zaten. Olayım belliydi: birim ekonomisi, MYBD,[27] MEM[28] ve projeksiyonlar. Müşteri Edinme Maliyetimiz, yaratıcı ve optimizasyon ekiplerimiz sayesinde en düşük seviyesindeydi.

Uygulama içi satın alma ekleyip fiyat arttırarak MYBD/MEM oranımızı 1,7'ye çıkardığımızdan beri Yaşam Boyu Değerimiz düzenli artış görmüştü ayrıca. Yüzde seksenlik brüt kârımızla MEM'e net katkımız 1,36'ydı; pazarlamaya harcanan her dolara karşılık bir dolar otuz altı sent kazanıyorduk.

Dalağımdaki ağrıyı boş verip koşmaya başladım. Steve'in bana ihtiyacı vardı.

---

27 Müşteri Yaşam Boyu Değeri: Ürününüzü ya da hizmetinizi kullandığı süre boyunca bir müşteriden gelecek tahmini gelir. (*ç.n.*)

28 Müşteri Edinme Maliyeti: Bir müşteriyi bir ürün veya hizmeti satın almak için kazanmanın maliyeti. (*ç.n.*)

İlk aşamalarındaki çoğu şirket satılan her birimden zarar eder, kârlılık projeksiyonlarını yıllar ötesine uzatır, işin peyderpey düzelmesi için dua ederdi. Çoğu iş peyderpey yoluna girmezdi ama. Bizimki girmişti işte. Stres dolu iki yıl boyunca gelirimizin iki katını kaybetmiştik. Ama büyümemiz şarttı; haliyle parayı Facebook ve Google reklâmlarına dökmüştük. Banka hesabımız küçülürken saçım ağarmıştı.

Kırmızıya aldırmadan yola fırladım, az daha bisikletli bir oğlana çarpıyordum. Küfrederek uzaklaştı. Yavaşlamadım.

Şimdiyse nihayet Luciditee'nin işi yoluna giriyordu. Katkımız tüm sabit masraflara yetmiyordu ama gelirimizi yüzde yetmiş artırırsak düze çıkardık. TV reklâmlarına yüklenmek için 30 milyon dolara ihtiyacımız vardı sadece. Bu sabahki toplantı bu yüzden çok önemliydi.

Metro merdivenlerini nefes nefese indim, turnikeden hızla geçerken ekrana baktım. Trene bir dakika vardı.

Steve tam şu anda Infinity Capital'e sunum yapıyordu. Adına rağmen şirketin kaynakları sonsuz değildi ama 100 milyarlık YAV'ı[29] vardı. Bu büyüklükteki yönetim altındaki varlığın dağıtılması lazımdı. Luciditee'ye gereken 30 milyon dolarlık yatırım onlar için önemsizdi ama hedeflerimizi tutturursak çok daha fazla yatırım gelecekti. Öyle yaklaşmıştık ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Metro treni metalik cayırtılarla durdu. Kapıya yakın stratejik pozisyon aldığımdan, tıklım tıkış vagona çabucak giriverdim. Geçmek bilmeyen saniyelerin ardından kapılar kapandı.

Haydi! Yürü be!

---

29 Yönetim Altındaki Varlıklar: Menkul kıymetlerin toplam piyasa değeri. (*ç.n.*)

Nihayet tren kalktı. Bezginlikle iç çekerek gözlerimi kapadım. Aklım Hannah, Seth, Steve, sunum, Infinity arasında dolaşan düşüncelerle karman çorman, telaş ve bela okumalı bir kısırdöngüye girmişti.

Yirmi iki dakika sonra aktarma yaptım. Durağıma ulaştığımda metrodan fırladım, basamakları koşarak çıktım, kaldırımda koşarak binaya girdim. Asansör işkence edercesine beş ayrı katta durduktan sonra hedefime varabildim. Alnımdaki teri sildim, saçımı parmaklarımla taradım, sakinleşmek için bir nefes daha aldım ve ofise girdim. Toplantı odasının cam duvarının ardında Steve'i gördüm. Ben yaklaşırken dimdik bakarak çaktırmadan başını salladı.

Kaşlarımı kaldırarak ses çıkarmadan *özür dilerim*, dedim.

Steve gözlerini kırpıştırarak karşısındaki iki yatırımcıya döndü: Linkedln'den tanıdığım, irikıyım ve yaşlı Doug Berlant ve hiç görmediğim, gençten, ince yapılı bir Hintli. Meşhur Infinity amblemli, koyu kırmızı ceketleri vardı. Doug'ın rahatlamış görünen gülümsemesine bakılırsa toplantı iyi gidiyordu.

Bensiz.

Ortak kullanılan uzun ahşap masalardan birine geçip dizüstü bilgisayarımı açtım. Çişim vardı ama Steve'in blöf çekemeyeceği bir soru ihtimaline karşılık tuttum. Ekranıma baktım. Elli yedi okunmamış e-posta vardı. En tepedeki Hannah'dandı. Konu kısmında **SEN** yazıyordu.

Toplantı odasından boğuk kahkahalar geldi. Başımı kaldırıp baktığımda Steve'in hararetli el kol hareketleri yaptığını gördüm. Bir toplantı odasında olmayı hayatımda hiç bu kadar istememiştim.

Gelen kutuma odaklanmaya çalıştım. Hannah'nın e-postası... Okumak, kendimi daha da berbat hissetmeme yol

açacaktı. Hiç düşünmeden diğerlerini cevaplamaya girişti. Yirmi dakika sonra toplantı odasından gelen sesler yoğunlaştı. Yine başımı kaldırdım. Steve odadan çıkmış, iki yatırımcı için kapıyı tutuyordu.

"Gayet iyiydi," dedi Doug. "CFO'n modeli göndersin, sonrasına Raj bakacak."

Steve başıyla beni işaret etti, kalktım, heyecandan içim burularak ilerledim.

"Caleb Bachman," diyerek elimi uzattım. "Toplantıyı kaçırdığım için özür dilerim. Beklenmedik ebeveyn işleri çıktı. Bilirsiniz."

"Şahsen bilmiyorum," dedi Raj, elimi, diş macunu tüpünde son kalanları çıkarmak istercesine sıkarak. "Çocuğum yok." Ardından rezil bir sırıtışla ekledi: "Bildiğim kadarıyla."

Doug'a döndüm. Saçma uzunluktaydı boyu; en az iki metre vardı. Gülümseyip elimi nemli etten bir kütleyle sardı.

"Dört, sekiz ve on. Üç tane var bende ama ebeveynlik işini karıma devrettim," dedi gülerek. "Ama aferin sana."

Sabahım geçti aklımdan, yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

Doug'ın bıraktığı elimi pantolonuma sildim. Steve'e baktı. "Sende var mı çocuk?"

Steve kederle gülümseyerek başını salladı. "Vakit ayırabildiğim tek çocuk, Luciditee."

Doug güldü, Steve'e sarılıp omzuna bir şaplak attı. "Doğru cevap, evlat." Geri çekildi. "Ayrıca cidden güzel ilerleme. Güzel portföy."

Benim hazırladığımı söyle. Lütfen, bir parmak bal çal bari ağzıma.

"Büyük övgü," dedi Steve, iltifattan utanmış pozlarda. "Öğle yemeğine kadar bir düzinesini görmüşsündür."

"Üçle çarp, aşağı yukarı o kadar," diye böbürlendi Doug. "Neyse. *Kesin* görüşeceğiz." Tekrar bana döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum, Chris."

Benim adım Caleb, battal dallama.

"Aynen," dedi Raj, omzuma bir şaplakla. "Ha, Chris, tişörtünde bir şey var."

Baktığımda omzumdaki soluk sarı lekeyi gördüm. Tabii ya. İki gece önce Seth peynirli makarna çanağını fırlatmıştı. Yatırımcılar asansöre binerken diş sıkıp gülümsemeye çalıştım. Adamlar gidince Steve başıyla toplantı salonunu işaret etti.

Peşinden, kendimi müdürün odasına çağrılmış bir çocuk gibi hissederek girdim odaya. Kapı ardımdan sessizce kapandığında eliyle siyah koltukları işaret etti. Oturdum, birleştirdiğimiz iki toplantı masasına baktım. Dökme beton zemin tam düzlenmediğinden iki masa aynı hizada durmuyor, görüntüye amatörlük katıyordu.

Steve karşıma, iki buçuk metre öteye oturdu.

Dümdüz bir tonla, "Ne oldu?" dedi.

"İçim geçmiş," dedim, biraz fazla savunmacı bir tonla. Sesini yükseltme. Sinirlenir. "Özür dilerim. Portföy üzerinde çalıştığımdan iki gündür uyumadım desem yeridir."

"Dün gece gayet uyumuşsun," dedi Steve gözleri parlayarak.

Dalga mı geçiyor bu? Anası—

Sakin. Maratonun otuz beşinci kilometresindesin. Az kaldı.

"Önceki iki gece," dedim elimden geldiğince sakin bir sesle.

"Neden açmadın telefonlarımı?" dedi Steve.

"Seth'in yatağında uyuyakaldım ve—"

"Neden?"

Sanki üstüne vazife.

"Hikâye saati."

"Ha." Steve anlamış gibi başını salladı ama aynı zamanda anlamadığını ıstırap verici ölçüde açık gösterdi. "Keşke benim de çocuğa ayıracak vaktim olsa." Piç. "Neyse..." Arkasına yaslanıp klişe gülümsedi. "Toplantıdan memnun kaldılar. Angela'yla oturup portföyü baştan düzenledik ama o hali saçma gelince seninkine döndük. Bayıldılar. Özellikle buzdağı diyagramına."

"Hoşlarına gitti yani." Gülümsedim.

Benim elimden çıktığını söyledin mi peki?

"*Bayıldılar*, diyorum. Aslında seni alırdım içeri ama... Havaya girmiştim."

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

"İyi gitmesine sevindim," diyerek gülümsedim. Ruhumsa çığlık atıyordu.

"Notların müthişti. Sorularını bile öngörmüşsün!" Vurgu adına masaya vurdu. "Yazdığın maddeleri harfi harfine okudum."

Ellerini masaya koyup kalkarak toplantımızın bittiğini belirtti. Kapıya yöneldi.

"Raj aradığında modeli gözden geçirmek için zaman ayarla. Kara'yla koordine ol."

"Neden?" dedim, asistanını programıma karıştırmasına şaşarak.

Yıllardır hiçbir model gözden geçirme çalışmasına katılmamış olmasına rağmen Steve, dünyanın en bariz şeyiymiş gibi, "Orada olmak istiyorum," dedi.

Dilim beynimden yarım saniye önce gidince, bir daha, "Evet ama *neden*?" diye sordum.

"Ustasından öğrenmek istiyorum." Sırıttı. "Ayrıca Raj, konuyu Yatırım Komitesi'ne çıkarana kadar tüm toplantılarda bulunmamı istedi."

"Yatırım Komitesi lafı şimdiden geçti mi yani?"

"Hı-hı." Steve kanaryayı az önce yutmuş kedi gibi sırıttı bu sefer. "*Pazartesi* karşılarındayım."

"*Bu* pazartesi mi?" Genelde Yatırım Komitesi'ne sunumdan önce en az bir aylık durum tespiti incelemesi yapılırdı. "Esas meseleyi sona bıraktın, bravo. Seyahat meselesini Hannah'yla konuşurum ama—"

Steve, gözü telefonunda, gayet gelişigüzel bir havada, "Senin gelmene gerek yok," dedi. "Raj yalnız gelmemi söyledi. Sadece benle konuşmak istiyorlar."

Şiddetli bir sancı geçti göğsümden. İki küsur yıl önce şirkete katıldığımdan beri yapılan her para toplama görüşmesinde yer almıştım.

"Ha... peki."

Steve başını telefonundan kaldırdı, gülüyordu. "Raj durum tespiti sorularını göndermiş bile. On sayfa. Çoğu standart şeyler, diyor. Senin için kolay olsa gerek."

On sayfa Infinity sorusunun *standart* yanı yoktu. Muhtemelen cevaplar elli sayfa tutardı... ki o da verileri çıkarmamdan *sonra*. Sabahtan akşama dayak yesem daha iyiydi.

"Ne kadar sürer cevaplaması?" dedi Steve beklenti içinde.

Ne bileyim? Daha okumadım ki.

Nefes al. Sadece nefes al.

Omuz silktim. "Soruları görmeden bir şey diyemem."

"Gör o zaman," buyurdu Steve. Telefonumu çıkarıp PDF dosyasını açtım. İlk sayfa kolaydı. İkinci sayfada işler çetrefilleşiyordu. Bir sürü pazarlama sorusu. Üçüncü sayfada normal kurumsal idare şeyleri... Dörtten altıya finansla ilgili hususlar. Yedinciden itibaren projeksiyonlar başlıyordu ve... Hay...

Başımı kaldırdım. "Beş yıllık projeksiyonlar istiyor bunlar."

Steve omuz silkti. "E?"

"Esi," dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak, "bütün yeni iş birimlerini sermemiz gerekecek."

"E?"

O kadar salaktı ki burnuna yumruğu indirmemek için kendimle epey mücadele etmem gerekiyordu.

"Esi... Onlardan hiçbirini henüz modellemedik. *Modellemedim.*"

Balatayı sıyırmak üzere olduğumu fark etmeyen Steve, "Çok mu sürer o?" dedi. Ya fark etmemişti ya da umurunda değildi.

"Sırf modelleme *en az* bir gün sürer. Belki iki."

"Raj'a cevapları ne zaman yollayacağımızı söyleyebilirim?" diye bastırdı Steve. "Öbür gün mü?"

"Steve, anladığını san—"

"*Her şeyi* anlıyorum, Caleb." Bir anda hoştan nahoşa geçmişti. "O yüzden CEO benim. Bire birleri ve ürün senkronizasyonlarını es geç, Hannah'ya iki gece geç saatlere dek çalışacağını söyle ve gaza bas. İnanıyorum sana." Omzumdan öteye baktı. "Şimdi altyapıyla ilgili bir soru-cevap toplantım var..."

Döndüm ve cam duvarın ardında bekleyen bir düzine mühendisi gördüm.

"O zaman müsaade senin," dedim iç çekerek.

"Sağ ol, *Chris*," dedi Steve, sırıtıp sırtıma bir şaplak atarak. "Borçlandım sana."

23: ŞİMDİ

Rowan ile Andy ofise benden önce gelmişlerdi. Eylül'ün 7'siydi ama hava hâlâ yaz gibiydi. Andy ile Rowan'ın bulunduğu yerler hariç: Aralarındaki hava buz gibiydi.

"Rowan bir teorinden bahsetti," dedi Andy. "Hamamböcekleriyle ilgili."

"Öyle söyleyince saçma geliyor." Beyaz torbayı kaldırdım. "Rowan sınamamızı önerdi, ben de bunu getirdim." Torbadan, yanlarında yuvarlak delikler bulunan küçük, mavili yeşilli bir kutu çıkardım.

"Sandığım şey mi o?" dedi Andy.

"İşaret parmağın kadar bir beyaz fare sanıyorsan, evet."

"Ne yapacaksın?"

Rowan girdi araya: "Portaldan geçişin psikolojisini etkileyip etkilemediğini sınayacağız."

Bir de planımın işe yarayıp yaramayacağını.

♠

Portalı hazırlamak Rowan'ın yarım saatini aldı. Bu seferkinin kenarları onar santim civarındaydı. Film göndermemi anlamayan Rowan'ın inatla M-Prime dediği Bayan Brisby[30] için gayet büyüktü.

30 1982 yapımı animasyon filmi *The Secret of NIMH*'in başkarakteri olan tarla faresi. (*ç.n.*)

"Enerji tasarrufu adına sadece beş dakika geleceğe gidiyorum. Teorik açıdan saldırganlık seviyeleri zamanla orantılı olabilir ama portal iki düzey arasında sadece köprü kurduğuna göre sadece iki durum ortaya çıkabilir."

"Yani ya katil çıkacaksın ya da normal," dedim.

"Doğru."

"Andy, yangın söndürücüyü getir."

"Gerekmemesi lazım," dedi Rowan, elini diken saçlarında gezdirerek. "Daha az zaman, daha az enerji, daha az yangın."

"Güzel."

Andy, Rowan'ın değerlendirmesini kulak arkası ederek ıvır zıvır yığınından yangın söndürücüyü aldı.

Rowan'ın ters bakışına, "Neme lazım," diyerek karşılık verdi.

Rowan boş bir resim çerçevesini andıran yeni TDP'yi, susuz ve azıcık kum kokan akvaryumun üzerine yatay yerleştirdi. (Mobius'un maskotu Japon balığı geçici olarak bir çanağa taşınmıştı.) Portalın altında beyaz farecik doğaya aykırı morluktaki çakılların arasında kalmış bir birikintiden su içiyordu.

Rowan bilgisayarının başına geçti ve tuşlara basmaya başladı.

"Bu deneyden sonra bir şeyi portaldan geçirmenin neye benzediğini öğreneceğiz." Elektrodu alıp şakağına bantladı.

"Bir dakika... Daha önce portaldan hiçbir şey göndermediniz mi?"

Andy başını salladı. "Sadece gelenler oldu. Daha önce portalı olabildiğince geleceğe açtık; işin bu yerine gelmemiştik henüz."

"Bu zamanına," dedi Rowan. "*Bu zamanına* henüz gelmemiştik."

"Dil dersi için teşekkürler," dedi Andy alaycı bir vurguyla.

Rowan cevap veremeden araya girdim.

"Beş dakikada iki deney... Bir iş günü için fena sayılmaz."

"Yangında can vermezsek," diye mırıldandı Andy.

Rowan duymazdan geldi. Andy'ye baktım, omuz silkti. Rowan web kamerasını ayarladı, saati, tarihi ve tanıkları belirtti. "Açıyorum. Üç... iki... bir..."

Gümüşi kapı ışıldamaya başladı. Bayan Brisby anında çakılların üzerinde sinerek donakaldı. Hafif bir mırıltı odayı kaplarken kollarımdaki kıllar esas duruşa geçti.

Masaya doğru eğildim ve akvaryumun içinden yukarıdaki kapıya baktım. Bir pencereden başka bir dünyaya bakmak gibiydi. Çok da uzak olmayan geleceğin dünyasına. Başımı çerçeve hizasından yukarı kaldırdım, dünya kayboldu. Sadece çerçeveye alttan bakınca görülebiliyordu.

Tekrar eğilip aygıta aşağıdan baktım. Resim çerçevesi şeklindeki portalın diğer tarafında kuyruklarından asılı iki fare gördüm. Birbirlerine doğru salınıyor, hologram gibi birleşip ayrılıyorlardı.

İlk fare birden aşağı düştü ve ayaklarının çarpmasıyla çakıllardan hafif bir çıtırtı yükseldi.

Rowan, her gün gördüğü bir şeymişçesine düz bir sesle, "Portaldan ilave bir fare çıktı," dedi.

"Hoş geldin, Mickey," dedim.

"Ona M-1 diyeceğiz," dedi Rowan.

M-1/Mickey akvaryumu hızla turladı. Alnında kırmızı noktalar, sırtındaysa koyu bir iz vardı. Sanki biri üzerine kırmızı—

"Kan mı o?" dedi Andy.

Siktir.

Bayan Brisby ile Mickey pembe burunlarını titreterek yavaşça birbirlerine yaklaştılar. Yüz yüze geldiklerinde kafalarını, vücutlarını ve kıçlarını koklayarak birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Kendi koku sınamalarını bitirdiklerinde ikisi de diğerini özellikle ilginç bulmadı ve akvaryum içinde koşturmaya başladılar.

Ardından bir fare daha düştü aşağı.

"Minnie de geldi," dedim.

"M-2," dedi Rowan hemen.

Minnie'nin de sırtında Mickey'ninki gibi koyu kırmızı bir şerit vardı. Bayan Brisby ona dönüp bakmadı bile. Ama Minnie çakıllara indiği anda Mickey kulak yırtan bir çığlıkla ona saldırdı. İki fare çakıllarda birbirini ısırarak, pençeleyerek yuvarlanmaya başladı. Birkaç saniye sonra ZGF'lerden (Zaman Gezgini Fare) biri, galiba Minnie, köşeye sıkıştırdığı rakibinin gırtlağını parçaladı.

Farelerin şahdamarları var mıydı, emin değildim ama vardıysa Minnie tam orayı tutturmuştu. Kan Mickey'nin boğazından akvaryuma öyle şiddetle fışkırdı ki karşı köşeye sinmiş Bayan Brisby'yi kırmızıya boyadı. Mickey son bir kez kasıldı ve tüm kemikleri jöleye dönmüşçesine yığılarak hareketsiz kaldı.

Ama Minnie durmadı; ölü kemirgeni geriye yalnızca kırmızı bir yığın kalana dek pençeledi. Sonunda yorgunluktan

durdu, nefes nefese tıpatıp ikizinin küçük cesedinin yanına yığıldı.

"Neden böyle yaptı?" dedi Andy, her zamankinden daha cırlak bir sesle.

Rowan omuz silkti. "Bilmek imkânsız."

"Atma!" Andy suçlarcasına parmağını doğrulttu. "Bir şey var bildiğin. Dökül!"

"*Bildiğim* bir şey yok, Andrew."

Siktir, tam adını kullandı gene. Buz gibiydi sesi. Çabucak yan yatacak her şey.

"Bir teoriye ne dersin?" dedim, Rowan'ın dikkatini üzerime çekebilmek için.

Rowan bir anlığına dilinin ucunu çıkararak düşündü. "Evrende her şey aynı frekansta titreşir. Ama teorik açıdan tek bir evren yoktur. Çoklu evren vardır ve 'MCU'daki[31] gibi' dersen konuyu kaparım."

Öyle söylemek dilimin ucuna kadar gelmemişmiş gibi baktım.

"Her zaman akışı esasen kendi evrenidir. Dolayısıyla esasen M-1 ve M-2 farklı evrenlerdendi. Ama kuantum dolaşıklığı yüzünden özünde bağlantılıydılar."

"Kuantum dolaşıklığı nedir?"

"Açıklaması uzun. Kısa cevapsa bu iki yaratık aynıydılar ama farklı, çok çok az farklı frekanslarda titreşiyorlardı."

Ben sorumu soramadan devam etti Rowan.

"Frekans titreşmesi sicim teorisiyle ilgilidir ki o da uzun hikâye. Özü şu: Fareler aynı ama hem de farklı olduklarından karşı karşıya geldiklerinde birbirlerini—"

---

31 Marvel Cinematic Universe: Marvel şirketinin süper kahraman filmlerinin geçtiği hayali evren. (*ç.n.*)

"Öldürmeye mecbur hissettiler," diye tamamladı Andy.

"Sadece öldürmeye değil," dedi Rowan, nefesini toplayıp ölü ikizini tekrar paralamaya girişmiş fareyi işaret ederek. "Tümden yok etmeye."

"Niye Bayan Brisby'ye... M-Prime'a saldırmadı öyleyse? O da farklı bir evrenden değil mi?"

Rowan başını salladı. "M-Prime *önceki* bir evrenden."

"Onu sezebiliyorlar mı?" dedim kuşkuyla.

"Galiba. Bu sadece bir deney. Birin bir *n*'si. İstatistik önem arz etmek için pek yeterli değil."

"İki deney," dedim. "Hamamböceği katliamı ilkiydi."

"Doğru," dedi Rowan. "Ama emin olmak için daha fazla test yapmalıyız."

"Ne? Daha fazla mı fare öldüreceğiz?" dedi Andy.

"Teknik açıdan fare öldürmedik."

Andy, Mickey'nin kalıntılarını işaret etti. "Delil-A peki?"

Rowan hem hoşlanmış hem sıkılmış gibi tuhaf bir ifade takındı. Köşedeki Minnie'yi işaret etti. "Delil-B orada." Bayan Brisby'yi işaret etti. "Delil-C. İkisi de yaşıyor."

Andy bezgince iç çekti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet... Yani bu fareyi gelecekten getirip öldürdük," dedi Andy kızarak. "Deney diye yapmayı sürdürmek istediğimiz bu mudur yani?"

"Muhtemelen hayır ama—"

Bir cep telefonu alarmı çaldı, Rowan kapadı. "Portalı yeniden çalıştırmalıyız."

"Niye?"

"M-Prime'ı geri göndermek için."

"Ama M-Prime öldürülür," dedi Andy.

"Onu bilmiyoruz. Katil o olabilir."

"Ya geri göndermezsek?" dedim. "Onu geri göndermezsek geri dönmez... Ama zaten bize geldi..."

"Geri göndermezsek bizim evrenimizden gelmemiş olur," dedi Rowan. "Ancak gönderirsek o halde belki o aynısı olur ama zaman çizgisinde daha uzakta, fareleri aldığımız zamandan farklı bir evrene de dönebilir."

Ne diyeceğimi bilemeden kırpıştırdım gözlerimi.

"Belki bu şeyleri derinlemesine düşünmemek daha iyidir," diye önerdi Andy.

"Belki," diye mırıldandım. İnanmıyordum buna gerçi. Kuralları yıkıp Rowan'ın imkânsız dediği şeyi yapma şansımız olup olmadığını anlamalıydım. Kovaladım düşünceleri. "Ne olacak şimdi?"

"Geri göndereceğiz," dedi Rowan uzatmadan. "Yeni verileri inceleyerek pek çok şey öğrenebilirim."

"Karar verildi," dedi Andy ama ses tonundan kararın kendine ait olduğunu mu düşünüyordu, kararın verilip verilmediğini mi soruyordu yoksa çoktan verildiğini mi vurguluyordu, kestiremedim.

"M-Prime'ı alın," dedi Rowan başını monitörden kaldırmadan. "Ben programı ayarlıyorum."

Bakıştık Andy'yle. Kan lekeli fareyi tutmaya niyetim yoktu ama Andy'nin yanına bile yaklaşmayacağı açıktı. İyi, peki. Aklımda Mickey'nin paramparça edilişi, akvaryuma yavaşça uzattım elimi.

Bir dahakine eldiven takacağım.

Bayan Brisby'yi ince kuyruğundan yakalayıp usulca çıkardım akvaryumdan.

"Hazır sayılır," dedi Rowan, portal ışıldamaya başlarken.

Hâlâ akvaryumun üzerinde yatay duran portala baktım. Aşağıda Minnie'yi gördüm. Yaralı fare tortop olmuş, yaralarını yalıyordu. Mickey ölmeden önce epey hasar vermişti. Denk güçteydiler herhalde.

Minnie birden kayboldu. "Nereye gitti bu?"

"Ne diyorsun ya?" dedi Andy, boş akvaryuma bakarak. "Orada işte."

"Göre—" Başımı eğip portal yerine yandan baktım akvaryuma. Minnie yerinde, kan içinde ve mutlu mesut duruyordu.

"Portal açık," dedi Rowan.

Bir üstten, bir yandan baktım. Minnie bir kayboldu, bir belirdi. Elimi portalın üzerinden geçirdim, aşağıya gölgesi yansımadı.

"Geçmişe bakıyorum, değil mi?"

"Evet," dedi Rowan. "Bırak şunu artık."

Bayan Brisby'yi portalın tam üzerine getirdim. Fare altında parıldayan dikdörtgende bir terslik sezmiş olacak, debelenmeye başladı. Bırakacaktım ama bir an durakladım ve Bayan Brisby kıvrılıp parmak uçlarımı yakaladı, dişlerini başparmağıma geçirdi.

"Ah!" Kuyruğu derhal bıraktım ama Bayan Brisby minik dişlerini iyice batırarak asılı kaldı. Hiç düşünmeden elimi silkeledim, Bayan Brisby parmağımı bıraktı ve portala doğru düştü.

Çok hafif bir pıtırtı duydum ve Bayan Brisby geçmişe gitti. Çakıllara sessizce düştü ve gözden yitti.

"Nereye gitti bu?" dedim, bir dakika önceki sözlerimi düşünmeden tekrarlayarak. Derken portalın artık parıldamadığını gördüm.

Kaybolmadı... Portaldan içeri düştü ve geçmişe gitti. İşe yaradı...

Akvaryumu şimdiki haliyle, Bayan Brisby'siz görüyordum şimdi. Gerçi galiba Minnie artık Bayan Brisby'ydi. O zaman gayet ölü Mickey ne oluyordu?

Bir şeyler içmeliydim.

24: GEÇMİŞ

Telefondan başımı kaldırdığım anda Seth'in kaydıraktan baş aşağı indiğini gördüm. Steve iti sürekli ihtarname konulu mesajlar yolluyordu. Endişelenmemesini, ihtarnamelerin işin parçası olduğunu, rahatsız oldukları reklâmı kaldırınca Microsoft'un sakinleşeceğini söylemiştim.

Ama paniğe kapılıyor ve sürekli dışarıdan bir avukatla görüşme ayarlamamı söylüyordu. Araştırmasının saat başına 1.500 dolara patlaması haricinde aynı şeyleri söyleyeceğinden, tümüyle israftı.

"Baba! Bak!"

"Çok iyi, Seth," dedim, telefondan başımı kaldırmadan. Zincirlerden yapılma çite yaslanmıştım; Vanderbilt Çocuk Parkının sert kauçuk zemini yüzünden kıçım uyuşmuştu. Telefonun sağ üst köşesine kaydı gözlerim: 14.47. Hannah saat birde Seth'le yeterince vakit geçirmediğimi söyleyerek beni kışkışlamış ve akşam yemeğinden önce dönmememizi buyurmuştu.

Madem öyle, bir taşla iki kuş vurayım ben de diyerek Jim'e buluşma için mesaj atmıştım. Pazar öğleden sonra parkta uzun yürüyüşler yapmaktan hoşlandığını biliyordum ve yapmaya hazırlandığımız sunumlar hakkında fikrine ihtiyacım vardı.

Seth ile dondurma yemiş, ardından tepeye çıkmıştık. Prospect Park West'te bisikletlileri seyrederek dolaşmış, nihayet "Büyük Çocukların Parkı"na gelmiştik. Normalde

gittiğimiz çocuk parkına kıyasla burada kaydıraklar daha dik, tırmanış demirleri daha yüksekte, trambolin daha tehlikeliydi (daha eğlenceliydi yani).

Artı, buradaki çocuklar daha büyüktü ama Seth hiç umursamıyordu. Korkusuzdu; hele iş tırmanmaya geldi mi, tam bir dört yaş enerji küpüydü. Hannah örümcek maymun adını takmıştı oğlumuza. Başımı kaldırdım, bir ip merdiveni saniyeler içinde tırmanışını gördüm, Slack'i açtım. Gözden geçirmem gereken yeni bir yatırım planı vardı. Telefonu yan çevirip parmağımla slaytları geçmeye koyuldum.

"Baba! Baba! En tepedeyim!"

"Aferin," dedim gözümü MYBD eğrisinden ayırmadan. Yetersizdi. Yıllık fiyat artışını yüzde altı buçuğa çıkarmayı aklımın bir köşesine yazdım. Birleşik faiz çok daha farklı bir hikâye—

"Affedersiniz, şu sizin oğlunuz mu?"

Annenin sesindeki endişe düşüncelerimi dağıttı. Başımı kaldırdığımda Seth'i salıncağın demirinin *tepesinde* otururken gördüm. Ardından yanındaki dalı fark ettim ve Seth'in ağaca tırmanıp kendini daldan sarkıtarak metal çubuğa oturduğunu anladım. Yerden üç metre...

Yüreğim ağzıma geldi. Sert bir esinti çıktı ve yapraklarıyla dal, hafifçe Seth'in yüzüne süründü. Seth şaşırarak döndü ve dönmesiyle hassas dengesini kaybetmesi bir oldu. Sola yatarak dengede kalmayı denedi, ayarlayamayınca kaydı ve aşağı yuvarlandı.

Baş aşağı.

"Seth!"

Ben daha çığlığı atarken gür beyaz saçlı bir adam fırladı ve oğlumu yere çarpmadan yakaladı. Daha nefes alamadan fırlayıp koşmaya başlamıştım.

"Seth!" Oğlumu ihtiyarın kollarından koparırcasına alıp bağrıma bastım. "Daha dikkatli olmalısın!"

Seth ağlamaya başladı, daha sıkı sarıldım.

"Tamam, tamam, geçti. Özür dilerim. Gözümü senden ayırmamalıydım."

"Doğru," diye homurdandı ihtiyar, tanıdık bir sesti. "Ayırmamalıydın."

"A..." Şaşalamıştım. "Jim?"

"Erken gelmiştim. Oyun parkına girdiğimde dört yaşında bir çocuğun bir ağaca şempanze misali tırmandığını gördüm. Endişelenip yaklaştım çünkü fazla yüksekteydi. İyi ki öyle yapmışım."

"Evet," dedim, nefes nefese. "Şansımıza."

"Şans değildi, Caleb. Gözüm ondaydı. Kim olduğuna dikkat bile etmemiştim ama göz ucuyla izliyordum!" Sesi yükselmişti. "Şu anne de"—bakışlarını takip ettiğimde en az altı ebeveynin dimdik bana baktığını fark ettim—"izliyordu! Esas soru, sen neden izlemiyordun?"

Yutkundum. Seth hıçkırıklarla ağlıyordu.

Jim hayal kırıklığıyla salladı başını. O anda babamın eve geç geldiğim akşamlardaki ifadesi geldi aklıma.

"Toparlan, Caleb," dedi sakinleşerek. "Çok işin var, biliyorum ama ailenden önemlisi yok. Aynı hatayı yapmış birinin sözleri bunlar."

Nanook, tasmasının kordonunu sürükleyerek yanımıza geldi. Jim eğilip kordonu yerden aldı, usulca Seth'in sırtını okşadı. "Dondurma alır mıyız?"

Seth burnunu çekerek Jim'e döndü. "Yedik biz dondurma."

Jim, "Neyse ki bugün pazar," diyerek Seth'in gür, koyu sarı saçını karıştırdı. "Çocuklar pazar günleri iki dondurma yiyebilir." Oğlumun kulağına eğilip fısıldadı. "Annene söylemezsen."

Seth ciddiyetle baş onayı verdi, yanağındaki yaşları sildi.

Jim serçe parmağını uzattı. "Söz mü?"

Seth serçe parmağını Jim'inkine dolayınca bir an ihtiyarın ağlayacağını sandım. Ama hafice öksürüp doğruldu ve kapıya yöneldi.

"Gelin. Ben ısmarlıyorum."

25: ŞİMDİ

Yere oturup duvara yaslandım. Profesörü bekliyordum. Sicim teorisini ve aygıtla ilgisini açıklayabilirse anca Rowan'ın eski tez danışmanının açıklayabileceğini düşünmüştüm.

Profesörle yıllar önce, otuzlarındayken bir yatırım konferansında, olasılık teorisi üzerine bir konuşma yaptığında tanışmıştım. Sahneye yirmili yaşlarında geçirdiği bir sakatlıktan dolayı gümüş bastonuyla çıkışını hatırlıyordum. Söylentilere bakılırsa bir yangın merdiveninden düşmüştü.

Beşinci kez baktım saatime. On yedi dakika gecikmişti. Genelde denklemin o tarafında ben olurdum. 15.20'ye kadar beklemeye karar verdim; sonra—

"Caleb?"

Öyle irkildim ki ayakta olsaydım kesin sıçrardım. Profesör tepeme dikilmiş, sırıtıyordu. Tıraşsızdı; saçı uykudan yeni kalkmış gibi darmadağındı. Elini uzattı, tuttum, beni çekerek kaldırdı.

"Teşekkürler, Dr. Caine," dedim. "Gelişinizi duymadım, kusura bakmayın."

"Gürültülü mü geliyorum genelde?"

"Yok, yani... Şeyinizle..." Baston kullanmadığını fark ederek durakladım. "A, özür dilerim... Sizi başkasıyla karıştırdım galiba." *Bastonlu profesör* diye düşündüğümü gayet net hatırlıyordum gerçi.

"Ha, şu... Bazı günler baston lazım oluyor, bazı günler olmuyor. Şimdi... Anahtarlarımı bulabilirsem..." Dr. Caine deri ceketinin ve kot pantolonun ceplerini yokladı. "Evde unuttum herhalde."

Profesör birden ayağını kaldırdı ve kapısının tutamağına tekmeyi indirdi.

"Eskisi gibi yapmıyorlar artık," diye homurdandı. Bir çatırtı eşliğinde açılana kadar tekmeledi kapıyı.

Tam aradığım şeydi: Deli Bilgin.

"Ofisinize kaçak girmek, sık yaptığınız bir şey mi?" dedim.

"Hayır," diyerek iç çekti Dr. Caine. "Cezası vardır herhalde. Daima olur. Neyse. Gel, otur."

Profesör elektrik düğmesine bastı ve karşıma karman çorman bir ofis çıktı. Masasının arkasındaki zeminden tavana uzanan pencereler kırmızı keçeli kalemle yazılmış denklemler ve rengârenk not kâğıtlarıyla kaplıydı. İki duvardaki ağzına kadar dolu kitap rafları, dört bir yandaki kitaptan kulelerin gölgesinde kalıyordu. Ortadaki kocaman meşe masanın üstünde sürüsüne bereket kâğıt, gümüş bir lamba, kalemle dolu siyah bir kupa ve taştan, cilalı bir satranç seti vardı.

Solgun turuncu deri koltuğa oturdum. Çeşitli yerleri izolasyon bandıyla tutturulmuştu ama şaşırtıcı rahatlıktaydı. Dr. Caine kuru ot renkli kendi deri koltuğuna oturdu.

"Neden gelmiştin, hatırlatırsan..."

"Eski öğrenciniz, Rowan Lee."

Dr. Caine bir anlığına gözlerini yumdu, dudaklarına yayılan bir gülümseme eşliğinde açtı. "Evet. Rowan. Korkusuz bir düşünür."

"Tezi hakkında konuşmak istiyordum."

"Tabii," dedi profesör coşkulu bir baş onayıyla. İnsanda klostrofobi yaratan odada göz gezdirdi. "Buralarda bir yerde olmalı." Birkaç saniye bakındıktan sonra boş ver der gibi salladı elini. Gene bir anlığına gözlerini yumdu. Garip bir tik. "Boş ver, gayet iyi hatırlıyorum. Kuantum mekaniği alanında bile acayip bir şeydi."

"Acaba... özetlemeniz mümkün mü?"

Sırıttı; biraz çatlak görünüyordu. Dudaklarının, ağzının sadece sol köşesinde kıvrılmaları... Açıklanamaz bir gerginlikle kımıldandım.

"Sicim teorisi hakkında ne kadar bilgin var?" dedi başını yana eğerek.

"Neredeyse hiç." Denemediğimden değildi. Wikipedia'da bakınmıştım ama üst üste bir sürü kafa bulandıran kavramdan sonra dipsiz kuyuda kaybolup gitmiştim.

"Bir bakire! Harika!" Başıyla onayladı. "Bir el satranç oynayalım mı?" Yüzümden hiç istemediğimi anladı herhalde, derhal ekledi: "Anlatırken. Birden çok işle uğraşırken daha iyi düşünebiliyorum."

"Ha, peki." Boşa vakit harcayacakmışım gibi gelmeye başlamıştı.

"Güzel, güzel." Tahtayı çevirdi. "Beyaz misafire."

Hızlı satranç günlerimin üzerinden çok geçmişti ama hâlâ fena oynamadığımı düşünüyordum. Şahın önündeki piyonu e4'e sürdüm. Dr. Caine atıyla hamle yaptı ve gözlerini hızla kırpıştırarak anlatmaya başladı. O konuşurken oynuyorduk; ben yetişmekte zorlanırken, profesör hamlelerime derhal karşılık veriyordu.

"Kadim Yunan'dan bu yana insanlar evrenin dokusunun nokta benzeri parçacıklardan oluştuğuna inanmıştır.

Yunanlar bu noktalara *átomos*, yani 'kesilemez' adını vermişlerdi. Ama on dokuzuncu yüzyılın sonlarında J.J. Thomson adlı bir İngiliz, durumun öyle olmadığını kanıtladı." Hızla filini oynadı. "Şah."

Daha birkaç hamle yapmıştık ama bir piyon gerideydim ve sıkışmıştım. Ben tahtaya bakarken profesör soluksuz anlatmaya devam etti.

"Thomson atomun çekirdeğinin yörüngesinde dönen yüklü bir parçacık keşfetti. Elektron. Çok geçmeden biliminsanları çekirdeğin iki atomaltı parçacıktan oluştuğunu fark ettiler. Protonlar ve nötronlar.

"60 ve 70'lerde fizikçiler proton ve nötronların kuark denen parçacıklardan oluştuğunu, elektronlarınsa lepton denen parçacıkların bir alt-tipi olduklarını keşfettiler. Daha sonra toplam altı farklı kuark ve altı farklı lepton buldular. Acayip, değil mi?"

Kaybettiğim kalemden başka bir şeye odaklanmaya sevinerek baktım.

"Evrenin parçacıklardan oluşması mı acayip yoksa parçacıkların leprikonlarınkiler[32] gibi adları olması mı?"

"Şans getiren şeyler iyi giderdi şimdi," diyerek güldü Dr. Caine. "Ama demek istediğim, evrendeki bütün maddenin on iki farklı parçacıktan birinden meydana gelmiş olması acayip, değil mi?"

"Anlamadım."

Dr. Caine bir piyonumu daha veziriyle aldı. "Şah."

---

32 İrlanda mitolojisinde yer alan ancak daha yakın zamanlarda ön plana çıkmış, türlü haylazlık yapan, kunduracılıkla uğraşan, genelde yeşil giyinen minik insanlar. Kimi kaynakta peri sınıfındadırlar. (*ç.n.*)

İçimden söverken anlatmayı sürdürdü: "Tipik olarak araştırma derinleştikçe işler sadeleşir. Mesela bilgisayarlar: Her programın özünde bir dizi sıfır ve bir vardır. Aynısı beyinlerimiz için de söylenebilir: Her düşünce sıfır olan veya olmayan elektrik sinyallerinden oluşur. Aç, kapa. İkili bir düğme.

"Düşün bak: Düşüncenin tamamı sadece iki mümkün değere sahip tek bir değişkenden oluşuyor."

Başımı sallarken Dr. Caine'in şah-at açılışı yaptığı tarafın piyonuyla götürdüğü vezirimi izliyordum. Gönülsüzce kalan tek filimi oynadım. Dr. Caine şaha kalkmış halde tasvir edildiğini yeni fark ettiğim atıyla derhal çatala aldı filimle son kalemi. Profesörün anlattıklarını düşünür, bilincimin bir dizi açma-kapama düğmesinden oluşmasını hayal ederken dudaklarımı dişledim.

"Yani," dedim, düşüncelerimi konuşurken düzenlemeye çalışarak, "on iki parçacık fazla karmaşık diyorsunuz. Daha temel bir şey olmalı, öyle mi?"

"Bom!" dedi Dr. Caine. Çabucak vezirini oynadı. "Şahmat!"

Ben tepki veremeden taşları yerlerine dizmeye koyuldu.

Elleri siyah beyaz zeminde hızla hareket ederken, "Karşınızda Sicim Teorisi," dedi. "Sicimciler tüm maddenin kuarklardan veya leptonlardan ya da işte, başka herhangi bir nokta benzeri parçacıktan oluştuğuna inanmazlar."

"Parçacıklar değilse ne?" dedim, vezirimi yerine koyarken. "Sicimler mi?"

"Öyle." Son taşını yerine koydu.

Vezirimin önündeki piyonu iki kare ileri sürdüm. Hemen atıyla çıkarak piyonumu tehdit altına aldı. Daha en baştan savunmaya geçmek zorunda kaldım.

"Nedir peki bu sicimler?" Koruma amacıyla şahımın önündeki piyonu ileri sürdüm.

"Aklının alamayacağı şekillerde salınıp titreşen atomaltı lastik şeritler. Rezonansları alacakları şekli belirliyor. Bu yüzden kuarklar ve leptonlar gibi farklı parçacıklar, bire bir aynı sicimlerden oluşabiliyor."

Alnımı kırıştırdım. Acıyarak gülümsedi.

"Şöyle düşün," diye devam etti Dr. Caine. "Bir kemanın telleri... Birbirinin aynı hepsi ama gerginliklerine ve çalınma tarzlarına göre farklı notalar üretiyorlar. Bu notalar bir araya gelerek melodi oluşturuyor. Diğer çalgıları da eklersen elinde bir senfoni...

"Evrenin temeli bu. Atomaltı parçacıklar, notaları temsil ediyor. Fizik kanunları, harmoniler. Kimya, melodi oluyor. Evren, gayet basit tanımıyla bir yaylılar, sicimler senfonisi. Sicim, evrenin yegâne değişkeni."

Filmde olsaydık o anda gök gürlerdi. Gök gürlemesi yerine atımı aldı profesör. Gambit denedim ama feda etmeye kalktığım diğer atı görmezden gelip filimi aldı. Şah çekmeye gidecektim ama savunması beni geriletiyordu.

"Biliminsanları sicimlerin varlığını ne zaman kanıtladılar?"

"Sadece teori bu. O yüzden adı Sicim Teorisi." Birden satış toplantısındaki bir yatırımcı gibi konuşmaya başlamıştı. *Birim ekonomisi işliyor mu? Henüz değil ama bize güvenin: İşleyecek!* "E, nasıl bir kanıtı var o zaman?"

"Denklemler." Dr. Caine arkasına yaslandı, siyah püsküllü pabuçlarını masaya dayadı. "Genel görelilikle kuantum mekaniğinin kavuşmasını öngören denklemler."

"İpin ucunu kaçırdım, profesör."

Dr. Caine ayaklarını masadan indirirken kalem dolu kupayı devirdi ama farkında değil gibiydi. Uzanıp piyonunu sürdü. "Şah-mat."

"Ne?" Tahtaya baktım ve ne yaptığını anladım. "Ha."

"Tavla?" Ben cevaplayamadan satranç tahtasını kenara itti ve kâğıt yığınlarının altından sihirle belirivermiş gibi çıkardı tavlayı. Konuşmadan pulları dizdik ve kimin başlayacağını belirlemek için zar attık. Altı-beşle başladı, tek pulunu güvenliğe kaçırdı. İki-bir attım, mecburi açık verdim. Kötü başlamıştım.

"Fizikçilerin olayları öngörmede kullandığı, öne çıkan iki teori var," dedi üç-üç atarak. "İlki Einstein'ın genel göreliliği; kütleçekimini tarif eder. Dört boyutlu uzay-zaman içinde pürüzsüz bir uzaysal geometride gösterir kendini. Göreliliğin doğru olduğunu biliyoruz çünkü denklemleri büyük kütlelerin, gezegenlerin, yıldızların, galaksilerin hareketlerini kusursuz öngörebiliyor."

Beş-iki attım. Pullarımı oynarken kısmen anladığımdan emin olmak, kısmen profesörü yavaşlatmak için lafa girdim: "Yani diyorsunuz ki biliminsanları genel göreliliğin doğruluğunu, ay gibi yıldızlararası cisimlerin yollarını öngörmede denklemlerini kullanabildikleri için kanıtlayabiliyorlar."

"Doğru," diyerek kocaman sırıttı profesör. Gözlerini kırpıştırıp altı-altı attı. "Şimdi işler karmaşıklaşıyor. Teori iki: kuantum mekaniği. Genel görelilik büyük nesnelerle uğraşırken, kuantum mekaniği atomaltı parçacıklar gibi küçük nesnelere odaklanır. Kuantum teorisine göre madde, dalgalardan oluşur ve her dalga, maddenin *muhtemel* yerini temsil eder. Atomaltı seviyede madde, mutlaklarla tarif edilemez. Sadece ihtimallerle tarif edilebilir."

Rowan gibi konuşuyordu.

"Dolayısıyla atomaltı seviyeye inildiğinde inanılmaz miktarda türbülans olur. Kuantum köpüğü de denir. Elektron ve pozitronlar devamlı patlayarak ortaya çıkar ve birbirlerini yok ederler. Yerlerini öngörmek hatta ölçmek bile mümkün değildir. Ama zaman içinde tüm kargaşa dolu atomaltı faaliyet kuantum teorisiyle kusursuz öngörülebilir."

"Yani inanılmaz ufak şeyler uzayda büyük cisimlerin var olduğu gibi var olmuyorlar," diye tercüme ettim. Bir pulumu daha kırdı.

"Doğru."

Dört-dört attım ama pullarımdan biri kapılarına denk geliyordu. Öfkeyle dudağımı dişledim. Dr. Caine göz kırpıştırarak beş-beş attı, işine baktı.

"İki teorinin kendi alanlarında doğru olduklarını biliyoruz. Sorun, genel görelilikle kuantum mekaniğini *birleştirmeye* kalkınca çıkıyor."

Dört-üç attım. Kapıyı aşmaya yetiyordu ama pullarımdan biri hâlâ açıkta kalıyordu. "Teorileri birleştirince ne oluyor?"

"İşe yaramıyor!" Dr. Caine açıktaki pulumu kırdı. "Uyumsuzlar. Genel görelilik pürüzsüz, mutlak uzay-zaman isterken, kuantum mekaniği atomaltı uzay-zamanın inanılmaz çalkantılı olduğunu söylüyor. Teorilerin formüllerini birleştirince eline imkânsız sonuçlar geçiyor. Sonsuzluğa eşit ihtimaller."

Dr. Caine'in söylediklerini kavramaya çalışarak elimi seyrelen saçımda gezdirdim. Fiziğin şartlarıyla düşünmek yerine matematiğe odaklanmaya çalıştım. Aynı değişkenlere sahip iki denklem uyuşmuyorsa...

"Teorilerden biri yanlış olmalı," diye sesli bitirdim düşüncemi.

Dr. Caine bir altı-altı daha attı. "İkisinin de işledikleri kadar iyi işlemesi ve birinin yanlış olması son derece düşük ihtimal."

"Düşük ihtimal," dedim. "Ama imkânsız değil."

Profesör, bir seri katile çok daha uyacak bir sırıtışla karşılık verdi. "Doğru. Yalnız denklemlerin birlikte işlemesinin bir yolu var."

"Nasıl?"

"Parçacıklar on bir boyutlu uzayda sicimlerden oluşuyorsa."

"On bir boyutlu uzay mı?"

"İnsan zihni dört boyutu algılayabilir: yukarı-aşağı, sol-sağ, ileri-geri ve zaman. Diğer yedisi kıvrılmış uzayın, anlayamayacağımız kadar küçük, yüksek seviye boyutları."

"Kıvrılmış uzay mı?" dedim.

"Farz et ki kolunu kestim."

Reflekslerim devreye girdi, arkama yaslandım. Karşımdaki çatlak istatistikçinin bir balta çıkarıverip dediğini yapması birden çok uzak ihtimal değilmiş gibi göründü gözüme. İlaçlarını almamış gibi bakıyordu. Beden dilimi fark etmeyen profesör uzanıp kolumu tuttu, bileğime işaret etti.

"Kopmuş kolunun kesitine bakarsak kan, doku ve damarları görürüz. Düşük güçlü bir mikroskopla kılcal damarları görürüz ama incecik, tek boyutlu çizgiler gibi görürüz."

Dr. Caine kolumu bıraktı, ellerini kaldırıp dramatik pozlarda ayırdı. "Büyütmeyi artırırsak kılcal damarları iki boyutlu, boru gibi yuvarlak görürüz." Ellerini daha da açtı. "Büyütmeyi yüz kat daha artırdığımızda kılcal damar, içindeki al ve akyuvarlarıyla üç boyutlu görünecektir." Durakladı. "Analojiyi anlıyor musun?"

Verdiği örneği düşündüm.

"Bir şeyi göremememin, o şeyin var olmadığı anlamına gelmediğini söylüyorsunuz. Algı seviyeme göre aynı şeyi birden çok şekilde algılayabilirim."

"Varoluşçu, değil mi?" dedi Dr. Caine dengesiz bir sırıtışla. İki pulunu aldı. Siktir. Bu gidişle Mars edecekti beni.

"Ama bu dedikleriniz on bir boyutlu uzay olgusunu açıklamıyor," dedim gele atarak. "Dediğinizin neye benzeyebileceğini hayal bile edemiyorum."

Dr. Caine gene göz kırpıştırarak gene beş-beş attı ve sonrasında daha ben tek pul bile alamadan oyunu bitirdi. Arkasına yaslandı; çok şükür, benim için hüsranla sonuçlanacak bir oyuna daha niyeti yok gibiydi.

"Bin yıl önce insanlar Dünya'nın küre olduğunu dahi kabullenemiyordu. Ya da gezegenimizin güneşin etrafında döndüğünü. Gerçeklik bizim hayal gücümüzle sınırlı değildir. Hayal gücümüz gerçeklikle sınırlı. Ama sadece *algıladığımız* gerçeklikle."

"Yani sicim teorisi... algımızın ötesinde mi?"

"Evet. Ama kimileri onu kutsal kâse sayıyor: Birleştirici teori."

Genel görelilikle kuantum mekaniğini birleştiren birleştirici teorilere dair bir şeyler okuduğumu hatırlıyordum. "Şu hesapta 'Her Şeyin Teorisi' denen şey, değil mi?"

"Evet. Onu çözersen evreni çözersin," diyerek durakladı Dr. Caine. "Tanrı'yı çözersin."

"Tanrı'yı çözmek... Tehlikeli sanki."

Yorumumla Dr. Caine'in yelkenlerinde rüzgâr kalmadı sanki. Koltuğuna ipleri kesilmiş kukla misali yığıldı, arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Göz kapaklarının ardında,

örtü altında kalmış iki vahşi hayvan gibi sağa sola hareket eden gözbebeklerini görebiliyordum. Ürperdim.

Dr. Caine birden gözlerini açtı ve öne eğildi. "Haklısın, tehlikeli olabilir. Ama sicim teorisini anlarsan, en azından ardında yatan ilkeleri anlarsan o bilgi bayağı olasılıksız şeylere varabilir."

"Zamanda yolculuk gibi," diye mırıldandım.

"Zamanda yolculuk gibi," diyerek onayladı Dr. Caine.

"Ama nasıl?"

Tanıdık bir ses arkamdan cevap verdi. "O konuda Rowan'la konuşmanı öneririm."

Döndüm ve... Dr. Caine'i gördüm. Ama bu Dr. Caine temiz tıraşlı, düzgün saçlı ve gümüş bastonluydu. Şaşkınlıkla kızgınlık karışımı bir ifade vardı yüzünde.

"Karışmama konusunda ne demiştim, Jasper?" dedi.

"Öğrenmek istiyordu," dedi ilk Dr. Caine masasından.

"M-Teorisiyle ilgili makaleyi göndermiştim zaten," dedi Eşikteki Caine.

"Okumadığı makaleyi mi?" dedi Masadaki Caine.

"Okuyacaktı... Zamanla."

"Yüzde sıfır virgül on yedi şans vardı okumaması için."

Eşikteki Caine sinirlendi. "Planım vardı, Jasper!" Bezgince homurdandı. "İndir şu ayaklarını masamdan."

"Aman, Dr. Hassas," dedi Masadaki 'Jasper' Caine. Dikkatle indirdi ayaklarını bu sefer.

"Selam, Caleb," dedi Eşikteki Caine. "Ben, David Caine. Yazıştığın kişi. Bu da kardeşim Jasper. Kusura bakma tüm bu—"

"Delilik için mi?" dedi Jasper.

"Eksantriklikler için diyecektim ama dediğin gibi olsun." David iç çekerek bana döndü. "İstediklerini Jasper'dan öğrenmişsin anlaşılan. Şimdi müsaade edersen..."

Toplantı bitti, diyordu.

"Vaktinizin olmadığına emin mi—"

"Kusura bakma," dedi David Caine. "Rowan'a M-Teorisini sor. Pek çok şeyi aydınlatacak. Diğer soruna gelince: Cevabı, hayır."

"Ne sorusu?" dedim.

"Rowan deli mi?" diye karşılık verdi Jasper hain bir sırıtışla. David başıyla onayladı.

Kalkıp Jasper'a elimi uzattım. Tokalaşması net ve maalesef acı vericiydi. "Sohbet için teşekkürler. Oyunlar için de."

"Gene oynarız umarım."

Dönüp David'e el uzattım. Tokalaşması ılık ve rahattı.

"Seksenler korku filmlerinden fırlamış bir karakter gibi kehanetlerde bulunmak istemiyorum," dedi David Caine. "Ama şunu bil: Hedefine ulaşman imkânsız değil. Sadece başarman kaç deneme sürecek, mesele o."

Bana... Biliyormuş gibi bakıyordu.

"İyi şanslar, Caleb." Elimi bir daha sıkıp bıraktı. "Umudu kesme."

"Teşekkürler." Boğazım yanıyordu. "Umuttan başka şeyim yok bu günlerde."

Hüzünle gülümsedi David Caine. "Biliyorum."

26: GEÇMİŞ

Sarı yanınca gaza bastı Mustang.

Gaza basmasa yaşayacaktı Seth.

Ya da kaldırım yağmur yüzünden kaygan olmasaydı.

Ya da Seth o çeyrekliği düşürmeseydi.

Ya da o fazladan adımı atmasaydım.

Ya da o kaygan sarı yağmurluğu giymemiş olsaydı.

Ya da ben o sırada Steve'le telefonda olmasaydım.

Ya da dikkat etseydim.

Ama sarı *yandı*. Ve şoför kırmızıya yakalanmamak için gaza *bastı*. Ve yağmur *yağıyordu*. Ve Seth çeyrekliği elinden *düşürdü*. Ve üzerinde kaygan, sarı yağmurluk *vardı*. Ve ben *uzaktaydım*. Ve *telefondaydım*. Dikkat etmiyordum.

Olacakları fark ettiğimde çok geçti.

Sanki kader kulağıma fısıldadı o an: "Oğlunu alıyorum şimdi. Ama izleyebilirsin."

Telefonumu atıp fırladım, ayaklarım kaydı, yere paralel uçtum. Seth hiçbir şeyi fark etmeden, gözleri ıslak parmaklarından kaçıp Dördüncü Cadde'ye yuvarlanan çeyrek dolar peşinde sokağa inerken, parmaklarımın ucu sıyırdı yağmurluğunu.

Adını haykırdım. Dönüp bana baktı ve taktığı N95 maske, siyah Ford Mustang çarptığında oğlumun yüzünü

son kez görmemi engelledi. Lastikler kaygan zeminde ciyaklarken korna sesi girdi devreye. Omzumun üstüne devrildim.

Çığlıklar o anda başladı.

Bendim haykıran.

Beyaz pomeranya köpeğini gezdiren kadındı haykıran.

Derken köpek katıldı haykırışa. Istırap yüklü, insani bir haykırıştı.

Ama ben sadece kafamın içindeki sesi duyuyordum.

Hayır. Hayır. Seth olamaz. Gerçek değil bu. Olmuyor bunlar.

Oldu bile. *Bak. Bak işte.*

Karşımdaki kâbus gibi manzarayı asla unutamayacağımı, gözlerimi her kapayışımda göreceğimi sezerek sindirdim hepsini. Kırılan köprücük kemiğimin muazzam acısını neredeyse duymadan bomboş baktım. Her nasılsa o çeyrek dolar, alay eder gibi hâlâ yavaşça daire çizerek ölmüş oğlumun yüzünün önünde yavaşça daire çiziyordu. Yaşayıp yaşamadığını sormaya gerek yoktu oğlumun.

Aklım, bedenim ve ruhumun her zerresinde anladım öldüğünü.

Anladım ama inanamadım.

Öğürdüm, safra boğazıma kadar gelip geri gitti. Sağ koluma dayanarak kalkmaya çalıştım. Kırık kemiklerimin bir araya gelmesiyle acı gözlerimi kararttı, kaldırıma yığıldım.

İçgüdüsel bir hareketle sırtüstü dönmeye kalkınca hata yaptığımı anladım. Bu halde Seth'i göremiyordum. Görmeliydim. Göz kulak olmalıydım oğluma. Göz...

Sağ omuzumu tutarak zor bela oturdum. Az önce boğazımı yakan safra döküldü ağzımdan. Kızıl saçlı bir adam

Seth'in yattığı yere, artık durmuş çeyrekliğe basarak geçti. Seth'e doğru eğilerek görüşümü kapadı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Çekil oradan!"

İnleyerek kalktım. Adam döndü, gelişimi görünce yüzü beyaza kesti. İçgüdüsel bir hareketle geriledi. Oğluma iki uzun adımda ulaştım. Mustang çarpmadan önce birkaç santim ötemde duran oğlum, şimdi iki uzun adım mesafedeydi.

Maskesi sıyrılmıştı.

Hannah kızacak. Maskesiz dolaşmaması lazımdı dışarıda.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Seth'in sarı yağmurluğuna bulaşan kan öyle kırmızıydı ki karikatürmüş gibi görünüyordu. Kotuma aktı kan; soğuk yağmurdan çok daha ılıktı. İşe yaramayan sağ kolumu bırakıp uzandım. Seth'in yanağına dokunmalıydım.

Usulca sürdüm elimin tersini yanağına. Hâlâ yumuşacıktı. Ama şimdiden soğumaya başlamıştı. Öyle... Öyle...

Cansız. Aradığın kelime o. Çünkü can yok orada. Gitti. Oğlun... Kusursuz, harika, minicik oğlun... Öldü.

♠

Polis memuru ceketiyle Seth'in cesedini örttüğünde az daha yüzünü örtme sakın diye bağıracaktım. Karanlıktan korkardı oğlum. Derken hatırladım.

Öldü.

Yakıcı safra yine yükseldi boğazıma. Başımdaki yaraya pansuman yapan irikıyım, koyu tenli sağlık görevlisini elimle ittim ve kustum.

Sol elimle ambulansın yanına tutunarak sokağa indim. "Eve gitmeliyim."

"Sizi hastaneye götürmeliyiz beyefendi," dedi kibar dev. "Köprücük kemiğiniz kırık, yerine oturtmak lazım."

"Ben hallederim. Gidebilir miyim şimdi?" Yalvarıyordum.

Sağlık görevlisi etrafta dolanan polislere bakıp başıyla onayladı. "Abuela'm her şeyin bir sebebi vardır, der. Umarım bu sözler size biraz huzur verir."

"Vermiyor." Sesim kısık, kabaydı.

Cebinden bir telefon çıkarıp uzattı. "Kaldırımda bulmuşlar."

Telefonu aldım, çatlamış ekranına baktım. Steve'den iki cevapsız arama ve beraberinde bir dizi mesaj vardı.

Nolyo?

Ara.

Önemli.

Hayır, Steve. Önemli falan değil.

Telefonu arka cebime atıp eve yöneldim. Acele etmedim ama.

Yediğim haltı Hannah'ya anlatmak için acele etmeyecektim.

27: ŞİMDİ

Ofisten gece on biri geçe çıkmama rağmen Prospect Park'a yöneldim. Yetmişli yıllarda sabahın ikisinde Central Park'tan geçmek gibi değildi ama en güvenli seçenek de sayılmazdı. İki yanındaki ağaçların yapraklarının aysız gecede kapkara göründüğü taş döşeli patikada ilerledim.

Serin sonbahar havası saçıyordu patika. Yağmur kokusu vardı sanki.

Parkın iyice içine ilerledim. Otların üzerinde, bir banktan eli kasıklarında seyreden evsiz adamdan habersiz oynaşan iki genç haricinde ıssızdı park. Konuya dahil kişiler için romantikti manzara. Adımlarım sessizlikte yankılanarak yürümeye devam ettim.

Mickey'nin kanının metalik kokusu aklıma gelip duruyordu.

Ya senden iki tane giderse geriye?

Kes.

Peki ya... Belki, sadece belki... Ya gittiğinde birinci önceliğinin oğlunu kurtarmak olmadığına karar verirsen? Ya diğer seni öldürmeyi birinci öncelik sayarsan?

Yapmam öyle bir şey.

Emin misin?

Portaldan çıkıp birbirine saldıran bir sürü ben canlandı kafamda. Yumruklar, tırnaklar, sopalar, bıçaklar... Katliam,

her yana saçılmış cesetler üzerinde kıpkırmızı bir pus oluşana dek kana bulanmış gömlekler, saçlar ve tenler...

Böyle olacak.

Hayır. Böyle bitmiyor bu hikâye. Elimde patlasın diye verilmedi bana bu imkânsız fırsat.

Dinlemiyor muydun hiç? Her şey sürekli elinde patlıyor. Her iş. Her ilişki. Sevdiğin herkes. Sonunda hepsi... yanıp gidiyor.

Kafamdaki sesi duymazdan gelmeye, bu sefer farklı olacağını söylemeye çalışarak yutkundum. Ama inanmadım söylediklerime. İçimdeki iblis haklıydı.

Daima haklıyım ben.

Patikadan ayrıldım, parkın ortasından geçen, her yanı ağaçlarla çevrili, doksan metre genişliğindeki yemyeşil çimenliğe girdim. Cırcır böcekleri, çok uzaklardan gelen bir siren dışındaki tüm trafiğin sesini bastırıyordu.

Çimenlere uzanıp bulutlu gökyüzüne baktım. Neredeyse anında sakinleştim. Sonsuza bakmak, içimi her zaman huzura benzer bir şeyle doldururdu.

Hiçbir şey göründüğü kadar kötü değildir.

Alaycılığıma rağmen hakikaten inanıyordum buna. Havada taze biçilmiş çim kokusu vardı. Sloganı tekrarladım: Hiçbir şey göründüğü kadar kötü değildir.

Emin misin?

Hiçbir şey göründüğü kadar kötü değildir.

Cevap ver.

Hiçbir şey göründüğü kadar kötü değildir.

Haklısın. Hiçbir şey göründüğü kadar kötü değildir. Daha kötüdür.

İçimdeki iblis sesin iki dakika bile rahat bırakmayacağını bilerek kalktım ve eve yollandım ama düzineyle kopyamın beni paramparça ettiği görüntüyü bir türlü aklımdan atamadım.

♠

Beş saat sonra. Uyku tutmuyordu; tavanı seyrediyordum. Gözetlendiğim hissini atamıyordum üzerimden. Kendimi bildim bileli gidip gelen bir paranoyaydı. Gerçi cenazeden sonra epey azalmıştı. Şimdi yine başlamıştı.

Başka şey düşünmeye çalışarak sırtüstü döndüm. Hayatımın en kötü günü haricinde herhangi bir şey.

Hayır, en kötüsü değil. En kötü günün, kazanın olduğu gün.

Gene de tabutu çukura indirirken... Piknik değildi pek.

Hannah'ya söylediğin anı da atlama. Kulak kesilirsen çığlığını hâlâ duya—

Açtım gözlerimi. Günışığı tavanıma yayılmış, ev sahibinin yaptığı beceriksiz badananın her fırça darbesini ayrı aydınlatmıştı. Kalkmanın iyi fikir olacağına kendimi ikna edemeyince tavandaki çatlağa bakarak öylece yatamaya devam ettim. Gözlerimi birkaç kere kırpıştırıp odaklandım. Çatlakta içimi kemiren bir şey vardı. Âdeta... Üç boyutlu görünüyordu. Saçma. Alt tarafı bir çatlaktı işte.

Bir saniye.

Başımı çevirdim ve tavan boyunca uzanan, kâğıt inceliğinde bir gölgeyi zor bela seçebildim. Bir çatlak nasıl gölge düşürebilirdi? Başka yere bakarsam kaybolacağı korkusuyla gözümü gölgeden ayırmadan yavaşça doğrulup oturdum.

Saçmalıyordum... Ama...

Yavaşça pikenin altından sıyrılıp yatakta ayağa kalktım. Ayaklarım yumuşak şilteye battı, uzanıp avucumu tavana dayayarak dengemi buldum. Ardından büyük dikkatle işaret parmağımla çatlağı takip ederek tavandan fırlamış görünen yere ulaştım.

Ne oluyordu yahu?

Ne olacak, aklını kaçırıyorsun. Beyninde bir şeyler attı ve artık üç boyutlu gölgeler görü—

Tırnağım gölgeye temas ettiği anda hafif bir tık sesi çıkardı. Kendimi pike altında uyuyor görmeyi az çok bekleyerek aşağı, yatağa baktım. Ama solgun ayaklarımdan uzayan çirkin tırnaklarımdan başka bir şey göremedim.

Gölgeyi tırnak uçlarımla yakaladım. Çatlaktan çekmeye başlayınca kazaktan çıkan iplik söküğü misali uzamaya başladı.

Altı yedi santimlik kısım görünürlük kazandığında çekmeyi aniden bıraktım.

Gerçekliğe dönmüştüm.

Ne rüya görüyor ne de aklımı kaçırıyordum. Baş ve işaret parmaklarımın arasındaki ipliğe benzer şey, gölge falan değildi. Gayet gerçekti ve tavanımın içindeki bir şeye bağlıydı. Tırnaklarımı çatlağa geçirip asıldım. Küçük alçı ve kurumuş boya parçaları yağdı yüzüme.

Siktir.

Bıraktım, yatağa eğilip altına uzandım ve parmaklarım alet çantamı bulana dek yokladım. Çantayı açtım, gerekli aletleri aldım ve tekrar ayağa kalıp tavana uzandım. Tornavidamı olabildiğince sokup çatlağı kanırttım. Bir çatırtının ardından tavandan çeyrek dolar büyüklüğünde bir parça koparak omzuma çarptı.

Tornavidayı atıp çekici kaptım ve art arda arkası boş tavana vurmaya başladım. İşim bittiğinde saçım alçı tozuyla kaplıydı ve tavanda başımı sokabileceğim kadar büyük bir delik açılmıştı. Tek sorun, o kadar uzun boylu olmamamdı.

Yataktan atlayıp mutfak/oturma odasına koştum, tek koltuğumu kapıp yatak odama döndüm, koltuğu yatağın üzerine koydum. Koltuk tırmandığımda ciddi sallandı ama delikten içeri bakmama yetecek yüksekliği de sağladı.

Başımı tavana sokmak üzereyken aklıma kanlı fare kavgası geldi; Minnie'nin karanlıktan fırlayıp yüzümü dişleyişini hayal ettim. Gözlerimi yumdum, derin bir nefes aldım ve başımı deliğe soktum. Buradaki hava yoğun, sıcak ve kuruydu. Gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Alıştıklarında aradığımı buldum.

Gölge, sigara paketi büyüklüğündeki siyah bir kutuya bağlıydı. Üzerinde yeşil bir ışık yanıp sönüyordu. Plastik kaplamasında kabartma bir yazı vardı.

Nano Nanny Cam – 1080p HD Video.

Başımı çıkarıp delikten içeri elimi uzattım. Mini kameraya erişmek için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Yakaladığım anda koltuk sağa kaykıldı, ben sola kaykıldım ve bir saniye sonra yerdeydim. Yavaşça kalktım. Her yanım acıyordu ama galiba kırık yoktu. Yatağıma baktım. Solucanımsı casus kamera, tozlu alçı yığını üzerinden bana bakıyordu. Hiç düşünmeden alıp ikiye kırdım.

Acaba yerine koysaydın da casus keşfedildiğini öğrenemese miydi?

Hay… Neden aklıma gelmedi o? Siktir! Telefonumu aldım, Signal'ı açtım. George ilk çalışta çıktı karşıma.

"Tam da seni düşünüyordum!"

Kameraya geçince uykuyla ilgili bir ürünün ilanını gördüm. Karısı yanında rahatça uyurken yatağın ucuna tünemiş, perişan görünüşlü bir adamı gösteren *öncesi* kısmına zum yaptı. "Tanıdık geldi mi?"

"Ha-ha."

Kamera döndü, George'u yandan gördüm. Şehir yüzünün ardından akıyordu yavaşça. "Şanslısın. Daha yarım saat yoldayım ve podcastlerden gına geldi. Sohbete okeyim. E, var mı yeni *startup* draması? Dedikodu?"

"Bugün yok."

"Ühü, ühü." George'un başı aniden sertçe öne ve arkaya gitti. "Yuh! Önüne baksana, davar!" Orta parmağı ön cama doğru kalktı. "Kusura bakma. Tesla biraderler en fecisi. Hepsi kendini Elon sanıyor. E, ne var ne yok?"

"Böcek buldum bir tane."

"Tanrı o yüzden yaratmadı mı yazılım mühendislerini?"

"O böceklerden değil. Şunlardan." Telefonumu kırık plastik kutuya çevirdim. "Nano kamera."

"Neredeydi ki?"

"Yatağımın üzerinde."

"Yuh! Şahaneymiş be!" George ciddi neşeliydi. "Bir milyarderin karısıyla falan mı yatıyorsun?"

"Hayır."

"Emin misin? Belki fakir ayağına yatıyor, uydurma isim kullanıyordur?"

"Eminim."

Yüzünü astı. "Haydi ya. E, o zaman ya sen *bir şey* biliyorsun... ya da *birilerini* ciddi kızdırmışsın." George başını

salladı, yüzünü ekşitti, bir yana yattı, direksiyon kırdı, bir kez daha orta parmak gösterdi ve tekrar ekrana döndü.

"Hannah?"

Kameraya baktım ve başımı salladım. "Böyle bir şey yapmaz. Benle hiçbir şekilde işi olsun istemiyor."

"Kimin derdi var senle başka?"

"Bilmem... Şantaj yaptığımız yüz şirketten biri?"

George omuz silkti. "Sanmam. Doğru adamı tanımak lazım böyle şeyler için. Silikon Vadisi bebelerinin hiçbiri, böyle bir şey yapacak cesareti bir yana koy, doğru adamı tanımaz. Artı, eve gizlice girecek adama para, tüm kayıtları izleyecek başka birine para... Feci tuzluya patlar."

Meseleyi konuşmak için aramıştım George'u ama aklıma hiç... "Bir dakika... Sen yaptın mı daha önce böyle bir şey?"

"Bir *müşterimin* yaptığını duymuş *olabilirim*. Bizzat tecrübem yok elbette. Ama..."

"Yapacak birini tanıyorsun."

"Hipotetik açıdan." George ani bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Bir milyarderin karısıyla yatmıyorsan... belki *kızıyla* yatıyorsundur?"

"Hayır, George." Sinirleniyordum. "Kimseyle yatmıyorum, yeminle."

"Niyeymiş?"

Çünkü kendimden nefret ediyorum ve hayatta herhangi bir zevki hak etmiyorum.

"Çekingenlikten herhalde."

"Piyasaya çıkman lazım."

Tanrım. Önce Jim, şimdi de George.

"Birileriyle çıkacak halde değilim."

"Niye? Çükünü mü kestin?" George yüzünü buruşturdu ve yanından geçen şoföre orta parmak gösterdi.

"Hayır, George, ben—"

"Bak, Caleb: Bu tür şeylerden bahsetmeyi sevmediğini biliyorum ama—"

"Zamanı değil şimdi."

"Zamanı ne zaman peki?" diye bağırdı George. "Neredeyse iki sene..." Cümleyi bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu elbette. "Ebediyen cezalandıramazsın kendini."

Elimi saçımda gezdirdim. Keşke kendimi cezalandırma ihtiyacı duymasaydım. Duyuyordum ama.

"İyiyim ben."

"Yok yahu?" Güldü George. "Para koparmaya çalışmadığın, cidden *hoşlandığın* biriyle en son ne zaman yemeğe çıkmıştın? Ha?"

On bir ay önce. 15 Kasım 2022. Hannah'nın çekip gittiği gece.

"Yalnız yemeyi seviyorum."

"Yalnızlık çekiyorsun."

Hem de nasıl.

"O kadar da yalnız değilim ben."

"Hı-hı." George dikiz aynasına baktı. "Bu Prius da kıçıma yapıştı. Ne bu ya?"

"E, ne, Tinder mı indireyim yani?"

"İyi bir başlangıç olur."

"Yapmayacağım öyle bir şey."

"Şu nasıl? Kimseye çıkma teklif etmeyeceksen Hannah'nın eski kuralını uygula bari. Biri çıkma teklif ederse evet de ve en az iki defa buluş."

Telefondaki görüntüme baktım. Pespaye görünüyordum. Bu halimle kimse benle çıkmak istemeyeceğinden pes etmekte sakınca görmedim. "Olur. Biri bana çıkma teklif ederse kabul edeceğim. Tamam mı?"

George gözlerini kıstı. "Yalan söylüyorsan enseni patlatacak tipler tanıyorum."

"Eminim tanıyorsundur." Koltuğuma yığıldım. Telefonu kaldırarak, "Esas konumuza dönebilir miyiz artık?" dedim.

"İyi, peki. Nerede kalmıştık?"

"Milyarderin tekinin kızıyla yattığımı düşünmüştün."

"Ha. E, milyarderleri elediysek kim olabilir başka?"

Kalktım, tekrar odada dolanmaya başladım. "Dava açtığımız şirketlerden biri diyorum hâlâ."

"Parayı ödemek daha ucuza gelir." Parmakları direksiyonda tıkırdıyordu. "Hım... Yakınlarda polis teşkilatlarından birini peşine taktın mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Yatak odamla mutfak/oturma odam arasında gidip geliyordum. Düşerken vurduğum dizim hâlâ sızlıyordu. Küçük mutfak penceremden dışarı baktım. Güneş gözlüklü, siyah takım elbiseli bir grup adam görmemem şaşırtıcı değildi. Tek gördüğüm, Amazon teslimatı yapan elemanla köpeğini gezdiren 7A'ydı. George görse bu kadın hakkında ne düşünürdü acaba?

"Süper gizli teknolojin Sam Amca'nın ilgisini çekecek bir şey mi?"

Pencereden çekildim hemen. "Hay..."

"Biliyordum! Başka bir e-ticaret fiyaskosu uğruna bu kadar şeyle uğraşmazdın! Nedir, söyle! Yok, dur... Söyleme." George göğe baktı. "Duydun mu, NSA? Hiçbir şey bilmiyorum ben. Ayrıca bu konuşma avukat-müvekkil gizliliği hükümlerine tabidir, mahkemede kullanılamaz!"

Siktir. NSA. CIA. FBI. Adalet Bakanlığı... Hepsi Mobius teknolojisi uğruna adam öldürürdü. Sehpamın etrafında dönerken saçımda gezdirdim elimi.

"Ne yapacağım ben, George?"

"Paniğe kapılma. Hükümetin ilgilenmesi iyi olabilir." George ruj sürmeye başladı. "Belki Sam Amca sizin şirketi satın almadan önce ne kadar hakikisiniz, görmek istiyordur."

"Hükümet ne zamandır *startup* satın alıyor?"

"O-ho. Federaller ufak şirketleri sürekli alırlar. Reklamını yapmazlar sadece. Satın alma-kiralama yaparlar; şirketi kapar, teknolojiyi kendilerine alır, çalışanlara 1099 formu çıkarır, araştırmaya devam ederler. Her şeyi gömüp dükkânı kapamak istemiyorlarsa yani. Her iki halde de para yeşil işte."

"Kuşkuluyum ondan." Devlet Mobius teknolojisinin kokusunu almış olsaydı Rowan'ı çoktan gizli tutukevlerinden birine tıkmıştı.

"Para toplamaya kalkmadın mı daha?"

Pencereden karşı taraftaki daireye baktım. Komşu bina öyle yakındı ki bizim yangın merdiveninden onunkine atlayabilirdim. Karşı dairenin kiracısının da tıpkı benim gibi pencere önü çiçekleri yoktu. Gene benimkindeki gibi, onun yangın merdiveni sahanlığında da birkaç izmarit yatıyordu. Ama kiracının kimliğine dair hiçbir ipucu yoktu. Koyu yeşil perdelerinin açıldığını görmemiştim hiç.

"Dünya'dan Caleb'a." Telefona baktım. George'un yüzüklü parmakları ekranı tıklatıyordu.

"Affedersin. Ne diyorduk?"

"Herhangi bir yatırımcıyla konuştun mu?"

"Hayır. Niye?"

George özenle yapılı kaşlarını kaldırdı. "O kadar mı safsın, Caleb?"

Alnıma şaplağı indirip yine yürümeye başladım. "Tabii ya! Yatırımcıların gücü illa yeter buna! Ama nasıl bilebilirler? Kimseye yoklama çekmedik ki..."

Göz ucumda bir hareket görünce pencereye döndüm. Biri az önce perdeleri aralayıp bakmış mıydı? Fazla mı paranoyaklaşıyordum? Koltuğa bıraktım kendimi, tavana baktım ve...

"Siktir!" Bağırdım. Az daha yere düşüyordum.

George çığlık attı. "Az daha senin yüzünden kaza yapıyordum! Ne oldu?"

"Yatağımın üzerindeki kamera tek değilmiş," dedim tavandaki çatlağa bakarak. "Alexa! Led Zeppelin şarkıları çal!"

"*Spotify'da Led Zeppelin şarkıları çalıyor.*"

"Whole Lotta Love"ın cayırtılı gitarı doldurdu dairemi. Dinleme işini zorlaştıracağını umuyordum. En azından bir böceğin devre dışı kaldığını bildiğim yatak odama çekildim. Neredeyse fısıltı denecek kadar alçak sesle konuştum: "Hipotetik açıdan tanıdığın adamı arayabilir misin?"

Gülümsedi George. "Ne dediğini hiç anlamadım."

Boğa misali kalın enseli adam, koyu Ukrayna aksanıyla Caleb olup olmadığımı sorarak içeri girdi. Kendini tanıtmadı. Kafadan Vlad adını verdim adama. Siyah spor çantasını açtı, böcek tespitinde kullanılan aletlerden çıkardı, tüm yüzeylerin, mobilyaların, giysilerin ve hatta kurumuş kurdele çiçeğimin bile üzerinden geçirdi.

İlk beş dakika peşinde dolandım ama tuhaf gelince mutfağa geçip Bilbo'nun diyeceği gibi, 'ikinci kahvaltımı' yaptım. Gerçi Bilbo simit yemezdi herhalde.

Yirmi dakika kadar sonra Vlad omzuma dokundu, işaret parmağını dudaklarına götürüp peşinden hole çıkmamı işaret etti. Daireden çıkıp kapıyı kapayınca sormaya kalktım ama Vlad başını sallayarak asansörü işaret etti. Nahoş bir sessizlik içinde lobiye indik. Asansörden inince dışarı çıktı. Kaldırıma çıkınca duracağını varsaymıştım, yürümeye devam etti. Âşık bir köpek yavrusu gibi iki blok boyunca peşinden gittim, yetişmeye çalışırken gelen geçene çarptım.

Vlad aniden koşmaya başladı. Atıldım peşinden. Geçen bir otobüse atladı, birkaç saniye ardından nefes nefese yetiştim. Beklentiyle baktı yüzüme, MetroCard'ımı okuyucudan iki defa geçirdim. Vlad otobüsün en arkasına gidip oturdu. Saçmalaşmaya başlamıştı bu iş.

Yanına otururken az çok yeniden fırlayıp koşmasını bekledim ama bu sefer kımıldamadı.

"Ne buldun?"

Elini uzattı. "Telefon."

Bir sürü casus filmi geçti aklımdan. "Pencereden atmayacaksın, değil mi?"

Delirmişim gibi baktı yüzüme. "Hayır. Kapa."

"Ha. Tamam." Yan düğmesine basarak kapadım telefonumu.

İleri bakarak, bana dönmeden, gözünü diğer yolculardan ayırmadan konuşmaya başladı: "Üç böcek daha. İki sesli/görüntülü. Bir sesli. Bir de apartman önünde adam. Takip. Otobüs yetişemedi."

Gözlerinde gurur ışıltısı görür gibi oldum ama ifadesi kaskatıydı.

"Kim?" diye sordum aptalca.

Vlad da bana aptalmışım gibi baktı.

Terli saçlarımda gezdirdim elimi. Hâlâ yarım blokluk koşu yüzünden nefes nefeseydim. Spor salonuna gitmeliydim. Devam etmesini bekledim ama konuşma kısmının bana düştüğünü fark ettim.

"Devlet işine mi benziyor?"

Düşündü herhalde. "Ekipman yanlış. Çin malı." Omuz silkti. "Ama bazen taşeron kullanır." Durakladı. "Peşinde adam bayağı iyi. Ekipman iyi saklamış. Profesyonel. Yani muhtemelen, hayır. Karşı dairede adam da seni gözetliyor."

Gözlerim yuvalarından fırlamaya çalışıyorlardı.

"Dur... Ne?"

"Sezgi. Ekipman kısa mesafe. Üst kat olabilir. Alt kat da. Komşu da. Ama karşı pencere. Perdeler kapalı. Belki o."

Vlad bir daha uzattı elini.

"Ne?" dedim. "Kapadım ya telefonu!"

"Beş yüz."

Hay...

♠

Uyuyamıyordum.

Açık bir deliğe dönüşmesi, tavandaki çatlağı seyretme alışkanlığıma sekte vurmuştu. Karşı apartmandaki perdeleri kapalı daireye baktım. Kıpırtı yoktu. Çişe kalktım ama paranoyam öyle azmıştı ki tuvaletin ışığını açmadım, klozetin her yanına işedim.

Böceği bulmamın üzerinden iki gün geçmişti ve aklımı kaçırıyordum. Ertesi gün Vlad'a Mobius ofisini taratmıştım. Biri ofiste, diğeri çatıda iki böcek daha bulmuştu. Sezgilerime dayanarak gündüz vakti, Rowan ile Andy ofisteyken Vlad'a onların dairelerini de taramasını söylemiştim.

Dairelere nasıl girdiğini sormamıştım ama girmişti işte. Dairelerden bir şey çıkmamıştı. Tek gözetlenen bendim. Bu şey her neydiyse şahsiydi.

Diken üstünde kalmaları için Mobi'lere ofisteki böcekleri söylemiştim. Andy heyecanlanmıştı. "Birileri bizi gözetliyorsa voliyi vurduk demektir!" demişti. Rowan homurdanarak savunma duvarlarını güçlendirmekle yetinmişti. Muhtemelen ana hedef olduğumu söylemeyiyse es geçmiştim.

Tavanımdaki deliğe yirmi dakika daha baktım. Sonunda uyuyamayacağımı anlayıp sabahın üçünde yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Yirmi dört saat açık dükkânlardan birine girip çikolata ve sigara aldım. Birkaç aydır sigara içmemiştim ama sakinleştirecek bir şey lazımdı.

Ağaçlı yolda yürürken yedim çikolatayı. Kentte karanlık bastıktan sonra dolaşmayı hep sevmişimdir. İşin sırrı, sabah çöp kamyonu gelecek sokaklara girmemekti; o sokaklar farelere aitti.

Elimi cebime atıp sigara paketini çıkardım. Plastiğini yırtıp açtım, bir sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırdım, ardından boş cebimde kibrit aradım. Paketi çıkarırken düşürmüştüm galiba.

Kaldırıma bakınmak için döndüğümde yolun karşı tarafında bir değil, iki kişi dikkatimi çekti. Biri altı metre kadar gerimde, irikıyım bir tipti. Diğeriyse onun on metre kadar gerisinde, tıknaz bir adamdı. İrikıyım adam durakladı, göz göze geldik. Beni mi takip ediyordu?

Hayal görüyorsun.

Yürümeye devam ettim. İrikıyım adam hızını bana uydurdu.

Hayal görmüyor olabilirsin.

Tıknaz adam birden koşmaya başladı. İrikıyım adamı, daha ne olduğunu anlayamadan yere devirmişti bile. Tıknaz olan berikini çevirdi ve yüzüne yumruk yağdırmaya başladı.

Ne olduğunu bilmiyordum ama durup izleyecek değildim. Atıldım, koşarak sokağın köşesini döndüm ve etten bir duvara toslayarak kıçüstü oturdum.

Tepeme dikilen dev şekle baktım. Elimi yakalayıp öyle hızla çekerek beni ayağa kaldırdı ki kolumu omzumdan çıkaracak sandım. Frankenstein'a layık bir gülümsemeyle kolumu, canımı yakarak tuttu.

"Gel, araba," dedi Duvar. "Ben götür seni."

Kalbim gümbürdedi. Duvar Ukraynaca bir şey söyledi; tek kulağındaki AirPod'u o zaman fark ettim. Kolumu daha da sıkı tutup çocukmuşum gibi çevirdi beni. Diğer eliyle sokağa paralel park etmiş gri Toyota Camry'yi işaret etti. "Gel."

Kusacaktım galiba.

Duvar ön taraftaki yolcu kapısını açtı.

İyiye işarettir belki, dedim. Adam kaçıranlar genelde kurbanlarını bagaja tıkmazlar mıydı?

Bindim ve hiç düşünmeden emniyet kemerini taktım.

Aferin. Kaçırılırken yaralanmamak lazım.

Duvar şoför mahalline ıkına sıkına geçip kamburunu çıkardı; başı tavana değmek üzereydi. Geri vitese taktı, çıktığım sokağa girdi, yarısına kadar gitti.

Frene bastı, emniyet kemeri bağrımı deldi. Arka kapı açıldı ve tıknaz olan, irikıyım adamı (baygındı ve yüzü kan içindeydi) içeri itip kendi de arabaya bindi. Ukraynaca bir şeyler söyledi, Duvar gaza bastı. Dikiz aynasında Tıknaz'la göz göze geldim.

Vlad. Rahatlayarak iç çektim.

Ukraynalı baygın adamın başını saçlarından tutarak kaldırdı. Onca kanın altında adamın yüzünü seçmek zordu. Tek belirgin özelliği, dümdüz, basık burnuydu. Gerçi bu özelliği yeni edinmiş de olabilirdi.

"Seni takip etmek bu." Pek hınzır sırıttı Vlad. "Ama George bana sen de takip, dedi. Biz seni güvende tutuyoruz."

"E... Teşekkürler." Tuhaftır, boğazım düğümlenmişti. Eh be, George...

"Şimdi biz öğrenmek kime çalışmak." Vlad irikıyım adamın sol işaret parmağını tuttu ve çırpı kırar gibi kırdı. İrikıyım adam gözlerini kocaman açarak ayıldı. Vlad bir tabanca çıkarıp adamın kasığına dayadı.

"Kim tuttu seni söyle yoksa başka parmak kırar, çükü vurur ben."

"Aaam... taaaam." Adamın burnunda kan kabarcıkları patlıyordu. "Eğevon... eğevon..."

"Anlamıyor ben," dedi Vlad sabırsızca. Bir parmak daha kırdı. İrikıyım adam haykırdı.

"On saniye," dedi Vlad bir başka parmağı tutarak. "On—"

"Uğr! Uğr! Eeğe... eğevfon..." diye inledi adam.

Söylediklerini çözmeye çalıştım...

"Ha!" dedim. "Telefonunu almak istiyor."

"Eet! Eet!" dedi irikıyım adam hevesle.

Vlad adamın bacaklarını yokladı. "Yavaş, tamam?"

İrikıyım adam başıyla anladığını belirtti ve elini cebine *çok* yavaşça soktu. iPhone'u yeni yüz topografisini tanıyamayınca titreyen eliyle şifresini girdi. Bir iki kere daha dokunup telefonu bana çevirdi. Beni patron bellemişti anlaşılan.

Suçları saydım içimden. Saldırı. Adam kaçırma. İşkence.

Açık mesajın başında *Müşteri* yazıyordu.

Caleb dışarı çıktı. Nerede? Kontrol et.

Yazışmayı taradım. Ondan fazla fotoğraf vardı. Daireden çıkarken ben. Metroda ben. Jim'le kahvaltıda... Gene içim bulandı. Duvar gene Ukraynaca bir şeyler söyledi, Batı Yakası Çevreyolu'na saptı ve hızı artırdı. Vlad tabancasını kaldırdı, irikıyım adamın başına dayadı.

"Uğr! Uğr!" diye bağırdı adam ellerini kaldırarak.

"Öldürme adamı!" diye bağırdım.

"Aşşaişi immyom eğn!"

"Başka bir şey bilmiyorum ben, diyor."

Vlad burnunu kırıştırarak adamın pantolonunda büyüyen karanlık lekeye baktı. Tabancayı indirdi. "İnandım. Emin olmak lazım."

İrikıyım adam burnu kırık ve yüzü kanla kaplı biri ne kadar mutlu görünebilirse öyle görünüyordu.

"Cüzdan," buyurdu Vlad.

İrikıyım adam gene *çok* yavaşça cebine uzandı, cüzdanını çıkarıp bana uzattı.

Vlad başını yana eğdi.

"Pardon." Cüzdanı açıp kartları taradım. Üç tane New Jersey ehliyeti vardı ama sadece birindeki isim kartlarla eşleşiyordu. "Sam Allegro."

"İyi," dedi Vlad. "Sam Allegro senin isim?"

İrikıyım adam başıyla evetledi.

"Ben senin yeni patron, Sam Allegro." Sam korku içinde kabullendi. "Sen izle Caleb ama eski patrondan önce *bana* mesaj. Da?"

"Eği. Önzsesana."

"İyi." Bana döndü Vlad. "Kimlik resim çek, patron numara kendine yolla ve Sam Allegro'ya ver."

Talimatları yerine getirip telefonla cüzdanı uzattım. Sam elleri titreyerek aldı eşyasını. Vlad Ukraynaca bir şey söyledi, Duvar yavaşladı, yana çekti. Vlad başıyla kapıyı işaret etti. Sam'in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Kaldırıma çıktığında Vlad bir daha tabancasını doğrulttu adama.

"Benim adam arar. Seni açar."

"Açağm. Söğz."

"Eski patrona söyle, öl."

Anca birkaç blok sonra konuşabildim.

"Ne olacak şimdi?"

Vlad'ın gözleri dikiz aynasından bakıyordu bana. "Sen eve. Biz işe."

28: GEÇMİŞ

Soğuk ofisine girdiğim anda Steve'in yeşil çayının kokusunu aldım. Herkese kafeine bağımlı olmak istemediği için asla kahve içmediğini söylemişti. Bağımlılık, zayıflık işaretiydi. Steve zayıf değildi.

"Günaydın, Steve." Kalın turuncu halıda ilerleyip güzel ama gayet rahatsız kahverengi deri koltuğuna oturdum. Pek seviyordu bu koltuğu. Neden sevmesindi? Oturması gerekmiyordu. On beş bin dolarlık minimalist bambu masasının ardından seyrediyordu sadece.

Luciditee amblemli kupasını indirdi ve kaş çattı. Normalde son konuşmamızdan sonra aklına gelen her türlü 'dâhice fikri' heyecanla kusarcasına, çılgın bir enerjiyle anlatmaya koyulurdu. Bugün öyle değildi ama. Sessizlik sağır ediciydi. İncecik bir korku pusunu andıran ter, vücudum beynimin bilmediği bir şeyi biliyormuşçasına tenimi kaplayıvermişti. Sessizliği bozmak istiyordum ama zaten *onun da* istediği buydu. Diyecek bir şeyi varsa desindi.

Geçen her saniyeyle daha meydan okurcasına baktım yüzüne. Sonsuzluk gibi geldi geçen süre. Zaman ne komik işliyordu. Kahkahalıktı hatta.

Steve elini gür sarı saçında gezdirdi. "Caleb..."

Ciddiydi. Hayır. Mümkün değildi.

Öğretmeni olan tarafım hâlâ ne diyeceğini merak ederek heyecanla izlerken kalan yanım diş sıkıyordu. Steve başını

sallayıp çayını yudumladı. Porselen kupa iri elinde hafifçe titriyordu. Yavaşça bıraktı kupayı masaya.

"Yönetim kurulu bir değişiklik yapmaya karar verdi."

Dandik kupasını elinden kapıp kusursuz elmacık kemiklerinde kırmamak, o an yapabildiğim tek şeydi. Koltuğun kolçaklarını tutarak tırnaklarımı kan çıkaracak denli batırdığımı hayal ettim. Raj üç yıl önce tanışmamızdan beri peşimdeydi ama son tur onu ciddi sinirlendirmişti. Anlaşmanın son noktalarında biraz fazla sert yapmıştım pazarlığı. İntikamını alıyordu şimdi. Gene de Steve'in daha omurgalı davranmasını beklerdim.

Niye? Kullanışlı olduğun süre doldu. Artı, seni görmek, Steve'e zayıf bir kral olduğu zamanları hatırlatıyor. O blog yazısını yazdığın anda bahaneyi eline verdin işte.

Steve derin bir nefes alıp uzun uzun verdi.

"Yönetim Kurulu, CFO görevinden ayrılman gerektiği kanısında."

Geleceklerini bilmeme rağmen sözcükleri duymak, apiş arama tekme yemek gibiydi. Nasıl bozulduğumu anlamaması için yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ama içim çığlık çığlığaydı. Kovulduğumu herkes duyacaktı. Raj, teknoloji basınında, TechCrunch, Gizmodo ve VentureBeat'te on iki sütuna manşet olmamı sağlayacaktı.

Üzerime yığacakları aşağılamadan kaçacak delik bulamayacaktım.

Her şeyimi kaybetmiştim. Oğlumu. Karımı... ve şimdi de... işimi.

Hayır, kabullenemezsin. Mücadele etmelisin.

Yönetim kurulunun kaderime karar verdiğini söylemişti Steve.

"Peki, *sen* neye karar verdin?" dedim sesim titremeden.

Steve uzun kirpiklerini titreterek gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

Bir sessiz bakışma düellosuna daha girmek istemedim.

"Yönetim kurulu beni kovamaz. Sadece sen kovabilirsin. Bir daha soruyorum: *Sen* neye karar verdin?"

Steve dudaklarını dişledi; tedirgin görünüyordu. Uçmasını engellemek istermişçesine parmaklarını açarak koydu ellerini masaya.

"Yönetim—"

"Duydum onu," diyerek kestim lafını. "Sen soruma cevap ver."

"Ne dememi istiyorsun, Caleb?"

Öyle kolay bırakmayacaktım. Steve'i desteklemiştim. Akıl hocasıydım. Hatalarını düzeltmiştim. Onun için insanları işten çıkarmıştım. Onun için yalan söylemiştim. Bu sefer kendi bokunu kendi yiyecekti.

"Bana," dedim yavaşça, "*senin* kararını *senin* söylemeni istiyorum. *Sen* CEO'sun. Sen *ne* yapmaya karar verdin?"

Steve parmaklarını birleştirdi. "Yapabileceğim bir şey yoktu."

"Siktir!" dedim dayanamayarak. "'Onu kovan, beni de kovar,' diyebilirdin. *Dedin mi, Steve?*"

Bakışları ellerine indi.

"Hı-hı," dedim sertçe.

Steve meydan okumaya benzer bir şey toparlamaya çalışarak ama beceremeyerek başını kaldırdı. Bildim bileli ödlekti.

"Dün gece, diğer şeylerin yanı sıra, *daha az* çalışmaktan bahseden açık bir mektup yazdın." Daha az çalışmak

kısmında, hayatında duyduğu en iğrenç şeymiş gibi yüzünü buruşturmuştu. "Ekibe nasıl bir mesajdı o?"

"Doğru mesajdı. Suze gibiler yedi gün, yirmi dört saat çalışıyor. Pandemi sırasında hiçbir toplantıyı kesmeye cüret edemeyeceği için çiş molaları programlıyordu. Özel hayatı falan yok ve—"

"Öylesi daha iyi bizim için."

"Ama onun için değil!" Derin bir nefes aldım. Daha önce Steve'e hiç bağırmamıştım. Bağırılmayı hoş görmezdi. Bir nefes daha alarak sakinleşmeye çalıştım. "Sadece ailenizin ve sevdiklerinizin kıymetini bilin dedim o yazıda."

"Ondan çok daha fazlasını söyledin. Yönetim kurulu okuyunca *deliye döndü*. Raj gidip bir akıl hastanesine yatman gerektiğini söylüyor."

"Siktir et Raj'ı."

"Luciditee bir *startup*. Çalışanlarımın *kıymet bilmesini* değil, *çalışmasını* istiyorum ben."

"Neredeyse altı sene kıçımı yırtarcasına çalıştım ben."

"Doğru. Efsaneydin. Geçmiş zaman."

Kasıklarıma bir tekme daha.

"Sana bir şey sorayım, Steve." Dizim adrenalin yüzünden yerinde duramıyordu. "Tüm bunları bensiz yapabilir miydin sanıyorsun? Pandemiden şirketi sağ salim çıkarabilir miydin sanıyorsun? Herkesin katılması şartı konan Zoom toplantılarını kotarabilir miydin sanıyorsun?"

Büyük Steve Lawrence'ın Luciditee'nin başarısının her zerresinden sorumlu olmadığı iması uyanmasına yetti. Nihayet biraz öfke parıldadı gözlerinde.

"Yönetim kurulu, finans bölümünün başkan yardımcısı olarak kalabileceğini belirtti," dedi Steve. Düşük konuma inmeyi kabul etmektense kolumu keseceğimi biliyordu. "Yerine geçecek kişiyle görüşmelerde yardımın dokunabilir."

"Siktir."

"Raj, daha düşük bir mevki kabul etmektense istifa edeceğini söyledi," dedi Steve. "Fazla egolu olduğunu ve çevreme takım oyuncuları almam gerektiğini söylüyor." Asabiyetle tıkırdatıyordu parmaklarını şimdi masada. "Yönetim kurulu cömert bir tazminat paketine onay verdi."

Öne eğildim. "Ne kadar cömert?"

En azından birkaç aylık nafakayı peşin ödeyip belimi doğrultabilirdim.

"Eh, *o kadar* değil."

Steve dudaklarında beliren gülümsemeyi çabucak bastırdı. Hannah haklı çıkmıştı: Bu narsist piçin umurunda değildim. Asabiyeti tamamen kovulmamın *ona* ne hissettireceğinden geliyordu. En kötü kısmını geçtiğimizden —en azından kendi bakış açısından— rahatlamıştı.

"Üç aylık maaşını verip bir yıl boyunca sağlık sigortanı karşılayacağız. İlaveten bir de martta ödenmek üzere orantılandırılmış primin var."

Parmaklarım kolçağı öyle sıkıyordu ki ağrıyorlardı. Diğer elimse yumruk olmuştu bile. Dehşet yapışmıştı yakama.

Hannah'yı hüsrana uğratıyorsun. Yine.

"Ama opsiyon kullanma süremi uzatıyorsun, değil mi?"

Steve yavaşça başını salladı. "Kullanmak için otuz günün var."

Midem buruldu.

"Steve... Kullanmaya kalkarsam halka arza kadar beş kuruş kazanamayacakken beş milyon vergi borcum çıkar."

Steve ellerini açtı. "Yapabileceğim bir şey yok."

"Halka arzı bekleyemem. Hak ederek kazandığım tüm hisseleri kaybederim."

CEO değil, elinden hiçbir şey gelmeyen bir izleyiciymiş gibi omuz silkti.

Kalktım, ilerledim, ellerimi masaya koyup Steve'in yüzüne doğru eğildim. Büzüldü oturduğu yerde.

"Kabul edilemez!" dedim tükürürcesine.

"Kusura bakma ama—"

Masaya yumruklarımı öyle sert indirdim ki dizüstü bilgisayarı sıçradı, çayı döküldü.

"*Bir kez daha* 'yapabileceğim bir şey yok' de de boğazına çöküp *omurganı sökeyim*!"

Steve koltuğunu geri iterek kalktı. Bir doksan üçlük boyuyla benden on beş santim uzundu. İyi, tamam, yirmi santim. Sonuçta başımı kaldırmak zorundaydım yüzüne bakmak için. Piç.

"Sigortanı kurtardığıma şükret. Raj seni bir daha ofise sokmamam gerektiğini söyledi. Zoom üzerinden kovmamı istedi seni. Rica ederim."

"Sana *teşekkür etmemi mi* bekliyorsun?"

Umursamazca omuz silkti Steve. Çekip gitmek istiyordum ama on milyon dolarlık stok opsiyonundan[33] vazgeçemezdim.

"İyi, peki. Finans başkan yardımcısı olurum," dedim boğazımda düğümlerle.

---

33 Saptanmış bir zaman içinde ve saptanmış şartlarla hisse satın alma hakkı. (*ç.n.*)

Steve boynumdan ikinci bir baş çıkarmışım gibi baktı. "Çok geç artık."

"Daha demin teklif ettin!"

Aferin. Bağır. Bağırman, Steve'in fikrini değiştirmesini sağlar.

"*Sen* de demin omurgamı sökeceğini söyledin," diyerek oturdu, başını salladı. "Hayır, Raj haklı. Kendi yollarımıza gitme zamanı."

Nefes alamıyordum. "Steve, opsiyonlarımı elde tutamazsam mahvolurum. Başka bir *startupa* giremem. Artık fazla..." *Söylemeyi* bırak, *düşünmesi* bile içimi paralıyordu ama seçeneğim kalmamıştı. "Bir daha yirmiliklerle çalışamayacak kadar *yaşlıyım*. Kırk iki yaşındayım. *Startup* evreninde yüz yaşında sayılırım."

Luciditee'yi bin personele dek büyüttükten sonra başında tıraş olma zahmetine girmeyecek kadar kibirli bir yirmilik bulunan on beş kişilik başka bir *startupa* girme fikri midemi ağzıma getiriyordu.

"Tonla şans tanıdım sana, Caleb. Hepsini batırdın. Uyurgezer gibisin. Şeyden beri..."

Sustu, yüzüme baktı; kazayı dile getiremeyecek kadar korkaktı. Öfkem fokurduyordu artık. "Oğlum öldüğünden beri çok iyi çalışamadım, kusura bakma," dedim, sesimden zehir akıtarak.

"Haksızlık ediyorsun." Steve başını salladı. "Ondan önce de... Yeterince hızlı adam almıyordun. Hiper-büyüme aşamasındayız ama sen hâlâ her şeyi kendin halletmeye çalışıyorsun. Raj ayak uydurmayı bilen adamlar lazım sana, diyor. Sen kolları sıvayan türden adamsın. Onumuzun Chelsea'deki

ufak bir stüdyoya tıkıştığı şirket değiliz artık. Bize bizi sonraki seviyeye taşıyacak CFO lazım."

"Raj onu da mı söylüyor?"

"Söyledi, evet."

"Raj *yirmi dokuz yaşında*," dedim sıkılı dişlerimin arasından. "*Bir halt* bilmiyor."

"Ben de *yirmi altı yaşındayım!*" diye bağırdı Steve. "*Ben de* mi bir halt bilmiyorum sence?"

"Daha öğrenecek çok şeyin var."

"Belki," dedi Steve sakinleşerek. "Ama senden değil."

Öylece kalakaldım. Sermaye toplama konusunda bildiği her şeyi benden öğrenmişti. Üç yüz elli milyon dolarlık beş para toplama turunda elini tutan bendim. Luciditee'nin tek boynuzlu ata dönüşmesine yardım edendim ben. Şirket eskisi gibi performans göstermeyi sürdürürse hisse hakkım yüz milyonu bulurdu. Hepsi yok olmak üzereydi.

"Neden hisselerimin bende kalmasına izin vermiyorsun?" Hakkım olan şey için yalvarmak istemiyordum ama mecbursam yalvaracaktım.

"Yeni CFO için ihtiyacım var onlara. Artı, bu sene yüz mühendis alacağız. Onlara da hisse lazım."

Elimde sıfırla kalmak, zalim bir şaka gibiydi. Her şeyimi... Hiç uğruna vermiştim. Steve'in dizüstü bilgisayarını kapıp çenesine indirmek, lüks koltuğunu camdan aşağı fırlatmak, cam kırıklarıyla adımı alnına kazımak istiyordum.

Zamanında yarattığım kalpsiz CEO'ya tahsis ettiğim ofise bakındım. Hiçbir şey kalmamıştı burada benim için. Doğruldum, kapıya yöneldim. Bir daha dönmeyeceğimi düşündüm buraya. Ama o gün tüm düşündüklerimdeki gibi, bu düşüncemde de yanılıyordum.

29: ŞİMDİ

Hava serinlemiş, güz nihayet gelmişti. Vlad yanımda bitiverdiğinde metroya bir blok mesafedeydim. Starbucks işi buzlu kahve vardı elinde.

"Bulduk seni kim gözetleyen."

Durdum. "Kimmiş? Nasıl?"

"Bizim var... eee... teknik adam. Cep telefon veriden buldu."

"Kimmiş?"

"Ad yok. Foto yok. Ama karşı apartmanda." Durdu. "Gitti şimdi."

Birinin sırf beni gözetlemek uğruna daire kiralayabileceği fikri içimi hoplattı.

"Dert yok. Biz izler. Öğrenir."

Vlad boşalan bardağını ağzına kadar dolu bir çöp kutusuna fırlattı, bardak sekerek sokağa yuvarlandı. Ardından, merdivenden inen insan seline karıştı. Metroda Vlad'la havadan sudan sohbet etmek istemediğimden, biraz bekledikten sonra indim.

♠

Ertesi gün, akşamüzeri dörtteki kahve aramdan sonra ofise gelince duvardaki eski moda, kocaman takvime baktım: 4 Ekim. Mobi'lerin birbirini öldürmeye çalıştığı evrenlerden

birindeysek olay ya da kafamda yakıştırdığım adıyla Cinayetfest'e, 11 Ekim'e tam bir hafta vardı.

Kurucu ortakların arası buz gibiydi ama cinayetlerin eşikte beklediği hissi yoktu şimdilik. Gerçi startup dünyasında her şey bir anda değişebilirdi.

Ne yazık ki gözümü açık tutmaktan öte yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Haliyle gündeme döndüm. Günün görüşmelerini yapma işini Andy'ye bıraktım. Biri hariç, hepsi aşağı yukarı aynı geçti: Brady O'Beirne. Kel CEO deneyimliydi; iki şartnamesi zaten vardı ve turu dolup taşıyordu.

"Paçalarımdan para akıyor. Elli bini rahatça öderim ama ödemeyeceğim. Neden mi? Çünkü benim param. Bok ye, trol."

Toplantıyı, George geç kalma numarasını yapamadan sonlandırdı.

Omuz silktim. "Dert değil. Duruma bakalım."

Andy her şeyi kusursuz genişliğe ayarlı, başlıkları ortalanıp kalınlaştırılmış, sayıları gereğince düzenlenmiş bir Google belgesine kaydetmişti. Ben eski kafalıydım, beyaz tahtayı yeğliyordum. Düzgün çizilmemiş iki yeşil hat beyaz tahtayı üç kolona bölmüştü: Kabul (fiyatta anlaşılmış), Köpük (halen pazarlık aşamasında) ve BY (bok ye).

Hafızamdan bir iki düzeltme yaptım.

"Nasıl durum?" dedi Andy.

"Şimdiye dek bir milyon yüz otuz bin kabulümüz var. Köpüklerden beş yüz bin civarı geleceğini varsayarsak bir milyon sekiz yüz binimiz var diyebiliriz. Ukraynalıların yüzde otuzunu çıkar, bir iki yüz altmış; George'un üç yüz binini çıkar..."

"Neredeyse bir milyon," dedi Andy. Gülümseyerek elini kaldırdı, istemeden verdim beşliği. "Hiç fena değil. Yarına kaç tane var?" Resmen el ovuşturuyordu Andy.

Notlarıma göz attım. "İki tane köpük, beş yeni hedef."

"Süper. Çekelim derim bu gece kafaları."

Söylemediği, Rowan'ın davetli olmadığıydı. Bir haftadır Andy'yle neredeyse hiç konuşmadığı içindi herhalde. Rowan başını hafifçe sallayarak bir ekrandan ötekine bakıp duruyordu. Çevresini hiç mi duymuyordu yoksa numara mı yapıyordu?

Rowan'ı aramıza geri almanın bir yolunu bulmalıydım. Ama Cinayetfest sonrasına kadar bastırmamaya karar vermiştim. Tabii o zaman başka bir problemle karşı karşıya kalmamız gerekecekti: Sermaye. Şirketlerden para sızdırma numarası iyiydi ama sonsuza dek süremezdi. Özellikle işe daha fazla mühendis almak istiyorsak. Eninde sonunda kalantorların karşısına çıkmak, dokuz haneli sayıları getirecek türden bir demo geliştirmek zorunda kalacaktık. Rowan, taslağını çıkardığım plan üzerinde gece gündüz çalışıyordu ama bitiremeden parasız kalacağımızdan endişeleniyordum.

Kalkınca belim, bir koltuğa oturup dizüstü bilgisayarına eğilmenin neden kötü fikir olduğunu hatırlattı. Homurdanarak her hareketini bir inlemeyle pekiştiren adamlardan birine ne zaman dönüştüğümü düşündüm.

"E, hangi barı seversin?" dedi Andy.

Öf. Andy Fisher'la kafa çekmeyi hiç istemiyordum.

"İsterdim ama planlarım var," diye yalan attım. "Bir dahaki sefere."

Andy ayağa fırlayıp kolunu kırk beş derecelik açıyla kaldırdı. Tanrı aşkına. Günde kaç kere fiziksel temasta

bulunmamız gerekiyordu? Elini tuttum, çekip sırta şaplak atmalı kanka sarılmasına geçti. Bitmek bilmiyordu bu temas işi. Becerebildiğimce çabuk kurtulup Andy alanımı işgal etmenin başka bir yolunu bulamadan kapıya atıldım.

♠

Saat bir civarı uykuya dalma çabamdan vazgeçip giyindim, yürüyüşe çıkmaya karar verdim.

Asansörün kapıları kayarak açıldı. 7A ile Pickle içerideydi.

"Yukarı çıktığını binince fark ettim," dedi selam niyetine. "Ta on bire kadar çıktık. Ama kimse yoktu orada."

7A'dan duyduğum en uzun konuşmaydı.

"Nasıldı?" dedim.

"Çok acayipti." Sesini alçalttı. "Duvar kâğıdı yeşildi."

"Ha," dedim cidden şaşırarak.

"Pek hoş. Vaktin olursa bir bakmalısın."

"Bilmem... İşim başımdan aşkın bu aralar."

"Benim de."

Asansör giriş katına bezgin bir çan sesiyle vardı. 7A köpeğini, kıçını zeminde paspas misali kaydırarak sürükleyip çıkarırken kapıyı tuttum. Hayvancağız eşiği geçtiği anda kapıyı bırakıp hızla yanlarından geçtim. Apartman kapısına vardığımda 7A seslendi: "Bay Sekiz."

Döndüm.

"Bizle yürümek ister misin?" Başını yana eğdi. "Pickle kendine olmadık saatlerde uyanık kalan erkek bir rol model arıyordu."

Doğrudan reddedecektim, George'la konuştuklarımız aklıma geldi.

Neden olmasın?

"Olur." Hem Mobi'ler dışında bir insanla konuşmak iyi fikirdi. "İsterim."

Pickle koklama sevdalısıydı.

Su birikintilerini, çöp yığınlarını, yemek artıklarını, yağmur drenajlarını, kaldırımda bir peniden büyük her türlü lekeyi, ağaç diplerini, otomobil lastiklerini, fare tuzaklarını ve belediye bisikletlerinin yuvalarını kokladı. Tek koklamadığı, diğer köpekler ve insanlardı. Her ikisiyle de temastan asabiyetle kaçınıyor, herhangi bir canlı yaratığı görür görmez 7A'nın bacaklarının arkasına siniyordu.

Haliyle yürüyüşümüz ıstırap ölçüsünde yavaştı. Varacağımız belirli bir hedef yoktu ama ileri yönde düzenli ivme kazanamamak, beni geriyordu.

"E, tanımadık yabancı katlara gitmediğin zamanlarda neler yapıyorsun?" dedim.

"Kime sorduğuna bağlı. Şimdiki patronuma sorsan mesela, web sitesi tasarlamaya epey zaman harcadığımı söyler."

"Sana sorsam?"

"Pickle'ı gezdirmek ve Spelling Bee oynamak derim."

"Yok yahu," dedim gene şaşırarak. "Bayılırım Bee'ye."

The New York Times'ın kelime oyununu birkaç ay önce keşfetmiştim. Her gün petek düzeninde yerleştirilmiş yedi harf veriliyordu. Oyunun amacı, verilen harflerle asgari dört harften oluşan ve petek şeklinin ortasındaki harfi mutlaka kullanan tüm kelimeleri bulmaktı. Oyun, uykusuz gecelerimi geçirmenin yollarından biriydi.

"Bugünkü Kraliçe'ye ulaştın mı?"

"Yok." Kraliçe, istenen kelimelerin tamamını bulduğunuzda kazandığınız payeydi. "Dâhi seviyesine erişene dek oynayıp bırakıyorum."

"Yanlış yapıyorsun." Kaş çattı 7A. "Kraliçe'ye ulaşmak için çabalamalısın. Ulaşamayınca da gün boyunca kendini berbat hissetmen gerekiyor."

"Her hâlükârda öyle hissediyorum zaten."

"Ha." Gülümsedi 7A. "O zaman Dâhi'de bırakmanda sıkıntı yok."

Yolun kalanını Bee'de çıkan gülünç kelimelerden şikâyet ederek geçirdik.

"Eve kadar geçirdiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Yolumun üstü."

Apartmana girdik, asansörün kapısında birden konuşacak hiçbir şeyimiz kalmayınca öylece, huzursuz bekledik. Kapılar açıldı, 7A köpeği sürükleyerek asansöre sokup yedi ve sekizinci kat düğmelerine bastı. Katına vardığımızda köpeği gene sürükleyerek asansörden indi, bana döndü.

"Çoğu gece onla bir arası Broadway'deki Soup'n'Burger'da oturup çalışıyorum. Geleni gideni pek yok; oturma bölmesini işgal etmeme ve Pickle'ın ayaklarımın dibinde uyuklamasına da laf etmiyorlar. Ayrıca 7/24 kahvaltı veriyorlar. Ev usulü patates kızartması var. Bir daha uyku tutmadığında uğramalısın."

"Sağ ol. Uğrarım belki."

7A uzanıp on birinci katın düğmesine bastı. "Bir bak, derim. Yapraklar bu mevsimde harika oluyor."

♠

10 Ekim. Cinayetfest'e bir gün kalmıştı ve feci tedirgindim.

Andy'nin bu seferlik evden çalışması, Rowan'la ofiste yalnız kalmamıza yol açmıştı. Hem teknolojiye dair daha fazla şey öğrenmek hem de Andy'yi öldürme arzusu açısından nabzını ölçmek adına işe girişmeye karar verdim.

"Nasılsın bu aralar?"

Rowan kulaklıklarını çıkarıp boynunda bıraktı. İlk kez görüyormuşçasına baktı yüzüme. "Yarına Andy'yi öldürme planı yapıp yapmadığımı mı soruyorsun?"

Aferin, Caleb. Hiç belli etmedin.

"Onun gibi bir şey."

"Hayır," dedi Rowan dimdik bakarak. "*Ona* sorsana esas."

"Soracağım." Dünyanın en zarafetten uzak konu değiştirmesi için boğazımı temizledim. "Bu arada, M-teorisinden konuşsak mı biraz?"

"Önce sicim teorisini anlaman lazım."

"Sicim teorisi, atomaltı parçacıkların titreşen sicimlerden oluştuğunu ve ortaya çıkacak parçacığın türünü rezonanslarının belirlediğini söyleyen birleştirici bir teoridir."

Kocaman açıldı gözleri.

"Dedim sana; çabuk öğrenirim." Eski hocasıyla buluştuğumdan veya bana yolladığı makalelerden bahsetmemeyi seçtim. Makaleleri anlar gibi olana dek beş altı defa okumuştum. Birtakım sorular yollamıştım adama ama cevap vermemişti. David Caine'in benle işi kalmamıştı anlaşılan. "Ama M-Teorisi konusunda daha M'nin ne anlama geldiğini bile çıkaramıyorum."

Yarım gülümsedi Rowan. "Büyü. Gizem. Delilik.[34] M-Teorisinin yaratıcısı Ed Witten bile bilmiyor."

Dr. Caine gibi konuşuyor. Çatlak olanı gibi.

Arkasına yaslandı. "Sicim teorisyenleri her şeyin sicimlerden oluştuğuna, M-teorisyenleriyse sicimlerin gerilebildiğine ve zarlar oluşturmak üzere bir araya gelebildiklerine inanıyor."

"Zarlar mı?"

"Evet. Sonsuz uzunlukta ve atomaltı genişlikte sicimler. M-Teorisi her şeyin, Dünya'nın, Samanyolu'nun, tüm evrenin on bir boyutlu uzayda süzülen bir zarın içinde olduğunu öne sürüyor."

Dr. Caine sayesinde on bir boyutlu uzayı anlamıştım. Gibi. Ama zarlar yeni bir kavramdı.

Rowan anlamadığımı fark edince sadeleştirdi: "Bir duş perdesinde bir damla düşün. Damla evrenimizin tamamını, duş perdesiyse zarı temsil ediyor."

Çenemi kaşıdım. "Mecazi duş perdesinin etrafındaki hava peki?"

"M-teorisyenleri bu alana *yığın* adını veriyor. Teorik açıdan, yığında süzülen sonsuz sayıda zar mevcut ve her zarın içinde apayrı bir evren bulunabilir. O da—"

Tamamladım lafını: "Sonsuz sayıda paralel evren demek."

"Doğru. Çoklu evren deniyor." Kaş çattı. "Sakın—"

"Biliyorum. Marvel göndermesine hayır."

Başıyla onayladı. "Çoklu evren, zamanda yolculuğu mümkün kılıyor çünkü yığındaki fizik kuralları bizimkilerle aynı değil. Bizim evrenimiz dört boyutlu: Üç uzamsal,

34 İngilizceleri: Magic, mystery, madness. (*ç.n.*)

bir de zamansal. Evrendeki her şey dört boyutlu uzayda ışık hızıyla hareket ediyor. Fiziksel uzayda hızımız arttıkça zamandaki hareketimiz yavaşlıyor. Uzayda ışık hızına yaklaşan hızda hareket eden nesnelerin, durağan nesnelerden daha yavaş yaşlanması da o yüzden.

"Benzer şekilde, ışık hızını geçtiğinde zamanda geri gidiyorsun. Ancak ışık hızı, evrenin hız sınırı. Işıktan hızlı gidebilmek için sonsuz miktarda enerji gerekiyor. O yüzden evrenimiz içinde zaman yolculuğu imkânsız."

Konsepti *Star Trek IV*'ten hatırlar gibiydim, Rowan'ın dediklerini kabullenmeye karar verdim. Son sözüne odaklandım.

"Ne demek imkânsız? Yaptın ya?"

"*Bizim evrenimiz içinde* imkânsız," dedi Rowan tek kaşını kaldırarak. "Ama evrenimizin *dışında* hız sınırı yok." Kavramamı beklemek üzere durakladı. Birkaç saniye sürdü ama kavradım. En azından kavradığımı sandım.

"Yığında nesneler ışıktan hızlı gidebiliyor."

Rowan başıyla onayladı. "Doğru."

"O da evrenimizden kaçarsak zamanda yolculuk edebiliriz demek." Durdum, teoriyi düşündüm. "Yani senin aygıt... Bizim zarla bir başka zar arasında kapı açıyor, yığında ışıktan hızlı hareket ediyor."

"Hem evet hem hayır." Rowan ellerini ensesinde birleştirince trisepsindeki kanji[35] dövmesini gördüm. "Başka zamandan bir zara erişmek için yığında ışık hızıyla gitmen gerekmiyor. Everett'ın Çoklu Dünya Yorumu'nun parçalarından biri, zamanın akmadığıdır."

35 Japoncada kullanılan Çin karakterlerine verilen ad. (*ç.n.*)

Saçlarımı yolasım geliyordu. Tam ne anlattığını anlayacakken ucunu kaçırmıştım ipin. "Ne demek zaman akmıyor?"

"Evrenin durmadan sonsuza dek dallandığını söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Her dal yeniden dallanmadan önce sadece bir nano-saniyenin milyonda biri kadar bir süreliğine yaşıyor. Yani zarları zamanda statik bir şipşak foto gibi düşünebilirsin."

"Bütün bir evrenin... Polaroid fotoğrafı mı yani? Her an için?"

Omuz silkti Rowan. "Neden olmasın?"

"Bi... Bilmem," dedim kızarak. "Milyon sebebi var."

"Mesela?"

Rowan'ın yakıcı mantığı feci sinir bozucuydu. "Mesela... Evreni nasıl tecrübe ettiğim?" Elimi aramızda yavaşça salladım. "Bak, elim uzayda hareket ediyor. Zamanın aktığına örnek değil mi bu şimdi?"

"Yanılsama değilse. Beyni hareket algıladığına inandırmak üzere art arda eklenmiş film kareleri gibi."

"E, hafızam peki?" dedim.

"Şipşak foto sadece görsel bir imgeden ibaret değildir. Her şeydir. Her hücre. Her atom. Her parçacığın kuvveti, kütlesi ve ivmesi. Her düşünce. Her anı."

"Yani şu anda konuşan ben, bu cümleye başlayan benden farklı bir zarda, farklı bir evrende mi diyorsun? Ben sadece sonsuza giden bir kopyanın kopyasının kopyasıyım ve sırf aynı anılara sahibim diye mi kendimi aynı *sanıyorum*?"

Gözleri kırpıştı Rowan'ın. "Anlıyorsun."

Gerçeklik algımın anlamsız olduğunu öğrenmek hoştu doğrusu.

Gene midem kabarıyordu.

"Yani... Geçmişteki her an esasen kehribar içinde hapis ve yığında mı süzülüyor?"

"Her *mümkün* geçmişin her anı. Sadece senin gözlemlediğin geçmişin değil."

Gözlerimi kapayıp her biri bir evren içeren, uzayın sonsuzluğunda süzülen cam diskler hayal ettim.

Uzay değil yalnız. Uzay, yığında süzülen camın içinde *ve onu hayal edemezsin çünkü on bir boyutlu uzayı kavramsallaştırmak mümkün değil.*

Ve o disklerden birinde—

Disk değil, zar.

O zarlardan birinde Seth vardı.

Birinde değil. Trilyonlarcasında. Hayatının her mümkün saniyesi göz önüne alındığında.

"Peki, bir zardan diğerine nakil mümkünse neden tek yönle sınırlıyız? Neden aygıtın yaratılışından *öncesine* gidemiyoruz?" Öncesine derken yumruğumu masaya indirince Rowan sıçradı. "Affedersin."

Omuz silkti. "Ben sadece iki portalı bağlıyorum. Şimdideki portalı, mümkün çoklu geleceklerdeki aynı portalın bire bir kopyalarıyla."

"Ne bileyim mesela... Terse çeviremez misin *bunu*?"

Soruyu sorar sormaz ne gülünç olduğunu fark ettim.

"Geçitler arasındaki tünel A noktasını B noktasına bağlıyor. Sen tünelin yönünü Z noktasına çevirmemi istiyorsun ama Z noktası nerede, hiçbir fikrim yok."

"Neden?" Neredeyse yalvaracaktım. "Neden çözemiyorsun?"

"Klasik fizik hatta kuantum fiziği meselesi olsaydı çözebilirdim. Ama yığında fizik yasaları farklı. Varlarsa tabii. Geçmiş zarlar bizimkine ne kadar yakın? Bilinemez."

Dünyam bitmişçesine bıraktım kendimi koltuğa.

Seth hiç bu kadar uzak gelmemişti.

♠

11 Ekim. Cinayetfest gelip çatmıştı.

Önce Andy'ye sonra Rowan'a bir gün ara vermelerini ya da en azından evden çalışmalarını tavsiye etmeme rağmen ikisi de tavsiyeme kulak asmamıştı. İkisi de Kader'e orta parmak çekmek ister gibiydi.

Kader'e inandığımdan değil.

Ama olabilirliklere inanıyordum ki o yüzden Andy'ye bugünün Rowan'dan tam teknik durum güncellemesi istemek için iyi bir gün olmadığını söylemiştim. Elbette istedi. Slack mesajını gördüğüm anda başımı kaldırıp baktım. Rowan köpürüyordu.

"Üst yönetici toplantısı talep ediyorum." Rowan pencereye işaret etti. "Andy'ye söyle."

"Bu sefer içeride yapsak mı toplantıyı?" Çatıda tartışma fikri hiç çekici değildi ama Rowan duymazdan geldi.

Kalkıp Andy'nin omzuna dokundum. Sıçradı ve oynadığı sanal iskambil oyununu alelacele kapadı. Sol kulağındaki AirPod'a iki defa tıklayıp döndü.

"Ne var, bro?" dedi hem heyecan hem utançla.

"Rowan konuşmak istiyor."

Şaşırdı Andy. "Benle mi?"

"İkimizle de anlaşılan," dedim. "Çatıda bekliyor."

Andy kalktı. "Kraliçeyi bekletmeyelim madem."

"Hı-hı," dedim kaş çatarak. "Olumlu davran, tamam mı?"

"Tabiitabiitabii," dedi Andy. "Kusura bakma."

Çatıya çıktık. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı; güneş bulanık bir parıltıydı. Ekim havası serindi; kış ufuktaydı.

Rowan elleri belinde, ayakta bekliyordu. Kızgın görünüyordu. Mesele neydi, bilmiyordum ama hoşuma gitmeyeceği kesindi. Yanına varmamız çok uzun sürmüş gibi geldi.

Aramızda bir iki metre kala, "Bir karara vardım," buyurdu Rowan. "Şirket daha fazla hisse çıkarmalı."

Oy, oy.

"Ne sebeple?" dedi Andy.

"Çalışanları elde tutmak için," dedi Rowan öfkeyle tükürür gibi.

"Hırvatlar memnun görünüyor," dedi Andy. "Daha fazla adam aldığımızda elbette daha fazla hisse çıkarırız."

"Hayır," dedi Rowan. "Hisselerin *bugün* çıkmasını istiyorum."

"Neden?" Anlamıyordu Andy. "Ne acelesi var?"

"Çalışanların hepsi memnun *görünmüyor* ve bu durumun derhal düzeltilmesi lazım."

Andy gözlerini kıstı. "Hangi çalışan memnun değil?"

"Bu," dedi Rowan, parmağıyla kendisini göstererek.

Yirmi *startup* yılımda (sivil hayatta bir asır demek) öğrendiğim bir şey varsa o da tavukların tünemek için daima kümese döndükleriydi. Fizikte her etkinin eşit kuvvette ve

karşı yönde tepkisi olurdu. *Startuplarda* da her eylem, büyüklüğü değişmekle birlikte illa aksi yönde bir tepkiye yol açardı. Bazen tepki eş şiddette ama genellikle çok daha büyük olurdu. Bu seferkinin 'çok daha' büyüklerden olacağını hissediyordum.

Rowan kollarını kavuşturarak, "Yarı pay istiyorum," dedi.

Buyur.

"Yarı payın *var* zaten," dedi Andy asabiyetle.

"Hayır. Yarı payım *vardı*," diye düzeltti Rowan. "Sonra sen tüm cömertliğinle şirkete borç vermeye gönüllü oldun, ben de sırf sana güvendiğim için okumadığım bir sürü belgeye imza attım. Meğer o belgeler *şirketimizin* çoğunluk hissesini *sana* veriyormuş."

"Para bedava gelmez Rowan," dedi Andy savunmaya geçerek.

"Öyle mi? Yatırdığın parayı hak etmek için ne yapmıştın *sen*?" Ellerini tekrar beline götürdü. "Vakıf fonunu bir şekilde *hak etmişsin* gibi mi davranacağım yani?"

Doğrudan gırtlağa saldırıyordu.

İşler çığırından çıkmadan araya gireyim dedim. "Arkadaşlar—"

"Ciddi misin sen?" dedi Rowan.

"Sen karışma, Caleb," dedi Andy ama geri adım atmadım.

Andy ilerleyerek tüm heybetini gösterdi, Rowan'ı başını kaldırıp bakmaya zorladı. "Kırkıma gelene dek *tüm* param o benim! Bu iş yürümezse *batarım*! Yatırımımın karşılığını hak ediyorum. Yoksa uğraşmamın ne amacı var?"

"Ne amacı mı?" Rowan resmen bağırıyordu artık. Epeydir biriktirmişti. Keşke bugüne denk gelmeseydi taşması. "*Amaç*, devrim yaratacak yeni teknoloji geliştirmek. Yetmiyor mu?"

"Hayır!" diye bağırdı Andy. "Yetmiyor. Bunu anlamıyorsan hiçbir şeyi anlamıyorsun demektir. Mesele *teknoloji* değil. *Şirket*."

Rowan'ın yüzü pancar kırmızısına döndü. "Ne diyorsun sen be?"

"Teknoloji alet sadece. Zanaatkâr ise şirket."

"Ne zanaatı yapmışsın acaba hayatında?"

"Bunu!" diye bağırdı Andy kollarını açarak. "Bu binayı genel merkezimiz olarak yarattım! Senin Hırvat kod maymunların da zanaatım sayesinde varlar!" Bana döndü. "Caleb da."

Beni yabancılaştırmak pek akıllıca değildi. Böyle devam ederse cinayete ortak olabilirdim.

"*Seni* de ben işledim," diye hırladı Andy.

"Buradayım çünkü burada olmaya *ben* karar verdim," diye karşıladı Rowan. "*Benim seni* kullandığım aklına gelmedi mi hiç? Her şey öylece *oldu* mu sanıyorsun? Tezimi okuman için *kazara* mı bıraktım masada sanıyorsun? Sana cidden *tutulduğumu* mu sanıyorsun? Bırak ya! Bir çek ve uyduruk bir sevişmeden fazlası olmadın hiç!"

Andy kıpkırmızıydı artık. Gözlerindeki feci öfkeyi görmesem komik gelirdi.

Durdur şunu.

"Bir saniye—"

Andy lafımı bitirtmedi. "Seni öldürmemle ilgili notu ilk okuduğumda saçma gelmişti." Ha siktir. Rowan'a doğru hareketlendi. "Artık pek emin değilim."

Ellerimi kaldırarak aralarına girmeye kalktım. "Tamam, mola, mo—"

Rowan parmaklarımı tutup fena büktü. Bileğimin kırılmaması için hiç düşünmeden çekilmem Rowan'a gerileyip kör edici bir hızla Andy'nin göğsüne isabet eden döner tekmeyi sallayacak alanı verdi.

Andy nefessiz kalarak gerisingeri sendeledi. Topuğu çatının yüksek beton kenarına değdiği anda fırladım. Geriye doğru düşüyor, kollarını çılgınca sallıyordu. Düşecekti.

Atıldım, elini yakalayıp çektim. Üzerime devrildi, beraber yere düştük.

İnledim. Dirseğim mi, kafam mı, kaburgalarım mı daha çok acıyordu, bilemedim. Andy dönüp kalktı, kalkmama yardım etti. İkimiz de doğrulduğumuzda göğsüne baktı. Parıldayan beyaz gömleğinde ufak, kara bir potin izi vardı artık. Dimdik baktı Rowan'a.

"Öldürüyordun beni," diye mırıldandı, inanamıyormuş gibi.

"Niyetim o değildi," dedi Rowan, savunmaya geçerek.

Umduğum özür bu değildi.

"Niyetin mi?" Andy'nin şaşkınlığı şoktan sekip öfkeye yol alıyordu. "*Niyetin mi?*" İçgüdüsel bir hamleyle ilerledi ama çabucak uyanıp geri çekildi.

Rowan meydan okurcasına kaldırdı çenesini. "Alanıma girmiştin!"

"Evet de seni *öldürmeye* kalkmadım!"

"Ben de." Titremeye başlamıştı Rowan. "Ben sadece... Tepki verdim. Seni çatıdan atmak gibi bir niyetim yoktu elbette."

"Caleb olmasaydı atmış olacaktın!"

"Rowan. Andy." Nihayet aralarına girmeyi başardım ama ne diyeceğimi bilmiyordum. "İşler çığırından çıktı ama kimse zarar görmedi. Birer derin nefes alalım. Biraz hava alalım."

Açık havadasınız zaten, akıllım.

"Demek istediğim, biraz kafalarımızı temizleyip meseleyi yemekte konuşalım. Ben ısmarlıyorum."

Tabii, tabii. Cinayet teşebbüsünü bedava pizzadan daha iyi ne unutturabilir ki?

Bana baktı Andy. "Ciddi misin sen?" Akli dengeden mahrummuşum gibi bakıyordu ikisi de. Haksız olduklarını söyleyemezdim. "Beni... *öldürmeye* çalıştı!"

"Kazaydı!" Rowan'ın küçük yumrukları sıkılıydı, alnından ter damlıyordu.

"Bu," dedi Andy, göğsündeki potin izini göstererek, "hiç de öyle kaza gibi durmuyor. Az kalsın doğru çıkmış bir fal gibi duruyor. İkinci kazayı bekleyecek değilim." Afro saçında gezdirdi elini. "Rowan, resmî olarak görevine son verilmiştir. Eşyanı topla derdim ama her şey Mobius'a ait." Elini uzattı. "Anahtarlarını ver."

"Ne?" dedi Rowan gözlerini kocaman açarak. Bana baktı. "Yapamaz."

Apaçık bir şey söyler gibi konuşmuştu ama altında yatanı hemen gördüm: Yalvarıyordu.

"Elbette yapabilirim." Andy'nin dudaklarına zalim bir gülücük oturdu. "Sen söyle, Caleb." Emri banaydı ama gözlerini Rowan'dan ayırmamıştı.

Olayları sakinleştirme sınavında D- verirdim sana ben olsam.

"Andy." Kütüphanedeymiş gibi usulca konuştum. "Daha sonra pişmanlık duyacağın kararlar almanın zamanı değil bence."

Andy gözlerini Rowan'dan ayırmadı. "Bence tam zamanı. Ölümden dönmek insanın gözünü açıyor." Bana döndü. Bakışını fazlasıyla tanıyordum: Kibirli, dünyaya karşı tek başınayım bakışı. "Rowan'a hiçbir gücü olmadığını açıkla."

D- mi demiştim? F de sen ona.

"Andy—"

Kesti lafımı. "Anlat yoksa görevine son verilen tek kişi o olmayacak."

Piç. Cesaretlenmek için bula bula *bu anı* bulmuştu. Meseleyi hâlâ çözebilirdim ama zamanı şimdi değildi. Rowan'a döndüm. Öfke vücudunu terk etmiş, ardında sadece korku bırakmıştı. Çatıya gelmemizi buyuran minyatür Evrenin Efendisi artık cezasını bekleyen ürkmüş bir çocuktan öte değildi.

"Maalesef, Rowan," dedim iç çekerek. "Tüzüğe göre yönetim kurulu herhangi bir yöneticiyi işten çıkarabilir. Yönetim kurulunuysa oy imtiyazlı çoğunluk hisse sahipleri, bu durumda Andy, kontrol eder."

"Teşekkürler, Caleb," diyerek sırıttı Andy. Özgüvenle Rowan'a doğru ilerledi (tekme yiyebileceği kadar yaklaşmadı gerçi) ve bir kez daha elini uzattı. "Anahtar."

Rowan'ın korkusu tekrar öfkeye dönüştü. Ayağını kavga konumuna aldığı anda Andy sıçrayarak geriledi, başını yan duvara çarptı. Gülümsedi Rowan.

"Ödlektin hep," dedi. Elini cebine attı, üzerine üç anahtar geçirilmiş turuncu bir karabina çıkardı, anahtarlardan

birini çıkarıp Andy'nin başına fırlattı. Beriki hemen eğilince anahtar duvara çarpıp ara sokağa uçtu.

Rowan döndü, pencereye ilerledi, ofise girdi. İçeri girince pencereden uzandı. "Bu arada, yeni versiyon TDP'yi çalıştırma konusunda iyi şanslar size. Bu sabaha karşı beşte çözdüğüm bir sorunla karşılaşmıştım. Sizin çözebileceğiniz bir şey değil."

Başını içeri çekti, giyotin pencerenin üst kısmını, asılarak şiddetle indirdi. Cam kırıkları çatıya saçıldı.

F- yap sen o notu.

30: ŞİMDİ

Sivillerin *startuplar* konusunda anlamadığı şey, her günün lunaparklardaki hız trenleri misali inişli çıkışlı gittiğidir.

Startup ne kadar gençse iniş ve çıkışlar o kadar sert olur. Yüzdeler temelinde düşünün. Birinci gün sadece siz ve kurucu ortağınız vardır. Bir mühendis tutun, şirketin personel sayısı yüzde elli artar. Web sitenizi bir hafta on beş kişi, sonraki hafta otuz kişi ziyaret ederse trafiğiniz yüzde yüz artar. Bir hafta tek bir ürün, bir sonraki hafta dört ürün satmanız, hisselerde yüzde üç yüzlük yukarı adım demektir.

Oranlar muazzamdır ve her zafer müthiştir.

Bir yıl ileri sarın, dönüşler hiç o kadar büyük değildir. Artık yirmi takım arkadaşınız vardır. Dikkat edin, teknoloji şirketleri asla "çalışan" demez çünkü fazla hiyerarşiktir; biz onun yerine "takım arkadaşları" deriz çünkü eşitlikçi görünür ama aslında alakası yoktur. Facebook'ta (Meta demeyi reddediyorum) ortalama bir yeni "takım arkadaşı", şirketin yüzde 0,002'si değerinde opsiyon alabilir. Zuck'taysa yüzde on üç vardır. Diğerinin yaklaşık yetmiş dört bin katı. Şu yeni pazarlamacı, bir takım arkadaşı mı? Elbette. Peki, "ortak" olmaya yakın mı? Ya, ya, tabii.

Ne diyordum? Hah, takım arkadaşları.

Yirmi takım arkadaşınız varsa işe bir mühendis aldığınızda personel sayınız sadece yüzde beş artar. Ürününüzü yüz birinci müşteriye satmanız, gelirinizi sadece yüzde bir artırır. Günlük ziyaretçi sayınız artık on bini bulmuştur.

On beş ziyaretçi daha eklense trafiğiniz sadece yüzde sıfır virgül on beş artar. Artmasa da olur yani.

Startuplar bu yüzden zorludur. Gelecek yılın kazancı bugünü katbekat aşmazsa yeterince hızlı büyümüyorsunuz demektir. *Startup* dünyasında ya hızla büyür ya da ıstırap içinde, yavaşça ölürsünüz.

Ama unutmayın: Hız treni demiştim. Sadece galibiyetler yoktur, mağlubiyetler de vardır. İşe ilk aldığınız kişi istifa mı etti? Personelinizin yüzde otuz üçü gitti. Web trafiği haftada on beşten beşe mi düştü? Trafiğinizin yüzde altmış yedisi gitti. Bağlamanızdan bir hafta sonra ilk müşterinizi, ürününüz boktan çıktığından (birinci versiyonlar daima boktan çıkar) kaybetmeniz, gelirinizin yüzde yüzünün gitmesi demektir.

O yüzden sabah şirketinizin yeni Google olacağını (Alphabet demeyi reddediyorum) hissedebilir, akşamaysa bari MySpace olsa diyebilirsiniz. Anlatabiliyor muyum? İnişler, çıkışlar. Kaldı ki bunlar sadece ölçülebilir zafer ve yenilgilerdir.

Esas işkence, ele gelmeyenlerdir. Yeni müşteriyi bağlayamamışsınızdır ama CEO'mla sözleşmenin detaylarını konuşayım deyiverir. Tam aradığınız elemanı bulmuşsunuzdur, ben biraz düşüneyim deyiverir. Kazayla web sitenizdeki Google etiketini silersiniz, devre dışı bırakırsınız, trafiğiniz garipleşir. Endişelenirsiniz. Dolmaya başlarsınız. Mümkün her sonucu düşünürsünüz. Genelde en kötüsünün olacağını varsayarsınız. Tren inişe geçer: Artık yükseklerin tadını çıkaramıyorsunuzdur. Istıraptan anca geçici anlarda kurtulursunuz.

Neden anlatıyorum bunları? Anlatıyorum çünkü Mobius dibin dibine takılı kalmıştı.

Rowan, şaşırıyor muyuz, haklı çıkmıştı. Şükran Günü'nden önceki pazartesiydi, onsuz altı hafta geçirmiş, bir adım

ilerleyememiştik. TDP öylece duruyordu ve Hırvatlar, Branimir ve Marko, evet, sonunda hangisi hangisi çözmüştüm, ne yaparlarsa yapsınlar, işin içinden çıkamıyorlardı. Rowan olmayınca batıyorduk.

Andy kabullenmiyordu. "Dâhi birini bulsak yetecek," dedi bir sabah.

"Rowan gibi mi?" dedim.

"Trolleme beni," diye homurdandı Andy. "Ama evet, Rowan gibi. Ama onun gibi *çatlak olmayacak*."

Sorun, çalışmayan bir zaman makinesinin, Andy'nin "çatlak olmayacak" şartını karşılayan ortalama bir süperstarı iknaya yetmemesiydi. Ayrıca elimizde mühendis tutarak çözülebilecek teknik bir sorun yoktu. Elimizde bir kuantum mekaniği sorunu vardı.

Bir düzine fizikçiyle görüşmüştüm ve hepsi Rowan'ın tezini gülünç veya imkânsız diyerek ya da ikisini birden söyleyerek reddetmişti. MIT'den bir herifte çarkların dönüşünü cidden görmüştüm ama onun da kadrolu işini bırakıp bir çift Doctor Who'ya eşlikçi rolü oynamaya niyeti yoktu.

"Neredeyse iki ay olacak, Andy. Bir gıdım ilerleyemedik."

"Ne diyorsun? Neredeyse bir buçuk milyon dolar topladık."

Doğruydu. Şantaj operasyonu tüm hızıyla sürüyordu. TDP'yi bir gün çalıştırabilsek bile patent trolü işi başlı başına işimiz bile olabilirdi. Saldırdığımız yüz on iki şirketten yetmiş üçü para vermişti ve on sekizi daha vermek üzereydi. On biri bok yememizi söylemişti ama o kadarı, beklediğimden de azdı. Son yirmi küsur şirketin diğerlerinden aldığımız miktarlarda ödeme yapacağını varsayarsak ayı bankada iki küsur milyon dolarla kapayabilecektik.

Ama TDP'yi çalıştıramazsak onca para bir işe yaramayacaktı.

Tek yolsa Rowan'dı.

Defalarca aramıştım, açmamıştı. Dairesine bile uğramıştım ama ev arkadaşı bir gece yarısı çekip gittiğini söylemişti. Vlad'ın izini bulması bir hafta sürmüştü: Rowan, Vermont'un Burlington kenti yakınında bir kulübe tutmuştu. Oraya da uğramayı düşünmüştüm ama kendi başıma konuşmam fazla riskliydi; Andy'nin de kabul etmesi lazımdı. Şu ana kadarsa işin o tarafı imkân haricindeydi.

İlk iki hafta adını andığım anda çıkıp gitmişti ofisten Andy. Dolayısıyla tüm gücümüzü şirketleri sağmaya yönlendirmiştik. Anlaşmaların üçte birini Andy üstlenmişti. İtiraf etmeliydim, bayağı beceriyordu. Şantaj hakikaten uygun gibiydi ona. Başka bir evrende kanatlarım altına alabilirdim Andy'yi. Genç halimin daha boylu, daha sıska, daha inek ve daha zengin babalı versiyonuydu. İstemeyerek de olsa neredeyse hoşlanmaya başlamıştım oğlandan.

Neredeyse. Ama nihayetinde Andy bir engeldi. Rowan'ı kovmuştu ve Rowan tek umudumuzdu. *Benim* tek umudumdu. Arkama yaslanıp çatlak tavana bakarak kamera aradım. Andy'yi Rowan'la nasıl barıştırabilirdim?

Derken ampul yandı.

"Chang'i bir getirebilseydim," diye mırıldandım. Kendi kendime konuşuyormuş gibi alçaktan ama Andy'nin duyabileceği kadar yüksekten.

"Hangi Chang?"

"Boş ver," dedim iç geçirerek. Oltaya gelmişti. Sıra kayığa çekmekteydi: "Dert etme sen."

Andy beş saniyede dikildi tepeme. Zamanında Steve'e çok şey öğretmiştim ama ondan da birkaç şey öğrenmiştim. Narsistleri manipüle etmeyi mesela.

"Neyi dert edeceğime ben karar veririm," dedi Andy. "Kim o?"

Fazla kolaydı. Gözlerimi kapadım. Çok hevesli görünmek istemiyordum.

"Caleb. Söyle işte."

Gözlerimi açıp doğruldum. "Vermont Üniversitesi'ndeki dâhi fizikçi."

"Ha. Ne işi varmış ki orada?"

Tipik züppelik. *U.S. News*'un ilk yirmisinde yer almayan bir okul ne demeye vardı ki?

"VÜ'nün fizik bölümü müthiştir. Orada Rowan'ın araştırmasına ciddi ilgi duyan, Peter Chang adlı bir doktora adayı var ama akademisyenlik yolunda ilerliyor ve yolundan ayrılmaya pek niyeti yok."

Yarı yarıya doğruydu. Peter Chang sahiden bir mastır öğrencisiydi. Tek sorun, Rowan'ın araştırmasına... Ne demişti, hah, evet: *Tam manyaklık*, demişti.

Andy cebinden telefonunu çıkardı. "Arayayım bakalım."

"Denedim ben." Doğruydu. "Birkaç defa konuştuk." Kısmen doğruydu; bir kez konuşmuştuk. "Sonuncusu biraz... Sert geçti." Doğru değildi. "Rahatsız ettiğimi, bir daha aramamamı söyledi." Yalandı. Zaman yolculuğundan bahsetmediğim sürece istediğim zaman arayabileceğimi söylemişti.

"Öf," dedi Andy. Yumruklarını sıkıp açarak dolanmaya başladı.

Dürtmem lazımdı.

"Harika da olurdu. Amcamın Burlington'a yirmi dakika mesafede hiç kullanmadığı, kocaman bir kulübesi var. Orada ofis kurabilirdik. Neyse."

Bir Mississippi. İki Mississippi. Üç Mis—

Gözleri ışıldadı Andy'nin. Karşıma oturdu. "Biz gidelim oraya."

"Kayak yapmam ben." Andy bana açıkladığında kendini akıllı hissedebilsin diye salağa yatıyordum.

"Kayak yapmaya *değil*." Beni ne kadar hor gördüğünü zor bela saklayabiliyordu. "Chang'le *yüz yüze* görüşebiliriz. Ya da *ben* görüşebilirim."

Düşünüyor pozlarında çenemi kaşıdım. "Bilemiyorum... Sırf bir daha 'hayır' demesini duymak için o kadar yolu gitmek..."

"Haydihaydi," dedi Andy beceriksiz bir sırıtışla. "Kendin söyledin. Teorik fizik sorunumuz var ve adam da ilgilenmiş..."

"Doğru..." Değildi ama neyse. Üçe kadar sayıp iç çektim. "Tamam, varım. Ama arabayı sen kullanırsın."

"Harika!" Andy Noel sabahı çocukları misali fırladı ayağa. "Babamın Ferrari'sini almak için bahane arıyordum zaten. Hey, Siri! Babamı ara..."

Denklemin sadece lojistik kısmını çözdüğümü hatırlayana dek birkaç saniye tadını çıkardım zaferin. Daha ikiliyi bir araya getirmek vardı.

Andy babasıyla konuşup kapadı. "Tamamdır. 68'inci Sokak'la Park'ın köşesindeki garajda, yarın sabah tam altı buçukta buluşuyoruz. Google Haritalar yol için altı saat veriyor. Araba yolculuğu!"

Bir plan kurmam için altı saat.

Tekrar arkama yaslandım, tavanda kamera bakınmaya devam ettim.

♠

Muz rengi Ferrari kobalt mavisi göğün altında hızla kuzeye ilerlerken yaprağı bol, kalın ağaçlar yoğun yeşil bulanıklığa karışıyorlardı. Yolun üçüncü saatindeydik ve hâlâ plan kuramamıştım. Andy'nin gümbürtülü hip-hopu eşliğinde saatte yüz küsur kilometre hızda giderken düşünmek zor olduğundandı belki.

Cep telefonum titreşti, baktım. Vlad, durum kontrolü. Geçen haftalarda bir yerlerde kendini korumalığıma atamış gibiydi. Esrarengiz Adam adıyla andığı röntgencimin, fark edilmesini izleyen yirmi dört saat içinde hiçbir iz bırakmadan kaybolmasından hiç memnun değildi. Karşımdaki yeşil perdeli daireye girecek kadar ileri gitmişti ama orası da tümden temizlenmişti. Esrarengiz Adam, kira kontratında sahte isim kullanmış, ev sahibine yıllık kirasını peşin ve nakit ödemişti.

Yatırımcının tekinin neler yaptığımı kestirmeye çalıştığını ya da Infinity'nin beni dava etmek için bilgi topladığını varsaymıştım. Paranoyamı kenara atmaya çalışmıştım ama Vlad'ın beni kimsenin gözetlemediğine (birkaç Ukraynalı yarma haricinde) dair garanti vermesine rağmen yanıldığı hissini içimden atamıyordum.

Vlad'a hayattayım mesajını yazarken aklıma bir fikir geldi. Yan gözle Andy'ye baktım. Müziğe kafa sallayıp araba sollamaya öyle dalmıştı ki ne yaptığıma dikkat edecek hali yoktu. Bir Google belgesi açtım, planımı yazıp George'a yolladım, 💯 cevabını verdi, mesaj geçmişimizi sildim, telefonumda kayıtlı adını değiştirdim ve işe girişim.

İstediğim kurgusal kanıt birkaç dakika sonra geldi. Gümbürtülü müzikte duyurabilmek için Andy'ye bağırmam gerekti.

"Chang'den haber var!"

"Ne?"

"Chang'den," dedim yine bağırarak, "mesaj geldi."

Andy müziği kıstı. "Yaşa! Ne diyor?"

Dikkat... Egosunu zorlama.

"Görüşmeyi kabul etti... Ama sadece benle."

Andy bana baktı. Turuncu camlı güneş gözlüğü yüzünden gözlerini göremiyordum ama dudakları gerilmişti. Hayal kırıklığıyla öfke karışımı. Yola baktım. Birimiz bakmalıydı. Başımla işaret edince hızla gelen kamyonu fark etti. Şerit değiştirip tekrar bana baktı.

"Bir daha konuşmak *istemediğini* söylemiştin."

Söylemiştin, değil mi? Aferin.

"Fikir değiştirmiş herhalde."

"Ne zaman?"

"Şimdi," dedim, telefonumu işaret ederek.

"Bakayım." Beklediğim gibi, Andy telefonuma bakmak için elini uzattı. Sol eli direksiyonda, sağ eliyle mesajlarımı taradı. George senaryoya harfi harfine uymuştu; Andy'nin laf edemeyeceği ölçüde yazmıştım her şeyi.

Sahte mesajlaşmanın sonuna gelince başını sallayarak telefonumu geri verdi.

"İyi. Ama on dakika sonra yanınıza gelirim," dedi alıngan bir vurguyla. "CEO benim."

"Elbette." Sanki unutabilirmişim gibi.

Daha fazla zaman lazımdı ama Rowan'ı on dakika içinde ikna edemezsem bir daha edebileceğimi zannetmiyordum.

♠

Birkaç kilometre kala GPS gidince Andy tabelaları görebilmek için hızını düşürdü. Sonunda Old Towne Yolu'nu bulduk. Asfaltlanmamıştı; gri mıcırlar tekerleklerimiz altında gacırdıyordu. Yol bir futbol sahası kadar mesafede görünen eski bir ahşap kulübenin önünde bitiyordu.

"Dur, dur," dedim hemen.

Andy frene bastı. "Ne oldu?"

"Hiç." Yalan. "Ürkütmeyelim ki... ee... adamı. Ana yola çıkalım, arabayı görmesin."

"Bayağı cins herif yani." Kuşkulanıyordu.

"Tahmin bile edemezsin."

"Nasıl istersen. On dakikaya görüşürüz."

İndim ve kapıyı becerebildiğimce sessiz kapadım ama Andy gaza basıp mıcır saçarak uzaklaşınca başarımı sıfırladı.

Soğuk havayı içime çekerek toparlandım. Rowan'ı geri getiremezsem... Hayır, becerebilirdim. Omuzlarımı dikleştirdim ve kalan mesafeyi, mıcırların sesini engellemek için topraktan yürüyerek aldım.

Bakındım etrafıma. Ağaçlar öyle sıktı ki güneşi kapıyor, araziyi gölgede bırakıyorlardı. Kulübeyse masallardan fırlamış gibiydi. Beyaz taştan bacası haricinde tamamen ahşap, kırk metrekarelik bir yapıydı. Gösterişsiz kapısının iki yanında camları dörde bölünmüş birer pencere vardı ama içerisi bir şey görünmeyecek ölçüde karanlıktı. Tek yaşam belirtisi, belki zamanında kırmızı ama artık tozlu, solgun bir pembe tonuna bürünmüş, eski bir pikaptı.

İlerlerken kapının aniden açıldığını ve Rowan'ın öfkeli bakışlar ve bir çifteyle karşıma çıktığını hayal ettim ama kulübeye olaysız ulaştım. Bir anime film müziğini duydum içeriden. Kapıyı tıklatıp nefesimi tuttum.

♠

Açılmadı kapı. Daha sert, korku filmlerindeki gibi duraklayarak vurdum. Yana geçip ellerimi iki yandan yüzüme siper ederek pencereden baktım ama sadece iki düz ekran görebildim. Arkamı döndüğüm anda Rowan'ın ağaçların arasından geldiğini gördüm. Yırtılmamış kot giydiğini ilk kez görüyordum. Saçları diken diken değildi ve yüzünde neredeyse huzura kavuşmuş bir ifade vardı.

Bitirmeye geldiğim huzura.

Başı önde yürüdüğünden, seslenene dek fark etmedi beni.

"Selam, Rowan."

Öyle şaşaladı ki ayağı takıldı; az daha antik çağlardan kalma görünen bir çalılığa kapaklanacaktı. Yüzüne derhal buz gibi bir maske taktı.

"Nasıl buldun beni?"

Barıştan savaşa iki saniyede geçivermişti. Yeteneklerim hâlâ yerindeydi.

Özür diler havada göreceğini umduğum bir gülümseme sundum. "Civardaydım, uğrayayım dedim."

Cevap vermedi. Saatime baktım. Bir dakika geçivermişti. Esas yangına dokuz dakika kalmıştı. Alevleri başlamadan söndüremezsem.

"İçeride konuşabilir miyiz?"

"Neden geldiğini söyle."

Ön sevişmeye vakti yoktu.

"Seni geri almak için geldim."

Kaşları kalktı. "Bir daha Andy'nin yanında çalışmaktansa cam kırıkları yutmayı tercih ederim."

Ne hoş.

"*Yanında* çalışmaya değil. *Ortak olmaya* gel."

"Andy'nin ortaklıktan anladığı, hakkıma el koyup beni kovmaktı."

"Anlık coşku," diye karşıladım. "Yapma. Sen de az daha öldürüyordun çocuğu."

"*Kazaydı* o." Düşmanca ses tonu biraz yumuşamıştı. Neredeyse özür diler gibi kurmuştu cümlesini. Neredeyse.

Öfleyerek yanımdan geçip kulübeye girdi, kapıyı açık bıraktı. Davet saydım, içeri girdim; anime müziği her yanımı sararken gözlerimin loşluğa alışmasını bekledim.

Tek odaydı kulübe. Bir ikiz yatak, iki yanında ayaklı gece lambalarıyla duvara yaslanmıştı. Yanındaki duvarda, üzerinde Bluetooth klavye ve iki geniş ekran duran bir masa. Diğer yegâne mobilya, rahatsız görüntülü, gri metalden katlanır bir sandalyeydi.

Yatağın karşısında, içinden sıcaklık yayılan tombalak bir soba duruyordu. Kalan duvar "mutfağa" ayrılmıştı: Bir mini-buzdolabı ve üzerinde elektrikli ocak, çaydanlık, kara bir tava ve bakır bir cezve duran tezgâh. Altında içi yiyecek dolu, lacivert bir karton koli: Organik mısır gevreği, yulaf sütü, kurutulmuş et paketleri, fıstık ezmesi ve en az on elma. Z Kuşağı tarzı yiyecek ambarı gibiydi.

"Alexa, müziği durdur." dedi Rowan.

Görünmeyen hoparlör emre uydu. Birden geriye sadece ateşin çıtırtısı kalmıştı. Rowan kulübenin tek sandalyesini işaret edip yatağa oturdu. Ben de oturdum.

"Satış konuşman?" diyerek kollarını kavuşturarak sırtüstü uzandı. "Geri döneceğim ve ne değişecek?"

Yalanla vakit harcamayacaktım.

"Çalışmana devam etmek istemiyor musun?"

Rowan gözlerini kapadı. "İstiyorum elbette."

"YZ sunucularına verecek para olmayınca devam edemiyorsun, değil mi?"

Cevap vermeyişini evet saydım. Doğrulup oturdu. "Şehre dönüp Andy'siz tekrar şirket kursam ve iş kısmını sana bıraksam?" önerisini getirdi. "Yüzde on veririm sana."

"Para sorununu çözmüyor bu dediğin."

"Şirketlerden para sızdırma şeyine devam edebilirsin," dedi Rowan iç çekerek. "Laf etmem."

"Yetmeyecektir. Eninde sonunda sekiz veya dokuz haneli sayılara ihtiyacın olacak ve tepende Andy'nin açtığı dava sallanırken, ki emin ol dava *açacaktır*, asla gerekli miktarı toplayamazsın."

Tekrar kendini yatağa bıraktı Rowan. "Andy'nin altında çalışamam. Onu affedebilsem bile sonunda yine kafayı yiyeceğim ve kovacak beni. Yine."

Sunduğu senaryo ıstırap verici ölçüde tanıdıktı. Kariyer hikâyem denebilirdi. Neyse ki çözümüm vardı.

"Andy'nin bir daha seni kovamayacağı bir yol varsa elimde?"

Tekrar doğrulup oturdu Rowan. "Dinliyorum."

♠

Andy'nin gelişini bir kilometreden duyduk. Mecazen değil. Ferrari mıcırlı yoldan âdeta minyatür çığ gürültüsüyle geldi. Rowan inanılmaz toplamıştı kendisini. Planımı

açıklayınca doğru soruları sormuştu. Hazırlık yaptığı açıktı (beni bir kere kandırırsan, vesaire). Sonunda anlaşmıştık. Tokalaştığımızda örümcek bacağı inceliğindeki parmakları elimi şaşırtıcı bir güçle sıkmıştı.

"Dediğini yaparsan dediğimi yaparım," sözünü vermişti elimi bırakmadan. "Ama bir daha kazık yersem..." Gerisini getirmemişti.

"Rowan... Ben de senin kadar istiyorum... Tek arzum..."

Geçmişe gitmek. Tarihi baştan yazmak. Seth'i kurtarmak.

Boğazıma oturan düğümü yutkunarak aşağı yolladım.

"...işin hallolması."

Rowan onaylayarak bırakmıştı elimi.

"Sakin kalacaksın, değil mi?"

Rowan'ın gülümsemesi pek sıcak değildi. "Üstüme düşeni yapacağım."

Hiç hoşuma gitmemişti tavrı. Ama yüzleşme zamanı gelmişti.

Dışarıda Andy'nin mırıl saçarak durduğunu ve ardından kapanan kapının sesini duyduk. Rowan'a antrenörlük yapmam gerekirdi ama vakit yoktu. Andy kapıyı tıklattı.

Derin bir nefes aldım.

Beş uzun adımda ulaştığım kapıyı açtım. Andy yüzüne aşırı geniş bir gülümseme eklemiş, güneş gözlüğünü, içinde neredeyse kaybolduğu kabarık afrosuna kaldırmıştı.

Hiçbir şey bilmeyen iki yıllık CEO'lara özgü bir cesaretle, "Selam," dedi Andy. "Nerede dehamız?"

"Buradayım."

Rowan gölgelerden çıkıp kapıdan giren ışığa geldi.

Andy'nin tepkisi onca yolu gelmeye değerdi neredeyse. Gülümsemesi şaşkın bir afallamaya dönüşüp derhal nefrete evrildi.

"Şaka mı bu?" dedi öfkeyle. "Sen mi planladın?"

Hissettiğimden azıcık daha fazla özgüvenle, "Suçlu benim," dedim.

"Chang?" Ağlayacak gibiydi Andy.

"Herbert Chang mi?" diyerek güldü Rowan. "Tanıdığım en kabız fizikçi."

"Yalan mıydı hepsi?" Andy sorduğu soruyu cevaplamadan önce inledi resmen. "Yalan söyledin bana! Adamla hiç mi konuşmamıştın?"

"Konuştum, konuştum. TDP için *Terminatör seviyesinde zırva*, dedi."

Döndüm, Rowan'a başımla işaret verdim.

"Hata bendeydi," dedi dümdüz bir sesle. "Çatıdayken aşırı tepki verdim ve..."

Tanrı aşkına, söyle işte! Lütfen, lütfen söyle.

"...özür dilerim."

Rowan elini uzattı. Bizim tokalaşmamız da bu kadar samimiyetsiz miydi?

Onu sonra dert edersin. Önce ekibi tekrar bir araya getirmeye bak.

Andy Rowan'ın eline, dışkıya batırılmış balık ölüsüymüş gibi baktı.

"Neden özrünü kabul edecekmişim?"

Alıngan bir çocuktu Andy, o kadar.

"Çünkü sana yardım edebilirim," dedi Rowan sakin bir sesle.

Güzel. Belki hüsnükuruntuydu benimki ama Andy'nin omuzlarından yük kalkmış gibiydi.

"Edecek misin?" dedi Andy. "Yardım yani."

"Dur, tahmin edeyim: Enerji gereksinimleri kendi soğuk füzyon jeneratörümüzün olması gerektiğine işaret ediyor ve Hırvatlar, güneşi yakmaya yetecek enerji olmadan portalı nasıl çalıştıracaklarını bulamıyorlar."

"Öyle bir şey," dedi Andy. Omuzlarındaki gerginliğin azıcık azaldığı kesindi. "Cevap ne peki?"

"Beni geri al, söyleyeyim."

Rowan'ın sahnelediği mahzun ve tövbekâr numaralarını Andy'nin yutmasına inanamıyordum. Rowan'ın art niyetli olduğunu nasıl göremiyordu?

Çünkü Rowan, Andy'nin duymak istediği şeyleri söylüyor.

Andy nefesini burnundan çekip tuttu. Rowan'a, ardından bana baktı. "Peki."

Rowan genişçe gülümsedi. Öyle sevinmiş görünüyordu ki az daha inanacaktım. Belki *sahiden* sevinmişti... Sevindiği, Andy'nin sandığı şey değildi sadece.

"Tek şartla," dedi Andy.

Siktir. Buyur bakalım.

"Başka hisse çıkmayacak," buyurdu Andy. "Neyin varsa o. Bende ne varsa o. O kadar."

Esas sınav şimdiydi. Rowan dişini sıkabilecek miydi? Bir anlığına sıktı sahiden; Andy'ye vuracak sandım. Ama ardından gevşeyip başıyla onayladı.

Andy nihayet uzanan eli tutarak anlaşmaya imzayı attı. Yalanı yuttu.

Yaşasın?

31: ŞİMDİ

Nefret ettiğim onca insan arasında başı çeken, Raj Shah'tı.

Lehime olan tek şey, Raj'ın, Infinity Capital'ın en küçük ortağı olmasıydı. Sorsanız Infinity'nin yapısının hiyerarşik olmadığını memnuniyetle anlatırdı. Ama Raj'ın söylediği diğer pek çok şey gibi, bu da yalandı. Tüm ortaklar eşit *doğmazdı.*

Infinity'nin yönetici ortağı, ringleri kırk sene önce terk etmiş olmasına rağmen hâlâ boksör gibi görünen, Brooklyn doğumlu, kel, kavgacı Greg Gersh'tü. On beş milyar dolarlık net varlığına karşın hayatını yumruklarıyla kazanmamaktan memnun değilmiş gibi görünürdü. Hâlâ her sabah beşte kalkar, üç çiğ yumurta içer ve on altı saatlik iş gününe başlamadan önce doksan dakika ağırlık çalışırdı.

On altı saatlik iş günlerini ben de yaşamıştım ama hiç çiğ yumurta içmemiş, sabahın köründe kalkıp egzersiz yapmamıştım. On beş milyarlık servetim olsa çalışmaya falan devam etmezdim ayrıca.

Demek istediğim, Flatbush'ta beş parasız bir Rus göçmeni olarak büyümüş, Brooklyn Yüksekokulu'nun gece bölümünü bitirip sırf saldırganlığıyla Davos elitlerinin arasına girmiş Greg'le Infinity'ye gelmeden önce tüm doğru okullara gitmiş (Choate, Harvard, Stanford), tüm doğru şirketlerde çalışmış (McKinsey, Google, Goldman Sachs) yirmi dokuz yaşındaki asabi Westchester piçi Raj arasında dünyalar kadar fark vardı.

En önemli fark (14,98 milyarın yanı sıra), Raj'ın anlamlı bir yenilgiyi hiç tatmamış olmasıydı. Dolayısıyla herhangi bir konuda yanılabileceği aklının ucundan geçmezdi. Asla. Bu durum, Infinity'ye geldiğinden beri özellikle belirginleşmişti. Şirket, Vadi'nin en büyük yatırımcısıydı; dolayısıyla şirketi YYG'de[36] henüz dokuz haneli sayıları yakalayamamış her girişimci ondan gelen telefonu açar, kıçını yalar, çükünü emerdi. İlla bu sıralamayla da değil. Buysa Raj'ı daha da kibirli ve çekilmez yapıyordu.

Raj'la iki sebepten geçinemiyorduk. Birincisi, palavrasını ortaya dökmemdi. İkincisiyse yaşlı olmamdı. Kırk dördümde artık *startup* dinozoruydum. Raj'ın mantığı, otuzuma varmadan on milyon dolar kazanamamışsam bende bir sorun olduğuydu. Haliyle portföy şirketlerinden birinde "A seviyede oyuncu" olmadığına hükmettiği bir yöneticiye rastlayan her yatırımcının yapacağını yapmış, kovulmamı tavsiye etmişti.

Tamam, şirketi iflastan tek başıma kurtarmış ve ürün ekibimizin yegâne nakit musluğumuzu geliştirmesine önderlik etmiştim. Ama Raj Steve'in kulağına fısıldamaya başladıktan sonra yapabileceğim bir şey yoktu. Kovulmaktan (tamam), öfkeye kapılmaktan (tastamam) ve Infinity'nin portföy şirketindeki herkesin maaşını anonim yayınlamaktan (tamam kere tamam) başka.

Hamlem Raj'ı hıyarın teki gibi göstermiş ve Greg'in öfkesini çekmişti.

Geçmişimizi düşündüğümüzde Mobius'u fonlamaları için Infinity'ye yanaşmamam gerekirdi.

Ama tutamadım kendimi.

---

36 Yıllık Yinelenen Gelir (*İng.* ARR): Abonelik tabanlı işletmelerin bir yıl içinde müşterilerinden elde etmeyi beklediği geliri ölçmede kullandığı bir ölçüm çeşidi. (*ç.n.*)

♠

Tavanda gezinen hamamböceğine baktım. 2023 Times Meydanı Hamamböceği Soykırımı'ndan kurtulanlardandı belki. Kokusuna rağmen hep rahat ettiğim koltuğa iyice gömüldüm. Ofisin içi neredeyse dışarısı kadar soğuk olduğundan, ellerimi ceplerime soktum. Aralık daha yeni başlamıştı, Ocak'ı düşünemiyordum bile.

"Fallar yetmeyecek," dedim. "Daha etkileyici bir şey lazım."

Beni geçmişe yollamak için gerekli işletim enerjisinin, işi çözmeyi başardığını varsayarak tabii, ufak bir servete mal olacağı, geçen birkaç haftada Rowan'ın aklına dank etmişti. Başka da yolu yoktu; tonla sermaye lazımdı ki o da girişim sermayecilerinden medet ummak zorunda kalmamız demekti.

Rowan bir öneri getirdi. Riskliydi. Gerekli YZ sunucu kullanma süresi banka hesabımızı kuruturdu ama olursa...

"Denemeye değer."

"Ne değer?"

Döndüm. Andy gelmişti ofise. Afrosu hâlâ kabarıktı ama yüzü neşesizdi. Rowan'la ona danışmadan bir şey konuşmaya kalktığımızda bozuluyordu. Arkasından dolap çeviriyormuşuz gibi. Kabul, çeviriyorduk ama haberi yoktu, o yüzden uyuz oldum çocuğa.

Çabucak planı kabataslak anlattım. Çatık kaşlarını yumuşatmaya yetmedi. Başını salladı. "Hoşuma gitmedi."

"Nesi gitmedi hoşuna?" dedim, ellerimi ensemde birleştirerek.

"Bu heriflerin hepsi senden nefret etmiyor mu?"

Yönetim kurulunu düşündüm. "*Hepsi* değil."

Andy anlamıyordu. "Niye öyleyse?"

Çünkü bir türlü vazgeçemediğim bir kendimi mahvetme dürtüm var.

"Infinity en iyi yatırımcı." Doğruydu ama sebebim bu değildi. "Hem onlarla hem Kim Girişimcilik'le aynı anda sunum ayarladım." Biraz doğruydu. "Kafa kafaya getirecek ve anlaşmayı gırtlaklarına tıkabileceğiz." Tümüyle doğruydu.

Gerçeğe yakındı söylediklerim. Neden gırtlaklarına tıkmak istediğimi belirtmemiştim gerçi. Kendim için. Fazla uzatırsak işini bilen her girişim sermayecisi Mobi'leri beni kovmaya ikna ederdi. Öyle bir şeye müsaade edemezdim. Infinity beni yetenekli ama tutarsız biliyordu ki planım da o yüzden işe yarayacaktı.

"Haydi, Andy," dedim. "Sermayecileri kendi oyunlarında böyle yenebiliriz."

Andy parmağını bana doğrulttu. "Sermayecilerden para toplamamamız gerektiğini sen *söylemiştin*!"

"Söylemiş olabilirim."

Andy iyice hiddetlenmişti. Yan gözle Rowan'a baktım. Ruh halleri zıt yönlerde işlediğinden, gülümsemesini bastırıyordu. Kalktım ve kalkarken ihtiyar işi inlememek için dişimi sıktım.

"Doğru ama o, Rowan ilave yirmi milyon daha gerektiğini söylemeden önceydi. Şirketlerden o kadar para sızdıramayız. Büyükler ligine gitmemiz lazım."

"Hazır mıyız ona, emin misin?"

Kesinlikle değildik.

"Elbette," diyerek sıska omzunu arkadaşça tuttum. "O iş bende." Çekti omzunu. Ha si... İşi o halledecekmiş gibi göstermeyi unutmuştum. "Dünyadaki en önemli yatırımcılara

ve babana Andy Fisher'ın... resmen sahalara indiğini göstereceğin an olacak bu."

Andy'nin yüzündeki ifade öfkeden iç gözleme dönüşüverdi. Katlanır plastik sandalyede Buda misali oturan Rowan bana bakarak kaşlarını hızla kaldırıp indirdi. *Aferin*, deme tarzıydı bu. Duygulandım bir anlığına.

Andy, Rowan'a küçümseyerek baktı. "Hayatının sunumuna hazır mısın?"

"Olana kadar bilemem," dedi dümdüz bir ifadeyle. Bana döndü: "*Neresi* peki orası?"

Midem düğümlenirken iç çektim. "Eski ofisim."

♠

Sonraki dört gün uçup gitti âdeta.

Rowan vaktinin çoğunu MakerSpace'te geçirdi. Andy aslında önemi olmasa da nihai lisanslama anlaşmasının miktarlarının pazarlığına verdi kendini. Demo işe yararsa para içinde yüzecektik; yaramazsa fazladan birkaç yüz bin bizi kurtarmaya yetmeyecekti.

Bense zamanımın çoğunu, oğlumun kaderinin beni ölü görmek isteyen bir oda dolusu insanın elinde olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışarak, yanaklarımı aralık başı soğuğu yalarken Prospect Park yürüyüşleriyle geçirdim. Aklım, hepsi birden kazaya giden yolu döşeyen berbat kararlarıma takılıp duruyordu.

Tanıdık gözyaşlarının gelişini hissediyordum. Derken telefonum titreşmeye başladı. Hüznümü yutup AirPod'uma iki defa dokundum.

"Alo?"

"Alo? Ne görüyorum ben şimdi?" dedi George'un sesi.

"Pardon, bir saniye." Telefonumu arka cebimden çıkarıp güneş gözlüğüm sayesinde kızaran gözlerimi göremeyeceğine şükrederek yüzüme tuttum.

"Güzelmiş gözlük," dedi George. "Evrak işlerini hallettim. Hayatımda hiç bu kadar sağlam *ve* bu kadar muğlâk bir belge hazırlamamıştım." George saçını düzeltiyordu, kendi görüntüsüne baktığı belliydi, güldü. "Gurur duydum kendimle."

"Beş sayfanın altında tutabildin mi?"

"Üç buçuk sayfa."

"Aferin kızıma."

"*Kadınım* ben," dedi George, aşırı dramatik bir hareketle saçını savurarak. "En azından Twitter öyle diyor. Ama aramızda kalsın gençleşmiyorum ve *kız* denmesi gayet hoş."

"Anlaşıldı."

George ciddileşti. "Şaka bir yana... Caleb, ne yaptığını bildiğinden emin misin? Bir sürü köprü yaktın zaten. Daha fazlasını yakmayı kaldırabilir misin, bilemiyorum."

Omuz silktim. "Seni öldürmeyen şey güçlendirir."

George yana eğdi başını. "Peki, seni öldürmeyeceğini kim söyledi?"

♠

Gece yarısıydı ve gene uyuyamamıştım.

Işıklar uygun olduğunda karşıya geçip olmadığında köşeleri dönerek mahalleyi otomatik pilotta dolaştım. Bir süre sonra Broadway'de güneye doğru yürüdüğümü fark ettim. Aynı anda *bacon* kokusunu aldım. Başımı kaldırdım, Soup'n'Burger'ın tanıdık kırmızı neonlu tabelasını gördüm.

Taşındığımdan bu yana buradan kim bilir kaç defa geçmiştim ama lokantaya şöyle bir bakmaktan fazla ilgi göstermemiştim.

Greenwich Village'ın göbeğinde tek katlı bir bina... Acayipti. Hemen yanından tepesi bulutlu gecede kaybolan, otuz katlı bir apartman yükseliyordu. Gözlerimi indirip lokantanın pencerelerinden içeri baktım.

7A bir bölmede oturmuş, başparmağını dişleyerek masasındaki kocaman bir monitöre bakıyordu. Dönüp gidecekken Jim'in parkta söyledikleri aklıma geldi.

Bir daha kendine eziyet etmekle başka bir şey yapmak arasında seçim yapman gerekirse ikincisini seç.

Fikrimi değiştiremeden itip açtım kapıyı. Küçük bir zilin şıngırtısı girişimi duyurdu. 7A başını kaldırıp baktı ve eliyle beni çağırdı. Pickle'a basmamaya dikkat ederek oturdum karşısına.

"Esrarengiz Bay Sekiz gelmiş. Zamanlama kusursuz," diyerek selamladı beni 7A. "Daha yeni sipariş vermiştim."

Ter lekeli beyaz gömlekli ve siyah pantolonlu ufak tefek, kel bir garson masaya kocaman bir plastik kaplı menüyle beyaz peçeteye sımsıkı sarılı çatal-bıçak bıraktı. *Bacon* ve yumurta ısmarladım. Garson yapışkan menüyü alıp ağır adımlarla mutfağa yollandı. Pickle masanın altında tembelce doğrulup kasıklarımı kokladı.

Kulak arkalarını hafifçe kaşıyınca memnuniyetle kapadı gözlerini. "Ne haber, Pickle?" Köpek halinden memnundu herhalde, başı ayaklarımda, kıçı 7A'nın ayaklarında, tekrar yattı. "Dün oyunda Kraliçe'ye ulaşmama bir kelime kalmıştı," dedim.

"Sonra pes mi ettin?" dedi 7A inanamayarak. "Nede takıldın?"

"Dognap." Başımı salladım. "Catnap duymuştum ama..."

"Dognap, köpek kaçırmak demek. Alakası yok diğeriyle."

"Ha." Kötü bir fikir miydi gelmem diye düşünerek durakladım. "E... Bu kocaman ekran ve fare altlığı?" dedim.

"Lokanta sahibiyle arkadaş oldum. Eşyamı arka tarafta bırakmama izin veriyor." 7A arkasına yaslanıp zevkle gerindi. "Kendi WeWork'üm gibi ama yemekleri daha iyi."

"Kombucha yok ama."

"Onu artı sayıyorum ben."

Katılmamam imkânsızdı. "E, teslim tarihin falan mı var?" dedim.

"Teslim tarihlerine inanmam ben."

Güldüm. "Patronun ne diyor buna?"

"Fazla üstüme gelirse işi bırakacağımı biliyor. Artı, çoğunlukla uzun soluklu işler yapıyorum, zaman sıkıntısı olmuyor. Ayrıca elim hızlıdır, bekletmiyorum kimseyi yani."

"Şirket nerede?"

"Kaliforniya. COVID'in bir iyi yanı, artık kimsenin nerede oturduğuna bakmaması. Ben de iki senedir göçebe hayatı yaşıyorum. Bir yerden sıkılınca toplanıp baştan başlıyorum."

Baştan başlamayı hayal etmeye çalıştım, imkânsızdı. Hayatım tümüyle geçmişe bağlıydı. Temiz sayfa açıp hayatıma devam etme hayali kuramazdım. Keşke öyle kolay olsaydı.

Bu mudur istediğin yani? Seth'i unutup hayatına devam etmek mi?

Affedersin. Amacım—

"Bay Sekiz, iyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırdım. 7A'nın bildik neşeli yüzüne endişe çökmüştü.

Cevap düşünemeden gece yarısı kahvaltılarımız geldi. 7A, ince yapısına rağmen bir olimpik yüzücüyü doyuracak kadar yiyecek ısmarlamıştı. Omlet, iki krep, patates kızartması, kızarmış ekmek ve iki koca sosis. *Bacon* ve yumurtam minnacık kalmıştı. Yemeğe koyulduk. 7A sosisleri çaktırmadan masanın altına uzattı, Pickle'ın şapırtılarını duydum.

"Bacon sever mi?" dedim.

"Pickle domuz ürünleri ve yan ürünlerini sever. Özellikle yenebilir olanlarını."

Neredeyse Pickle'ın yüzü kadar kara *bacon*dan bir parça kopardım. Masanın altına uzattım ve Pickle saniye sektirmeden kaptı. Öyle yanıktı ki masanın altından gelen çıtırtıları duyduk. 7A ile bir anlığına güldük; baştan başlayıp kendimi bok gibi hissetmeyeceğim bir dünya hayal ettim.

Hoştu.

♠

Lucidetee'nin ofislerinin bulunduğu parıldayan bina hem yer hem duruş açısından Mobius GM'den fersahlarca ötedeydi.

30. Cadde'ye yakın bir binanın dokuzuncu katında on bin beş yüz metrekareye yayılan ofislerin bulunduğu Hudson Yards mahallesi, Amazon ve Facebook dahil teknolojide önemli yer edinmiş şirketlerle dolup taşıyordu. Binanın esas adresi 33. Cadde, 450 numaraydı ama New York sakinleri bunu "ta batının dibi" olarak yorumladıklarından,

yenilemeleri yapan firma binaya parıltılı bir levha takmıştı: 5 Manhattan West.

Mobi'lere benle 10. Cadde'nin köşesinde buluşmalarını söylemiştim. Ofisten birilerinin beni dışarıda dolanırken görmemeleri uğruna yedi dakika gecikmiştim randevumuza.

"Hah, geldi," dedi Andy. Gülümsemesi soluverdi. "Düzgün giyineceğiz sanmıştım. Tamam, Rowan'dan fazla bir şey beklemiyordum." Rowan yanında değilmiş gibi salladı elini. "Ama biz ceket giyeriz, demiştim. Sen giymemişsin, çıkarayım mı benimkini?"

Andy hakikaten şık görünüyordu. Çizgili, güzelce ütülenmiş gömlek ve lacivert ceketinin üzerine simsiyah, uzun bir Hugo Boss pardösü giymişti. Üstüme bakıp çenemi sıvazladım. "Düzgün giyinmeyi" bırak, tıraş bile olmak gelmemişti aklıma. Gerçi yağmurluğumun altında temiz bir siyah tişört ve gri eşofman üstü vardı.

Rowan'a baktım. O da kot pantolonluydu ama onunki stratejik yırtıklarla bezeliydi. Dört derecelik soğuğa rağmen ince deri ceketinin önü açıktı ve içinde, üzerinde altı bacaklı, boynuzlu ve upuzun kuyruklu, kocaman, kürklü bir hayvan bulunan bol bir gri tişört vardı. Hayvanın alnında kahverengi bir ok deseni çiziliydi.

"Appa, değil mi?" dedim.

Gülümsedi Rowan. "Anime seyreder misin sen?"

"Eskiden." Seth, *Avatar*'a bayılırdı. "Epeydir izlemedim."

"Bunları demodan sonraya bıraksak?" dedi Andy.

Zehir parladı Rowan'ın gözlerinde.

"Olur." Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Gidelim o zaman," dedi Andy, döndü ama kolunu tuttum.

"Servis kapısı daha iyi."

"Neden?" Surat astı Andy. "Pizza teslimatına gelmedik ki."

"Geleceğimizi bilmiyorlar."

Kızardı Andy. Ağzını açtı ama kelimeleri şekillendiremedi. Rahatça saydırması için geriledim. "Ne? Yani... Sen? Siktir!"

Beklememe rağmen patlayışına biraz şaşırdım. Gelip geçenlerden birkaçı dönüp baktı ama kimse yolunu değiştirmedi. Andy'nin elleri afrosunda kaybolmuşlardı. Rowan göz devirdi. Aygıtı olabildiğince çabuk kurabilmesini istediğimden, durumdan haberdardı.

"Yani planın adamlara... *Emrivaki yapmak* mıydı?"

"Öyle deyince odaya girdiklerinde saklandığımız yerlerden fırlayıp ce-e diyecekmişiz gibi oluyor."

"E, *ne* o zaman planın?" dedi Andy. "*Gerçek* planın."

"Eski mesai arkadaşım Susan bizi yönetim kurulunun toplantı yaptığı kata çıkaracak. Beni görünce..." Hafifçe öksürdüm. "...epey şaşıracaklar. Muhtemelen sinirlenecekler. Ancak—"

"İnanamıyorum." Bizden çok kendine konuştuğundan sesi tiz ve yumuşaktı. Elleri saçlarında döndü, uzaklaştı, birkaç adım sonra tekrar döndü, yanımıza geldi. "İnana—"

"Demoyu gördükleri anda önemi kalmayacak," dedim güven verici bir tonda. "Parayı göstereceksin ve öyle coşacaklar ki kimden nefret etiklerine aldırmayacaklar." Dediklerim kesinlikle doğruydu... Öyle olmasını umuyordum.

Andy başını salladı.

"Andy, voliyi vurmak istiyordun. O, bu işte." Gümüşi binayı işaret ettim. "Dünyanın en büyük iki yatırımcısının

ortakları şu anda orada. Afallatacağız hepsini. O gün, bugün, Andy. O an bu an işte. Seçim senin."

Ters baktı Andy. "Bu iş olmazsa yemin ederim..."

Uu, örtülü kovma tehdidi. Neredeyse gurur duyacaktım kendimle.

"Anlaşıldı." İç çektim. "Pekâlâ, gençler. Gelin, bakalım."

♠

Servis asansöründen, baretleri yüzünden saçları ter içinde ve darmadağın inşaat işçileri çıkıyordu. Asansörün yanında koyu üniformalı, irikıyım bir güvenlik görevlisi duruyordu. Ama...

İkinci asansörün kapısı açıldı. İçinde bir sürü adam ve ufacık bir Filipinli kadın vardı. Ebadına rağmen en büyük yeri o kaplıyor gibiydi. Sımsıkı topuz yaptığı uzun saçı, şık yuvarlak gözlüğüyle kusursuz uyumdaydı. Susan Cruz eşit ölçüde alaycı ve neşeliydi. Artı, gerektiğinde ürkütücü bir havaya bürünebiliyordu. Onu gördüğüme ciddi sevinmiştim.

Beni başıyla çabucak selamlayıp güvenlik görevlisine döndü.

"Selam, Jeff. Iggy nasıl?" Suze binadaki herkesi bir şekilde tanırdı.

"İyi, Suze. Yavaş yavaş uslanıyor. Son kazasının üstünden on gün geçti."

"Öğrenecek demiştim sana," diyerek adamın koluna hafifçe vurdu. "Instagram'a resim koymaya devam et; bayılıyorum ufacık yüzüne."

"Sağ ol, koyarım."

"Caleb'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Jeff süzdü beni. "Tabii," dedi tereddütle. "Epey oldu. Ne haber?"

"İyidir, sağ ol." Sahiden hatırlıyor muydu? Önüme on kişi dizip hangisi Jeff deseler çıkaramazdım açıkçası.

"Ön büro tıklım tıkıştı, şahsen almaya geldim arkadaşları," dedi Suze kendinden emin.

"Herkesin güvenlikten geçmesi gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum da çok iş şimdi."

Jeff bize baktı, nefesimi tuttum.

"Sıkıntı çıkmaz herhalde," dedi sonunda. "Alışkanlık olmasın ama."

"Sağ ol, Jeff," dedi Suze kocaman gülümseyerek. "Gelin, arkadaşlar."

Jeff fikrini değiştiremeden apar topar daldık asansöre. Kapılar kapanır kapanmaz Susan'ın gülümsemesi soldu. "Birileriyle geleceğini söylememiştin."

"Affedersin." Emrivaki yüzünden vicdanım sızlıyordu ama hayır demesi riskini göze alamamıştım.

"Ofise varınca dosdoğru masama gidiyorum. Ortaya çıkmadan önce bir dakika bekleyin. Toplantı Atlantis'te." Asansör *ding* sesiyle dokuzuncu kata vardı, kapılar iki yana kayarak açıldı.

Suze çabucak asansörden çıktı ve güvenlik kamerasına göz attı. "Siktir!"

Paniğe kapılmasına mahal vermeden hafifçe tuttum kolunu. "Sakin ol; yakalanacağını düşünsem yardımını istemezdim. Leroy bugün güvenlik sisteminde hata taraması yapıyor. Bak." Merceğin üzerinde yanan kırmızı ışığı işaret ettim. "Çalışsaydı yeşil yanardı."

Suze döndü. Rahatlar gibiydi ama korku henüz yüzünü terk etmemişti. "Bugün sistem taraması yapılacağını nereden bildin?"

Omuz silktim. "Kendime göre yöntemlerim var."

"Plansız iş yapmayacağını unutuyorum hep. Leroy baştan beri Steve'den nefret ediyor." Sırıttı. "Özlemişim seni, Caleb."

"Ben de seni, Suze."

Kolumu sıkıp arka girişte gözden yitti. Gidişini izlerken beklenmedik, karmaşık duygular kapladı içimi. Onu görmek, ofise dönmek... Tonla hatırayı canlandırmıştı. Burada geçirdiğim zamanın çoğu iyiydi —stresli ama iyi— ama ayrılışım... Utanıyordum o kısmından. Çok daha iyiydim eskiden. En azından çabalardım...

"Hey, iyi misin sen?" Samimi bir endişeyle sormuştu Rowan.

"Gayet iyiyim." Hiç düşünmeden kaymıştım sahte neşeye. "Birkaç hayalet, o kadar."

"Kovala hepsini," dedi Andy. "Birinci kalite olman lazım."

Rowan'ın duyarlılığı hoşuma gitmişti ama beni kendime getiren Andy'nin sevimsizliğiydi.

"Koca James Hetfield'ın bir keresinde dediği gibi, 'Koy gitsin, pişman da olma.'" Derin bir nefes aldım. "Haydi bakalım."

♠

COVID sonrası ofis hayalet kasaba gibiydi ama gene de kocaman, yeşile boyalı kolonları yüzünden Orman adı verilmiş kuzeydoğu kısmındaki bölmelerde on beş, yirmi kişi vardı.

"*Oha, Caleb bu.*"

Şaşkın yüzlerin arasından geçerken fısıltılar geldi peşimden.

Durma, yürü. Adım adım.

Liz önüme fırlayıp yolumu kesti. "Caleb. Ne işin var burada?"

"Yönetim kurulu toplantısı," dedim, otuz metre ilerideki toplantı odasını işaret ederek. Yanından geçip yürümeye devam ettim.

"Caleb, ciddiyim. Dur."

Yanıma koşturan eski asistanıma döndüm; dalgalı kahve saçı her adımında hopluyordu.

"Hızlı bir sunum yapacağım."

Yirmi beş metre.

"A...Ama..." Kusacak gibi duruyordu Liz. "Programda yoksun. Zaten programın gerisindeler. Öğle molası bile vermediler."

Omzu silktim.

"İçeri girersen öldürürler beni."

"*Beni* öldürebilirler, Liz. Sana bir şey olmaz."

Yirmi metre.

"Kuduracaklar." Bayağı terliyordu artık. "Seni durdurmaya çalıştığımı söyle bari."

"Şimdi durdurmaya çalışmıyor musun zaten?"

"Evet, evet!" Rahatladı Liz. "Durdurmaya *çalışıyorum*."

On beş metre.

Liz sesini sufle fısıltısına indirdi. "Seni *mahkemeye vermeyi* planlıyorlar."

Kaş kaldırdım. "Uyarı için sağ ol."

On metre.

"Bir şey değil. E... Şey... Sen toplantı odasının kapısını açınca, çabaladığımı anlamaları için bağıracağım arkandan."

"İyi fikir."

"Sağ ol." Liz durakladı. "Sen gittiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi değil."

Atlantis'e ulaştım, aşırı büyük çelik tutamağa uzandım.

Kapıyı açtığım anda, "Dur! Giremezsin oraya!" diye bağırdı arkamdan Liz.

İçeri, peşimde itaatkâr iki ördek yavrusuyla girdim.

Gösteri zamanı.

32: ŞİMDİ

Arka duvar tabandan tavana camdı; ta Freedom Tower'a kadar uzanan manzara muhteşemdi. Sağdaki duvara 72 inçlik iki monitör asılıydı. Birinde finansal bir grafik, diğerindeyse dört ekranlı bir Zoom görüntüsü vardı. Üç kareden yüzler bakıyordu; dördüncüsünde biz vardık. Video Ben, Gerçek Ben'e bakıyor ve ikimizin de hissetmediği bir özgüvenle gülümsüyordu.

Kocaman, cam toplantı masasının etrafına on tane kaptan koltuğu diziliydi. Sekizi doluydu. Hay... Greg yoktu. En azından Seok-jin Kim vardı. Yaşlı Koreli, yatırım dünyasının en narsist dallamalarındandı. Sık sık yazdığı Medium postları sayesinde "sert ama adil" olmasıyla tanınırdı ama özenle hazırladığı yazıları, Elon Musk'tan Bernie Sanders'a uzanan bir yelpazede girişiği Twitter kavgalarının gölgesinde kalıyordu.

Yönetim kurulundakilerin yüz ifadeleri meraklıdan öfkeliye uzanıyordu. Benim düşmanlarımdı bunlar: Dünyada benden en çok nefret eden herkes (birkaç eski sevgili haricinde) karşımdaydı. Kâbusla arasındaki tek fark, giyinik olmam ve final sınavına geç kalmış olmamamdı.

Steve şaşkınlıkla dudak büzdü.

"Caleb?" Selamdan çok inanamama beyanıydı.

"Görüşmedik epeydir."

"Ne... Ne işin var burada?"

"Mobius adlı bir *startuptayım* ve bu beylerin," yatırımcılara doğru elimi salladım, "demomuzu ilk görenler olmalarını istedim. Hepinizin pek meşgul olduğunu bildiğimden araya sıkışıvereyim dedim."

"Şaka yapıyor olmalısın!" Raj kalktı; yüzü kararıvermişti.

"Sana asla şaka yapmam, Raj. Berbat espri anlayışın efsane oldu artık."

Laf sokmama gerek yoktu ama ya bu iş yürüyecekti ya da aptallığımdan fışkıran havai fişekler eşliğinde batacaktım.

Raj, Steve'e döndü. "Güvenliği çağır."

Elimi kaldırdım. "Gerek yok, bir dakikanızı alacağım sadece." Döndüm. Rowan eğlenir görünüyordu ama Andy bembeyazdı. "Rowan Lee ve Andy Fisher. Mobius'un kurucu ortakları. Rowan teknoloji dehası, Andy vizyoner işadamı."

Başımla Rowan'a işaret verdim. Spor çantasını yumuşak mavi halı kaplı yere indirdi. Birkaç saniye içinde TDP 4.0'ı masaya kurdu. Bu seferki Times Meydanı modelinden ufaktı ama Rowan çok daha güçlü olduğunun garantisini vermişti. İzleyicileri düşünerek işin estetik kısmıyla da uğraşmasını söylemiştim, uğraşmıştı.

Çerçeve otuza otuz, mat siyahtı. İç çeperini parlak bir demir tel dolaşıyordu. Taban kırk beşe kırkbeşlik, Rowan'ın alev almayacağından 'neredeyse emin olduğu' ince, parlak sarı plastikle kaplanmış paslanmaz çelikti. Israrım üzerine yan tarafına *Mobius* sözcüğünü kazımıştı. Gereğinden erken markalandırmak diye bir şey yoktu.

Rowan, TDP'nin tabanından yılan misali uzanan dört kabloyu prize takmak için masanın altına girerken, "Ayaklarınızı çekin," dedi. "Andy, diğerlerini duvardaki prize takar mısın?"

Andy turuncu, kalın uzatma kablolarını ufak tefek danışmanın kızıl kestane başının üzerinden aşırırken, "Kusura bakmayın," dedi. Kadın dönüp bana pek ters baktı. Andy altı metrelik kabloları sonunda prize taktı.

"Demo falan *izlemeyeceğiz*," dedi Raj öfkeyle. Kızgın ve gücenmiş görünen Steve'e baktı. "Duruma el koyacak mısın, Steve? Ha?"

Tam o anda Rowan masanın altından çıktı ve dizüstü bilgisayarını çerçevenin yanına yerleştirip USB kablosuyla bağlantıyı kurdu. Ardından elektrodu şakağına yapıştırıp çerçeveye bağladı. "Hazırım."

Raj masanın etrafını öfkeyle dolaşıp karşıma dikildi. "Siktir git buradan, Caleb! İşi bitmiş ihtiyarın tekisin! Doksanlarda yıldızdın belki ama o günler çeyrek asır geride kaldı! Sırf oğlun kaza geçirdi diye—"

Parmaklarım yumruğa dönüşüp suratında patladı. İç gıcıklayan bir çıtırtı ile keskin bir çatırtı duyuldu. Çatırtı, Raj'ın kırılan burnundandı. Çıtırtıysa kırılan serçe parmağımdan gelmişti. İkimiz de acıyla bağırdık ama Raj'ın haykırışındaki acının benimkini aşmasından memnundum.

Raj, bir eli burnunda, diğerini denge amacıyla sallayarak geriledi. TDP'nin üzerine devrileceğini o an fark ettim.

♠

"Hayır!" Atılıp Raj'ı gömleğinden yakaladım ama tutamadım. Masaya sırtüstü düştüğü anda Rowan kablolardan birine asılarak TDP'yi adamın altından çekmeyi başardı. Raj'ın başı, TDP'nin bir saniye önce durduğu noktaya çarptı.

Kırık serçe parmağımı tutarak iç çektim. Parmaklarının arasından sızan kan yanaklarına inerken inleyen Raj dışında kimseden ses çıkmadı. Steve omuzlarımdan tuttu.

"Gitmen lazım. Hemen."

"Hayır!" Öfkem alev topuna dönmüştü. O kadar uzun süredir bastırmıştım ki bu kadar ısındığını fark etmemiştim. "Hayatımı verdim bu şirkete." Diş gıcırdatıyordum. "Oğlum *bu şirket uğruna* öldü. Beni çöpmüşüm gibi attınız. Bu sefer,"—Steve'i yana ittim, serçe parmağım âdeta haykırdı ama ilerlemeye devam ettim—"hepiniz,"—beni satan herkesle teker teker göz göze geldim—"demoyu izleyecek ve bana paranızı vereceksiniz."

Çıt çıkmıyordu. Yönetim kurulunun yarısı dimdik bana, yarısı ellerine bakıyordu. Raj bile inlemeyi kesmişti.

"Rowan," dedim nefes alarak. "Göster neyimiz var."

Rowan tuşlara basmaya girişti. Andy kulak tıkaçlarını çıkarıp herkese, kullanmalarının iyi olacağını söyleyerek dağıttı. Çantadan yangın söndürücüyü çıkardığı anda hepsi birden tıkaçları taktı. Ben de takıp Rowan'a baktım. Başıyla onayladı.

"Açılıyor, üç... iki... bir... *sıfır!*"

Hiçbir şey olmadı.

Midemin ortasına feci bir ağrı saplandı. Endişe öyle bir çöktü ki üzerime, az daha diz çökecektim. Her şey boşa gitmişti. Hepsi... Seth... İçimde ilkel bir çığlığın—

Hafif bir mırıltı duydum ve ardından TDP'nin demir teli ışıldamaya başladı. Masadaki herkes öne eğilip aygıta baktı.

Mırıltı yükseldi.

Masa titremeye başladı.

Çerçevenin diğer tarafındaki toplantı odasını gördüm. Ama cam masanın yerinde ahşap bir masa vardı.

Mırıltı tiz bir iniltiye dönüştü.

Diğer tarafta bir el belirdi. Serçe parmağı metal bir çubuğa sarılı beyaz bantla tutturulmuştu. Ufacık bir Faraday kesesi tutuyordu.

İnilti acı dolu bir çığlığa dönüştü.

El uzandı ve kese cam masaya hafif bir ses çıkararak düştü. Ardından sağır edici bir patlama...

"Bir terslik var!" diye bağırdı Rowan. Parmakları telaşla tuşlarda geziniyordu. "Kapanmıyor! Fişi çek! Fişi çek!"

Andy yangın söndürücüsünü bırakıp duvardaki prize koştu. Turuncu kablo yığınını hızlı bir hareketle bileğine dolayıp prizden söktü. Peşlerinden havada oluşan elektrik akımıyla kablolar alev aldı. Atıldım, şirket avukatının kaşmir hırkasını koltuğunun arkasından kaptığım gibi alevler TDP'ye ulaşmadan kabloların üzerine bastırdım.

Ama kulak yırtan cayırtı arttı, cam masa sarsılmaya devam etti.

"Öteki kablolar!" diye bağırdı Rowan. "Masanın altındakiler! Masanın—"

Cam masa patladı, her biri sivri bilye büyüklüğünde cam kırıkları yere saçıldı. Biri haykırdı ve herkes TDP yere düşerken geriledi. Rowan çerçeveyi almaya gitti, dönüp bana sırıttı. "Alev almayacak, demiştim."

"Aferin." Afallayan yönetim kuruluna döndüm. "Genelde alev alıyor. Epey ilerleme bu yani."

Tavandaki floresan lambalar, sıraları gelmişçesine parıldayıp hep birlikte patladılar. Ardından odadaki ekranların tamamı cızırdayarak karardı. Birkaç kişi çığlık attı ama Rowan, Andy ve ben, tavandan yağan kıvılcımlar altında sakin kaldık.

"Neydi... bu yahu?"

Döndüm, cascavlak ve irikıyım Greg Gersh'le göz göze geldim.

"Hah, selam Greg," dedim, neşeyle zıplayan içime zıt düşen bir sükûnetle. "İyi ki gelebildin."

"*Sen.*" Sesinden zehir akıyordu.

"Ben," dedim. "Şimdi otur da dinle. Duymak isteyeceğin bir şey var."

"Neymiş?"

"Bu." Eğilip yere saçılmış cam kırıkları arasında yatan minik Faraday kesesini aldım. "Bakalım gelecek neler söylüyor."

♠

USB'yi çıkarıp yanımda getirdiğim kâğıt mendillerle beraber Rowan'a uzattım. Rowan kanlı gözünü sildi, spor çantasına eğilip büyük Faraday kesesinden ilave ThinkPad'ini çıkardı.

"Andy, dizüstü bilgisayar için azıcık yardım et," buyurdum.

Uu, kızmış. Bakışlarla adam öldürülebilseydi...

Neyse ki Andy o beceriye sahip değildi. Bastığı cam kırıklarının çatırtıları arasında Rowan'a doğru ilerledi, avuçlarını açarak ellerini, isteksizce uzattı. Rowan ThinkPad'i Andy'nin kollarına yerleştirdi ve USB'yi yerine taktı. Hâlâ hafifçe inleyen Raj dışında herkes nefesini tutar gibiydi.

Rowan bir dosyaya tıkladı, Windows Media Player açıldı. Ekranda yakın çekim bir *Wall Street Journal* sayfası belirdi. Merck'in bir biyo-teknoloji firmasını satın aldığını bildiren haberin yanındaki manşette *Dow, Rekor Satışla 883 Puan Düştü* yazıyordu. Kameranın kadrajı genişledi ve gazeteyi kimin tuttuğunu gördük.

Videodaki Gersh, "Bu, yarının gazetesi," dedi. "Bu bir numara değil. Değil. Kızın tezini sormak için Edgar Hsu'yu aradım. Mümkün, dedi. Bu işin yürümesi için yüzde bir bile şans varsa, yüz milyona değer ve tabii Raj ve Steve'e de."

Videodaki Gersh nasıl yakışıklıydı, anlatamam.

"Geleceğe erişmek için milyarlar ödemeyecek hükümet yok dünyada. Kaldı ki bu daha başlangıç. Ha, Kandrr'daki Ted'le beşteki görüşme var ya? Adam istifa ediyor. Geri zekâlı herif uçkurunu tutamamış, her yandan kızlar bastırıyor. Arayın, görün."

"Sıra bende, Greg," dedi ekran dışından bir ses. Gersh çatılan kaşlarını gizleme zahmetine girmedi. Kamera Seok-jin Kim'e döndü.

Kim Korece konuşmaya başladı. Videodaki Seok-jin lafını bitirdiğinde bugünkü Seok-jin Kim az daha bayılacaktı. Kamera Atlantis'te dolandı; cam masanın yerini ahşap bir masa almıştı. Görüntü dondu ve yeniden oynatma düğmesi belirdi. Toparlanmam birkaç saniyemi aldı ama herkesten önce kendime geldim.

"İzlediğiniz... Gelecekten gelen bir mesajdı." Odada göz gezdirdim. Luciditee'nin efendileri dillerini yutmuş gibi bakıyorlardı. Raj canımı almak ister gibi bakıyordu gerçi. Ama hiçbiri önemli değildi. Sadece Gersh ve Seok-jin önemliydi. Onlara odaklandım.

"Greg," dedim, "Ted'i arasana."

"Ha?" dedi Gersh gözlerini kırpıştırarak. "Ha. Evet. Bir dakika." Cep telefonunu çıkardı. "Bu ne ya?"

"Kusura bakmayın, telefonları bozuyor," dedi Andy, Gersh'e kendi telefonunu uzatarak. Gersh ekranda tuşlara

bastı, telefonu kulağına götürdü. "Alo, Greg ben. Annemarie'yi bağlayın... Alo, evet. Hâlâ devam. Ted'i ver telefona. Hemen."

Gersh her adımında kırıkları çıtırdatarak dolanmaya başladı.

"Alo, Ted. Greg Gersh... Geç onları. Neydi bana söylemek istediğin?"

Gersh birden durakladı. Gülümseme yavaşça yayıldı yüzüne. "Anladım... Üzüldüm. İyi karıydı de bari... Neyse. Kapamam lazım."

Bana baktı. "Siktir. Gerçek mi bu?"

Başımla onayladım.

"Ne kadar istiyorsun?"

"Bir virgül sekiz milyar değerinde şirketten hisse karşılığı iki yüz milyon." Miktarları Andy ve Rowan'a açıklamıştım. Şirketten sadece yüzde on gidecekti. Evrak işleri tamamlanıp imzalar atıldığında elimizde Mobius'un yüzde doksanı ve iki yüz milyon dolar olacaktı.

Islık çaldı Gersh. "Bayağı ağır değer biçtin."

"Zaman makinesi bu," dedim yavaşça, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak.

Gersh biraz düşündü. "Yirmi dört saat mühlet ver bana."

Komik olan şey, şu an zamanın düşmanım olmasaydı. Yirmi dört saatte Gersh kıçıma tekmeyi basardı.

"Hayır." Yuvarlak duvar saatine baktım. "İki dakikan var."

♠

Her kuruşumuzu milyarlarca petaFLOP'a, saniyede trilyonlarca işlem yapabilen bilgi işlem gücü kiralamaya

yatırmıştık. Başka demo yapamazdık. Şartlarımızı kabul etmezlerse batacaktık. Ağzıma kadar gelen yüreğimi yutarak Raj'a baktım. Ayakta, başı yana eğik, burnunu tutuyordu. Tatminle karışık soğuk bir nefret, olağandışı sükûnetimin üzerine çöktü.

"Bu şey," dedi Seok-jin aygıtı işaret ederek, "daha büyük olsa içinden bir insan geçebilir mi?"

Cinayet cümbüşüne katılacak kopyalarını dert etmezsen.

Rowan, kimsenin fark etmediğini umduğum bir bakış attı bana. "Elbette," dedim.

Teknik açıdan doğruydu.

"Herhangi bir canlıyla denediniz mi?"

"Bir fare yolladık," dedi Andy hemen.

Yanlış bir şey söylemeden kes şunun sesini.

Zayıf halkayı sezen Seok-jin, Andy'ye döndü. "Ne oldu?"

"Müthişti," dedim derhal.

Dikkat. Yalan söylersen yatırımı terse çevirir, şirketi mahkemeye verip ele geçirirler.

"Fare gelecekten geldiğinde gayet sağlıklıydı. Hatta enerjikti," dedim. "Değerlendirme buraya kadar. Anlaşmak istemiyorsanız demomuzu Union Square'de yaparız. Fred'in saniyesinde kabul edeceğine eminim."

Duvardaki saate baktım. "Elli beş saniye."

Seok-jin âdeta atıldı. "İki yüzü çıkarabiliriz."

Gersh üç uzun adımda adamın tepesine dikildi. "Bok çıkarırsınız."

Seok-jin aşağılayan bir sırıtışla omuz silkti. "Ortaklarına danışman gerektiğini biliyorum."

"Siktir!" Gersh'ün kel kafası tümden kızardı. "*Neyi, ne zaman* dersem, *onu, o zaman* yaparlar!"

Sidik yarışına girmelerine izin vermeden daldım aralarına.

"Yani ikiniz de—"

"Infinity tamamdır," dedi Gersh.

"Kim Girişim de," dedi beriki sakin bir sesle. "Talimatnameyi hazır—"

"Talimatname falan yok," dedim doğrudan. Genelde yatırımcılar, finanslama şartlarını gösteren, bağlayıcı olmayan anlaşmalar yollayıp kurucuları el altına alır, izleyen iki aylık süreyi yasal masrafları boşuna artırmaya ayırırlardı. Yatırımcıların şansına olsa gerek, hisse alım anlaşmasının ince noktaları üzerine pazarlık eden iki tarafın avukatlarına ödeme yapmak *startup* için standarttı. Dikkatli olmazsa CEO'yu kıçüstü kapı önüne koyacak ince noktalardı bunlar.

"Şartnameyi boş verip doğrudan SSS'ye[37] geçebiliriz," dedi Greg.

"Avukatım hazırladı bile." Çoğu CFO, para transferinden önceki son adım olduğundan ve iş oraya geldiğinde mecali kalmadığından SSS'ye yeterince dikkat etmezdi. Geçmişte yaptığım bir hata daha. Ama bu sefer yapmayacaktım. "Birkaç şart var sadece. Birincisi, Rowan ile Andy'nin kurucu hisseleri tercihliye eşit olacak. Bire on oy hakkıyla."

Umut vadeden *startuplarda* kuruculara oy üstünlüğü tanınması standart dışı değildi. Kurucuların hisselerinin tercihliye eşit olmasıysa duyulmamış şeydi. Normalde tasfiye tercihi herkesten önce yatırımcılarda olurdu; hisselerine o yüzden "tercihli" denirdi. Öne sürdüğüm şart, her ne olursa

37 Satış ve Satın Alma Sözleşmesi. (*ç.n.*)

olsun Rowan ile Andy'nin bu işten para almasını neredeyse garantilemek anlamına geliyordu.

"Bir saniye," dedi Seok-jin elini kaldırarak. Kontrolünü ilk defa kaybediyordu. "Esnekliğe varım ama böyle olmaz."

"*Nihai şartlarımız* bunlar."

"Infinity için sorun değil," dedi Greg kibirli bir sırıtışla. "Altından kalkamayacaksanız Seok-jin—"

"Kalkabiliriz," diye homurdandı beriki; alnında toplanan ter görünür haldeydi artık.

"Rowan, Andy ve ben, masadan ikişer milyon dolar alacağız."

"Teknoloji kimin?" dedi Greg. Başımla Rowan'ı işaret ettim.

Gersh ona döndü. "Adın neydi, şekerim?"

"Rowan Lee." Öfkeyle parıldıyordu gözleri.

"Bu şey ne kadar uzak geleceğe gidebiliyor?"

"İzin verirseniz," diye araya girdi Andy, Gersh izin vermedi.

"Mühendis misin sen?" diye bağırdı.

"E... hayır ama..." Andy, adamın ezici bakışları altında sustu.

"Endişelenme evlat, zengin olacaksın. Ama şimdi sus ve... e..." Rowan'ı işaret etti, kaşları çatıldı. Kızın adını unutmuştu bile. Sığır.

"Rowan," dedim.

"Evet," dedi Gersh. "İzninle Rowan sorumu cevaplasın."

Andy kızardı. "Tabii," diye mırıldandı. "Rowan?"

Hakkını teslim etmeliyim: Andy, sonunda salağın teki bile olsa kendini göstermekte mahirdi.

"Yeterli elektrik enerjisi sağlanırsa," dedi Rowan, "sınırı yok."

Gersh tatmin olmuş bir ifadeyle bana baktı. "Diğer şartların?"

"Yönetim kuruluna girmeyeceksiniz."

Gersh, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi baktı bu sefer. "Mümkün değil."

Omuz silktim, dizüstü bilgisayarı kapadım, koltukaltıma sıkıştırdım.

"Rowan, Andy, gelin."

Andy bir kez daha anlaştığımız senaryonun dışına çıktı. "Caleb, bir konuşsak—"

"*Şirketini elinden almalarını mı istiyorsun?*" dedim.

"Hayır." Sesi zayıftı.

"O zaman gidiyoruz." Blöf yapıyordum. "USV şartlarımızı kabul edecektir." Rowan, sağ olsun eğildi, eşyasını çantasına doldurup çantayı kapadı.

"Gitmeye hazırız, Caleb."

33: ŞİMDİ

"*Yürü*, Andy." Kulağından tutup götürme arzumu bastırıyordum. Çaresizce Gersh'e baktı, isteksizce peşimize takıldı. Pokerden hiç anlamıyordu.

Gersh elini Andy'nin omzuna koydu. "Caleb senin çıkarını gözetmiyor, evlat," dedi. "CEO sensin, değil mi?"

Andy durumunu ilk kez fark etmiş gibi baktı. "Evet," dedi göğsünü kabartarak. "Benim."

"Baş başa görüşsek mi, ne dersin?" dedi Gersh kurt gülümsemesiyle.

İçim hopladı.

"Gerek yok," dedim.

"Merak etme, Caleb," dedi Andy elini sallayarak. "Siz çıkın, Greg'le bir konuşalım."

Siktir! Siktir! Siktir, siktir, siktir!

"Ben de kalırım," dedi Seok-jin usulca.

Kusmak üzereydim.

Gersh'ün böyle bir şey deneyeceği hususunda Andy ile Rowan'ı uyarmıştım. Dediklerime uymaya söz vermişlerdi. Ama Andy'nin sözünü çiğnediği açıktı. Beni çiğnese daha iyiydi. Gersh ile Seok-jin beni devreden çıkaracaklardı. Nasıl aslanın inine tekrar girecek kadar aptal olabilmiştim? Gersh Andy'ye ayı ve güneşi vadedecek ve Andy kibirli, özgüvensiz

olduğundan, Infinity'nin yönetici ortağından büyülendiğinden, hepsine inanacaktı.

Durdurmak için yapabileceğim bir şey de yoktu.

Steve ve diğer yönetim kurulu üyeleri kalktılar. Raj, kanlı burnunun üzerinden bana baktı, kulağıma eğildi: "Az daha beceriyordun, dingil. Artık işin bitti."

Son bir çabayla Andy'ye döndüm. "Andy..."

"Yeter, Caleb!" dedi Andy kaş çatarak. CEO'larda defalarca gördüğüm bir havaya bürünmüştü: Yenilmezlikle bihaberliğin ölümcül karışımı. "CEO benim. Greg ve Seok-jin'le konuşmak istiyorum. Yalnız."

"Ya ben?" dedi Rowan.

"İş bende, Rowan; merak etme," dedi Andy özgüvenle.

"Kalıyorum ben de," dedi Rowan. "Caleb'ın da kalmasını istiyorum."

Sarılabilirdim kıza o an.

"Rowan," dedi Andy, hırıldamaya varan bir tonla. Bana baktı. "Kusura bakma, bro. Seni açıkta bırakmayacağız, söz. Ama anlamalısın. İş bu."

Pes etme, Rowan.

"Ben de o yüzden kalmasını istiyorum," dedi Rowan.

"Sonrasında bilgilendiririz," dedi Andy sakince. "İkimiz konuşalım bu beylerle. Kurucu ortaklar olarak. Eşit ortağız, değil mi?"

Onca şey arasında söyleyebileceği en kötü şeydi bu.

Rowan, Gersh'e döndü. "Andy teknolojiyi bilmiyor. Ben biliyorum." Kolumu koruyucu bir tavırla tuttu. "Pazarlığı bizim adımıza Caleb yürütecek. Aksi takdirde ben yokum."

"Öyle olsun," dedi Gersh dişlerini sıkarak.

"Ben de kalacağım," dedi Raj genizden gelen sesiyle.

Luciditee yöneticileri kapıya yöneldiğinde, "Steve, sen de kal," dedim.

Steve teşekkür edercesine bana baktı ve ekibine başıyla çıkmalarını işaret etti.

Kapı kapanır kapanmaz pazarlığa kaldığım yerden devam ettim: "Yönetim kurulunda yer almayacaksınız."

"Şu anda kim var kurulunuzda?" diye sordu Seok-jin.

"Rowan, Andy ve Jim Taylor."

"Jim'i tanırım," dedi Seok-jin gülümseyerek. "Midas misali, dokunduğunu altına çevirir."

"Jim profesyoneldir," diye onayladı Gersh, bakışlarında kuşku vardı. "Ama hiç aynı kurulda yer almadık."

Yönetim kuruluna girmediği sürece Gersh'ün şirketi etkilemesinin tek yolu, yumuşak güç kullanmaktı. Yan gözle Andy'ye baktı. O kadar barizdi ki. Andy'yi süzüyor, manipüle edip edemeyeceğini kestirmeye çalışıyordu.

"Konuyu üç ay sonunda tekrar tartışmaya açarsak kabul," dedi Greg. "Sana da uyuyor mu, Seok-jin?"

Seok-jin'in yüzü gülmeye devam ediyordu. "Makul görünüyor."

Bense gülümsememi bastırdım. Üç ay sonra hiçbir önemi kalmayacaktı.

Rowan'ın ifadesi değişmedi. Andy'nin aksine, pokerden anlıyordu.

"Kabul edilebilir," dedim.

"İyi. Başka?" Greg sabırsızlanıyordu artık.

"Ufak bir temizlik meselesi var. Raj'ın işine derhal son verilmesini istiyorum. Ne Infinity ne de Kim, 1099'la bile onu işe almaya kalkarsanız tüm hisselerinizin sıfırlanacağına dair teminatla birlikte."

"Ne?" dedi Raj patlarcasına. "Fazla ileri gittin bu sefer, Caleb. Infinity için neler yaptığımı, ne kadar sermaye getirdiğimi, kaç anlaşma bağladığımı—"

"Bunu kabul ediyorum," dedi Gersh.

"Sağ ol, Greg," dedi Raj rahatlayarak.

"Hayır," diyerek Raj'a döndü. "Caleb'ın şartını kabul ediyorum. Üstüne alınma Raj. İş sadece. Anlarsın ya."

"Ama... Ama Greg! Yaptığım onca—"

Greg öfkeyle baktı Raj'a. "Rezil etme kendini. *Şirketimin* bir elçisinden öte değilsin. Stanford'da MBA yapmış herhangi bir maymun, senin yaptıklarını yapabilirdi. Üstelik daha az sızlanarak." Gersh bana döndü. "Bu kadar mı?"

"Neredeyse." Eski dostum ve eski CEO'm olan Steve'e baktım. "Steve'in de kovulmasını istiyorum."

Steve'in ağzı açıldı. "Caleb! Seni kovmak istememiştim, biliyorsun."

"Kovdun ama."

Tekrar Gersh'e döndüm. Bu seferki gülümsemesi içtendi. Yırtıcı gülümsemesi.

"Eski hesapları kapatıyorsun, ha?" dedi. "Steve yokken kim yönetecek burayı?"

"Susan Cruz," dedim hiç düşünmeden. "Cesetlerin gömüldüğü yerlerin hepsini biliyor. Altı ay müsaade et. Sonrası sana kalmış."

"Anlaştık."

"Güzel." Dizüstü bilgisayarı bıraktım, telefonumu çıkardım, George'un hazırladığı SSS'yi yolladım. "Sözleşme e-posta kutunuzda. İnceleyip imzalamak için yarım saatiniz var." Saatime baktım. "Avukatlarınızla konuşmanız için çıkacağız. İkide döneriz. Geldiğimizde Raj ve Steve'i görmemeyi umuyorum."

Steve ile Raj'ı omuzlarından tuttum. "İş her zaman *kişiseldir*, arkadaşlar."

♠

Toplantı odasından çıktığımız anda Liz koluma yapışıp çekiştirdi beni. Andy ile Rowan peşimizdeydi.

"Ne oldu, Caleb?"

"Anlatırsam öldürmem gerekir seni."

"Kes," diye tısladı Liz. "Söyle işte. Lütfen."

Liz, Luciditee'nin dedikoduya en aç ekip üyesiydi. Özlemiştim açıkçası.

"Söylemeyeceksin, değil mi?" Yüzüne hüsran bulutları çöküyordu.

"Steve'in tiratlarını bir daha asla dinlemeyeceksin, diyelim."

Ağzı açık kaldı. "Atma."

"Atmıyorum," dedim. "Bize boş bir toplantı odasıyla atıştıracak bir şeyler bulur musun?"

Liz, Vezüv adlı, kırmızı duvarlı toplantı odasına soktu bizi. O atıştıracak bir şeyler getirmeye koştururken birbirinin aynı koltuklara bıraktık kendimizi.

Rowan, koyu kahve gözlerini benimkilere dikerek, sakin bir sesle, "Yalan söyledin," dedi.

Bir kerecik takım halinde zafer kutlamak ne güzel olurdu. Bir kerecik.

"Yalan söylemedim." Diş gıcırdatmaya başlamıştım bile.

"Farenin *sağlıklı* olduğunu söyledin," diye hatırlattı Rowan.

"*Geldiğinde* sağlıklıydı, dedim."

"Aklen?"

"Veteriner psikolog değilim ben, Rowan. Sen de değilsin."

"Kana susamışlığa akli sağlık işareti mi diyorsun yani?" Tek kaşını kaldırdı Rowan.

Omuz silktim. "Acıkmıştı belki."

"Fareler fare yemez."

"Niye zorluyorsun?" dedim. "Gerçekçi açıdan olabildiğince iyi gitti işte."

Andy salağı ağzını açana kadar.

"Elizabeth Holmes yatırımcılara yalan söylediği için hapse girdi," dedi Rowan.

Göz devirdim. "Theranos'un teknolojisi yürümedi bir kere."

"Aklı başında bir zaman yolcusu getirememek gibi mi mesela?" diye karşıladı Rowan. "Bekledikleri şey, o değil mi?"

Sorusunu duymazdan gelip devam ettim: "İkincisi, hapse gidecek biri varsa o da *benim*, tamam mı? Konuşmaların tamamını ben yaptım." Doğruydu. "Üçüncüsü, madem geriliyorsun, George'a sözleşmeyi daha sıkı yaptırırım."

"*Cidden* adam başı iki milyon mu almak üzereyiz?" dedi Andy.

"Evet. Ama yarısı Sam Amca'ya." Benimkinin diğer yarısı, hayata yeniden başlayabilmesi için Hannah'ya gidecekti.

Andy, bizden çok kendine hitaben, "Efsane," diye mırıldandı.

Gözlerimi yumup arkama yaslandım. "İmzalanana kadar bitti diyemeyiz," uyarısında bulundum. "Ama iyi bir gün geçirdik, orası kesin."

Andy hafifçe öksürdü. "Ben... Senden kuşkulandığım için özür dilerim," dedi.

Gözlerimi açıp doğruldum. "Para hesabına yatmadan özür dileme," dedim. Rowan'a baktım. "Bana inandığın için teşekkür ederim."

Sektirmeden yanıtladı: "Para hesabına yatmadan teşekkür etme."

Gülümsedim. Öğreniyordu.

♠

Avukatları epey ürktüğünden, Gersh ve Seok-jin, tanıdığım yarım saatlik süre sonunda sözleşmeyi imzalamadılar. Infinity'nin işlerini yürüten hukuk firması, sözleşmeyi didik didik etmek üzere üç ortak ve sekiz kıdemli avukatla toplantıya girmişti.

Umursamadım. George'un hazırladığı sözleşme, tüm avukatlık masraflarını yatırımcıların karşılamasını şart koşuyordu. Ayrıca George, bu anlaşma özelinde saatlik ücretini katlayıp üç bin beş yüz dolara çıkartmıştı. Nihayetinde muhtemelen en fazla on beş saatini almış bir iş karşılığında Infinity Capital'a yüz dört bin dolarlık fatura kesmişti. Bir günlük çalışma için fena değildi.

Verdiğim süre dolduğunda Infinity tayfası yeminler eşliğinde bir saatçiğe daha ihtiyaç duyduklarını söyledi. Nihayetinde dokuz saat sürdü ama SSS müzakereleri genelde iki ay sürdüğünden, programın çok ilerisindeydik. Işıkların

çoğu sönmüş, havalandırma kapanmıştı; boğucu toplantı odasında, karanlıkta bekliyorduk.

Aslında çekip gitmeye can atıyordum ama güvenmediğim Andy'yi gözümün önünde tutmam lazımdı; haliyle DocuSign gelene dek telefonlarımızla oyalandık. Seok-jin kalamadı, bir iş yemeğine gitmesi gerekiyordu. Gersh Hindistan'a uçacaktı ama yatırımına göz kulak olmayı tercih ederek pilotuna bu gecelik izin verdi. Vezüv'ün karşısına düşen cam duvarlı toplantı odasına geçti, Liz'in alıp getirdiği yeni AirPod'lara (TDP onları da yakıyordu anlaşılan) bağırıp durarak odayı arşınladı ama neredeyse bir an bile gözünü başka yere kaydırmadı.

"Neden adamla konuşmamıza izin vermediğini anlamıyorum," diye mızırdandı Andy, koltuğunu döndürüp tavana bakarak. Belki yüzüncü defa. "Silikon Vadisi'nin en güçlü adamı. İyi ilişki kurmak akıllıca olmaz mı?"

"İlişkiler uç noktalarda önem taşır. Bir şirket uçurumun kenarına gelmişse ve özsermayeye katacak kısa vadeli borca yahut ilerideki pay sahipliği için çerçeve sözleşmeye ihtiyacı olduğunda iyi ilişki işe yarar. Yoksa her şey sayılarla ilgilidir. İlişkiyi kimse iplemez." Kalktım, asabiyetle dolanmaya başladım. "Demek istediğim, mesela Greg benden *nefret* ediyor. Bir şey fark etti mi? Hayır. Çünkü elimizde para basacak türden bir ürün var."

"Ama beyin fırtınası yapabilirdik," diye yakındı Andy. "Atılacak adımların stratejilerini oluşturabilirdik."

"Greg'in fikirlerine ihtiyacımız yok. İnan bana, ürün yol haritamızın yakınına bile yaklaşmasını istemezsin."

"Neden ama?" Andy avuçlarını masaya indirdi. "Akıllı adam. Uçmuş en az yirmi şirketin yönetiminde yer almış.

Neden tavsiyesini istemeyelim? Mavi fiş[38] yatırımcısı getirmenin amacı bu değil mi zaten?"

Bezgince iç çektim. Bir şekilde çekten fazla değer getirdikleri fikri, yatırımcıların girişimcileri yıllar içinde ikna ettiği palavraydı. Yoktu öyle bir şey. Hatta verdikleri tavsiyeler bilgi dayanaklı olmadığından olumsuz etki yapar, şirketi gitmemesi gereken yönlere sürerdi ve gülünç bilgi talepleriyle idarenin vaktini harcarlardı.

Ama uğraşacak halim kalmamıştı. "Hayır, Andy," dedim sadece.

Andy cevaben homurdandı. Rowan'a baktım. Yananın yenisini almak için Best Buy'a koşturduğumuz Liz sayesinde yepyeni bir kablo edinmiş TDP üzerinde hata tespit programını çalıştırıyordu.

"USB'yi yarın yollamaya hazır mıyız?" dedim.

Rowan gözlerini ekrandan ayırmadan, âdeta fısıldayarak, "Olmamız gerekir," dedi. "Geçmişe portal açmak için işlemci gücünün milyonda biri gerekiyor çünkü TDP sadece portalı açıyor. Zarlar arasındaki tüneli kuran, geçmişteki makine; o yüzden bunca hesaplama gerekiyor."

"İmzaladılar!" diyerek sıçradı koltuğunda Andy. "Ne olacak şimdi?"

Sırtımdan kalkan yükü hissettim. Raundu kazanmıştık.

"Şimdi sen ve Rowan imzalıyorsunuz. Parayı yollamaları için sabahı bekleyeceğiz. Ondan sonra geriye sadece parayı sayıp şirketi büyütmek kalıyor."

Rahatlamamın ömrü, her zamanki gibi kırk saniye sürdü. Para, amaca giden yolda araçtı sadece. Rowan'ın Geçit

38 Büyük firmalara ait, yıllarca istikrarlı seyretmiş menkul kıymetler. (*ç.n.*)

Problemi'ni çözmesine yetecek miydi? Yeterse dualarım tutardı. Yetmezse kendimi öldürsem yeriydi.

Mümkün değil.

İki ay önce zamanda yolculuk imkânsızdı. Her şey öyledir. Öyle olmayana dek.

Rowan ile Andy telefonlarında attılar sanal imzalarını.

"Tebrikler," dedim. "Birkaç milyon sonra yüzde birdesiniz."

Rowan ifadesini bozmadı. Para araçtı onun için. Diğer yandan Andy coşmuştu. Para amaçtı onun için.

"Hakikaten becerdin." Andy elimi tuttu, sarılmak üzere çekti. "Borçluyum sana, bro."

Kollarından kurtulamaya çalışırken, "İki milyon borçlusun," dedim. "Ama üçün beşin lafı mı olur?"

♠

Gersh yarına son bir demo isteyince konuşma yasağını kaldırdım. Seçeneğim yoktu gerçi; elde şampanya şişesi, Vezüv'ün kapısına dikilmişti. Şişeyi alışıkların ustalığıyla açtı, köpükler elinden aktı. Daha fazla dedikodu yakalama hevesiyle evine dönmeyen Liz, saydam plastik bardakları getirdi.

"Geleceğe," diyerek kadeh kaldırdı Gersh, "birden fazla yoldan hem de!"

Kadeh kaldırmaktan nefret ederdim. Zorlama gelirdi.

"Geleceğe," dedi Rowan. Andy ve ben de katıldık. Hevesle söyleyen sadece Andy'ydi. Rowan benim kadar neşesizdi. Gersh derhal fark etti.

"Sen niye mutlu değilsin?" dedi, kutlama anını mahvetmesine kızmış gibiydi.

Rowan komadan uyanıyordu sanki. "Ha... Dalgınım sadece. Yapacak çok şey var."

"Doğru," dedi Gersh, sol elini kızın, sağ elini Andy'nin omzuna koyarak. "Hey, Caleb! Fotoğrafımızı çeksene."

"Olur," deyip telefonumu çıkardım, üçlüyü çerçeveye aldım. Andy ile Gersh diş gösterme yarışına girmiş gibi görünüyorlardı. Rowan'sa kaçırılmış gibi. Kızdan cidden hoşlanmaya başlıyordum.

Gersh on beş dakika boyunca, yarısı bugün ondan çok daha zengin, çeşitli meşhur kuruculara yaptığı yatırımları anlatarak sahneye hâkim oldu. Herkesin net değerini bilmesi bana ürkütücü geldi ama Andy, adamın saydığı her isimde, hepsi erkekti elbette, ayrı hayranlık nidaları attı.

Diğer yandan Rowan gittikçe daha fazla sabırsızlandı, yan gözle saate bakıp durdu.

"Pekâlâ," dedim bardağımı masaya bırakarak. "Uzun bir gece geçirdik ve gençlerin yarınki demo için güzellik uykularına yatmaları gerekiyor. Yarın aynı saatte buluşalım."

"Tam kaçta yani?" dedi Greg. "Toplantı takvimimde yoktu."

"Bir iyidir."

"Güzel," dedi Greg sahte gülümsemesini bozmadan. "Geleceğim."

Asansöre ilerlerken Greg seslendi: "Caleb? Konuşabilir miyiz biraz?"

Andy bölgesini işaretlercesine baktı, görmezden geldim.

"Olur." Bir sürü boş toplantı odası vardı. Çilek Tarlaları'na girdim. Pembe duvarların parlaklığı, Barbie'yi utandıracak cinstendi.

Duvarlardan biri camdı; Mobi'lerin izlediğini bilen Greg gülümsemeye devam etti. Ama bakışları sertti. Oturdu ve karşısına oturmamı işaret etti. Oturmadım.

Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "İtiraf etmeliyim, iyi oynadın. Oturabildiğime şaşıyorum, fena acıyor kıçım."

Anlaşma şartlarına dair göndermesi iltifattı aslında ama iltifatı altmış küsur yaşındaki bir boksör eskisinin hışırtılı sesinden duymak, pek hoş değildi. "Teşekkürler" demek doğru gelmedi, omuz silkmekle yetindim.

"Şimdi söyle bakalım: Ne dümen çeviriyorsun?"

"Nasıl yani, Gregory?" dedim, sözde alınmışım gibi.

"Kurucularımın kulaklarına ıvır zıvır şeyler fısıldamanı istemiyorum." Gersh dosdoğru konuşmasıyla tanınırdı ama bu kadar doğrudan dalmasına şaşırmıştım. "Gitmen kaça patlayacak, söyle."

Tehdit bekliyordum zaten. Rüşvet beklemiyordum ama.

"İstifana karşılık hemen, burada on milyonluk çek yazsam mesela?"

"Net değerim onu epey katlayabilir."

"Andy'nin payını sana yönlendiririm. İki milyon nakit, benim on milyonluk çekim ve tüm net değerinle gidersin. Birkaç aylık çabanın karşılığı."

Hayatım boyunca elde etmeyi çabaladığım şeyi öneriyordu. Seth'i kaybedene kadar elde etmeye çabaladığım şeyi. Ama artık çok az da olsa oğlumu geri getirme imkânı varken hiçbirinin önemi yoktu.

"Haydi ama... *Startup* genç işi. Onlarca yıldır uğraşıyorsun ama ne var elinde? Eski eş, boş banka hesabı ve ölü bir çocuk."

Gersh'ün söyleyeceği hiçbir şeyin beni afallatamayacağını sanırdım. Yanılmıştım.

"Ne için uğraşıyorsun? Bunları yeniden yaratmak için mi?" Eliyle ofisi işaret etti. "Benim gibi götlerle yönetim kurulunda oturmak için mi?" Yüzü... *gülümseyen yüzü*... kızarıyordu. "Sana kutsal kâseyi sunuyorum. Al işte." Son sözcükleri öyle tükürürcesine, öyle zehir akıtarak söylemişti ki hayır dersem atılıp ağzımı burnumu kıracağını zannettim.

Hiç düşünmeden, "Sen ne diye bu kadar dert ediyorsun?" dedim.

"Soruyorsan o çocuklara kılavuzluk edecek adam değilsin demektir."

Önüme baktım.

Haklı. Sen kimsin ki Andy ile Rowan'a kılavuzluk edeceksin? Evliliğini boka batırmış, kariyerini mahvetmiş ve oğlunu öldürmüş birisin işte. Bırak şirketle Greg uğraşsın. Sen al parayı, sıfırdan başla. 7A'yı şık bir buluşmaya davet et. Çek, git; oğluna ağla ve hayatını baştan kur.

Mantıklı seçenek buydu.

Ama Seth'ten vazgeçemezdim. Rowan, imkânsız, demişti. Ama Vermont anlaşmasında üzerime düşeni yaparsam deneyeceğine de söz vermişti. Geçit Problemi'nin çözülemeyeceğine inanıyordu hâlâ. Oysa ben, Rowan'ın bir imkânsızı gerçekleştirmeyi becerebiliyorsa ikincisini gerçekleştirmeyi de becerebileceğine inanıyordum.

Greg'in ışıldayan gözlerine baktım. Sahiciydi bu sefer gülümsemesi. Kazandığını düşündüğü için gülümsüyordu.

Ama Greg Gersh yanılıyordu.

"Teklif için teşekkürler." Elimi uzattım. "Ama kabul edemeyeceğim."

Söylediğim anda bir rahatlama dalgası yayıldı içime.

Gersh yavaşça, öfkeli bakışlarını yüzümden ayırmadan kalktı. Uzattığım eli sıktı. Sertçe. Acıtarak.

"Reddedebileceğin bir teklif değil." Sesi sakindi. Tekinsizdi.

"Marlon Brando mu oldun şimdi de?"

"Hayır. Infinity Capital'ın yönetici ortağıyım ben. İki seçeneğin var. Bir, *cömert* teklifimi kabul edersin. İki, ezilirsin ve kendi şirketinden beş parasız şutlanırsın. Bir kez daha."

Üç yıl önce olsa ödüm bokuma karışırdı. Niyeyse korkmadım. Kendime ettiğim kötülüklerden daha beterini yapamazdı.

"İkisini de seçmiyorum. Yarın görüşürüz, Greg."

Elimi çektim, toplantı odasından çıktım, arkama bakmadım.

34: ŞİMDİ

Ertesi gün olaysız geçti. Zamanda portal açmamız haricinde. Yirmi dört saat önceki buluşmamızla neredeyse saniyesi saniyesine aynı anda bir araya geldik. Gerçi bu sefer bizi ön girişte, güvenliğin kartlarımızı hazırladığından emin olmak için bekleyen Liz karşıladı.

Gersh de ben de karşımızdakinin ölmemiş olması bizi hayal kırıklığına uğratmamış gibi yaparak Atlantis odasına geçtik. Parçalanan toplantı masasının yerini ahşap bir masa almıştı ve halıda, elektrik süpürgesinin yakalayamadığı, kum tanesi büyüklüğünde cam parçaları ışıldıyordu. Yerde Raj'dan kalma kan lekesini görünce gülümsedim.

Rowan TDP'yi çalıştırmadan önce pek sıradan bir şey yaptık: Gersh ve Seok-jin'in video mesajlarını kaydettik.

"Senaryoyu doğru oynamamız için orijinali izlemeliyiz, değil mi?" dedi Seok-jin.

"Gerek yok," dedi Rowan TDP'nin kablolarını tekrar kontrol ederken.

"Farklı olursa... paradoks yaratmaz mı?"

Rowan başını kaldırmadan yanıtladı: "Dün aldığımız mesajı kaydetmiyorsunuz."

Esrarengiz sözleri Seok-jin'in sorusunu yanıtlamış gibi devam etti işine. Daha sonra Rowan'a bir şeyi kendisinin anlamasının, diğerlerinin de anlaması anlamına gelmediğini hatırlatacaktım.

Araya girdim. "Rowan dün Temporal Distorsiyon Portalı'nı çalıştırdığında *mümkün* bir gelecek evrene bağlandı. İçinde bulunduğumuz evrenle mesajın geldiği evren büyük ihtimalle aynı değil."

Seok-jin, Yunancayla karışık Klingon[39] dili konuşuyormuşum gibi baktı. "Gönderilmemiş bir mesajı nasıl alabildik?"

"Mesaj yollandı ama büyük ihtimalle bizim doğrusal zaman hattımızda artık bulunmayan alternatif bir gelecek evrenden yollandı. Esasen dün aldığımız mesaj, asla ulaşmayacağımız bir gelecekten di."

"Alternatif bir evrenden mi geldi?" dedi Seok-jin inanamayarak.

Yardım için Rowan'a baktım.

"Evet," dedi sadece.

Asla erişemeyeceğimiz gelecekteki evrenleri hayal etmeye çalışırken bir süre kimse konuşmadı.

Seok-jin kaşlarını çattı. "Makineden tahminler aldığımızda hepsinin tutarlı olmayacağı anlamına gelmiyor mu bu?"

Rowan gereksizce *evet* demeden önce atıldım. "Öngörüler olasılıksal. Ama olabilirliği yüzde doksan dokuzluk eminlik aralığında değerlendirebileceğimiz bir yöntem geliştirdik."

"Yöntem"in fal kurabiyesi sayısına dayandığını söylemedim gerçi. O zaman bile işe yaramayabileceğini de.

Komik tarafı, gelecek yeni sorulardan beni Rowan'ın kurtarmasıydı.

"Vakit geldi."

♠

39 *Star Trek* (*Uzay Yolu*) dizilerinde geçen, savaşçı bir uygarlık. (*ç.n.*)

Gersh mesajını tek seferde kaydetti ama Seok-jin üç defa yeniden kaydetmekte ısrar etti. Neler söylediğini bilmiyordum ama tercüme ettirmem gerektiğini aklıma not ettim.

Andy surat asıyordu. Dikkatler hep Rowan'daydı. Umursamadım. Yakında Andy'nin kaprisleri derdim olmaktan çıkacak ve daima kendi avukatıyla iş yapması gerektiğine dair kıymetli bir ders alacaktı.

Baktığımı hissedince CEO'culuk oynamaya girişti.

"Pekâlâ, gösteri zamanı!" Elini Rowan'a uzattı ve Rowan, USB'yi elindeki Faraday kesesine bıraktı.

"Teşekkürler. Şimdi lütfen TDP'yi aç."

Rowan gözlerini kıstı ama ses çıkarmadı. Tuşlara basmaya başladığında Gersh, "Bir saniye," dedi. "Telefonumu gene bozacak mı bu?"

"Hayır," dedi Rowan. "Geçit dün kurulduğu için o kadar enerji gerekmiyor artık."

"Peki," dedi Gersh elini sallayarak. "Devam."

Rowan dudağını dişleyerek tuşlara basmaya devam etti. Birkaç saniye sonra havada sert ve soğuk enerji çıtırtıları başladı. Ozonun buruk kokusu doldu burnuma. TDP vınlamaya, iç metal çerçeve ışıldamaya başladı. Derken çerçevenin içindeki görüntü Tanrı bir düğmeye basmışçasına değişiverdi.

Çerçevenin öte tarafındaki masa camdandı. Rowan'ın yüzünün üst kısmı dizüstü bilgisayarının ardında görünüyordu ama bu, dünkü anime tişörtlü, dünkü Rowan'dı. Diğer tarafta, tıpkı dün yaptığım gibi eğilip çerçeveye bakan beni gördüm.

Bizim tarafta Andy doğruldu ve son iPhone'u tanıtan Steve Jobs misali elini kapıya doğru uzattı.

"Beyler, karşınızda geçmiş," dedi gülümseyerek. "Ve geleceğe hoş geldiniz."

Hazırlanmış laflar arasında feci sayılmazdı, yine de insanın midesini bulandırıyordu.

"Portal sekiz saniyeye kapanıyor," dedi Rowan.

Andy'nin gülümsemesi bozuldu. Havaya girdiği anı Rowan'ın bozmasından memnun değildi. Manikürlü elindeki Faraday kesesini yavaşça, kapının olay ufkunu aşana dek uzattı. Kese portaldan geçerken kollarımdaki kılların dikildiğini hissettim. Andy'nin itiyor gibi yapmasıyla kese diğer tarafa düştü.

İki saniye sonra dünya normale döndü. Kapının ardındaki manzarada, ahşap masanın diğer ucu görünüyordu.

"Müthiş," diye mırıldandı Seok-jin. TDP'ye dokunmak için elini uzattı, durakladı. "Dokunabilir miyim, Ms. Lee?"

Rowan omuz silkti.

Seok-jin siyah çerçeveyi bir kedi yavrusuymuş gibi usulca okşadı. "Müthiş." Rowan'ın karşısına geçip oturdu. "Lütfen nasıl çalıştığını anlatın. Fizik mezunuyum, biliyorsunuz."

Rowan'ın yüzü aydınlandı. Tam anlatmaya başlayacakken elimi usulca koydum omzuna. "Anlaşma şartlarımızı unutma, Seok-jin," dedim. "Bilimsel bilgi paylaşılmayacak."

Seok-jin'in yüzü gerildi ama çabucak toparlandı, gülümsedi.

"Gayri resmî sohbet edebiliriz herhalde."

Başımı salladım. "İstisna yok. Şimdi, müsaadenizle Rowan'ın ofiste yapması gereken işler var."

Rowan'ın daha fazlasını söylememe ihtiyacı yoktu. Hiçbir şey demeden dizüstü bilgisayarını kapadı, TDP'nin kablolarını sökmeye koyuldu.

"Ben kalıp Seok-jin ve Greg'le birtakım fikirleri tartışacağım," dedi Andy. "Ama siz gidebilirsiniz."

Güzel hamle. Durum farklı olsaydı kalmamız için ısrar ederdim. Ama Andy, Seok-jin ve Gersh hangi kararı alırlarsa alsınlar hiçbirinin önem taşımayacağını biliyordum.

"Sorun değil." Rowan'la göz göze geldik. "Hiç değil."

"Güzel," dedi Andy. "Anlayışın için teşekkürler."

"Rica ederim."

Rowan toparlanmayı bitirince vedalaştık. Asansöre binene dek tek kelime etmedik.

"CEO olmaya hazır mısın?" dedim.

"Hem de nasıl," dedi.

♠

Uber çok şükür sessizdi. Rowan böbürlenmeye gerek duymuyordu. Aklına gelen her şeyi kusmak yerine düşünüyordu.

Arabanın içini sarmış köri kokusu, dün geceki pizzadan beri hiçbir şey yemediğimi hatırlattı. E-postalarımı öylesine kontrol ettim. Ödemeler hesaba düşmüştü. Mobius'un hesabında 193.994.373,54 dolar vardı. Net varlığım 4.522 dolardan 2.004.492 dolara çıkmıştı. Parayı Hannah'ya vermek için sabırsızlanıyordum.

"Hesabına bak."

Rowan salağın önde gideniymişim gibi baktı yüzüme. "Demodan önce bakmıştım."

Elbette.

"Bir DocuSign daha olacak mı?" diye sordu Rowan.

"Bizzat imzalamakta ısrarcı. Eski kafa."

Rowan anladığını belirtti. Bir daha konuşmadık. Söylenecek başka bir şey yoktu.

♠

"Güzel yapmışsınız burayı," dedi Jim. "Yanık ahşap zemin kokusu beni geçmişe götürdü."

"Çok mu yangın çıkardın çocukken?"

Jim'in bir anlığına bozulan gülümsemesi, anın şartlarına uymaz görünen bir kahkahaya dönüştü. "Öyle bir şey." Koltuklardan birine oturdu. "Merdivenlerinizin affı yok."

"Binanın pek çok güzelliğinden biri. Neyse. Dur, Rowan'ı çağırayım."

Rowan'ın yanına gittim. Kulaklığı yüzünden adımlarımı duymuyordu; tüm dikkatini ekranlara vermişti. Hafifçe vurdum masaya. Şaşırdı, kulaklığını çıkardı, kalkıp Jim'in yanına oturdu.

"Selam, Rowan."

"Hey, Jim. İlk defa geliyorsun ofisimize, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

Rowan gözlerini kıstı. "Ne zaman gelmiştin ki?"

Jim duraksadı, ardından rahatça gülümsedi. "Andy buraları göstermişti bir keresinde." Ellerini birbirine kavuşturdu. "E, emin misin bunu yapmak istediğinden?"

Rowan beklemeden cevapladı. "Eminim."

Jim memnun görünmeyince fark ettim: Bu yüzden bizzat görüşmek istemişti. Rowan'ı vazgeçirmek istiyordu. "Neden boş vermiyorsun?"

"Andy'nin emrinde çalışamam."

Jim sessizce başını salladı. Siktir. Fikrini değiştirirse Rowan gider, bense geçmişe dönemezdim. Yutkunayım dedim, boğazım kupkuruydu. "Sadece... Pişman olacağından endişeliyim."

"Olmayacağım."

Jim bana döndü. "Steve'in sana yaptığını değiştirmeyecek bu."

Şaşırdım. "Steve'le ilgisi yok." Ama ağzımdan çıkar çıkmaz bunun yalan olduğunu fark ettim. Tümüyle Steve'le ilgiliydi. Yönetenlerden intikam almak uğruna mı kullanıyordum Rowan'ı? Andy, Steve'in daha genç, daha cilasız, daha salak versiyonuydu.

Jim yarım ağız gülümsedi. Yalan söylediğimi anlamıştı ama yüzüme vurmayacak denli iyi yürekliydi. Hak etmediğimde bile bana hep iyi davranmıştı. O yüzden onaylamayışı, babamın ben on sekiz yaşındayken ölümünden bu yana başkalarından gördüklerimden çok daha fena dokunuyordu.

"Son şans." Jim ikimize birden baktı. "Cidden düşünmeyecek misiniz?"

"Düşündük," dedim ikimiz adına.

Uzunca iç çekti Jim. "Denemesem olmazdı." Doğruldu ve cebinden bir kalem çıkardı. Bildim bileli cebinde kalemi hazır tiplerden olmak istemişimdir. Belki bir gün...

"Belgeler nerede?"

♠

Rowan anlaşmayı imzaladı, havale için Citibank'ı aradı. Jim kalktı, pantolonunu beyhude silkeledi, elini omzuma koydu.

"Çıkışa kadar geçir beni."

Aralık geldiğinden, penceresiz koridor buz gibiydi. Boyası soyulan duvarlardan dökülmüş parçaları ve incecik toz katmanını fark ederek ellerimi ovuşturdum.

"Seni geçmişe yollamanın yolunu bulmasından *sonraya* kadar durumu olduğu gibi korumaya çalış."

Jim amacımı anlamıştı. Hep bir adım öndeydi benden.

"Sonraya kadar mı?" dedim. "Özgüvenine hayranım."

"İnanç var bende."

"Andy'ye hemen söylemek isteyecektir."

"Seth'i kurtarmak istiyorsan söylememeye ikna et."

Sözcükleri yumruk gibiydi. Tek önemsediğimdi Seth. Para, şirket... Hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiçbir şeyin.

"İkna ederim."

"İyi." Omzuma vurdu hafifçe. "Şimdi müsaadenle ineceğim gayet soğuk beş kat var." Yangın girişine gitti, döndü. "Bu binanın bir çekiciliği var. Luciditee'nin ruhsuz kusursuzluğundan daha iyi. Özleyeceksin bir gün."

"Hiç sanmam."

Ofise geri döndüm. Koridordan daha ılıktı ama yegâne kalorifer peteğimiz, doğramalarından rüzgâr geçiren pencerelerimizle boy ölçüşemiyordu.

Jim genellikle beni benden iyi tanırdı ama bu sefer Mobius'tan ayrılınca arkama bakmayacağımdan emindim.

Diğer pek çok şeydeki gibi, bunda da yanılıyordum.

♠

Rowan'ı monitör yığınının ardında göreceğimi sanmıştım ama eşikteydi. Bekliyordu.

"Neydi şimdi bu?"

İktidarı ele geçirme operasyonunun bir özelliği, tamamlandıktan sonra diğer herkesin bir şeyler çevirdiğinden endişelenmeye başlamaktı. Andy'yi yasal yoldan tahtından indirmek, Rowan'ın kendi kurumsal faniliğini fark etmesine yol açmıştı.

"Kişisel bir konuydu," dedim boğazımda düğümlerle.

Rowan bir an yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için yüzümü süzdü, devam etti: "Andy'ye gelir gelmez söylemek istiyorum..."

"O konuda..." Yutkundum. "Beklememiz lazım."

"Kesinlikle olmaz."

"Bir dinle beni." Koltuğu işaret ettim. "Otur. Lütfen."

Rowan bacaklarını açıp kollarını uyluklarına dayayarak oturdu. Yanındaki katlanan iskemleye iliştim.

"Vermont'taki anlaşmamıza göre *ben* seni başa geçirecektim, sense *beni* geçmişe yollamanın yolunu bulacaktın."

Rowan'ın alnı kırıştı. "*Deneyeceğim*, dedim. Ama hâlâ mümkün olmayacağı fikrindeyim." Hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakıyordu. "Gayet açık söyledim."

"Evet," dedim sıkılı dişlerimin arasından. "Söyledin."

Rowan başını yana eğip mikroskop altındaki bir böcekmişim gibi bana baktı. "Bu meselenin senin için neden bu kadar önem taşıdığını hiç söylemedin."

Yumruklarımı sıktım. Söylemek istemiyordum; söylemek, bir şekilde hayalimi mahvedecekmiş gibi geliyordu.

"Oğlun, değil mi?"

"Nasıl anladın?" diye şaşırarak sordum.

"Sana iş teklifi yapmadan önce biraz araştırma yaptım." Rowan'ın ifadesi okunacak gibi değildi ama yüzünde hoşuma gitmeyen bir şey gördüğüme emindim. "Olanları... okudum."

"Sadece denemeni istiyorum, Rowan. Anlaşmamız öyleydi." Yutkundum. "Lütfen yerine getir."

"Hem onu yapabilir *hem de* Andy'ye haddini bildirebilirim. İkisi birbirine bağlı değil."

"Andy'ye aldığın hisselerden bahsedemezsin." Nefes aldım, çaresizliğimi sesime yansıtmamaya çalışıyordum. "Andy'ye söylediğin anda işler... dengesizleşir. Andy..."

Felç geçirir.

"...bozulur. Kafası kesik tavuk gibi koşturmaya başlar. O da senin odaklanmanı zorlaştırır."

Rowan cevap vermedi. Dinliyordu ama.

"Bırak, CEO'culuk oynamaya devam etsin. Yatırımcılarla buluşsun, finans modelleri üzerinde çalışsın, kendini önemli hissetmek için bir asistan tutsun. Karışmak istemeyeceğin bütün gündelik sıkıcı, saçma şeylerle uğraşsın. Sen teknolojiye odaklan. Çözdüğün anda yumuşak geçişi ayarlarım. Ne diyorsun?"

Rowan çeşitli şekil ve ebatta yüzüklerle bezeli parmaklarına baktı. Nefesimi tuttum. Kabul etmezse diğer her şeye baskın gelecek bir kurumsal kavgaya girişecekti.

Sonunda kaldırdı başını. "Şartlarım var."

İç çektim. "Söyle."

İşaret parmağını kaldırdı. "Birincisi, istediğin şeyin inandığım kadar imkânsız çıkması ihtimaline karşı kesin bir zaman sınırlaması belirlemek lazım."

İçim hopladı. Makul bir şarttı ama belki başaramayacağını düşünmek—

"İkincisi," dedi orta parmağını kaldırarak. "Andy katlanamayacağım şeyler yapmaya başlarsa söz konusu tarihi erkene alırım."

Yüzük parmağını diğer ikisinin yanına kaldırdı. "Üçüncüsü, vaktin geldiğine karar verdiğimde tamamen arkamda olacaksın."

Düşündüm.

"Peki, ya—"

"Pazarlık yok," dedi Rowan.

Çabuk öğrenmişti.

Hoşuma gitmemişti ama pek seçeneğim yoktu. "Ona söylemeden önce bana altı ay tanı. Olur mu?"

"Üç ay. Mart ayına kadar Geçit Problemi'ni çözemezsem yoluma bakarım. Kabul mü?"

Yutkundum. Doksan gün. Fazla değildi ama elde edebileceğim bu kadardı. Tokalaştık; kemikli, serin parmakları sardı elimi. İşe girişme vaktiydi.

"Vakit geçiyor, başlayalım madem," dedim. "Neden TDP öncesi geçmişe gitmek imkânsız?"

Rowan bacaklarını esnetti, koltuğa uzanıp gözlerini kapadı.

"İşi mümkün kılan, tünelin her iki ucunda birer TDP bulunması," dedi Rowan, ellerini bir senfoni orkestrasını idare edermiş gibi sallayarak. "Gelecekteki TDP, geçmişteki geçidi *buluyor* sadece. Ne tüneli yaratıyor ne de geçidi açıyor."

Ellerimi dizlerime dayayarak öne eğildim. "Sen açmıyorsan kim açıyor?"

"Geçmiş."

"Geçmiş açıyor," dedim. Sözlerinin anlamı zihnime sabahın ilk ışıkları misali süzüldü. "Geçmişte bir şey çağırmadığın sürece geçmişe bir şey yollayamaman bu yüzden. Çünkü geçmiş portalı açana kadar... portal yok."

"Onu dedim ya." Kollarını mumya misali kavuşturdu.

"Ama ya geçmişe, aygıtın yaratılmasından *öncesine* bir portal açsaydın?"

"Olmaz çünkü—"

"Geçit Problemi, biliyorum," dedim. "Gene de söyle. *Ne* olur?"

İç çekti. "Bir duvarın önüne geçit açmak gibi bir şey olur çünkü portalın ardında geçecek yer olmaz."

"Duvarı *yıkıp* geçsen?" dedim ısrarla.

"Yapamazsın."

"Neden?"

"*İnanılmaz* miktarda enerji lazım. Gerçekliği hakikaten delip geçmeye yetecek kadar."

Birden heyecanlanmış, gerilmiştim. "Güneşi yakacak kadar mı, şehri aydınlatacak kadar mı?"

"Şehri tümüyle aydınlatacak kadar değil. Ama Times Meydan'ında çektiğimizden çok daha fazlası."

Elektrikten anlamıyordum ama dünya işlerini bilirdim. "Diyelim ki o enerjiyi sağladım sana."

"Nasıl?"

"Yüz doksan üç milyon dolarımız var."

"Yani?" dedi Rowan.

Onca zekâsına rağmen çok saftı.

"O kadar para çok sorunu çözer. Bunu kesin çözer."

"Gene de işe yaramayacak."

"Neden?"

Omuz silkti. Sırtüstü yattığından, omuz silkişi rahatsızca kıpardanıyormuş gibi göründü. "*Yaramayacağından* değil tam."

Yüreğim ağzıma geldi. Şu ana dek düpedüz imkânsız demişti hep. Ama şimdi kuşku vardı. sesinde. Mühendislere doğru soruları sormak gerekiyordu. Genellikle *neden* sorusunu. Mühendisleri idare etmek için kodlama bilmek gerekmezdi. Nasıl düşünmek gerektiğini bilmek gerekirdi sadece.

Rowan, "Geçmişe portal açabilsen bile," dedi, "doğru tarihi asla hedefleyemezsin. Mesele bu."

Kalktım, dolanmaya başladım. "Neden?"

Rowan kollarını çözdü, el hareketleriyle anlatmaya devam etti: "Sonsuz katlı bir apartmandaki bir daireye düğmesiz bir asansörle ulaşmaya çalışmak gibi olur."

Hoş değildi. Kulağa pek iç-açıcı gelmiyordu.

"Dünya 4,5 milyar yaşında ama evrenin yaşı, 13,8 civarında. Yani gelişigüzel portal açarsak her üç denemenin ikisinde Dünya'nın oluşmasından öncesine, uzay boşluğuna çıkarsın. Dünya'yı tutturursan yüzde doksan dokuz ihtimalle homo sapiensin evrimleşmeden öncesine çıkarsın. Hedeflediğimiz döneme *denk gelirsen bile* doğru yıla geçit açma ihtimali hâlâ üç yüz binde bir olur."

En iyi Jim Carrey sesimle, "Bir ihtimal var diyorsun yani," dedim.

Rowan aniden gözlerini açtı, döndü, dimdik baktı.

"*Salak ile Avanak* filmindendi," diye açıkladım. "Neyse. Neden daha önce yaptığın gibi TDP'yi doğru zamana kalibre edemiyorsun?"

Rowan doğrulup oturdu. "Orijinal sinyali kalibre etmiyorum ben. Yayınlıyorum sadece. Sinyal gelecekte alındığında sekerek TDP'nin orijinal sinyalle yansıması arasında koridor yaratmasını sağlıyor. Gelecekteki ben, sinyalin gelecekte ne kadar uzağa gittiğini gösteriyor bana. Veriler bana *verilmiş oluyor.*"

"Ya bir şeyi geçmişe yollasan, indiği zamanı görsen, verileri alıp ara değerleri hesaplasan?"

Rowan iç çekti. "Sinyali TDP sektiriyor. TDP yoksa sekme de yok."

"Bir köpekle *Amiral Battı* oynamak gibi," diye mırıldandım.

"*Amiral Battı* da ne?"

Duymazdan geldim. "Yani sinyali almadıysan herhangi bir geribildirim alamazsın."

"Temelde doğru." Rowan, herhalde anlamaya başladığım için rahatlayarak tekrar sırtüstü uzandı. Çökmüştüm, diğer koltuğa bıraktım kendimi.

"Düşünmeye devam edeceğine söz ver, yeter."

"Düşünmeyi bırakmam." Bir süre konuşmadık; derken Rowan aniden doğrulup oturdu, gözlerini açıp bana döndü. "Fazla umutlanma ama tamam mı?" Sesinde bir şey vardı...

"Bana söylemediğin bir şey var."

Rowan kaşlarını çatarak yüzüklerinden biriyle oynamaya başladı. "Bu işin yürümesinin tek yolu, gelecekten geçmişteki bana mesaj yollamam."

"Tamam. Ben gerekli enerjiyi nasıl bulacağımı çözdüğümde, sen de gerçekliği nasıl deleceğini kestirdiğinde denemeye başlarız."

"Anlamıyorsun," dedi Rowan başını sallayarak. "Yarın başlasam bile işe yaramayacağını biliyorum."

"*Neden?*"

"Çünkü işe yarasaydı mesajı şimdiye almış olurdum. Gelecekte bu işin nasıl yapılacağını çözseydim kendime bir şey yollamış olurdum."

Mantığı kavradığım anda midem buruldu.

"Ama mesaj yarın gelebilir, değil mi?" dedim yalvarırcasına.

"Gelecek ben mesajı haftalar önce yollamış olurdu. Ama hiçbir şey gelmedi. O da... Çözemeyeceğim demek."

♠

Uyuyamıyordum.

Kalktım, giyindim, dairemin kapısını kilitleyip asansöre bindim. İnmeye başladıktan kısa süre sonra durdu. Kapılar yedinci kata açıldı. Pickle koridorda tek başına dikiliyordu.

"Selam."

"Bekle!" Koridorun ucundan gelmişti 7A'nın sesi.

Kapıyı tuttum; birkaç saniye sonra koltuk değnekleriyle sekerek geldi. Eşofmanının sol paçasından görünüyordu alçı. Eşofmanın gerginliğine bakılırsa ta uyluğunun ortasına kadar çıkıyordu.

"Futbol oynadım," dedi açıklama babında. "Maçtan sonra kafayı çektim, kaldırımda takılıp düştüm. Üç yerden kırık var. Daha iki ay böyle gezeceğim."

"Fenaymış."

Pickle'ın tasmasını almak için eğildi, kolundan yakalamasam yere devrilecekti.

"Teşekkürler," dedi. "İlk günüm, neyi nasıl yapacağımı kestirmeye çalışıyorum hâlâ. Gündüzleri köpeği gezdiren biri var ama gece bana düşüyor."

"E, gece kakasını bu halde nasıl toplayacaksın?"

"Hay..." İç çekti. "Düşünmemiştim onu."

"Bir şey önerebilir miyim?"

"Dinliyorum."

"Evde kal, dinlen. Alçı kaldığı sürece Pickle'ı ben gezdireyim. Nasılsa uyuyamıyorum, arkadaşlık eder bana."

7A'nın yüzü aydınlandı. "Tanrı'm, harika olur! Emin misin?"

"Hiç dert değil."

"Çok teşekkür ederim."

Eğilip tasmanın ucunu tuttum ama Pickle asansöre binmek istemedi.

"Kusura bakma..."

"Dert değil, yapılması gerekeni biliyorum." Hayvanı sürükleyerek soktum içeri. 7A kapılar kapanırken el salladı.

Anlaşılan Pickle'a yedirdiğim onca *bacon* işe yaramıştı; dışarı çıktığımız andan itibaren, koklaması için bolca zaman tanıdığım sürece uysalca yanımda yürüdü.

Tersten anladın. Sen onun yanında usulca yürüyordun.

Doğruydu muhtemelen.

Gene de bulduğu her kokuyu ayrı koklayarak beni peşinden gezdirmesinin pek hoş, ruhani bir yanı vardı. Her nasılsa Pickle'ı izlerken Seth, Hannah, Rowan, Andy ve zaman yolculuğu aklımdan çıkıyordu. Bu gece uyuyabilirdim bile belki.

35: ŞİMDİ

İzleyen dört hafta hem çok hızlı hem de acı verecek ölçüde yavaş geçti.

Her günümü yıldız bir *startup* idaresi için gerekli sıkıcı işlere koşturarak geçirdim. İş ilanları. Malzeme alımı. Adaylarla görüşmeler. Andy'nin şiştikçe şişen egosuyla uğraşmak. Hakkımızda Infinity ve KG'nin bizi anında tekboynuzlu ata dönüştüren iki yüz milyonluk yatırımı haricinde hiçbir şey bilmeyen yatırımcılarla cebelleşmek.

Hâlâ evli olduğum, oğlumu kaybetmediğim başka bir hayatta, çamurda yuvarlanan domuz misali memnun olurdum bu halimden. Ama bu hayatta bu koşuşturma insanı uyuşturuyordu. Rowan'ın görünür hiçbir ilerleme kaydetmediği bir ay geçmişti bile. Altmış bir gün kalmıştı sadece.

Sonrasında Rowan Andy'yi şutlayacak ve Geçit Problemi'yle uğraşmayı bırakacaktı. Zamanın geçişini hayatımda hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim. Rowan'a saniye başı, "Oldu mu?" diye sormak geliyordu içimden ki nadiren başını ekranlarından kaldırdığında gözlerimle soruyordum da. Ama cevap hep aynıydı: Baş sallama.

Amacıma yapabileceğim tek katkı, enerji bulmaktı. Beklediğimden daha kolay çıktı. Jim bizi fonlamaya niyetli değildi ama siyasi bağlantılarını sundu. Bağlantılarına ilaveten belediye başkanının süper politik eylem komitesine el altından yirmi milyonluk bağış, sokağımızı bir haftada delik deşik eden hızlı bir inşaat projesini başlattı.

Gülünç tarafı, belediye başkanına rüşvet yedirme fikrine bayılan Andy'nin masraftan coşku duymasıydı. "Kuklacılar biziz artık!" demişti neşeyle. Çizgi roman kötü adamlarından tek farkı, buracak bir bıyık uzatamamasıydı.

Andy'nin mecburi sabah dokuz bölüm başkanları toplantılarında (tercümesi: günlük durum değerlendirmesi) matkapların gürültüsüne aldırmamaya çalıştık. İşin teknik kısmının çoğuna Andy'nin kafası basmadığından, toplantılar çabucak Andy'nin bir önceki gün yaptığım ufak tefek ne varsa hepsini sorgulamasına ve izleyen yirmi dört saat içinde yapmamı istediği şeyleri buyurmasına dönüşüyordu.

Bir hafta böyle gittikten sonra sıkılacağını düşünmüştüm ama CEO'luğunun tek elle tutulur göstergesi olduğundan, toplantılara sinir bozucu bir hevesle girişiyordu. En ufak ayrıntılara dalıyor, çok hızlı büyümemiz yüzünden bütçeyi günlük gözden geçirmekte ısrar ederek bir saat boyunca gövde gösterisi yapıyordu.

Rowan ofise erken gelmekte, bense eğitilmiş bir maymun gibi dans etmekte zorlanıyordum. İlk haftanın sonunda bir daha asla toplantıya katılmayacağına yemin eden Rowan'ı, meseleyi tahta çıkana kadar bir kenara bırakmaya sessizce ikna ettim.

Andy'nin bitmek bilmez (ve gereksiz) stratejileriyle aklından her geçeni kustuğu toplantılara katılmanın olumlu yanı, Rowan'la aramızda anca çocuksu bir CEO yönetimindeki bir *startupta* çalışmanın yaratabileceği türden bir bağ kurulmasıydı.

Tüm bunlar yaşanırken günlerin gelip geçişini izledim.

10 Aralık'ta temkinli bir iyimserlik vardı üzerimde.

17 Aralık'ta Jim inanıyorsa ben de inanıyorum kararına vardım.

Noel sabahı öyle şiddetli bir panik atakla uyandım ki dosdoğru acile gittim.

Yılbaşı günü, yaklaşan bir metro trenine bakarak her şeye son vermeli miyim diye düşündüm.

Pickle olmasa muhtemelen öyle de yapardım. Ama her nasılsa gece gezintileri aklımı başımda tuttu. Bee'de beni hep geçmesine rağmen köpeği alır ve teslim ederken 7A'yla birkaç laf etmek de fena değildi.

Pickle Etkisi çoğu sabah, tıpkı 4 Ocak 2024 sabahındaki gibi, içimde Mobius'un gaddar bir şaka, hiddetli bir Tanrı'nın karma temelli intikamı olduğu hissiyle uyanmamı engellemedi elbette.

4 Ocak, Andy'ye en az dört potansiyel yeni ofis alanına bakacağıma söz verdiğim gündü. İlk randevum sabah dokuz buçuktaydı; Rowan öldürmeden araya giremeyeceğimden korktuğumdan, Andy'yi o günkü toplantıyı iptal etmeye ikna ettim.

Ofis binası 7. ile 8. Cadde arasındaki 28. Sokak'ta, Penn İstasyonu'nun güneyinde, pek ilginç sayılmayacak Fashion Institute of Technology haricinde ilgi çekici her şeyin batısında kalan Doğu Chelsea'deki ıssız denebilecek bir bölgedeydi. Metrodan çıktım, turuncu yelekli ve sarı baretli bir adam beni, tahta bariyerlerle ayrılmış, kaldırıma taşmış kanalizasyon tamiratı yüzünden yolun ortasından yürümeye yönlendirdi.

28 West 229 numaranın lobisi dar ve uzundu. Zemin, gümüş noktacıklarla bezeli, kocaman, çirkin siyah karolarla döşenmişti. Duvarlar donuk fildişi rengindeydi; asansörün kapılarında ve içinde, Trump Tower'ı klasın klası gösterecek denli çirkin, aynalı altın kaplamalar vardı.

Asansörün yanındaki küçük bankoda gözleri yarı kapalı, aşırı şişman bir kadın güvenlikçi dikiliyordu. Giriş için imza defteri vardı ama kimsenin imzalamadığını görünce diğerlerine karışıp kalabalık lobiden tıklım tıkış, klostrofobik asansöre adım attım.

Dokuzuncu kata vardığımızda asansörde benden başka bir tek leş gibi sigara kokan yaşlı bir Çinli kalmıştı. Bin yüz metrekarelik tozlu açık alana girdim. Zemin betondu. Dört metreye yakın yükseklikteki tavan çıplaktı. Pencereler genişti. Bunlardan öte görecek bir şey yoktu; mekân, emlakçı dilinde "boş" anlamına gelen bir "beyaz kutuydu."

Köşedeki kalın, donuk gri, üzerinde ACİL ÇIKIŞ yazan kapı, bezgin bir gacırtıyla açıldı. Hafif kambur, ak saçla çevrili kel kafasından Obama ebadında kulaklar uzanan, bahçe cini kılıklı bir adam belirdi. El salladı. Birbirimize doğru yürürken sol gömlek cebine hoş kıvrımlı harflerle işlenmiş adını gördüm: Bert.

"Michael trafiğe takılmış, yerine bakmamı istedi," dedi Bert hışırtılı bir sesle. İç çektim. Emlakçım hep "trafiğe takılıyordu." Ayda bir kez trafiğe takılıyorsan kabahat trafiğin, haftada iki kez takılıyorsan senindi.

"Bina görevlisiyim. Bert Flannery," dedi ufak tefek adam elini uzatarak. Teni kaba, tokalaşması şaşırtıcı ölçüde güçlüydü. "Kırk yedi yıldır buradayım, üç ayrı bina sahibi gördüm; merak ettiğin bir şey varsa sorabilirsin yani."

"Tanıştığımıza sevindim, Bert. Ben de Caleb Bachman."

Gülümsemesi soluverdi. Eli yaşlılık lekeleri dolu başına gitti, ne yapacağını bilmezmişçesine sallanarak bir adım geriledi.

Hayda. Kalp krizi geçiriyor adam.

Kolundan tutup dengeledim. "İyi misin?"

Cevap vermedi. Önce elime, ardından yüzüme baktı. "Evlat... Mahzuru yoksa göbek adını söyleyebilir misin?"

Tuhaf bir his doldu içime. Déjà vu değildi. Yine de ona benzer bir histi.

"Jonathan."

"Caleb... Jonathan... Bachman," diye mırıldandı Bert. "Ve oğlunun adı..." Beyaz çalı kaşları çatıldı, hatırlamaya çalışıyordu sanki. "Sam miydi?"

Boğazım düğümlendi. Cevap vermem bir saniyeden uzun sürdü. "Seth. Adı..." Durakladım. Bir sebeple geçmiş zaman kullanmak gelmedi içimden. "Adı, Seth."

Bert'ün gülümsemesi yüzüne yeniden yerleşti ama bu seferki ihtiyatlı bir yabancınınki gibi değildi. Uzun zamandır görülmemiş bir arkadaşa sunulan türden, kocamandı. "Gerçekten buradasın."

"Umarım." Huzurum kaçıyordu.

"Uzun zamandır bekliyordum seni," dedi Bert, uzanıp âdeta sahiciliğimi kontrol edermiş gibi hafifçe kolumu sıktı.

"Kusura bakma ama... Ne diyorsun sen?"

Bert gülümseyerek başıyla onay verdi. "Mektupta böyle soracağın yazıyordu."

♠

Bert "B" düğmesine bastı ve kocaman, paslanmaz çelik asansör inmeye başladı. Konuşmadık. Sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından asansörün kapıları sarsılarak açıldı. Bert ayak sürüyerek önüme düşüp beni aydınlatması zayıf bir geçitler labirentine soktu, dar bir ahşap kapıya varana dek

yürüdük. Tepelemesine anahtarın arasından bir tane seçti, kapıyı açtı, beni içeri aldı.

Küçük ofiste, üzerinde kâğıt yığınları olan kocaman bir çelik masa vardı. Masanın karşısındaysa yerden tavana uzanan, koyu gri dosya dolapları. Bert alüminyum bir merdiveni dolabın önüne sürükledi, en üst çekmeceyi açabilmek için beş basamağı yavaşça çıktı. Her çekmeceye aynı şık el yazısıyla yazılmış, eskidikçe sararmış etiketler yapıştırılmıştı. Bert'ün açıp karıştırmaya koyulduğu çekmecenin etiketinde *1992* yazıyordu.

"Hah, işte," dedi heyecanla. Elinde sarı bir zarfla, diğer eliyle tutunarak inmeye başladı. Yolun yarısında dengesini kaybedince atılıp belinden tuttum. Öyle zayıftı ki eskimiş tulumunun altındaki kemikleri geldi ellerime. Kırk beş kilodan fazlaysa şaşardım.

"Sağ ol, düşüyordum az kalsın."

"Rica ederim," dedim; gözüm zarftaydı.

"Geç, otur." Bert eliyle birbirinden farklı iki kahverengi deri koltuğu işaret etti. Birine oturdum, Bert de gidip yetmişli yıllar modeli siyah ofis koltuğuna oturdu. Koca masanın ardında okul müdürünün yerine geçmiş bir çocuk gibi görünüyordu. Eğildi, bir anlığına gözden kayboldu. Doğrulduğunda bir elinde bir şişe Dewar's, diğerinde iki plastik bardak vardı.

"Genelde öğleden önce içmem ama bugün özel bir gün." Altın sarısı sıvıdan bardaklara özenle birer parmak koydu, birini bana uzattı ve kendi bardağını kaldırdı. "Kehanetlere."

Zarfı elinden kapıvermemek zordu ama Bert'ün içtenliğine saygı gösterdim. Bardakları tokuşturduk, içkilerimizi kafaya diktik. Sıcaklık boğazımı yakarak mideme ilerledi.

Bert'se içkinin üzerine öyle öksürmeye başladı ki kan tükürecek sandım.

Sapsarı dişleriyle kocaman sırıtarak, "İyi vuruyor, değil mi?" dedi.

"Öyle." Sabırsızlığımı sesime yansıtmamaya çalışıyordum. "E... Zarf?"

Bert arkasına yaslanırken koltuğu gacırdadı. "Dediğim gibi, kırk yedi senedir bu binada çalışıyorum. İlk on beş sene yardımcı görevliydim. Bozuk ne varsa onarmak bana düşüyordu yani. Tuvaletler, falan. Havalı şeyler değildi ama ben de havalı tiplerden değilim."

Başımla anladığımı belirttim.

"Neyse işte, derken Patrick Jameson, Tanrı ruhuna huzur versin, kalpten gidince yerine beni geçirdiler. 1992'de. Daha çocuk sayılırdım, otuz dokuzumdaydım. Büyük adam gibi hissettim kendimi. Bütün bina bana bakıyordu artık."

Gözü viski şişesine kaydı. "Bir tane daha?"

"Sağ ol, almayayım."

Şişeyi aldı. "Sakıncası var mı?"

"Yok, iç sen."

Bert bu sefer bardağına duble koydu ve tek dikişte içti. Bu seferki öksürüğü ilki kadar şiddetli değildi ama hikâyesini bitiremeyeceği endişesine kapılmama yetecek kadar uzun sürdü.

"İkincisi daima daha yumuşak gider," diyerek gülümsedi. "Ha, ne diyordum?"

"Doksan iki."

"Hah, tamam." Masasına yaslandı. "İşte, o zamanlar binada binden fazla çalışan vardı; her birini tipinden, yarısını

da adıyla bilirdim." Hüzün bir anda yüzüne perde misali indi. "Bugünlerde isim hatırlamakta zorlanıyorum."

Devam etmesini bekledim ama Bert ellerine bakmaya dalmıştı.

"Benim isim hafızam da kuvvetli değildir," diye girdim araya. "Ama benim adımı hatırladın."

Bert başını kaldırdı, gözleri ışıldadı. "Hatırladım, değil mi?"

"Hem de nasıl."

"Neyse. Ne diyordum? Hah, işte, bir gün gene katları dolaşıyor, kiracıları kontrol ediyordum. Dokuzuncu katta durdum; erkekler tuvaletindeki musluklardan biri sızdırıyormuş. 4 Eylül 1992. Hatırlıyorum çünkü kardeşimin doğum günüydü. İşte, elde İngiliz anahtarı, gittim çünkü bina sorumlusuydum ama işe şahsen girişmeyi de seviyordum. Ayrıca Patrick'in yerine geçmiştim ama Mickey daha çalışmaya başlamamıştı.

"Erkekler tuvaletindeki sızıntıyı hallettim; kiracıların tuvaletlerini kullanmam tabii, ayıptır, işte, tam çıkıyordum, hayatta unutamayacağım, manyak bir ses duydum. Sanki böyle bir kedi ciyaklaması gibi..."

Bert titredi, bardağına bu sefer üç parmak viski koydu, kafaya dikti. Bu sefer azıcık öksürdü.

"Hayatımda duyduğum en feci sesti. Tanrı'ya şükür, bir daha benzerini duymadım." Haç çıkardı. "Hemen dönüp sese koştum çünkü bina sorumlusuydum. Ne oluyorsa halletmem gerekirdi.

"Sonra kalakaldım çünkü..." Bert bu sefer şişeden dikti viskiyi. Bardak saati geçmişti herhalde. "Havada... Bir delik

vardı. Tamam, saçma ama işte... Bir de baktım, deliğin öteki tarafında bir Çinli kız. Burnunda şu şeylerden vardı..."

Rowan.

"Hızma mı?"

Bert heyecanla onayladı. "Hah, ondan işte. Sonra yüzü kayboldu ve havadaki o delikten bir zarf attı." Masada yatan zarfı aldı eline. "Bunu. Sonra böyle balon patlar gibi bir ses çıktı, rüzgâr esti ve delik kayboldu."

Yutkunmaya çalıştım, olmadı. "Galiba biraz daha içeceğim..."

Muzipçe gülümsedi Bert. "İsteyeceğini biliyordum." Şişeyi uzattı, koca bir yudum aldım. Benim için de geçmişti bardak zamanı.

"Zarfta ne vardı, biliyor musun?" dedi Bert.

Sesim çıkmadı. Kalbim öyle hızlanmıştı ki atışını parmak uçlarımda duyuyordum. Bir daha denedim: "Benim için bir şey mi vardı?"

Bert'ün gülümsemesi yayıldı. "Dediğim gibi, senle tanışmayı epeydir bekliyordum, Caleb Jonathan Bachman." Uzandı, zarfı verdi. Hangimizin eli daha çok titriyordu, bilmiyorum. Herhalde benimki.

Zarf epey büyüktü. Üzerindeki yazının siyah mürekkebi solmuştu:

ALBERT MURPHY
KİŞİYE ÖZEL VE GİZLİ

El yazısı gayet tanıdıktı. Benimkiydi...

Zarfı açtım, içindekileri titrek parmaklarla çıkardım: Bir mektup ve daha ufak, beyaz, kapalı bir zarf daha. Boğazımda düğümle okudum bilgisayarda yazılmış mektubu.

Sevgili Bert,

Bu mektup sana çok tuhaf gelecektir biliyorum ama açıklayamam. Sana tek söyleyebileceğim, ufak bir oğlanın hayatını kurtarmaya çalıştığım ve yardımına ihtiyacım olduğu. 2023'ün sonlarında veya 2024'ün başlarında Caleb Jonathan Bachman adlı bir adam gelecek buraya. Geldiğinde lütfen kapalı zarfı ona ver. Seth adlı, dört yaşında bir oğlu var ve çocuğun hayatı bu zarfa bağlı.

O zamana kadar lütfen on bin dolarlık hediyemi kabul et. Tanıştığınızda Caleb sana yüz bin dolarlık bir çek yazacak. Çok teşekkürler.

Bir dost.

Not: On bin dolar senin ama yerinde olsam yarısını Nike, yarısını Home Depot hisselerine yatırırdım. Sonra da 2007'de hepsini bozdurup olduğu gibi Apple'a.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

"Zarfta bir tomar yüzlük vardı," dedi Bert sormadığım soruya cevaben. "O zaman için bile *eskiydiler*. 1950'lerden..."

Ne yapmıştım acaba? Herhalde eBay'den eski para almıştım.

"Emily'yle hayatımın en güzel yemeğine çıktık. Yüz elli üç dolar harcadım. Le Cirque'e gittik. Asabiydi; birini soyduğumu zannetmişti herhalde." Güldü, alyansını okşadı. "Gerisini de..."

Bert masasının çekmecesini açtı, biraz kurcaladı, başka bir zarf çıkarıp bana uzattı. Fidelity Capital'den yollanmıştı

zarf. İçinde bir aracılık bildirimi vardı; Bert'ün hesabında 20.589.880,73 dolar görünüyordu.

"Arkadaşın gerçekten sağlam tavsiye verdi," dedi Bert.

Söyleyecek sözüm yoktu. Gözlerim yanıyordu.

"Yıllar yılı bir sürü soru birikti kafamda ama huzur içinde yatsın, anacığım hep 'Merak kediyi öldürür' derdi. Sormayacağım yani."

"Öylesi en iyisi galiba."

"Evet..." Samimi bir ifadeyle baktı yüzüme. "Bence de. Ama bir şeyi merak ediyorum."

"Sor," dedim.

"Çok mu geç? Oğlunu kurtarmak için yani."

Gözyaşlarım akıyordu artık, silmeye kalkışmadım. "Değildir umarım."

Bert aniden kalktı, bakışlarını kaçırdı. "Neyse. Zarf senin; yalnızken açmalısın." Masasının etrafını yaşlılara has yavaşlıkta dolanıp yanıma geldi, elini uzattı. Elini sıktım.

Hafifçe öksürerek, "E," dedim, "çeki akşama getiririm."

Bert başını salladı. "Boş ver. Gereğinden fazlası var bende zaten. Hem nihayet tanıştık, emekli olabilirim artık."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Beni mi bekledin?"

Omuz silkti. "O zarfı almak, başıma gelen en müthiş şeydi. Gelip gelmeyeceğini görmek için bekledim işte. Geldiğine memnunum."

"Ben de."

"Neyse. Gideyim ben, işine bak. Çıkış yolunu biliyorsun."

Bert ayak sürüyerek çıktı, kapıyı yavaşça kapadı.

Ufak zarfı iki elimle tutarak öylece oturdum. Bert'ün masasındaki sarı ve pembe faturaların altında eski moda bir

mektup açacağı gördüm. Aldım, yavaşça zarfın kulağının altına soktum. Zarf hafif bir yırtılma sesiyle açıldı.

Derin bir nefes aldım. Ya şimdiydi ya da hiç.

Zarftaki tek sayfayı çıkarıp yavaşça açtım. Bir yüzünde sayfanın tümünü kaplayan, elle yazılmış bir denklem vardı. Diğerindeyse bilgisayarda yazılmış bir mektup.

Caleb,

Bu mektubu bir veri noktası olarak yolluyoruz. Rowan zaman menzilini daraltmayı başardı (arkadaki denklemde görebilirsiniz). Aygıtla geçmişe yüz mektup yolladık. Rowan her birinde farklı frekans ve enerji seviyesi kullandı. Bununki 87,15 Mhz ve 23,01 Jul. Gönderilme tarihi: 1 Mart 2024, saat 21.47. Mektupların çoğu muhtemelen dinozorlara gidecek ama ikisi bize ulaşırsa ve geldikleri tarihi bilirsek Rowan aygıtı kalibre edebilir.

İyi şanslar,
CJB

Not: Seth'e onu sevdiğimi söyle. İkimiz adına.

Mektubu kaç kere okudum, emin değilim. Ama bir süre sonra gözlerimin sadece not kısmına odaklandığını fark ettim. Tarihe bir daha baktım. Bu notu iki ay sonra yazacaktım. Bu da şimdiyle o gün arasında Rowan aygıtı gelecek yerine geçmişe gidecek şekilde ayarlarken dokuzuncu katı kiralayıp yerleşmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Sonra en başta yapmam gereken şeyi nihayet yapabilecektim: Oğlumu kurtarmak.

36: ŞİMDİ

Ofise nasıl koşturdum, anlatamam. Rowan'ın mektubu okumasını kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken izledim. Bitirince kenara atıverdi.

"Yetersiz veri."

Masasının kenarına sımsıkı yapıştım. Yavaşça, sesimi yükseltmemeye çabalayarak konuştum: "Ne *demek* o?"

Rowan parmaklarını kenetleyip ellerini kucağına koydu.

"*Tek bir veri noktasıyla* grafik çıkaramazsın." Yüzümdeki ıstırap ifadesi Rowan'ın işletim sistemini insan olmaya yönlendirmiş olacak, hemen tonunu değiştirdi. "Caleb... Denklemler muazzam bir adım ama mektupta da yazdığı gibi, bize *iki* veri noktası lazım. Yalnız..."

Rowan gözlerini kapayıp arkasına yaslandı. Odaklanma yöntemi buydu, tuttum çenemi. Kapalı göz kapaklarının altında hareket eden gözbebeklerini izledim. Otuz saniye kadar sonra açtı gözlerini.

"Bir yolu var..." Yüreğim derhal ağzıma fırladı. "Ama nahoş tarafı epey ciddi." Mektubu aldı. "Mümkün gelecekleriimizden birinde bu mektubu otuz bir sene geriye yolladık. Aynısını yapabilirim."

"Nasıl?"

"Seni 4 Eylül 1992'ye yollayabilirim."

"E, sonra?" dedim gerginlik içinde. "Otuz bir sene mi bekleyeceğim?"

"İdeal değil ama—"

"*İdeal* mi?" Afallamıştım. "Otuz bir yıl sonra seksen yaşında olacağım! Daha Seth doğmadan yaşlanıp ölebilirim!"

Ofisi arşınlamaya koyuldum. Yapabilir miydim? Otuz bir sene bekleyebilir miydim? Delilik... O kadar beklersem *aklımı kaçırabilirdim.* Başıma bir şey gelirse... Kansere yakalanırsam, otobüs altında kalırsam, duştayken düşersem...

"Başka bir yolu olmalı," diye mırıldandım. "Sadece bir matematik problemi bu."

"Tek denklemli, iki bilinmeyenli bir matematik problemi çözülemez."

"Neden diğer TDP deneylerinden topladığın verilerden ara değer hesaplayamıyorsun?"

"Geçmişe tek yönlü bir tünel açmak, geleceğe bağlantılı bir tünel açmaktan temelden farklı çünkü."

"Biraz daha düşünsen?" Yalvarıyordum.

"Başka bir mesaj daha olmazsa körlemesine atış yaparım. Tek yapabileceğim, enerji seviyesini azıcık indirmek... Bir iki sene fark edebilir ama o da tahmin sadece."

İç çektim. "Peki."

Rowan'ın alnı kırıştı. "Ciddi olamazsın."

"Oğlum söz konusu, Rowan. Başka seçeneğim yok."

Başka bir gezegendenmişim gibi baktı, ardından omuz silkti.

"Backend ve donanımı yeni formüllere göre düzenlemeye başlayacağım."

"Ne kadar sürer?"

Rowan bir anlığına düşündü. "İki ay."

Andy'yi şutlamadan önce işi bitirmesine anca yetecek zaman. Birden sabırsızlık bastı içimi. Mart sanki sonsuz uzaklıktaydı. Ama diğer taraftaki bekleyişle kıyaslanamazdı. Başımla onayladım. "Yap."

♠

Zaman sürünerek ilerledi. Önce bir saat. Sonra bir gün. Sonra bir hafta.

Rowan'ı masasına zincirleyip daha hızlı çalışmasını sağlamak istiyordum ama sabra zorladım kendimi. Bu arada Andy onu iki günde bir yardımcı mühendis adaylarıyla görüştürüyordu. Bugün, o günlerdendi.

Rowan ofise girdiği anda sıçradı Andy. Holün sonundaki, kiraladığımızda Gitmo adını taktığım, tek penceresi boyanarak kapatılmış dokuz metrekarelik boğucu odada son adayla bir saat geçirmişti Rowan; ter içindeydi.

Kimse ses çıkarmadı. Sessiz kalmayı iki hafta önce zor yoldan öğrenmiştik. Andy bir adayla görüşmeyi bitirmiş, aday ofisten çıkar çıkmaz arkasından atıp tutmaya başlamıştı. Kadın bir dakika sonra koridordan bağırmıştı: "Siktir, Andy! Duyuyorum!"

Duvarlar zannettiğimizden inceydi. Lobiye vardıklarına emin olana dek adayların ardından atıp tutmama politikasını o zaman önermiştim.

Rowan masasına geçti. Asansörün yumuşacık *dink* sesinin ardından eski çelik kapıların homurtuyla kapanışını duyduk. Aday artık duyma mesafende değildi.

"Nasıl buldun Joel'u?" dedi Andy soluksuz.

Yüzündeki heyecan, Rowan'ın ölgün bakışlarının tam zıddıydı.

Rowan, "Hayır," deyip kulaklığını taktı.

"Bir saniye," dedi Andy. Rowan iç çekerek kulaklığını çıkardı, bezgince baktı. Fırtına yaklaşıyordu.

Daldım araya. "Sadece hayır demek pek bir fikir vermiyor. Sebebini açıklasan biraz?"

Rowan göz devirdi. "Ne anlatayım?"

Elimi yavaşça Andy'nin omzuna koydum. Gergindi. Sakinleştirmem şarttı; Rowan'ın TDP'yi düzenlemeyi bitirmesine haftalar vardı ve huzuru korumalıydım. Reddedilen bir başka Mühendislik Başkan Yardımcısı adayı üzerine bir kavga daha istemiyordum. Andy başlarda Rowan'ın yüksek standartlarından memnun görünmüştü ama tek kelimelik sekiz aday reddinden sonra sabrı taşmaya başlamıştı. On dört küsur aday geçirmiştik elden artık ve Andy iyice kuduruyordu.

"Puanını söylesen mesela," dedim görüşülen adaylar için belirlediğimiz dört puanlık sistemi kastederek. Dört almak mümkün değildi; Tanrı belki 3,9 çekebilirdi. Steve Jobs? 3,7. Ben? 3,3 (meşhur tweetimi biliyorsanız 2,9). 3 puan asgari kabul edilebilir puandı. 2,9 ve aşağısı doğrudan reddediliyordu.

Rowan bir an boşluğa doğru bakıp, "İki virgül altı," dedi.

Andy elimi itti ve masaya yumruğu indirdi. Rowan'ın klavyesi ve faresi havalanıp masaya geri düştü.

"Şaka mı yapıyorsun? Herifin altında iki yüz kişi var, üç kere sahiplik payı satmış... Bizzat Greg şiddetle önerdi hem. New York ve Vadi'deki *herkes* peşinde! Sırf görüşebilmek için yalvarmak zorunda kaldım!"

Rowan umursamazca baktı. Duygusuz tavırları genelde sinir bozucuydu ama Andy'nin coşkun söylevlerine

tepki vermeyişi olumlu tarafıydı. "Onca haftada verdiğim en yüksek puan bu."

Andy ellerini havaya kaldırıp yumruklarını sıktı. "Sorun da bu zaten!"

Rowan omuz silkti.

"Herkesi reddedersen nasıl büyüyeceğiz?" dedi Andy.

Rowan'ın kaş çatması, duygusal patlamaya en yakın haliydi (Andy'yi az daha çatıdan aşağı atması haricinde). "Nitelikli olmayan bir Mühendislik Başkan Yardımcısı mı almamızı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır!"

"Aynı fikirdeyiz yani."

Gülümsememi bastırdım. Karşısındaki olmadığınız sürece Rowan'ın aldığı lafı çarpıtışı epey komikti.

"Kesinlikle hayır!"

"Ha, yani nitelikli olmayan bir adayı işe almak *istiyorsun*."

"Yeter!" Andy afrosunu, kafasından uçup gitmesini engellemek istermişçesine iki eliyle tuttu. "CEO olarak karar veriyorum. Joel'u Mühendislik Başkan Yardımcısı yapıyorum." Kendi kendine başını sallayarak gülümsedi. "Gördüklerimizin en iyisi, aradığımız eleman o."

Rowan, a harfini bir çocukla konuşurmuşçasına uzatarak, "Hayır," dedi. "Aradığımız eleman o değil."

"Evet, *öyle*," dedi Andy. "CEO benim, onayına ihtiyacım yok."

"CTO da benim," dedi Rowan dimdik bakarak. "Mühendisliğe istemediğim birini alamazsın."

Andy bana döndü. "Caleb. Lütfen Rowan'a CEO olarak tüm işe alma ve işten çıkarma kararlarını vermeye hakkım, hayır, mecburiyetim olduğunu açıklar mısın?"

İfademi korudum ama içimden yüzümü buruşturdum. CEO gücünü öne sürmek, kuşkusuz Andy'nin yapabileceği en fena şeydi. Rowan'ın çelik bakışlarının ardında dönen çarkları görüyordum. Geçit Problemi'ni çözmek için sekiz haftaya daha ihtiyacı vardı. Andy'ye geri adım attırmalıydım. Verdiği söze rağmen Rowan'ın, Andy bastırırsa kendini CEO ilan etmeye kalkacağından endişeleniyordum. O zaman hangi domino taşlarının devrileceğini kimse bilemezdi.

Gelecek biliyor ama: Andy, Rowan'ı öldürüyor.

O 11 Ekim'de olacaktı ama olmadı. Engelledim.

Tarih tekerrürü sever.

"Caleb?" dedi Andy.

Rowan sertçe baktı, konuşmayı hızla aklımdan geçirdim, boğazımı temizledim. "Teknik açıdan Andy haklı—"

"A-ha!" dedi Andy zafer coşkusuyla.

"*Yalnız*, Rowan'ı Joel'la çalışmaya zorlamak... Yürümez."

"Aynı fikirdeyiz yani," dedi Rowan.

"Deme artık şunu!" Sesi çatlamıştı Andy'nin. Fark edince iç çekti. "Rowan, anlaşamadığımıza üzülüyorum. Joel işine yaramazsa sorumluluk benim. Ama Gitmo'ya gidip arayacak, teklif yapacağım."

Andy, ben bir şey diyemeden çıktı. Rowan bana döndü.

"Söylüyorum."

"Büyütmeyelim bence."

Rowan'ın kalkan tek kaşı aklıma Mr. Spock'ın Kaptan Kirk'e malum bakışını getirdi. Yeşil kanlı Vulcan'ın "Dalga mı geçiyorsun benle?" bakışı.

Bir daha denedim. "Fazla seçici davranıyor olabilir misin?"

Rowan'ın tavana bakmasının *düşünüyorum* anlamına geldiğini öğrenmiştim artık.

"Reddediyorum bu hipotezi."

"Joel'ı kabul etmekle daha ne kadar çok adayla görüşme zahmetinden kurtulacağını düşün."

"Boyun eğmekle diyorsun yani."

Başka yönden yaklaşmayı denedim. "Çok daha fazla beygir gücü olmadan gerekli hızda ilerleyemeyiz."

"Hız lazım değil bana," diye yanıt verdi. "Kusursuzluk lazım."

Hay... Elimi fazla açık etmiştim.

"Demek istediğim—"

"Demek istediğin, *sabırsızsın* ve daha hızlı hareket etmemi *istiyorsun*."

Yakaladı, doğruya doğru.

Azıcık yalan katarak gerçeği söylemeye karar verdim.

"Daha hızlı hareket etmeni *istiyorum*. Ama sırf benim için en iyisi diye, senin için de en iyisi olmayacak değil."

"Açıkla."

Oltaya geldi. Şimdi çek kayığa. Dikkatli. Yavaşça.

"Yanımızda ikinci bir yüksek seviye mühendis—"

Rowan itiraza başlayacaktı, durdurdum.

"*Orta karar bir mühendis bile* işleri yürütmene yardım edebilir. Sana hava cıva gelen ama Hırvatların altından kalkamayacağı şeyleri verirsin. Bir sürü kıdemsiz mühendis tutar, personel arası işleri halleder, takımı idare eder. El sürmek istemediğin ne varsa işte. Sen vizyoner olarak kalırsın. Joel'u yüksek kalite bir uşak gibi düşün bence."

"Hım," dedi Rowan başını sallayarak.

Uşak. İyi numara. Gerçi bir yere kadar işe yarayacaktır.

"Ama sinirimi bozarsa..."

"Bizzat kovarım," dedim en itaatkâr sesimle. "İzci sözü."

Ormanda ıvır zıvırla uğraşmaktansa odamda kitap okumayı yeğleyeceğime karar verdiğimde, izci olmamın üzerinden henüz beş dakika geçmişti. Gene de izci sözünün güven anlamına geldiğini hatırlıyordum. İlla dürüst olunacağı anlamına gelmiyordu.

Gitmo'nun kapısının açıldığını ve kapandığını duydum.

"Anlaştık mı? Sadece sen backend'i halledene kadar. Sonrasına bakarız. Sekiz hafta, ha? Ne dersin?"

Rowan duraksamadı. "İşim bittiğinde başa geçiyorum ve sen de destekliyorsun. Yoksa şimdi söylüyorum Andy'ye."

Andy'nin kapı şifresini tuşladığını duydum.

"Tamam. Kabul."

Andy içeri girdi ve gülümsedi. "Arkamdan dolap çevirmiyorsunuz, değil mi?"

Şaka yapıyordu ama kuşkulanmaya başlayıp başlamadığını merak ettim. Kendisi Rowan'ın arkasından dolap çevirmeye kalkmışken... Belki. İnsan bir kere dümene girişmiyse, yalanların kulağa nasıl gerçek gibi geldiğini anladığı için daha kuşkucu olurdu.

"Halefiyet planlarını konuşuyorduk," dedim gülümseyerek.

Söyleyebildiğimde daima söylerdim doğruyu. Özellikle de inanılmayacağını bilince.

"Aman ne komik."

"Joel teklifi kabul etti mi?" dedi Rowan.

Andy, sorunun ardında kötü bir niyet yatıp yatmadığını kestirmeye çalışarak baktı.

"'Evet' demedi *henüz*..." Temkinliydi Andy. "Ama diyecek."

"İyi," dedi Rowan.

"Sahi mi?" dedi Andy inanamayarak. Bana, ardından tekrar Rowan'a baktı. "Ciddi misin?"

"Denemeye razıyım." Rowan'ın sesi sakindi ama yüzündeki ifade endişelenmeme neden oldu.

"Vay," diye mırıldandı Andy. "Sağ ol, Rowan. Sağ ol."

"Caleb'a teşekkür et. O ikna etti beni."

"Sağ ol Caleb," dedi Andy elini kaldırarak. "Cidden teşekkür ederim."

Aldatmacanızın başarıya ulaştığını böyle anlarsınız işte. Karşılığında size teşekkür ettiklerinde.

♠

Rowan ile Joel kanka olmayacaktı ama en azından medeni davranmalarını beklemiştim (gerçekçi değildi, biliyordum). Mühendisler genelde hiç değilse teknolojinin sevdikleri (veya nefret ettikleri) bir kısmında ortak nokta bulurlardı. Maalesef öyle olmadı.

Bence kabahat Rowan'daydı. Yanlış anlaşılmasın, Joel da kolay biri değildi. Aşırı takıntılıydı, eski modaydı (otuz

yedi yaşındaydı; teknoloji dünyasında yaşlı sayılırdı) ve hayatımda rastladığım en feci ağzı kokusu ondaydı.

Gene de kuyuya zehri katan, Joel'u tümden dışlayan Rowan'dı. Joel'un ana kod dizimine girmesine izin vermedi ve aygıtın işleyişine dair sadece en temel soruları yanıtladı. Joel'a sadece backend işlerini verdi ama bizzat seçtiği Hırvatlarla sınırladığı YZ işinden herhangi bir şey paylaşmayı reddetti. Yüzde yüz sadık Hırvatlar, kel başkan yardımcılarını hepten görmezden geldiler.

Joel da tutup önceki şirketinden üç geliştirici işe aldı ve böylece çarçabuk iki hizip oluştu. Kültür liderlikten başladığından, Joelyotlar (Hırvatların bulduğu küçümseyici sıfat; açıkçası bence de komikti) Hırvat mafyasıyla konuşmayı reddetti ve aynı muameleyi gördüler. Çok ama çok gerektiğinde Slack'ten mesajlaşma zahmetine girdiler ama çoğunlukla ayrı köşelerde çalıştılar.

Mobius çalışanları arasında ilişkilerin bozulduğu ilk *startup* değildi elbette ama gördüklerim arasında bu kadar zehir saçanların en küçüğüydü. Soğuk savaşın sonunda sıcak çatışmaya döneceğini biliyor, sadece o günün sekiz haftadan önce gelmemesini umuyordum.

Olmadı.

A7, alçısı çıktığından tekrar Pickle'ı gezdirmeye başlamıştı, dolayısıyla ben de gene uyuyamamaya başlamıştım. Sabrım azalmıştı. Derken yedinci haftanın başında, 1 Mart'ta Joel'un öfkesini, kapının şifresini girerken tuşlara basışının şiddetinden anladım. Kapı bildik metalik tıkırtıyla açıldı. Rowan, Andy ve ben başlarımızı kaldırdık.

"Ne zaman dizginleyeceksin onu?" Parmağı Rowan'ı işaret ediyordu ama gözleri Andy'deydi. Rowan dimdik, buz

gibi baktı. Joel dikkatini çekmişti çekmesine ama kulaklığını çıkarttıracak kadar değildi henüz.

"Az önce ekibimin haftalardır üzerinde çalıştığımız koda erişimini kaldırdı."

Andy, Rowan'a döndü. "Doğru mu?"

Rowan başıyla onayladı. "Evet."

Andy açıklama bekledi ama çok geçmeden gelmeyeceğini anladı. "Açıklar mısın bir zahmet?"

Slack'ten Rowan'a çarçabuk mesaj yolladım. Sakin.

"Joelyo..." Durdu. "Joel'un *ekibi* verilen görevi yerine getirmişti, ben de kod tabanının tazeliğinden endişe etmeden modifikasyon yapayım istedim."

"Geliştirme sunucusundaydı!" diye patladı Joel. "Majestelerinin iznini almadan üretime sokmayı hayal bile edemezdik zaten! Korumalı alan bu yüzden var!"

Rowan yavaşça döndü Joel'a. "Farkındayım. O yüzden kodu *kendi ekibimin* korumalı alanına koydum."

Joel'un ağzı öyle açık kaldı ki azı dişlerini gördüm. "*Ekibin* için ayrı bir korumalı alanın mı var?"

"Elbette."

Joel ellerini bıkkınlıkla kaldırdı. "Aynı ekipteyiz biz!"

Fırladım ama Andy daha hızlı davrandı. "JoelJoelJoel. Nefes al bir—"

Andy'ye yüklendi Joel bu sefer. "*Haftalardır* böyle diyorsun. Arkandayım dedin. Değilsin. Bu şirkete *senin* vizyonun için katıldım. *Onunki* için değil."

Son cümlesinde dudaklarından zehir damlatmıştı.

"Biliyorum," diye devam etti, tombul parmaklarıyla havada tırnak açtı, "sözde *mega dâhi* kendisi. Ama daha *herhangi bir* delilini görmedim onun. Şu çok gizli, bu çok gizli... Her şey böyle. Ayrıca belirteyim, ekibim sağlam ve deneyimlidir." Rowan'a döndü. "Bil bakalım ne oldu? Saul güvenlik duvarlarını delmede uzmandır. Seninkini deldi."

Rowan'ın gözleri koskocaman açılırken yanaklarını kan bastı. Kahramanın vurulduğu, dünyanın yavaş çekime geçtiği film sahneleri gibiydi. Kurşun, Rowan'ın kafasını sıyırmıştı. İlk kanı Joel dökmüştü.

♠

Rowan hızla tuşlara girişti.

"Öylece işe mi dönüyorsun yani?" dedi Joel.

Rowan yazmaya devam ederken konuştu. Durakladığı anlarda kara gözleri bir ekrandan diğerine gidip geliyordu.

"Hayır... Sadece herkesin... Kimlik bilgisini... Sıfırlıyor ve... Güvenlik protokollerini artırıyorum... ki bir daha böyle... bir gedik açılmasın... İşte."

Rowan başını kaldırdı. Yüzünde ifade yoktu ama gözlerinde hafif bir gülümseme vardı. "Güvenliğimdeki açığı gösterdiğin için teşekkürler. Dış müdahalelere karşı güçlendirilmişti. İçeriden saldırı beklenmiyordu."

Joel afalladı. "Saldırı değildi ki..."

Rowan'ın tek kaşı kalktı. "Yaptığınıza sen olsan ne derdin?"

"Dışlanırsam işimi yapamam."

"Ha, çözümün, geliştirmek üzere işe alındığın sisteme saldırmaktı yani."

Joel gözlerini kırpıştırdı. "Amacım o değ—"

"Oymuş gibi görünüyor," dedi Rowan. "Şimdi, müsaadenle Andy'yle toplantı yapacağız."

Joel Andy'ye döndü ve Rowan odada yokmuş gibi, "Böyle mi yürütüyorsun işleri?" dedi. Andy elini omzuna koyduğu Joel'u nazikçe kapıya yöneltti.

"Birkaç dakikaya gelirim, konuşuruz."

Joel hayret ederek başını sallıyordu. "Söz verdin bana, Andy. Buraya gelmek için tonla Google işini reddettim. Bana *borçlusun.*"

"Güven bana."

Joel isteksiz güldü. "Neden?" Cevabı beklemeden kapıyı çarparak çıktı. O menteşeyi keşke hiç tamir etmeseydim.

Andy birkaç saniye yakasını dişleyip Rowan'a döndü. Yüzü pancar gibiydi.

Rowan bana baktı. "Kalmak ister misin?"

"Kalmam en iyisi."

Az bile.

Rowan, sen bilirsin dercesine omuz silkerek tekrar Andy'ye döndü. "Joel ve ekibini işe almak hataydı."

"Yani? Kovmak mı istiyorsun?"

Işıldadı Rowan. "Aynı fikirde olmana sevindim. Bozulmanı bekliyordum."

"Niye bozulayım? New York'un en gözde mühendisi ve teknik ekibin yarısını kovmak istiyorsun." Andy öfkeden titremeye başlamıştı. "*Önerini* reddediyorum."

Araya girdim. "Herhangi bir tek taraflı karar almadan önce konuşalım."

"Yardımlarına müteşekkirim Caleb ama son zamanlarda sadece *şirketim* üzerinde kontrolü sağlamamı engellemeye çalışıyormuşsun gibi geliyor. CEO benim! Kararları ben veririm! Sen değil! *O da* değil!"

Fazla hızlı bozuldu ortam.

"Gücenmeni anlıyorum," dedim, yumuşak bir vurguyla odadaki gerilimi düşürmeye çalışarak.

Ters ters baktı Andy. "*Anlıyorsun* demek."

"Belki biraz yürüyü—"

"Hayır!" diye bağırdı Andy. "Beni yönlendirmene izin vermeyeceğim artık! Bıktım be!"

Sen mi *benden* bıktın? Gör bakalım Rowan'da neler var...

Kalenin kraliçesi, ellerini kucağında kavuşturarak arkasına yaslandı. Yüzü öyle durgundu ki mumdan yapılmış zannederdiniz. Çaktırmadan başımı salladım. Ama Rowan ya ne kastettiğimi anlamadı ya da umursamadı.

"Söylemeliyiz."

Rowan'ın sakin tonlamasına rağmen terlemeye başladı Andy. "Neyi?"

37: ŞİMDİ

Bana döndü Rowan. *Söylemeliyiz* derken *söylemelisin* diyordu anlaşılan. Siktir.

"Meraktan ölmem umarım." Andy'nin sesi de titriyordu artık.

Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. Gerilmiştim. Geçmişte kötü haber vermemiş değildim. Defalarca yapmıştım böyle şeyleri. Bir oda dolusu insan kovmuşluğum, öfkeden gözü dönmüş yönetim kurullarına o yılki hedefleri tutturamayacağımızı söylemişliğim vardı. Karıma...

Hiç girme oraya.

Peki.

Diyeceğim, geçmişte fecinin fecisi haberler vermiştim. Ama hiç şimdiki kadar korkmamıştım. Ya bir Ayırıcı'ysa bu? Andy'yi uçuruma sürükleyen, aygıtın modifikasyonları bitmeden Rowan'ı öldürmesine yol açan şey buysa?

Rowan'ın sağlığından endişe etmen ne hoş.

"Rowan, Mobius'a bir miktar sermaye yatırdı. Bir de Jim'in hisselerinin yüzde kırkını satın aldı."

Kavraması için bekledim. Bir şey demedi Andy. Ama ikiyle ikiyi toplamaya başladığı, paniğe kapıldığını göstermeye başlayan ifadesinden belliydi.

"Ne... Neden bana danışılmadı?"

Cevap, yüksek sesle söylenmeyecek kadar açık ve hileliydi. Andy'nin yüzü beyaza kesti.

"Yönetim kurulu onayı olmadan sermaye artırımı yapılamaz *ya da* başka bir yatırımcının hisseleri satın alınamaz," dedi Andy umutsuzca. "Ben de onaylamadığıma göre geçersizdir!"

Yutkundum. "Yönetim kurulu *onayladı*, Andy."

"Bensiz nasıl onaylayabilir?"

"Yönetim kurulunun üç üyesi var," dedim. "Sen, Rowan ve—"

"Jim," diye mırıldandı Andy. "*Orospu çocuğu*..."

"İki üye toplantıda hazırdı. Çoğunluk sağlanmıştı."

Andy, görünmez bir el kapama tuşuna basmış gibi çöktü koltuğa.

"Oy imtiyazlı hisse çoğunluğu Rowan'da artık."

"Nasıl olabilir?" diye yakardı Andy. "A grubu hisseleri oy imtiyazlı değildir."

"SSS'ye göre Mobius'un kurucu ortaklarından biri tarafından satın alındıklarında öyle oluyorlar."

Andy gözlerini kapadı. Yüzünde ter vardı; koltukaltlarının kararmaya başladığını görebiliyordum. "Kazıkladınız beni."

Andy'ye ilk kazığı kendisinin attığını söylemeyi es geçtim. Rowan'a baktım. Konuşma boyunca neredeyse kılını kıpırdatmamıştı.

"Rowan, CEO olarak devam etmene izin vermeyi kabul etti."

Tetiği erken çekmesi halinde unvanının Andy'de kalması hususunda Rowan'ı haftalar önce ikna etmiştim. Andy'nin o ne söylerse onu yapacağını, aksi takdirde kovulacağını

söyleyene kadar direnmişti. Durumu kavrayınca, her türlü kararı reddedebileceğini bilmekten memnun, sahne ışıklarını Andy'ye bırakmayı kabul etmişti. Andy sadece lafta CEO olacaktı.

Andy, gözlerinde umut ışıklarıyla başını kaldırdı. "Sahi mi?"

"Kesinlikle," dedim. "Bu iş için biçilmiş kaftansın sen."

Özetle egomanyaksın ve gerçeklikten çok algıya önem veriyorsun.

"Yatırımcılar bilmeyecek," dedim. "Diğer Mobiler de."

Gözleri kısıldı Andy'nin. "Rowan fikir değiştirmediği sürece."

"*Yönetim kurulu* fikir değiştirmediği sürece," diye düzelttim. "Bütün CEO'lar, yönetim kurulu altında çalışır. Rowan sadece oy imtiyazında çoğunluğa sahip."

Andy başıyla onayladı. Kendini, durumun o kadar da fena olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Etmeliydi de. Egosu başka yoruma izin vermezdi.

"Diğer tüm şirketlerdeki gibi, CEO ile yönetim kurulu anlaşamazsa... Eh..." Bitirmedim.

Andy başını salladı. "İnanamıyorum."

"Niye?" dedi Rowan, yine yanakları kızararak. "Nesine inanamıyorsun? Birinin sana, senin ona yaptığını yapmasına mı?" Sertti bakışları. "Yoksa *benim* yapmama mı?"

Of, of!

Andy, ona ne diyeceğinin söylenmesini beklermiş gibi açtı ağzını.

"Siktir, Rowan," dedi yavaşça ve kelimeleri vurgulayarak. En etkileyici cevap değildi ama söyleyiş tarzı için artistik puan yazdım hanesine.

"Tek seferde duymak fazla gelir tabii," dedim aptal gibi.

"Yok ya?" diye çemkirdi Andy.

"Sindir iyice," dedim. "Sonra da in aşağı, Joel'u sakinleştir."

"Ne diyeceğim? 'Kusura bakma ama seni işe alırken verdiğim sözleri unut' mu?"

Öyle bir şeyler.

"Durumun gerçekliğini kavramasını sağlayacak cümleleri kurabileceğinden eminim," diye cevapladım.

"Amma cümle kurdun. 'Evet' desen yeterdi."

Haklı çocuk.

Omuz silktim. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Kalenin anahtarı Rowan'daydı ve vermeye niyeti yoktu. Dolayısıyla Andy buradan servetle çıkmak istediği sürece gururunu bir kenara bırakıp Rowan'ın dediklerini yapmak zorundaydı.

Andy, hor görme dolu bir vurguyla, "Emirlerimi aldım," dedi. Cevap beklemeden kalkıp kapıyı çarparak çıktı. Holdeki kapının kapanma sesini duyana dek bekledim.

"Anlaşmıştık, Rowan." Öfkemi sesime yansıtmamaya çalışıyordum. "Aygıtın kalibrasyonunu halledene kadar beklemeye söz vermiştin."

Rowan parmaklarını çıtlattı. "Kodu bu sabaha karşı ikide bitirdim. Yarına kullanabiliriz."

Bir an konuşamadım. "Ama... Zamanda geriye, Bert'e not yollamamız gerekmiyor mu?"

"Gerekmiyor," dedi Rowan. "O mesajlar başka bir evrenden gelmişti. Kopyalamaya gerek yok. Greg ve Seok-jin için gösterinin bir parçası olarak yapmıştım sadece onu. Bir de daha fazla veri toplamak için."

"Teşekkürler dışında ne demem lazım, bilemiyorum."

"Geçmişe dönene dek teşekkür etme bana," dedi Rowan yine gülümseyerek. "Ben doğana kadar birkaç sene beklemen gerekecek gerçi."

İnanamıyordum... Sahiden geçmişe gidecektim. Seth'i yine görecektim. Nihayet her şeyi düzeltebilecektim. Seth'i o çeyrekliği düşürmeden önce yakalayacak ve... kucaklayacaktım. Hannah'yı da... onca ıstıraptan kurtaracaktım. Aileme yeni, temiz bir sayfa açabilecektim.

Telefonuma baktım.

1 Mart, Cuma

15.13

Vakit vardı hâlâ. Ceketimi kapıp kapıya ilerledim. "Gitmem lazım... Ararım seni sonra."

♠

Amfinin kapısı gacırdayınca öğrencilerin yarısı dönüp baktı. Kocaman bir beyaz tahtaya yazmakla meşgul profesör de. Hannah'nın kaşları duygularını derhal ele verdi. Şaşkınlık, öfke ve sonunda, birlikte geçirdiğimiz son yılları vücuda getiren boş vermiş bir kabulleniş...

Bakışlarına karşılık veremedim, başımı öne eğip en yakınımdaki boş yere oturdum. Hannah derse devam etti. Öğrencileri, bir zamanlar her yanından hayat fışkıran yorgun görünüşlü kadına çevirdiler bakışlarını.

Duruşundaki bezginliğe rağmen hâlâ özgüven yayıyordu Hannah. Sorduğu her soruda eller kalkıyordu. Öğrencilere, adlarını söylemek için sınıf yerleşim planına ya da öğrenci listesine bakmadan söz veriyordu. Altmış dört öğrencinin adını telefon numarasıymış gibi kolayca ezberleyebilmesini (eskiden insanlar telefon numaralarını ezberlerdi) hiç anlayamamıştım.

Hannah'yı kendi ortamında görmek, bir zamanlar neye sahip olduğumuzu ve şimdi neyi geri alma ihtimalim olduğunu getirdi aklıma. Öğrenciler birden ayağa kalktılar, dizüstü bilgisayarlarını sırt çantalarına tıkmaya, montlarını giymeye başladılar. Dalmıştım. Ders bitmişti. Kalktım ve dışarı çıkan öğrencilerin arasında ilerledim.

Yanına vardığımda üç kız sarmıştı etrafını. Hannah genç kızları hep büyülerdi. Saçtığı güç ve 'dünya umurumda değil' havaları, kızları öte âlemlerden gelme feromon gibi çekerdi.

"Ters-nedenselliği perşembe anlatacağım. Gödel'le ilgili başka sorularınız varsa ofisime uğrayın."

Pembe saçlı bana ters ters bakmadan önce gülümseyerek, "Teşekkür ederiz, hocam," dedi. Hannah yokmuşum gibi eşyasını toplamaya girişti. Son öğrenci çıkar çıkmaz başını kaldırdı.

"Seni görmek ne güzel," dedim.

Hannah çantasını aldı, kayışını omzuna geçirdi. "Çek geldi. Hep peşinde olduğun büyük çıkışı sonunda yakaladın anlaşılan. Tebrikler." Lafları mideme yumruk gibi iniyordu.

"Sağ ol." Söylediğimden, ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Baştan aldım. "E... Bir iki güne seyahate çıkıyorum, veda etmek istedim."

Hannah'nın ağzı, altı aylık iletişimsizliğin üzerine söyleyecek sözleri bulmakta zorlanıyormuş gibi çarpıldı. "Hiç gerek yoktu."

Yutkundum. Kupkuruydu ağzım. "Geri döneceğimi zannetmiyorum."

Hannah'nın kaşları çatıldı; yüzündeki çizgiler, hatırladığımdan daha belirgindi.

"Ne bu şimdi?" dedi sonunda. "Taşınıyor musun?"

Söyle gerçeği de deli sansın seni.

Yalan söylersem anında anlar ama.

Plan gibi plan.

"E..." Kuruyup gidiyordu sözcükler ağzımda.

"Siktir... Hasta mısın yoksa?" Çantasını masasına indirdi. "Kanser mi?"

"Yo, yo," dedim ellerimi sallayarak. "Öyle bir şey değil."

"Ödümü patlattın," dedi iç çekerek. "Nereye gidiyorsun öyleyse? Silikon Vadisi mi?"

Gülecektim az daha. "Bir daha *startup* işi yapmam."

Hannah elini elimin üstüne koydu. Bildiğim yumuşacık ten artık kuru, kabaydı. Ama hâlâ ılıktı. "Caleb... Sakın..."

"Aklıma gelmedi değil ama tanıyorsun beni: Canıma kıyamayacak kadar bencilim."

Hannah bir şey arar gibi baktı gözlerime. Derken elini çekti. Aradığı her neydiyse ya bulmuştu ya da aramaktan vazgeçmişti.

"Haber vermeden karşıma çıkıyor, gideceğini, dönmeyeceğini söylüyorsun. Ne dememi bekliyorsun?" Eski öfkesi

geri gelmişti. Haksız değildi. "Ne yapmamı istiyorsun? Kalman için yalvarmamı mı? Sana dönmemi mi? Bitti o iş."

"Bir şey yapmanı istemiyorum. Sadece vedalaşmak istedim."

"Hayatımda değilsin ki farkını anlayayım. Sorun oydu zaten. Aklın hep,"—ellerini kaldırdı, parmaklarını oynattı—"başka yerdeydi. Benle değildi. Git madem. Sensiz daha az yalnızım zaten."

"Özür dilerim."

"Ne için?" Elleri belindeydi şimdi.

"Her şey için. Yanında olamadığım için. Elimizdekinin kıymetini bilemediğim için..."

"İş işten geçti," dedi iç çekerek.

Ağzımı açtım. Her şeyi anlatmak istiyordum ama anlatamazdım. Seth'i kurtarsam bile Hannah bilecek miydi? Zannetmiyordum. Tek unabileceğim, bu Hannah'nın gerçekleşmemesi için başka bir Hannah'yı kurtarabilmekti.

"Görüşüyor musun biriyle?" dedim birden.

"Ben..." Durdu. Cevabı biliyordum zaten. Instagram, fotoğraflarını akışıma düşürüp duruyordu. "Evet," dedi, meydan okumaya çalışan ama bezgin çıkan bir vurguyla.

"Mutlu musun?"

Yüzü gevşedi, yarım ağız gülümsedi, ardından önüne bakıp omuz silkti. "Olacağım. Bazen... o aklıma geliyor, güzel zamanları hatırlıyorum."

Düğümler boğazımda, başımla onayladım. "İyi. Mutluluğu hak ediyorsun."

"Sen de."

"Ondan emin değilim açıkçası." Gitme bahanesi için saatime baktım. "Eh... Gitmem lazım. Hoşça kal, Dr. Rubin."

"Güle güle, Bay Bachman," dedi nefesini vererek. "Aptalca bir şey yapma, tamam mı?"

"Tutamayacağım sözler vermiyorum artık."

Dudakları büküldü. "Her şeyin bir ilki var herhalde."

"Herhalde."

Derken cesaretimi kaybetmeden önce Hannah'yı kollarımı beline dolayarak kendime çektim. Bir anlığına kaskatı direndi ama bırakıp bağrıma yasladı başını; tanıdık kokusu doldu burnuma. Birkaç saniye öyle kalıp ayrıldık. Bu sefer espri yapma dürtümü bastırabildim.

Dönüp acele adımlarla çıktım. Bakmadım arkama.

♠

Masanın tepesindeki tek ışık, Andy'nin yüzüne gölgeler düşürüyordu.

"Kazıkladı beni."

Cevap vermedim. Neredeyse iki saattir aynı şeyi konuşuyorduk. İlk saatin ardından Andy'yi olumlu yöne çekmeye uğraşmaktan vazgeçmiştim. İçini dökmesi lazımdı. Bırakmıştım, konuşuyordu. Garson kız yanımızdan geçerken iki parmağını kaldırdı Andy.

"Kazıkladı beni. Kazıkladı beni."

Aynı lafı o kadar sık tekrarlıyordu ki kaç defa dediğini saymaya başlamıştım. Şimdiye dek doksan altı kere söylemişti.

"S... Sen de şaşırdın mı benim kadar?" Yuvarlanıyor, sürünüyordu sözcükler ağzından çıkarken. "Ha siktir ya, kime, ne anlatıyorum ben? Yardım ettin ona sen."

Suçlaması, atlıkarınca tarzı söylenme ayininin parçasıydı; kendimi savunmaya kalkışmadım. Zaten esasen Rowan'ı suçluyordu. Açıkçası, Rowan kendi başına böyle bir dümen çeviremeyeceğinden, Andy'nin bana ondan daha fazla kızması gerekirdi. Ama yapabileceğim tek hamle de buydu.

Andy başını masaya yasladı. "Ne zaman kurdunuz planı?"

"Vermont'ta," dedim. Yalana gerek yoktu. "Kulübede."

Andy bardağını kaldırdı, bir dikişte bitirdi. Biradan kalan bulanık köpük yavaşça kaydı. Bardağı sertçe indirdi masaya.

"Biliyordum! Biliyordum!" İşaret parmağını yüzüme uzattı. "Orada komple... komp... *Komploya* orada başladığınızı."

"Komplo demezdim ben olsam," dedim.

"Yok ya?" diye bağırdı Andy. "Ne dermişsisşs... dermişsin?"

Tüh. Sorumluluktan kaçmanın Sarhoş Andy'yi zıvanadan çıkaracağını unutmuştum.

"Plan daha doğru."

"Ha!" dedi Andy zafere ulaşmış gibi. "Onca zaman bana karsşşs... *bana karşı* plan yaptınız."

Soluk tenli garson kız, içkilerimizi hızını kesmeden masaya bırakıp gitti. Andy derhal ağzına kadar dolu bardağını aldı, biranın bir kısmı üstüne döküldü. Farkında değil gibiydi.

"Gizzzzli planlara!" diyerek kaldırdı bardağını.

Viski kadehimi hafifçe vurdum bardağına. "Gizli planlara," dedim.

Birer yudum aldık.

Bira bardağını gene sertçe indirdi masaya, bira deniz misali çırpındı.

"Ne yapacağım ben şimdi?" dedi Andy kederle.

"Eve gidecek, bir sürahi su içip bir şişe Advil yuvarlayacaksın. Daha yirmi iki yaşındasın. Sabaha dinç ve aksiyona hazır uyanırsın."

Günlerdir kendini berbat hisseden ben gibi değil yani.

"Onu demedim," dedi Andy başını kaldırarak. "*Ne* yapacağım? Artık resmen CEO değilim."

"Tabii ki öylesin."

"Patron değilim," dedi çökerek. "Rowan patron."

"İyi dinle beni şimdi," dedim. Ses tonum onu azıcık doğrulttu, sis perdesi gözlerinden bir anlığına kalktı. "Hiç kimse 'patron' değil. Başkan yardımcıları CEO'lara hesap verir. CEO'lar yönetim kurullarına. Yönetim kurulları hissedarlara. Dünyanın en zengini bile illa birilerine hesap verir."

"Ya Rowan? *O* kime hesap veriyor?"

"O..."

Durdum. Haklıydı. Rowan'ın kimseden korkusu yoktu. İcat edilmiş en güçlü aygıtın mucidiydi. Güç ondaydı. Gücü ona verense bendim.

Ha siktir.

38: ŞİMDİ

Cumartesi gelip geçti. Rowan hâlâ portalın fiziksel kısmı üzerinde çalıştığını söyleyip duruyordu. Pazara hazır olacağına söz vermişti. Olmadı.

Soğuk havaya rağmen günü Prospect Park'ta yürüyüp aklımı kaçırmamaya çalışarak geçirdim. Pazar gecesi Rowan mesajlarıma cevap vermemeye başladı. Uyumam şarttı ama yattığım anda kafayı Rowan'a takıp saatlerce tavanımdaki deliğe bakacağımı biliyordum.

7A'ya mesaj attım; soğuk hava göz önüne alınınca Pickle'ı gezdirme talebimi memnuniyetle karşıladı. Yarım saat sonra eve buz kesmiş döndüm ama üstümü çıkarır çıkarmaz sızdım.

Seviyordum o köpeği.

♠

Geceki Pickle terapime rağmen pazartesi sabahı panikle uyandım. Duşa girdim, göğsümde dolanan bir şeylerin feci ters gittiği hissine aldırmamaya çalıştım.

Git işte işe; Andy'nin salak sabah 9 toplantısına katlan ve kimsenin kimseyi öldürmemesini sağla.

Fiziksel açıdan Rowan'a karşı daha koruyucuydum ama duygusal tercihimin Andy'ye doğru döndüğünü fark edince şaşırdım. Yaptığı onca şeye rağmen haline acıyordum. Gerçi gene olsa gene yapardım ama işte, şirketi elinden almak konusunda vicdanım sızlıyordu. Andy'nin şimdi bulunduğu

durumu ve hissettiği acıyı iyi biliyordum. Artı, Rowan'ın gücünü kontrol eden biri olmadan dünyada başıboş kalması fikri de hoşuma gitmiyordu. Gitmeden önce her şeyi düzeltmek istiyordum ama mümkün olmayacağını hissediyordum.

Gittiğini varsayarsak. Rowan'ın mesajlarına cevap vermemesinin sebebi, her şeyin şahane gitmesi değil.

Sesi duymazdan gelmeye çalışıp bu gün bu evrendeki son günüm olmayabilirmiş gibi davranarak işe gittim. Tek faaliyetin masalarımız altında kırıntı didiklemekle meşgul farelerden geldiği iki günün sonunda ofis iyice boğucu gelmeye başlamıştı. Rowan'ın gelmesini beklerken Andy'yle havadan sudan konuştuk. Dokuz buçukta vazgeçip işlerimize döndük.

Akşamüzeri dördü yirmi üç geçe nihayet geldi.

İkimiz de farklı sebeplerden kaynaklanan endişelerle birbirimize baktık.

Andy hafifçe öksürdü. "Günaydın Rowan."

Rowan, Andy'nin selamını aşağılama ile düşmanlık karışımı bir ifadeyle karşıladı. Tek söz etmediğinden, bayağı etkileyiciydi. Ceketini çıkardı, koltuğunun arkasına astı.

"Nasıl geçti hafta sonun?" diye üsteledi Andy. Rowan'ın tavrını ya fark etmemişti ya da umursamıyordu.

"Neden sorarlar hep bunu, hiç anlamam," diye söylendi Rowan.

"İnsanlar birbirleriyle anekdot paylaşarak bağlantı kurar," dedi Andy sesinde belli belirsiz bir gerginlikle.

"Bağlantımız yok mu zaten?" diye sordu Rowan.

"Neyi kastettiğimi biliyorsun."

Belli bir duyguyu groklamaya çalışan bir android gibi başını yana eğdi Rowan. Dalga geçiyordu Andy'yle. Rowan'ı hep otizmin sınırında düşünmüştüm. Ama yaptığı darbe başka bir yüzüne ışık tutmuştu ve şimdi tamamen ortaya çıkmıştı o yanı: Gaddarlık.

"Neyse," diyerek iç çekti Andy, kucağındaki bilgisayarı açtı. "Başlayalım."

"Başladık bile," dedi Rowan. "Neden hafta sonlarımızdan bahsetmenin bizi *bağladığını* açıkla lütfen."

Andy, çenesiyle ne yapacağını bilemezmiş gibi ağzını hafifçe aralayarak şaşkın baktı. Rowan bakışlarına sarsılmaz, sert bakışlarıyla cevap verdi.

"Ciddisin sen," dedi sonunda Andy.

"Kesinlikle."

"Hangi salakça oyunun peşindeysen ilgilenmiyorum." Andy dizüstü bilgisayarına baktı. "Bu sabahki gündem için—"

"Oyunlarını yeterince oynadım," diye kesti sözünü Rowan.

"Rowan, var ya—"

Andy geri alamayacağı bir laf edemeden araya daldım. Sezgilerim hâlâ barışı korumam gerektiğini söylüyordu. Çok yaklaşmıştım, işleri bozacak son saniye sürprizleri —ya da cinayetleri— istemiyordum.

Elimi omzuna koydum. "İzin verirsen..."

"Buyur," diye mırıldandı Andy.

"Rowan," dedim. Rowan, beni ilk defa görüyormuş gibi döndü. Öfkesi bana dönsün istemiyordum ama oturup Andy'ye eziyet etmesini seyredemezdim. "Aklında bir şey var, orası açık." Neşeli görünmeye çalışıyordum. "Sınıfa da söyle işte."

"Okulda mıyız şimdi de?"

Tepem atmaya başlamıştı artık. Masanın altında başparmağımın tırnağını işaret parmağımın ucuna batırdım, acıya odaklanmaya çalıştım.

Sakin ol. Az kaldı. Batırma bu işi.

"Laf dalaşına son ver artık. Andy PST'yi yürütmeye çalışıyor ve bu tavırların… Verimsiz."

Rowan yüzüklerinden biriyle oynamaya başladı. "Pazartesi Sabah Toplantılarımızı sevmiyorum," dedi dosdoğru. "Kaldırmak istiyorum."

"Ne—" Andy patlayacaktı, elimi kaldırdım, derhal sustu.

"Yerine ne öneriyorsun?" diye sordum.

"Hiç. Siz ikiniz bordro, işe alım falan filan üzerine toplantılara devam edebilirsiniz. Ben katılmayacağım."

"Ama—"

Yine kaldırdım elimi, yine sustu Andy.

"Güzel," dedim gülümseyerek. "Verimlilik de sana düşüyor o zaman." Durdum, Andy'ye döndüm. "Otonomi de sana. İyi mi?"

Andy tam itiraz edecekken vazgeçti.

"İyiiyiiyi."

"Güzel." Ellerimi ovuşturdum. "Geriye strateji ve teknik öncelikleri belirlemek kalıyor. Bu meseleleri ne zaman konuşmak istersin, Rowan?"

Rowan kısa bir iç çekti. "İstemiyorum."

Aha. Esas meseleye geliyorduk. "Düzenli toplantı zamanı belirlemek istemiyor musun?" dedim salağa yatarak. "Yoksa bu meseleleri hiç mi konuşmak istemiyorsun?"

"İkincisi."

Andy'ye bir bakış attım. Çenesini tutuyordu ama patlamak üzereydi.

"Teknoloji kısmında karanlıkta kalırsak işi yürütemeyiz," dedim dümdüz.

Rowan benle göz göze geldi. "Bankada ne kadar paramız var?"

"Yaklaşık yüz yetmiş üç milyon dolar."

"TDP'yi kusursuzlaştırmak için sadece yirmi beş milyona, ondan sonra da Mobius'u yürütmek için yılda on milyon dolara ihtiyacımız var. O da demektir ki bir iş planı olmadan—"

Çabucak yaptım hesabı kafamda. "On beş sene gidebiliriz."

Rowan gülümsedi. İçten, dürüst. Dönüşümü anlık, etkisi şok ediciydi. Gerçekten güzeldi Rowan.

Gülümsemesi sesine yayıldı. "2040'ta daha fazla para gerekirse kendi başıma bulabileceğimden kuşkum yok."

Afallayarak yerimde kımıldandım.

Mobius senin sorunun değil artık.

Ama gene de içimdeki girişimci irkilmişti. Andy'ye göz attım. Koltuğu öyle sıkı tutuyordu ki tırnakları döşemeyi delmek üzereydi.

Andy'nin yemeğe diye çıkıp elinde bir yarı-otomatikle dönmesini istemiyorsan bilgelik incileri saçmanın tam zamanı.

"İş modelin olmadan *olmaz*."

"Neden olmazmış?" diye diklendi Rowan.

"Yatırımcılar var bir kere."

"Sayende yönetim kurulunda yer almıyorlar." Parıldıyordu gözleri. "Stratejiye karışamazlar. Doğru mu?"

"Sözleşme gereği sadece çeyreklerde finansal rapor vermemiz gerekiyor. Ama uygulamada—"

"Hiçbir güçleri yok." Rowan arkasına yaslandı; her zamanki ne yapacağını bilmez tavrından çok uzaktı. "SSS'yi gözden geçirmesi için bir avukat tuttum; hayatında bu kadar sağlam sözleşme görmediğini söyledi. Hatta 'Zuck bile bir halt yapamaz sana' dedi. Kimse kararlarımı reddedemezmiş."

"Olamaz." Andy'nin yüzü bembeyazdı.

"Teknik açıdan... Doğru söylüyor."

"Şaka mı bu?" Andy koltuğundan, bana doğrulttuğu işaret parmağının tırnağına sıkışmış bir parça dolgu malzemesiyle fırladı. "Sen yaptın bunu! İkiniz arkamdan dümen çevirdiniz ve... Ve bittim ben!"

Doğru söylüyordu.

Kalktım, ellerimi uzattım. "Dur bir... Kimse bitmedi."

Rowan'ın kaplan sırıtışı teskin edicilikten çok uzaktı.

"Rowan... Şimdi değil belki ama gelecek sene içinde illa bir tür iş modeli kurmayı önceliğe alacaksın ki Andy—"

"Hisselerini satabilsin mi?" dedi Rowan. "Niye yapayım öyle bir şey?"

Sırası gelmişti; sahneyi aldırışsız bir tembellikle aldı Rowan. Kötü kötü gülümseyerek Andy'ye döndü.

"Beni kazıklamaya kalktın. Kâğıt üzerinde hisselerin neredeyse dokuz yüz milyon dolar ediyor hâlâ. Infinity birkaç yıla hisselerini almak isteyebilir. Belki öyle bir şeye izin veririm. Ya da belki TDP'yi kendi şirketime münhasır lisanslar, çekip giderek Mobius'un değerini sıfırlarım. Kim bilir?"

Andy gözlerini kırpıştırarak bastırdı yaşlarını. Yumruklarını sıktı, yüzü kızardı.

"Neden... Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu.

"Çünkü senin gibi oğlanların tüm övgüyü almasından bıktım. Beni kenara atıp icadıma el koyabileceğini sandın."

"Her şeyimi bu şirkete yatırdım ben."

"Her *kuruşunu* yatırdın," diyerek düzeltti Rowan. "Bense her *fikrimi* yatırdım. Arada önemli fark var."

Ayakta öylece dimdik bakıyorlardı birbirlerine. Rowan'ın yanaklarını kan basmıştı, ışıldıyordu resmen kız. Andy bakışlarını yere indirdi. İrade çatışması aniden sona erdi. Andy'nin baştan hiç şansı yok gibiydi.

Andy bana döndü, dişlerini sıkarak, "Bunu düzeltmenin yolunu bulsan iyi edersin," dedi. Gidip dizüstü bilgisayarını kapadı, sırt çantasına tıktı, kapıya yöneldi. Kapıyı çarpacak dahi gururu kalmamıştı; öylece çıktı. Asansör kapılarının kapanışını duyar duymaz Rowan'a döndüm.

"Harika bir toplantıydı," dedim, içimden öğürmek gelmesine rağmen.

Rowan daha sakin görünüyordu. "Şurama kadar gelmişti."

"Andy'nin seni öldürmeye karar verdiği anın bu olduğu gelmedi mi hiç aklına?" Saçlarımda gezdirdim elimi. "Her şeyini aldın elinden. Hem de durduk yerde."

"Ha, o beni kazıklarken akıllı oluyor ama ben yapınca canavar mı oluyorum yani?"

Haksız değildi.

"Kabul. Ama çocuğu dümdüz ettin. Gitmesini istiyorsan bırak, parasını alsın. Şirketi gene sen idare edersin."

Rowan durakladı. Başının üzerinde "İşlem devam ediyor" yazısı yanıp sönse yeriydi. Birkaç saniye sonra kendi kendine başıyla onay verdi.

"Abartmış olabilirim."

"Diyorsun," diye mırıldandım çenemi tutamayarak.

"Düzeltmen lazım durumu." Suçlarcasına söylemişti bunu.

Kocaman açıldı gözlerim. "Bozan ben değilim, sensin."

"Zaten o yüzden tamiratı yapacak doğru kişi değilim. Bu tür şeylerden anlamadığım açık."

"Yok yahu?" Gözlerimi kapadım, kırmızı benekler uçuşurken avuçlarımı bastırarak ovuşturdum. "Gitmeden önce konuşurum Andy'yle."

"Sağ ol."

Ölmeyesin diye.

Esas derdimden bahsetmeye korkarak derin bir nefes aldım. "Gitmek deyince..."

"Hazır."

Derin bir nefes daha. "Tanrım... Tamam, peki." Beklediğim an gelmişti; korktuğumu fark ederek şaşırdım. Ya kurtaramazsam oğlumu? Ya yine her şeyi—

Onu oraya gidince düşün. Topla kendini.

Yutkundum. "Ne... zaman gidebilirim?"

"Yerine gelecek kişiyi işe alır almaz."

Öfkem bir anda korkumu gölgede bıraktı. "Öyle anlaşmamıştık Rowan."

"Anlaşmayı yaptığımız sırada Andy'yle ilgili endişem yoktu. Şimdi var."

Dudağımı dişledim. Ona hak veriyordum doğrusu. Madem Andy artık bir numaralı düşmandı, Rowan'ın elinde tamamen sadık birini bulundurması makuldü. Onu dizginleyebilecek kişiyi tanıyordum.

"Satış onayı vereceğini sanmadığımdan fazladan ödemen gerekecek. Epey fazladan."

"Adayın ondan haberi olmayacak," dedi Rowan uzatmadan.

"Biliyorum. Millete kazık atmam ben."

Tabii, tabii.

Sırıttı Rowan.

"Artık atmıyorum," dedim. "Çalışan lehine sıkı bir sözleşme imzalaman gerekecek."

Elini salladı Rowan. "Elemanı yerine yerleştirdiğin anda gidebilirsin."

Kalbim buruldu. "Tamam... O zamana kadar birkaç dostum sana... göz kulak olacak."

Rowan yana eğdi başını. "Korumalar mı?"

"Öyle de diyebilirsin."

"Cidden Andy'nin..."

"Elimizde öyle yapacağını söyleyen, gelecekten gelme mesajlar var. İkiniz de ekim ayını sağ salim atlatınca tamamdır zannetmiştim. Ama artık emin değilim. Alternatif gelecekler den birinde seni öldürdüyse, sebebi olursa burada da yapabilir ki onu da sen sağladın. Ona bol bol bahane verdin. Yani, evet, yapabilir bence. O yüzden sakinleştirmeye çalışacağım onu." Kalktım. "Ama önce senin güvende olmanı garantiye alacağım."

"Sağ ol, Caleb." Ciddiydi bakışları. "Sahiden müthiş elemansın."

"Hı-hı." Kalktım. "Oturduğun binada kapıcı vardı, değil mi?"

Başıyla evetledi Rowan.

"İyi. O zaman birlikte çıkalım."

"Burada çalışmayı yeğlerim."

"Burası güvenli değil. Uber çağır. Eve gidince kapıcının avucuna bir yüzlük sıkıştır ve yukarı kimseyi bırakmamasını söyle. Kapını kilitle. Adam göndereceğim zaman haber veririm."

Delirmişim gibi bakıyordu şimdi. "Biraz abartmıyor musun?"

İç çektim. "Çok uzun zaman önce, dikkat etmem gereken bir anda, dikkati elden bıraktım. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Geliyorum, Seth. Geliyorum.

♠

Vlad'dan iki adam istedim. Biri sokakta, diğeri Rowan'ın dairesinin koridorunda duracaktı. Andy telefonunu açmayınca bir taksiye atlayıp bulabilme umuduyla babasının Park Avenue'daki dairesine gittim.

Kapıcı evde olmadığını söyledi ama avucuna kırk dolar sıkıştırınca aniden Andy'nin evinde olduğunu hatırladı ve hangi asansörü kullanmam gerektiğini söyledi. Süit daireye varınca zile bastım. Açılmadı. Bir daha bastım.

"Andy," diye seslendim. "Benim, Caleb. Bütün gün basabilirim ziline."

Ayak seslerini duydum. Andy açtı kapıyı. Berbat görünüyordu. Her daim ütülü beyaz gömleği kırışmıştı ve lekeliydi. Yarısının belinden çıkması *hiçbir şey umurumda değil* havasına hava katıyordu. Bir de yakası ıslaktı tabii.

"Ne var?" dedi.

Nefes kokusu karşısında bir adım geriledim. Havadaki votka kokusu öyle kesifti ki sırf nefes alıp vererek kafayı bulabilirdim. Mutfak zemininde cam kırıkları ve renksiz bir sıvıya ait öbekler vardı. İki sandalye devrilmişti ve Andy'nin dizüstü bilgisayarı yerde paramparça yatıyordu.

"Yeni dekorasyonu beğendim."

"Hep espri yap sen." Andy mermer sehpadaki yarısı dolu bardaktan bir yudum içti. Yüzünü ekşitmesine bakılırsa votkaydı bardaktaki. "Eskiden komik bulurdum seni."

Kocaman, koyu gri bir üçlüye bıraktı kendini ve kollarıyla bacaklarını yaydı. Sarhoş, yatay vaziyette bir İsa.

"Söylesene, Caleb," dedi tavana bakarak, "sen niye kazıkladın beni?"

"Rowan başka seçenek bırakmadı."

"Peşine düşmemeliydik," diye sızlandı. "Kendimiz çözebilirdik."

Birkaç ay önce keşfettiğim Glenlivet şişesine bakınarak, "Sanmam," dedim. Hah, şuradaydı. Bir kadeh alıp güzelce doldurdum, jakuzi ebadında bir pufa oturdum.

"Yapma, Andy. O kadar kötü değil durum."

Öyle boş geldi ki laflarım... Yediğim onca kazığı hatırladım. İnsan bazı şeyleri aşıyor. Kendi *startupında* kazık yemek mi? Bu onlardan biri değil, hayır.

"Ne yapacağım ben, Caleb?"

"Rowan'ın sakinleşmesini bekleyecek ve CEO olmanın her daim eğlenceli olmadığını öğreneceksin. Rowan sonunda satacaktır... Bezos veya Musk'ın TDP'ye şu haliyle bile ne kadar ödeyebileceklerini hayal edebiliyor musun?" Elimi omzuna koydum. "İşi çoktan başardın, evlat. Geriye sadece oturup beklemek kalıyor."

"Rowan *asla* satmayacaktır. Neden satsın?"

"Rowan otizm spektrumunun bir yerlerinde belki ama sonuçta bir insan. Satacaktır. Muhtemelen zannettiğinden de erken satacaktır. Sattığındaysa onun kadar zengin olacaksın."

Andy burnunu çekti. Yüzü bir anlığına azıcık aydınlandı ama hemen ardından başını salladı. "Rowan'ı tanımıyorsun sen. Göründüğü kadar masum değildir." Votkasını yudumladı. "Ne söz verdi sana?"

Söyleme.

Kafamdaki ses öyle güçlüydü ki hazırlıksız yakalandım. Söylersem uğursuzluk getireceğim hissine kapıldım. Andy gülümsedi, işaret parmağını bana doğrulttu.

"Dert değil... Çözdüm." Göğsüm sıkışıyordu. "Oğlun, değil mi?"

Nefesim kesildi. Hatırasını ucuzlatma korkusuyla Seth'ten kimseye bahsetmiyordum. Andy'nin bulanık bakışları ta ruhuma dikilmişti şimdi.

"Geçmişe gidip oğlunu kurtarmak istiyorsun."

"O... o konuda konuşmak istemiyorum, Andy." Sesim fısıltıdan hallice çıkmıştı. *Bildin* diye bağırsam aynı şeydi.

"Evlat kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Tek bildiğim, birkaç sene önce köpeğim öldüğünde çocuklar gibi ağladığım. Umarım çocuğunu kurtarırsın.

Ama şunu da sormalıyım: Bana yalan söyleyebiliyorsa sana söylemeyeceğini nereden çıkarıyorsun?"

Dondu yüreğim o an.

"Yapmaz öyle bir şey."

Andy, sarhoş bir kuklacının elindeymişçesine sarsak omuz silkti. "Ben de öyle demiştim."

Birden içime dolan, başka bir yerde, herhangi bir yerde olma arzusuyla kalktım ayağa.

"Delice bir şey yapmayacağına söz ver, tamam mı?"

"Nedir korktuğun?" dedi Andy. "Onu öldürmem mi yoksa kendimi öldürmem mi?"

Siktir. Rowan'ın güvenliğini halletmiştim. Ama ikinci adım aklıma gelmemişti.

Telefonumu çıkarıp Vlad'ı aradım. "Bir adam daha lazım."

♠

Andy koltukta sızmış, çizgi filmlerdeki tipler gibi horluyordu. Geceyi yediklerini çıkarmadan geçiremeyeceği kesindi, kusmuğunda boğulmasın diye yan döndürdüm. Rowan'ı aradım ama çağrım doğrudan sesli mesaja düştü. Mesajlarıma da cevap vermedi.

İşe dalmıştı muhtemelen.

Senle işi bitmediyse.

Başımı salladım ama içimi kemiren, bir şeylerin ters gittiği duygusundan kurtulamıyordum. Alışkanlıkla e-postalarımı kontrol edecektim, bir uyarı metni belirdi.

Hesap Tanınmadı.

Kullanıcı adı ve şifreyi tekrar giriniz.

Girdim ama gene olmadı. Branimir sunucuyu mu güncelliyordu? Tam Joel'u arayacaktım, yakıcı bir his geçiverdi içimden.

İstediği her şeyi verdin zaten. İşi bitti senle.

Anlaşmıştık.

Rowan'ın umurunda mı sanıyorsun?

Tam o anda evin telefonu çalarak ödümü patlattı. Açtım. "Alo?"

"Bay Fisher, aşağıdan Hector ben." Kapıcı hafifçe öksürdü. "Burada birtakım beyler var... İsimlerini vermiyorlar."

"Yolla, gelsinler."

"Emin misiniz?" dedi Hector, ısrarla. "Biraz şey görünüyorlar..."

Becerebildiğim kadarıyla Andy'nin cırlayışını taklit ederek, "Yolla, Hector!" dedim.

Ya gelenler Vlad'ın adamları değilse?

Dairenin içinde dönüp durmaya başladım. Sakinleşmeliydim. Birkaç saniye sonra kapı sertçe vuruldu. Gözetleme deliğinden bakıp tuttuğum nefesi verdim. Igor'du gelen. Kapıyı açtım. Arkasında iki Ukraynalı daha vardı.

"Neden Rowan'ın yanında değilsiniz?" dedim.

Igor omuz silkerek daldı içeri. "Bizden sonra geldi profesyonel adamlar. Kız bize git dedi. Gitti biz."

"Ne demek profesyonel adamlar?"

Aynı yakıcı his dolandı gene üzerimde.

"Korumalar. Korkunç görünmek istiyor ama gördü ben, yumuşak hepsi. Amerikalı." Gülümsedi Igor. "Ama tabancalar güzel."

Igor'un adamları başlarıyla onayladılar, biri "*Da*" diye mırıldandı.

Rowan neden kendine koruma istesindi ki? Hem nasıl böyle çabuk bulabilmişti korumaları?

Önceden tutmuştu çünkü adamları.

♠

Andy'ye baktım. Karşısındaki tek tehlike, koltuğuna kusmasıydı. Igor'un adamlarından birinin yanına gittim.

"Adın ne senin?"

"Petro." Güçlerini benzinden alan bir süper kahraman gibi geldi adı.

"Petro, sen burada kal. Çocuğa göz kulak ol. Hiçbir yere, özellikle balkona bırakma. İlaç falan almaya kalkmasın. Hatta git, ne kadar ecza dolabı varsa boşalt."

Abartıyordum belki ama sonradan pişmanlık çekmekten iyiydi.

"Igor, sen ve..." Başımla dev yoldaşını işaret ettim.

"Rostyslav," diye hırıldandı adam.

"Sen ve Rostyslav, benle gelin."

Ukraynalılar öyle iriydiler ki ahşap panelli asansörün neredeyse tamamını kaplıyorlardı. Parıltılı lobiden geçerken üniformalı kapıcı kuşkulu bakışlarla süzdü üçümüzü.

Dışarı çıktığımızda karanlık bir gölge yanaştı. Rostyslav adamı derhal yakalayıp binanın girişindeki yeşil tenteyi tutan altın kaplama ayaklardan birine yapıştırdı, tente boydan boya zangırdadı. Adamın elindeki kocaman siyah spor çanta tüm ağırlığıyla beton kaldırıma düştü. Igor derhal silahını çekti.

"Durun! Durun!" Tanıdık bir sesti bu. "Caleb'ın arkadaşıyım ben!"

Rostyslav'a adamı bırakmasını işaret ettim. Yüreğim ağzımda, fısıltıyla bağırdım: "Igor, sok o tabancayı yerine! Jim, ne işin var burada?"

"Konuşmamız lazım," dedi Jim, gömleğinin eteklerini nefes nefese pantolonuna tıkıştırarak.

"Uygun zaman değil." Hem de hiç değildi. "Bir dakika... Burada olduğumu nereden bildin?"

"Uzun hikâye," dedi Jim. Kocaman, siyah bir dört çekerin yolcu koltuğunda oturan Vlad'ı işaret etti başıyla. "O da mı arkadaşın?"

"Öyle bir şey."

"Hatırladığım kadar perişan görünmüyorsun," dedi Jim.

"Nihayet doğru dürüst uyuyabildim."

"Yeni bu." Jim sanki... şaşırmıştı.

"Nasıl yeni?"

"Biraz dolaşsak mı arabanla? Yolda açıklarım."

"Olur."

Jim eğildi, inleyerek çantayı alıp omuzladı.

"Çantayı sen alır mısın, Igor?"

Igor çantayı Jim'in omzundan aldı. Kaşları çatıldı. "Taş var bunda?"

"Defter, kitap," dedi Jim.

"Kindle diye bir şey duymadın mı hiç?" dedim.

"Bazı şeylerde analog en iyisi," dedi Jim omzunu ovalayarak. "O vakalardan biri bu."

Igor çantayı bagaja koyduktan sonra gelip arka kapıyı açtı. Jim'in ardından bindim ve Rostyslav da gelince koltuğun ortasında kaldım. Igor şoför mahalline geçti. Dikiz aynasında göz göze geldik.

"Nereye?"

"Rowan'ın apartmanına."

"Rowan orada değil," dedi Vlad. "Biz çıktık, sonra o profesyonellerle gitti."

"Nasıl—"

"Biz gözlüyor." Vlad gözleriyle gülümsedi.

Midem bulanıyordu.

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

Vlad başıyla onayladı. "Brooklyn'deki ofise."

"Oraya gidelim."

Igor gaza bastı, 78. Sokak'a döndü ve birkaç saniye içinde merkeze yöneldik. Şık deri koltukta arkama yaslanayım dedim ama Jim ile Rostyslav'ın omuzları arasında yer bulamayınca başımı çevirmekle yetindim.

"Peki, Jim. Vaktimiz var biraz. Dinleyelim şu uzun hikâyeyi."

39: ŞİMDİ

"Rowan'la en son ne zaman konuştun?" diye sordu Jim.

"Birkaç saat önce." Midem buruluyordu gene. "Şimdi açmıyor ama."

Jim dudak dişleyerek başını salladı. "Başka bir terslik?"

"Anlaşılan koruma tutmuş kendine."

"Sahi mi?" Şaşırmış gibiydi. "Bu da yeni."

"Bir de e-postam çalışmıyor."

"O eski." İç çekti Jim. "Rowan fikrini değiştirdi."

"Ne konuda?"

"Seni geçmişe yollama konusunda."

Sözcükler birkaç saniye direndiler ağzımda. "S... söz vermişti." Durakladım. "Sen nereden biliyorsun bunları?"

"Yaşamadığım şeyler değil."

Kırmızı ışığa denk gelince ani bir frenle hep birlikte ileri geri sallandık. Derin bir nefes aldım. Elimi saçıma götürmek istiyordum ama sıkışıklıktan kollarımı oynatamıyordum. "Jim, kusura bakma ama ne haltlar döndüğünü anlatmaya başlamazsan Rostyslav'dan dizine sıkmasını isteyeceğim."

Adı geçen Ukraynalı başını kaldırdı. Eli ceketinin içine gitti.

"Şakaydı yahu!" Tekrar Jim'e döndüm. "Cidden, ne oluyor?"

Jim gözlerini kapayıp iç çekti. Midem kasılıyor, soğuk terler döküyordum.

"Jimler genelde baş başa kaldığınızda anlatıyordu."

"Beş saniye, Jim. Yoksa atarım arabadan. Ciddiyim."

"Tamam, peki." Sesini iyice alçalttı. "Yirmi üç sene önce zamanda yolculuk becerisini geliştirmiş bir şirkete rastladım. Adı, Mobius Şeridi'ydi."

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim. Derken yapbozun parçaları yerlerine oturmaya başladı.

Mobius... Mobius Şeridi. İki zaman yolculuğu şirketi. Çılgın bir tesadüf.

Tesadüften fazlası değilse.

Ha... Ha?

O zaman Jim—

Hayır. İmkânsız. Baksana şuna. Gür saçlar. Mavi gözler. Dümdüz burun. Hiç benze—

Görünüş aldatıcı olabilir. Ama tavırlar, hayır. Şekerli kahve, yanında portakal suyu. Prospect Park'ı sevmesi. S—

Seth'i sevmesi.

Dönüp baktım. Titrek sokak ışıkları yüzünde gölgeleri dans ettiriyordu. Elini yüzüne götürdü, önce bir gözündeki, ardından diğerindeki lensleri çıkardı. Gözleri mavi değildi artık. Çamur kahverengisiydi. Benimkiler gibi.

"Ektirme saç." Başını işaret etti. "Burun estetikli."

Yüreğim ağzıma geldi.

"Nefes al sadece," dedi Jim.

Gerçek adı Jim değil.

Bir iğne deliğinden çekermişçesine vızıltılı aldım nefesimi.

Jim (*gerçek adı o değil*) elini uzatıp göğsüme koydu. "Gözlerini kapa ve derin bir nefes al."

Öyle yaptım. Kahverengiye dönen gözlerine bakmamak için her şeyi yapardım o an. Bir titrek nefes daha aldım, yavaşça verdim.

"İşte böyle," dedi Jim. (*ADI JIM DEĞİL!*) "Sakin."

Bir nefes daha. Bu seferki daha düzgündü. Kalp atışlarımın yavaşlamaya başladığını fark ettim.

"Tamam, iyiyim ben... İyiyim... İyiyim..." Yeterince söylersem gerçekleşecekmiş gibi, nakarat misali tekrarladım aynı şeyi.

Gözlerimi açılmaya zorladım ve Ji... Ona baktım. Ona baktım.

Söyle adını.

Söyleyemem.

Söylersin. Biliyorsun zaten, söyle işte. Bu adamın adı—

"Caleb," dedim dönüşeceğim adama. "Sen... Sen..." *Bensin*, demek istedim ama o ben olamazdı. Ben bendim. "Sen Caleb'sın," dedim. "Benim... Geleceğimden."

"Doğru," dedi Jim/Caleb. "Bir zamanlar senin gibiydim. İnanılmaz bir icat fikrine sahip iki kurucu ortakla tanıştım. Senin gibi ben de... oğlumu kaybettim. Bunun üzerine mucit kadını, Rowan adlı bir kadını, oğlumu kurtarmak üzere beni geçmişe yollamaya ikna ettim."

Kaynayan, fokurdayan bir öfke kapladı birden içimi. "*Neden kurtarmadın o zaman?*"

"Kurtardım." Gözleri ışıldıyordu ama sesi sertti. "Ama sonra *senin* yüzünden öldü!"

Öfkelenen Jim'di şimdi. "Union'da, metroda karşılaştığımız günü hatırlıyor musun?"

"Hatırla..."

Birden hatırladım. Kazadan bir hafta önceydi. Seth tahta bankta oynuyordu ve tam metro gelirken düşmüştü. Jim aniden belirmişti. Seth'i kaptığı gibi kucaklamış, kaldırıp kahkahalarla döndürmüştü havada. Jim'in yüzündeki muazzam sevince şaştığımı hatırlıyordum şimdi. Ama Seth'i yere, yanıma indirdiğinde bana attığı bakışlardaki şiddetli öfkeyi hiç unutmamıştım.

"Bir de çocuk bahçesindeki olay var."

Ağzım açık kalmıştı. Bu seferkini anında hatırlamıştım. Çok korkutucuydu çünkü.

"Oradaydım. İzliyordum. İki defa kurtardım Seth'i. Ama ebediyen gözleyemezdim onu. Babası *sendin. Senin* işindi o." Parmağını göğsüme öyle sert bastırdı ki canım yandı. "Ve *batırdın.* Hem de nasıl. Bir kez daha."

Derin iç çekerek kapadı gözlerini.

"Bi... Bilmiyordum." Kekelemeye başlamıştım. "Ne... ne... neden söylemedin o gün... sokakta öleceğini?"

Jim'in kahverengi gözlerindeki bitkinlik ıstırap yüklüydü.

"Bilmiyordum. Her seferinde farklı. Metro peronunu biliyordum. Çocuk parkını da. Ama Dördüncü Cadde'yi bilmiyordum."

Her şeyin nasıl farklı olabileceğini düşündükçe ateş basıyordu içimi. "Bilseydim, dikkat etmemi söyleseydin Seth'i kurtarabilirdim."

"Diğer Jimler denedi," diyerek iç çekti. "İşe yaramıyor. Her şey daha da kötüye gidiyor."

"Ne..." Beynim söylediklerini kavramaya ve ağzıma yetişmeye çabalıyordu sanki. "Ne demek... *Diğer Jimler?*"

Kocaman, parıltılı tabelalarında Kanji harfleriyle geçip giden Çin Mahallesi'ne baktı Jim. "Bunları ilk deneyen ben değilim."

♠

"Kaç kişi daha?"

Başını salladı Jim. "Bilmiyorum. Ben dahil en az on üç. Elimdeki kayıtlı tarih o kadar. Günlüklerden öncesinde kaçı daha vardı, kim bilir..."

"Kimin günlükleri?"

"Benim. Benden önceki Jim'in. Ondan önceki Jim'in. On iki Jim. Başımızdan geçen her şey o defterlerde işte." Jim başıyla bagajı işaret edip bezgince gülümsedi. "Hep yazmak istediğin kitap var ya? Eh, sonunda bu şansı elde edeceksin."

Birden yaptığım her şeyi bildiğini fark ederek kendimi çırılçıplak hissettim. Hiç kimsenin, annemin, Hannah'nın bile bilmediği şeyler... Hay... Yüzüm ısınıyordu. Başımı çevirmekten ötesi gelmedi elimden.

"Utanacak zaman değil. Sırların, benim sırlarım." Durakladı. "Aşağı yukarı."

Başımı çevirdim. "Ne demek o? Sen... Ben değil misin?"

"Hem öyleyim hem değilim," dedi Jim. "Ben 2000'de geri gelmeden önce yaşadığın her şey, ikimiz için de geçerli. Aldığımız ilk albüm, *Back in Black*. İlk gittiğimiz konser, Bruce Springsteen. Sally Canter ilk kez... O meselenin nasıl gittiğini biliyorsun işte."

İçim kıyıldı. "En şanlı günümüz değildi."

Güldü Jim. "Değildi sahiden." Gözünün kenarını sildi. "Neyse. Buraya dönerek birtakım... Dalgalara yol açtım. Tüm Jimler öyle... Büyük çapta bir değişiklik olmuyor. Başkanlar aynı. Amazon ile Google hâlâ teknolojinin başını çekiyor. TikTok hâlâ moda ve millet sadece Marvel filmleri için sinemalara gidiyor.

"Ama ufak değişiklikler var. Özellikle New York'ta. Burada oturduğum için herhalde."

"Coğrafyanın bunlarla ne ilgisi var?"

"Her gün dışarı çıktığımda etrafımdaki insanları etkiliyorum. Çarpışan bilardo topları gibi. Taksi çeviriyorum, trafik örüntülerini bozuyor ve o gün normalde, ben binmesem o taksiye binmiş olacak herkesin hayatını etkiliyorum. Dalgalar ben neredeysem en çok orada güçlü oluyor. Suya taş attığında en güçlü dalga, taşın düştüğü noktadadır, halkalar genişledikçe zayıflarlar, onun gibi."

Jim'in gölette taş sektirişini hatırladım.

Devam etti: "Mesela federal görevliler aynı ama mahalli heyetler, okul aile birlikleri farklı. Bir de niyeyse filmlerdeki aktörler buraya gelmemden öncesinde hatırladığım hallerinden azıcık farklı."

"Bir saniye müsaade et..." Bulantı yükselmişti içimden. Bastırmaya çalışarak camdan dışarı baktım. Manhattan Köprüsü'nü geçiyorduk. Yan aynada şehir uzaklaşıyor, ışıkları kayıp gidiyordu. Hayatımın bir parçasının sona yaklaştığına dair ürkütücü bir duygu kaplıyordu içimi.

Birden fark ettim. "Yani kameralar... Sen miydin?"

"Paranoya yaşattım sana, kusura bakma," dedi Jim. "Sen ilk bulansın onları. Bu da yeni."

"Öyle deyip duruyorsun."

"Çünkü şaşırtıp duruyorsun beni. Son on üç sefer hep aynı gitti... şimdiki farklı."

Ne diyeceğimi bilemeyince daha somut şeylere döndüm. "Beni gözetlemek yok artık, tamam mı?"

"Dert değil," dedi Jim. "Bu gece geçmişe gidiyorsun çünkü."

"Rowan yerime geçecek kişiyi işe almadan beni yollamayacağını söylüyor."

"Oyalıyor. Her seferinde olan şey. Seni geçmişe yollama konusunda fikrini değiştirince dün yeni TDP'yi parçaladı."

Yüzüm alev alevdi. Öldürecektim onu.

♠

"Neden?" dedim.

"Dünyayı yok etmekten korktu," dedi Jim, ufak bir detaymış gibi. "Ama endişelenme, gönülsüzlüğünü nasıl aşabileceğimi biliyorum."

"E, TDP ne olacak?"

"Çabucak hallolur o." Saatine baktı. "Bir saat kadar sonra gidiyorsun."

"Bir dakika." Öfkeden dehşete geçivermişti hislerim. "Bir... Bir *saate* gidemem. Hazır değilim. Topar—"

"Toparlanmak mı?" Güldü Jim. "Sana gereken her şey spor çantada işte."

"Nereden bili—"

"Hepsini yaşadım daha önce. On iki Jim'in rehberliğinde."

"Ama... Ama..." Bahane bulmaya çalışıyordum. Ama olan buydu. Bunca zaman Rowan'ın beni geri gönderebilmesi

için dua etmiştim. Şimdi vakit gelmişti ve çaresizce gitmemenin yolunu bulmaya çalışıyordum.

Seth için bunlar. Ödlek herif!

Doğru. Seth. Seth'ten başka şey düşünme.

"Ben... Seth'i göreceğim," dedim yutkunarak.

"Göreceksin," diye fısıldadı Jim. "Kıskanıyorum seni."

Bir süre konuşmadık. Sonunda lafa girdim. "Hannah'yla ilgilenecek misin?" Soru, Jim'in de bir zamanlar Hannah'yı sevdiğini kavramamla tuhaf bir hal aldı.

"Elbette. Senin kadar seviyorum onu."

"Hay..." Alnıma vurdum şaplağı. "Annemi unuttum. Ne diyeceğim ona?"

"Sen gittikten sonra her şeyi açıklarım," dedi Jim. "Aşağı yukarı aynı yaşta olsak bile yeniden annemin olması hoş."

Neler konuşacaklarını hayal bile edemiyordum ama en azından içim rahatlamıştı. "Sana iyi şanslar."

Igor aniden şerit değiştirince sağımdaki Rostyslav üzerime yüklendi. Flatbush'tan, Junior'ın sarılı kırmızılı tabelasının ışıkları altında geçtik. Varmak üzereydik.

"Rowan'ın korumalarını ne yapacağız?"

Jim omuz silkti.

"Hepsini yaşamıştın hani?"

"Bunu yaşamadım. Belki paranoyaklaşmasına Mobius'tan çıkan dinleme cihazı yol açmıştır."

Çenesini asabiyetle kaşıdığında aynısını yaptığımı fark ettim.

"Bir planın yok yani?" dedi.

"Yolda bir şeyler bulurum, demiştim. Ama dikkatim başka şeylere kaydı."

"Nelere acaba?" dedi Jim gülerek.

"Nasıl her konuda böyle bırakınız yapsınlar türü davranabiliyorsun?" dedim. "Neredeyse... Mutlu gibisin."

Jim başını yana eğdi. Düşünürken böyle görünüyordum demek.

"Yüküm... Önce Seth'e, sonra sana göz kulak olma sorumluluğum sona ermek üzere. Seth'i tekrar görebildim hem... Başıma gelebileceğini tahmin ettiklerimin çok ötesindeydi o. Bizden, senden, benden öylece alınması haksızlık... Deli diyeceksin bana, biliyorum... Ama galiba Kader bu. Değiştirilebilir mi, bilmiyorum. Artık çabalamak da benim işim değil. Sıra sende, evlat."

"Bana evlat demeni oldum olası sevmedim."

"Biliyorum," dedi Jim. "Niye öyle deyip duruyorum sandın?"

Gülümsememi engelleyemedim. "O kadar çok sorum var ki... Neden bu gece? Bir hafta falan erteleyemez miyiz? Geçmiş bir yere gitmiyor nasılsa."

"Caleb'ı daima bugün yolluyor geçmişe. Ertelersek bir şeyler olacağından endişeleniyorum."

"Peki. Giderim bu gece. Rowan hazırsa."

"Hazır, hazır," dedi Jim. "Azıcık iknaya ihtiyacı var, o kadar." Durakladı. "Merak etme, hazırım ben."

Spor ceketini araladı, tabancasını gösterdi.

♠

Rostyslav derhal uzanıp Jim'i bileğinden yakaladı.

"Sorun değil," dedim dev adama. "Bizden o."

Rostyslav kuşkuyla baktı yüzüme.

Vlad bir küfür mırıldandı. Dönüp baktığımda silahını Jim'in kafasına doğrulttuğunu gördüm. Ardından Ukraynaca bir şeyler söyledi ve Rostyslav, Jim'i bıraktı.

Jim bileğini ovuştururken bir gün benim de bir silahım olacak mı diye düşünerek ceketindeki kabartıya baktım. Hayatımda sadece bir defa, Vegas'taki bir atış alanında silah almıştım elime. Kullandığım İsrail yapımı bir Desert Eagle'dı. Geri tepmesiyle az daha devrilecektim o gün.

"Bu elemanları nereden buldun?" dedi Jim.

"George."

"Tam onluk iş," dedi Jim başıyla onaylayarak. "Sana yardım ettiğinden bahsetmişti."

"Tanıyor musun George'u sen?" dedim şaşırarak.

"Avukatım. Epeydir tanışıyoruz. Portföy şirketlerimden birine neredeyse on sene önce onu patent trolü olarak kullanmalarını önermiştim."

Kocaman açtım gözlerimi. "Sen miydin o işin arkasındaki?"

Omuz silkti gene Jim. "Ben sadece önerdim. Benden önceki Jim gibi."

Düşündüm. Aynalar salonunda bakınmak gibiydi. "Hayatıma sen onu bulduğun için girdiyse ben onla... biz onla nasıl tanıştık?"

"Tavuk mu, yumurta mı senaryosu gibi bir şey tahminen."

İçim bulandı gene.

"Aklıma gelmişken..."

George'a çabucak bir mesaj attım ve başımı kaldırdığımda aracımızın Mobius'a üç blok mesafedeki karanlık bir sokağa yavaşça saptığını gördüm. Belediye bozuk sokak lambalarını hâlâ tamir etmemişti. Dışarısı zifiri karanlıktı.

"Geldik sayılır," dedi Vlad dikiz aynasından bana bakarak. "Biz koruma temizler, siz sonra gelir."

"'Temizler' derken?"

"Vurmak," dedi Vlad dosdoğru.

"Daha az öldürücü silahlarınız yok mu?"

"Şok tabanca var. Sopa var. Tel var."

"Şok tabancası kullanalım."

Igor'un gözlerindeki memnuniyetsizliği gördüm. Hüsranının ensesinden taştığını hissettim. Vlad Ukraynaca bir şeyler söyledi, aracımız yavaşlayıp lastikleri altında cam kırıkları çatırdatarak durdu.

"Niye duruyoruz?" diye sordum.

"İlk koruma binadan bir blok ileride. O görmeden biz şok. Rostyslav..."

Vlad Ukraynaca emirlere girişti. *Kimseyi öldürme* emrinin arada geçtiğini umdum. Rostyslav arabadan sessizce inip gölgelere karıştı. Vlad ne dönüp baktı ne de araçtan inmeye kalktı. Kendinin ve Igor'un vücutlarının çeşitli yerlerinde taşıdığı gizli ve pek gizli denemeyecek silahları kontrole koyuldu.

Zaman yavaş akıyordu. İrkileceğim kadar yakınımızda beliriveren devasa gölgeye kadar neler olabileceğini düşündüm. Igor bir düğmeye bastı, bagaj kapısı açılmaya başladı. Rostyslav bagaja kocaman bir çanta attı. Morlukla bezeli bir yüz görünce bagaja çanta değil, adam attığını anladım.

"Tanrım!" dedim kızgınlıkla. "Öldürmüşsün adamı!"

Igor ile Rostyslav bir şeyler konuştu. "Kol kırık," dedi Igor. "Ölü yok."

"Ha. E, teşekkürler."

Igor ifadesizce sundu baş onayını. Araçtan indi, diğerinin yanına gitti. Bir dakika geçmeden Bay Kırık Kol'un ağzı tıkanmış, el ve ayakları hayatımda gördüğüm en uzun şerit kelepçelerle bağlanmıştı. Adam bağlanırken boğuk sesler çıkardı ama çok geçmeden bayıldı.

"Şimdi ne olacak?"

Igor başıyla işaret verince Rostyslav gene gölgelere karıştı. Bu kadar sessiz hareket edebilen bu kadar iri bir adam görmemiştim hiç. Birkaç dakika sonra Vlad'ın cep telefonu titreşti. Derhal açtı, Ukraynaca konuştu ve dönüp bana baktı.

"Girişte iki koruma. Gizli yaklaşma olmaz. Fazla ışık. Tüfek kullanmak lazım. Tamam?"

"Değil," dedim hızla başımı sallayarak.

Vlad'ın kaşları çatıldı. "Nasıl peki?"

"Bilmem... Bir düşüneyim."

Bir yol bulmalıydım.

Seth'ten başka şey düşünmemen lazım.

Hayır. O adamlar da birilerinin çocuğu.

Jim saatine göz attı. "Acele etmeliyiz."

♠

Çabucak hazırladığım planı bir filmde görmüştüm muhtemelen. Rostyslav'ın konum alması için beş dakika bekledikten sonra Igor, Vlad, Jim ve ben, araçtan indik ve Mobius'a doğru yürümeye koyulduk.

Mobius ofisinin çelik kapısının önünde siyah kurşungeçirmez yelekli, irikıyım iki adam dikiliyordu. Arkalarındaki kapının kitap büyüklüğündeki penceresinden sarı ışık sızıyordu. Geldiğimizi gören korumalar toparlandılar. Sağdaki, soldakine baktı. Soldaki öne çıktı.

"Yardım edebilir miyim?"

Sorudan çok emir gibiydi: *Çek, git buradan.*

"Selam," dedim öne çıkarak. Kalbim gümbürdüyordu. "Mobius'ta çalışıyorum ben."

"Listede yoksun," dedi Sol.

"Liste mi var?"

Amansız bakıyordu Sol.

Feci öfkelenmiş ayağına yattım. "Buranın CFO'suyum ben! Giriyorum içeri!"

"Papa da olsan fark etmez," dedi Sol. "Bu gece giriş yok." Elini silah çekmeye hazırlanır gibi yana indirdi. Çekeceği cop muydu, bıçak mıydı yoksa daha nahoş bir şey miydi, karanlıkta kestirmek mümkün değildi.

İşler ciddiye binecek gibiydi. Neredeydi bu Rostyslav?

Aha.

Neredeyse rahatlayarak iç çekecektim ama azıcık daha horozlanmaya karar verdim.

Başımla yanına indirdiği elini işaret ettim. "Yerinde olsam hiç kalkışmazdım."

"Yok ya?" diyerek sırıttı Sol. "O niye o?"

"Arkadaşına sor."

Sağ, herhalde şiddet ihtimalinin coşkusuyla öne çıktı. Ama Sol'a göz attığı anda saldırganlığı sönüverdi.

"Ne?" dedi Sol.

Sağ, hiç kımıldamadan, "Lazerli nişancı," dedi. "Alnında."

Sol elini, iki kaşının arasında duran kırmızı noktaya dokunabilecekmiş gibi alnına götürdü.

Sol'un kusacakmış gibi bakmasıyla özgüvenim biraz daha arttı. "Bana sıkıntı çıkarmadığınız sürece ateş etmeyeceklerine söz verdiler."

"Bu boklara yetecek para almıyorum ben," dedi Sağ.

"Ben de adamlarıma onu demiştim!" Fazla havaya girmiştim.

"Diz çök," buyurdu Vlad, arkamdan elde silah yaklaşarak. "Eller havaya."

Boyun eğdi korumalar. Birkaç dakika içinde bağlanıp Igor'un Rostyslav'a çatıdan inip getirmesini telsizle buyurduğu aracımızın arkasına tıkılmışlardı. Jim bana bakarak gülümsedi. "*Breaking Bad*'in sezon finali geldi aklıma."

"Evet ya! Walt, Schwartz'ın evine dalar ve Badger ile Skinny Pete, lazerleri başlarına doğrultur."

"Ne sahneydi!" dedik aynı anda.

Jim kesin sen. Sonsuz döngüye takılı kalmış.

İşte o zaman fark ettim: İkinci veri noktası yüzüme bakıyordu.

40: ŞİMDİ

"Aygıtı, yirmi sene beklemek zorunda kalmayacağım şekilde nasıl kalibre edeceğimi biliyorum."

Jim şaşkın baktı yüzüme. "Nasıl?"

"Rowan'ın bizi her geri yollayışında aynı tarihe bir ay civarında yakın vardığımızı söylemiştin. Neden dersin?"

"Rowan her seferinde verileri benzer şekilde yorumladığı için," dedi Jim.

"Doğru," dedim. "Her seferinde benzer şekilde yorumluyorsa kullandığı hesaplamaların, ne olursa olsun beni yirmi üç yıl geri yollayacağını biliyoruz demektir."

"E?" dedi Jim. "Eskisi kadar hızlı hesap yapamıyorum artık."

"Sorun, Rowan'ın tüm değişkenlerin katsayılarını bilmemesi. Tek bildiği, Bert'e yolladığımız mektubun otuz bir yıl önce ortaya çıktığı ve yollamak için kullandığı enerji ile frekans. Seni daha yakına göndermek için sabit bir miktarda azaltmış enerjiyi. Aynısı diğer tüm Jimler için geçerli. Hepiniz aşağı yukarı aynı zamanda vardığınıza göre Rowan her seferinde kabaca aynı miktarı kullanmış olmalı."

Jim başını olumlu anlamda sallamaya başladı. "Rowan'ın kazadan sonra varmamam için beni ihtiyatlı davranıp daha geriye yolladığını söylediğini hatırlıyorum. Dolayısıyla enerjiyi azıcık azalttı. Öylesinin beni o kadar geçmişe yollamayacağını

söylemişti ki haklı da çıktı. Enerjiyi azaltması, bekleme süremden sekiz sene azalttı."

Araya girdim. "Rowan'ın ne kadar enerji azaltmayı planladığını, hep aynı şeyi yaptığından, bildiğini varsayabileceğimize göre... ve enerjiyi azaltmanın sekiz yıllık fark yarattığını da biliyoruz..."

"İkinci veri noktasını *türetebiliriz*!" dedik aynı anda. Jim kocaman gülümseyerek sırtıma şaplağı indirdi.

"Tek yapmamız gereken, kullanmayı *planladığı* enerji seviyesini bize söylemesini istemek," dedim. "Çünkü o seviye, senin Rowan'ın kullandığı enerji seviyesiyle aşağı yukarı aynı olacak; ardından vardığın tarihi vereceksin, o tarihi bağımlı değişken olarak kullanırız ve elimizde iki veri noktası olur. Biri kesin, Bert'ün notundan ve diğeri tahmini... Senin Rowan'ın sende kullandığı enerji seviyesi."

Jim heyecanla başını salladı. "Bu bilgiyle bahse girerim seni kazadan birkaç hafta öncesine yollayacak enerji seviyesini çıkartacaktır."

"Ben de öyle düşündüm."

"Baştan beri karşımızdaymış," dedi Jim. "Kaçırdığıma inanamıyorum. Ama öyle yorgundum ki... Geri gittiğim geceden önce günlerce uyumamıştım. Çok şükür sen dinlenebilmişsin."

Gülümsedim. "Pickle sayesinde."

"Ne?"

Boş ver diyecektim, durdum. "Sayende."

Jim kuşkuyla baktı yüzüme.

"Parkta kendime eziyet etmememi söylemiştin. Sonra bir kızla tanıştım. Köpeği vardı ve o köpek... o köpek

uyumama yardım etti. Görmüyor musun? Senin tavsiyen... Ayırıcı oydu."

Jim çenesini ovaladı. "Vay..."

Sustuk bir an.

"Belki Ayırıcı oydu," dedi Jim. "Ama daha da fazlası var... Sen farklısın. Böceği bulman, bu tipleri tutman, ikinci veri noktasını çözmen... Hepsi yeni bunların. Sayende. Öyleyse belki geri gittiğinde bizlerin görmediği bir şey göreceksindir..." Durakladı. "Çok şeyi batırdın, Caleb. Ama aynı zamanda çok da yol aldın. Sana inanıyorum, evlat. Artık her şey sana bağlı."

Dilimi ısırdım. Her şey bana bağlıydı.

Hep öyleydi.

♠

Beşimiz zor bela sığdık asansöre.

Ben arkada, Jim ile Rostyslav arasında sıkışmıştım. Igor ve Vlad ön taraftaydı.

"Diğer tarafa vardığında," dedi Jim, "farklı, kalıpların dışında düşünmelisin. İçgüdülerin..." Durdu, ellerini kavuşturdu. "İçgüdülerimiz... defalarca boşa çıktı. Seth'i kurtarmak istiyorsan olmadık, alışılmadık bir şey yapmalısın."

"Denerim."

Yoda'nın meşhur lafı çınladı kulaklarımda: *Yap ya da yapma. Denemek yok.*

"Düzeltiyorum," dedim. "Yapacağım."

Jim meşhur kanaryayı az önce yutmuş kedi sırıtışıyla baktı. "Denemek yok." Sonrasında konuşmadık. Asansör yavaşça yukarı çıkarken, "Endişelenme," diye fısıldadı Jim. "İyi olacaksın. Neredeyse. Hep öyle oluyor."

'Neredeyse' pek güven vermiyordu bana.

Asansörün kapıları sürtünme sesleriyle açıldı. Igor ile Vlad silahlarını çekmişlerdi. On metrelik dar koridor bomboştu ama Mobius'un kapısı çok daha uzaklardaymış gibi geldi bana.

Igor önümüze düştü, geçtiğimiz iki kapıda da kısaca duraklayıp kulak kabarttı. Mobius'a vardığımızda tam kapının şifresini girecektim, Vlad yana çekti beni. Aldırmadım, kapıyı nasıl açacağını merak ederek geriledim.

Vlad ayağını kaldırıp kara potinini şiddetle kapıya indirdi. Kapı çatırdayarak savruldu.

Eh, bu da bir yoluydu kapı açmanın.

Rowan ekranların ardında sıçradı, yerine oturdu ve duvara doğru geriledi.

"Selam," dedim. "Aramalarımı duymadın herhalde."

♠

Jim açılışı aslında kim olduğunu açıklayarak yaptı.

"Onca zaman..." Yutkundu Rowan. "İşe yaraması *gerektiğini* biliyordum ama... Yaradığını *bilmek* bambaşka. Geri gittiğinde ne hissettin?"

Gözlerini kırpıştırdı Jim. "Yakıcıydı azıcık."

Haberim yoktu bundan.

"Bir tek sen mi çıktın diğer tarafta?" dedi Rowan. "Birden fazlanızın geçeceğinden endişeleniyordum."

"2000'de karşılaştığım sorun o değildi."

Neydi söylemediği? Niye söylemiyordu?

Rowan'a baktım. "Jim, beni geçmişe yollama fikrinden vazgeçtiğini söylüyor."

Rowan Japon balığı misali açıp kapadı ağzını. "Söyleyecektim, yemin ederim, söyleyecektim sana. Birtakım hesaplamalar yapıyordum ve gerçekliği zor kullanarak delmenin bir karadeliği tetikleme ihtimalinin sıfır olmadığını fark ettim."

"Kötü bir şey o dediğin herhalde."

"Dünyanın sonu," dedi Rowan. "O yüzden, sana nasıl açıklayabileceğimi kestirene kadar koruma tuttum kendime."

Düşününce fazla kızılacak şey değildi. Gene de...

Elimi Jim'in omzuna koydum. "Portalı açtığında dünya çökmedi, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla," dedi Jim. "Benim Rowan çoğunlukla geçmişe geçit açmanın aynı zamanda geleceğe de bir geçit açabileceğinden endişeleniyordu."

"Tamı tamına!" dedi Rowan heyecanla. "Başka geçit olmadığından muazzam enerji içeren bir geçit yaratmam gerekiyor ki o da gelecekte ya da birden fazla gelecekte, zamanda bir çatlağa yol açabilir. Öyle olursa..."

Jim'in hafifçe başını yana eğişi bana... Neyi hatırlatıyordu sahi?

"Benim Rowan açtığında geçitten bir şey gelmemişti," dedi.

Hannah'nın sesi yankılandı zihnimde: *Yalan söylerken hep başını azıcık yana eğiyorsun.*

Rowan dudaklarını ısırıyordu. "Sen geçmeden önce ne kadar süre açık kalmıştı geçit?"

Jim çenesini sıvazladı. "Bir dakika kadar."

"*Hiçbir şey* gelmedi mi gelecekten?"

Jim, berbat bir maskeyi andıran yalancı, rahat bir gülümsemeyle baktı. "Morlockları görsem hatırlardım."

"Morlock da ne?" dedi Rowan; H.G. Wells göndermesini anlamamıştı.[40]

"Boş ver." Jim saatine baktı. "Gelecek demişken, işe girişmeliyiz. Yedi dakikaya uçuşa geçiyoruz."

Rowan'ın gözleri öyle kocaman açıldı ki az daha yuvalarından fırlayacaklardı.

"Olmaz. Portal kapandıktan sonra evreninde ne olduğunu bilmiyorsun. Kara deliğin oluşabileceği zaman, o zamandı." Rowan, Luciditee'de kullandığımız aygıtı işaret etti. "Zaten Caleb bu TDP'ye sığmaz."

Jim elini ceketinin cebine attı ve ufak bir karton kutu çıkardı. "Sorun değil, malzeme getirdim." Kutuyu hafifçe sallayınca içinde ne olduğunu derhal anladım.

"Ataşlar."

Gülümsedi Jim. "Aklın yolu bir."

"Onu demişken, ikinci bir veri noktamız var," deyip fikrimi çabucak anlattım.

"Seni daha yakına yollar bu," dedi Rowan. "Ama ben yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" dedim.

Baygın baktı Rowan. "Yapmam."

İçim buruldu yine. Bu kadar yaklaşmışken...

---

40 H.G. Wells'in ünlü romanı *Zaman Makinesi*'nde kahramanın uzak gelecekte karşılaştığı iki insan türünden yabani olanı. (*ç.n.*)

Jim'in eli omzumdaydı. "Merak etme," diye fısıldadı. "Hallederim ben."

Rowan'ın istemeden evreni yok edebileceğine inanmasını düşününce Jim'in fikrini değiştirecek herhangi bir şey söyleyebileceğini zannetmiyordum. Ataş kutusunu elime tutuşturup Rowan'ın yanına gitti. Karşısına geçip elini ceketinin cebine götürdü. Tabancasını o an hatırladım. Ama tabanca yerine ince, beyaz bir zarf çıkardı. İçinden iki kâğıt çıkardı, zarfı yere attı.

"Bunlar iki zıt anlaşma," dedi. "Sol elimdeki kalan imtiyazlı hisselerimi Andy'ye satarak, imtiyazlı ve reddedilemez oy çoğunluğunu ona geçiriyor."

Rowan'ın beti benzi attı hemen.

"Ama bu anlaşma," dedi sağ elindekini kaldırarak, "kalan imtiyazlı hisselerimi sana atıyor." Durakladı. "Fiyatı, Caleb'ın gidiş bileti. Otuz saniye sonra bunlardan birini imzalayacağım. Hangisini imzalayayım?"

Rowan'ın gözlerinden ateş püskürüyordu. "Yapamazsın!"

"İzle nasıl yapıyorum." Jim masanın kenarına ilişti. "Seçim senin: Evreni yok etme riskini almak veya Mobius'u Andy'nin alması."

Rowan uzanıp Jim'in sağ elindeki anlaşmayı aldı, sarı Pikachu kupasından bir kalem çıkarıp imza attıktan sonra anlaşmayı Jim'e uzattı. Jim de imzasını atıp anlaşmayı tekrar Rowan'a verdi.

Onca yılda tanıklık ettiğim kötü kurucu hamleleri arasında yönetim kurulunu kontrol altına almak uğruna evreni tehlikeye atmaktan fecisine rastlamamıştım. Rowan imzalı anlaşmayı katlayıp cebine tıktı.

"Ne kadar vaktim var?"

Jim duvardaki saate baktı. "Altı küsur dakika."

Rowan parmaklarını kenetleyip teker teker çıtlattı. Hızla tuşlara basmaya başladı. Ekranlardan gözünü ayırmadan, "Ataşları dizmeye başlayın," dedi.

Yere diz çöküp yüz ataşı yaydım. Elişi projesini kafaları iyice karışan Igor ile Rostyslav'a açıkladım (Vlad katılmayı reddetti). Onlar çalışırken Rowan'ın cep telefonuna bir telefon numarası yollayıp kısa bir mesaj ekledim. Tek yapabileceğim tavsiye vermek ve tavsiyemi kabullenmesini ummaktı.

> Anlaşmamız uyarınca, işte yerime gelecek kişi. Adı Qiao Wong ama sen ona George diyebilirsin. Yeteneklerimiz, becerilerimiz farklıdır ama çoğu CEO'nun yaptığı hataları yapmamana ve en önemlisi, kontrolü elinde tutmana yardım edebilir. Yıllık iki milyon teklif et; seni bir sürü baş ağrısından kurtaracaktır. İyi şanslar.

Tekrar Ukraynalılara döndüm ve Rostyslav, dört dakika içinde ataşlardan yaptığımız şıngırdak dikdörtgeni birkaç raptiye ve doksan santimlik iki iPhone USB kablosu kullanarak tavandan sarkıttı.

Rowan birden yazmayı bıraktı, kalkıp odanın köşesindeki ıvır zıvır yığınından ilk gece kullandığı yanık tahta tabanı çıkardı. Bir dakika içinde tabanı ataş zincirine, ekran yığının arasından geçirdiği iki siyah kabloyu da tabana bağladı. Sonunda masasının altına girip fişi prize taktı.

Takar takmaz kolumdaki kılların tamamı dikildi. Ozon kokusu aldım ve dilimin ucunda bakırımsı bir tat hissettim. Rowan başını kaldırıp elleriyle tüyleri diken diken, çıplak kollarını ovuşturdu.

"Emniyetli mi bu şey? Emin misin?" dedim.

Rowan pek sert baktı bu sefer. "Hayır. Ama sen gittikten sonra bu tarafta ne olduğu senin sorunun olmayacak herhalde."

Utanarak baktım önüme. Haklıydı. Onun zaman çizgisi benim için bitecekti. Rowan için öyle olmayacaktı. Vlad için de. Igor için de. Rostyslav için de. Jim için de.

"Dert etme, evlat," dedi Jim aklımı okumuşçasına. "Ben kalıp yüzleşeceğim olacaklarla. Hepten paçayı sıyırmıyoruz yani." Omzumu tuttu, ağır çantayı yanıma bıraktı. "Bilmen gereken her şey, bu günlüklerde yazılı. Anahtar orada, eminim. Daha yakın tarihe gitmenin işleri değiştireceğini umuyorum."

"Sağ ol, Jim." Son yirmi yılda en iyi dostum olduğunu yeni fark ettiğim adama sarıldım. "Her şey için. Ve beni bağışla."

Jim'in beni saran kolları benimkilerden güçlüydü. Gövdesi sert, benimki yumuşaktı. "Cipsi bırak, azıcık ağırlık çalış. Sonuçlara şaşacaksın," dedi bir kez daha aklımdan geçenleri tahmin ederek. "Şimdi git, oğlumuzu kurtar."

♠

Şıngırtılı gevşek zincir ışıldadı. Elektrot şakağında, ekranların ardında zar zor görülen Rowan'a baktım.

"Hazır mısın?" Sesini duyurabilmek için bağırmak zorundaydı. Fırtınada bağırır gibi. Yamru yumru dikdörtgenden esen buz gibi bir rüzgâr saçlarımı havalandırdı ama ataşlar doğaya aykırı durgunlukta kaldılar.

Hissettiğimden daha emin görünmeyi umarak başparmaklarımla onay verdim. Kanım kulaklarımda uğulduyordu. Portaldan gelen ses cayırdadıkça oda kasılıp genleşiyor gibi görünmeye başladı.

Spor çantayı omzuma aldım. Kalın kayışı köprücük kemiğimi kırıverecekmiş gibi geldi. Jim'e baktım, kocaman gülümsedi.

"Göründüğünden ağırdır!" diye bağırdı.

"Dert değil!" diye bağırdım. Attığı kahkaha kulaklarıma fısıltı gibi geldi.

Derken birden odayı sessizlik kapladı ve Jim'in yüzü değişti. Göz ucuyla Ukraynalıların aynı anda silahlarına davrandıklarını gördüm. Gözlerini kocaman açmış, arkama doğru bakıyorlardı. Çerçeveye döndüğüm anda portaldan bir adamın geçtiğini gördüm.

Ampulün kararmasıyla yüzü gölgelendi adamın. Ama birden tekrar canlanınca hüküm saatinin geldiğini anladım.

Hükmün yüzü, Andy'nin yüzüydü.

41: ŞİMDİ VE GEÇMİŞ

Andy'ye bakarken ensemdeki kılların tamamı esas duruşa geçti. Bir saat önce yanından ayrıldığım Andy değildi karşımdaki. Yüzü daha zayıftı ve daha önce hiç görmediğim türden tekinsiz bakıyordu. Sol elinde tuttuğu porselen kupada da neredeyse kötücül bir şey vardı. Sanki birinin kafasına indirmek için sabırsızlanıyordu.

"Selam, Rowan," dedi Andy, odada ikisinden başkası yokmuş gibi. Kupayı diğer avucuna hafifçe vurdu.

Rowan, hava durumunu sorarmışçasına etkilenmemiş bir edayla, "Hangi zamandansın?" dedi.

"17 Şubat 2025," dedi Andy. "Hangi gündeyiz?"

"1 Mart 2024," dedi Rowan.

"Ne oluyor?" dedim.

"Uyarmıştım seni," dedi Rowan bana dönerek. "Enerji öyle güçlü ki iki portal açtı. Biri geçmişe, diğeri geleceğe."

"Ben de öyle bir şey düşünmüştüm," dedi Andy. Ama sesinde bir tuhaflık vardı. "Geç saatte çalışıyordum. Portal açılınca belki eski ortağım diğer taraftadır diyerek geçmeye karar verdim." Elindeki kupayı avucuna vurmaya devam ediyordu. "İşte karşımdasın."

Rowan yutkundu. Andy'nin yanından arkaya bakmak istermiş gibi kaykıldı biraz.

"Ne var?" dedim.

Rowan iç çekti. "Çoklu geleceklere bağlanacağımızdan endişelenmiştim ve fa..."

Lafı yarım kalan Rowan bembeyaz oldu. Döndüğümde portaldan bir Andy'nin daha girdiğini gördüm. Ardından bir tane daha ve bir tane daha. En az on, on iki tane olsa gerekti. Hepsinin ellerinde sıradan ofis eşyaları vardı: Kalem, zımba, kupa, çatal, sırt çantası, sandalye, monitör... Ama tutuş şekilleri —hafifçe kalkık; kollar gergin, vücutlar gergin— eşyaları silah gibi gösteriyordu.

Yaklaşık yarısı, tanıdığım Andy gibiydi: Temiz tıraşlı, kahverengi bir bulutu andıran kabarık afro saçlı. Diğer yarısıysa... Farklıydı. İkisi birkaç günlük sakallıydı. Bir tanesi bayağı sakallıydı. Birinin saçlarında perma vardı. İkisi bulanık bakışlı, sarhoştu. Birinin gözü mosmordu. Bir diğerinin bileklerinde yara izleri vardı. Birinin boynunda çirkin bir morluk vardı.

Andylerin hepsi eşsizdi ama ortak bir özellikleri vardı: Gözlerinden nefret fışkırıyordu. Kime zarar vermek istedikleriyse —bana mı, Rowan'a mı— henüz belli değildi. Bir çığlık yırttı havayı.

"Öldürün hepsini!" Rowan'dı bağıran.

Ukraynalılar silahlarını Andy sürüsüne doğrulttular.

"Hayır!" diye haykırdım. "Ateş etmeyin!"

Ukraynalılar kalakaldı. Derken Sarışın Andy elindeki zımbayı Normal Andy'ye fırlattı. Beriki eğiliverdi, siyah cilalı ofis aleti dönerek geldi, arkasındaki sivri çıkıntısıyla Igor'un alnına saplandı. İrikıyım Ukraynalı gözleri devrilerek ağır çekimde yere yığıldı. Düşerken tetiğe bastı. Silah sesi kulak patlatan türdendi. Ellerim kulaklarıma giderken Rostyslav'ın sol elinin kan ve kemik saçarak parçalandığını gördüm.

Ardından koptu kıyamet.

Andyler saldırdı. Ama bize değil, birbirlerine. Şiddet, hamamböcekleri ve farelerdeki gibi ilkeldi. Beyaz Gömlekli Andy, yumruğunu Sakallı Andy'nin burnuna indirdi, berikinin burnundan kan fışkırdı. Boynu Yaralı Andy, elindeki kalemi Yeşil Gömlekli Andy'nin boğazına sapladı. Sarışın Andy ile Bilekleri Kesik Andy, başparmaklarıyla birbirlerinin gözlerini çıkarmaya koyuldular.

Elindeki sandalyeyi 1950'lerin aslan terbiyecileri gibi tutan Tek Gözü Mor Andy, bana en yakın olanlarıydı. Sandalyeyi savurmaya başladı. Tahta bacaklarından biri şakağıma çarptı. Gözlerimde renkli benekler uçuşurken sendeledim. Ben kaçmaya çalışırken Rostyslav saldırganı başından vurdu.

Katliama baktım: tırnaklar, yumruklar, dişler ve kan... Çok fazla kan. Bir silah sesi daha yankılandı, Tıraşsız Andy çığlık atarak devrildi. Döndüğümde Vlad'ın Beyaz Gömlekli Andy'ye nişan aldığını gördüm. Ne yapıyorum demeden ellerimi birleştirip Vlad'ın bileklerine balta misali indirdim. Silahı düştü.

Vlad'ın yumruğu böğrüme isabet etti. Ben iki büklüm eğilirken Vlad silahına atıldı ama geç kalmıştı. Keçi Sakallı Andy tabancayı kaptı ve ateş etmeye başladı. Ama ne bana ne Vlad'a ne de diğer Andylere sıkıyordu mermileri. Başka bir hedef vardı aklında: Rowan.

İlk mermi monitörü delip duvara, Rowan'ın omzundan birkaç santim öteye saplandı. Rowan o ana dek durduğu yerde donakalmıştı; başka hiçbir şey buzu, ölümle yüz yüze gelmek kadar hızlı eritemezdi.

Rowan haykırarak yere attı kendini. Keçi Sakallı Andy tetiğe art arda asılarak, sonunda patlamalar boşalmış tetik tıkırtılarına dönene dek ilerledi. Rowan acıyla inleyerek kan

fışkıran baldırını tutuyordu. Keçi Sakallı Andy boş tabancayı yere atıp masanın etrafından Rowan'a yöneldi. Hiç düşünmeden, bir savunma oyuncusu gibi atıldım. Omzum kaburgalarına denk geldi, birlikte yuvarlandık yere. Rowan'ın bacağından vurulmuş, ardında kan izi bırakan bir yengeç misali yan yan uzaklaştığını görür gibi oldum.

Andy'nin böğrüme indirdiği yumrukla inleyerek yuvarlandım. Saniye geçmeden tepeme bindi, yüzüme vurmaya başladı. Bir çıtırtı duydum, acı çeneme yayıldı. Keçi Sakallı Andy'nin sonraki yumruğu dudağıma geldi, kan tadını aldım. Ardından boğazıma sarıldı. Nefes almaya, kollarını pençelemeye çalıştım.

Buraya kadardı. Ölecektim. Burada, şimdi—

Metal katlanır sandalye başına iner inmez devrildi Keçi Sakallı Andy. Soluk soluğa baktım kurtarıcıma. Jim'di. Kolumdan yakalayıp ayağa kaldırdı beni.

"Günlükleri al ve git," dedi Jim spor çantayı elime tutuşturarak.

"Öylece bırakamam seni!"

"Bırakırsın!" Omzumdan tutup beni portala götürmeye çalıştı, direndim. "Seth'i kurtarmalısın!"

Kana bulanmış elleriyle yerde kıvrılmış, bacağını tutan Rowan'a baktım.

"Rowan'ı koru!" diye bağırdım. "Söz ver!"

"Söz! Git artık!"

Son bir kez göz gezdirdim ofise. Manzaraya kaos demek, gerçekliği en az iki standart sapmayla ıskalamak olurdu. Altı Andy yerde ölü veya ölmek üzere yatıyordu. Gözler oyulmuş, gırtlaklar kesilmiş, çeneler kırılmıştı. Birine şemsiye saplanmıştı. Ayaktaki Andyler, insan başka bir evrenden ikiziyle

karşılaştığında kafasında her ne atıyorsa onun etkisiyle dövüşmeye devam ediyorlardı.

Jim iki omzumdan birden tuttu. "Boşa gitmesin bunlar. Yeni bir yol bul. Sana inanıyorum. Yürü!"

Jim beni çevirip sertçe itti portala. Tereddüt edemeden kendimi momentuma teslim ettim. İki Andy'den sıyrıldım ve korkup vazgeçmeden önce eşiği geçtim.

♠

Jim yalan söylemişti. Portaldan geçiş canımı birazcık yakmadı. *Çok* yaktı. Olay ufkunu geçerken her zerrem ayrı haykırdı. Sanki görünmez bir sıvı ateş duvarı, tenimi delik deşik etti. Her şeyi, her şeyi bastıran, muazzam bir acıydı. Gözlerime âdeta asit döküldü, kafamdaki her saç teli ıstırapla inledi. Akla ziyan bir ışık vardı; öyle parlaktı ki bir daha hiç göremeyeceğimi düşündüm.

Derken bitiverdi. Istırap yüzümden, saçlarımdan ve kulaklarımdan boşalırken gözlerim hayalet bir sancıyla zonkladı. Düşüyormuşum gibi geldi. Öyleymiş meğer. Karanlığa, ağır spor çantanın üzerine indim.

Yana, yere yuvarlandım; yanma sonrası soğuyormuşum gibi kanım karıncalandı. Nefes almaya çalıştım, alamadım. Dörtayak doğruldum, ağzımı açtım, nefes almaya çalıştım. Olmadı.

Bu zifiri karanlık yerde, oksijensizlikten ölecektim. Belki de sera gazlarının Dünya'yı sarmaladığı, distopik bir geleceğe gelmiştim. Belki—

Canhıraş bir çığlık doldurdu her yanı ve hemen ardından bir şeyin yere çarpışının sesi geldi. Boynuma sıcak bir sıvı fışkırdı ve müthiş bir ağırlık üzerime binerek beni yere yapıştırdı. Şaşkınlıkla öksürdüm. Nefes vızıltımı duyduğuma

bu kadar sevineceğim aklıma gelmemişti hiç. Neydi bana çarpan, bilmiyordum ama en azından tekrar nefes alabiliyordum.

Ensemi sildim, parmaklarım yapış yapış oldu. Titreyen elimi burnuma götürdüm. Belli belirsiz, metalik bir koku aldım. Kan.

Aynı anda bir inilti duydum. Ağzıma koşturan yüreğimi yutkunarak yerine yolladım.

Bir inilti daha geldi; bu seferki daha uzun, daha acılıydı.

"Biri... Biri mi var orada?" Hışırtılı, vücutsuz ses beni, daha önce duyduğum, insan sesine benzemeyen iniltiden daha çok korkuttu.

"Kim var orada?" dedim çekinerek.

"Caleb!" dedi adam ağlar gibi. "Sen misin?"

Birden tanıdım sesi. "Andy? Hay..." Ardından dünyanın en aptal sorusunu sordum: "Yaralı mısın?"

"Evetevetevet... Bayağı fena galiba..."

Gözlerim karanlığa alışıyordu, doğruldum. Odanın kimi yerleri, pencerelerden giren hafif parıltı sayesinde loş sayılırdı. Odadaki kokuda tanıdık bir şeyler vardı. Ellerimi öne uzatarak, doğru dürüst göremeden ilerledim. Ayağıma yumuşak, etli bir şey değdi, itekleyip uzaklaştırdım. Ne olduğunu düşünmemeye çalıştım ama iteklediğim ağırlığa bakılırsa muhtemelen bir fare leşiydi.

Duvarı bul, yeter.

İlerlemeye devam ettim. Zemin her nasılsa hem kaygan hem yapışkandı.

Düşünme onu şimdi.

Andy gene inledi. Peki. Derin nefes. Al, ver. Ayağımı kaldırdım ve ayağımı yerde tutmaya çalışan hafif şıpırtılı sesi duymazdan gelmeye çalıştım. Duvarda bir elektrik düğmesi olmalıydı... Tam... şurada.

Uzattığım parmaklarım pürüzsüz plastik bir çıkıntıya değdi, bastım. Oda, tavandan sarkan yüz elli wattlık ampulle aydınlandı. Mobilyaları hariç, Mobius'taydım. Az önce tekmelediğim şeyin bir fare leşi olmadığını da derhal gördüm. Fare leşini tercih ederdim: Az ötemde, kanla kaplı bir makas tutan, kesik bir el duruyordu.

♠

El bilekten kopmuştu ve görebildiğim kadarıyla kesik, derisinden kasına ve kemiğine giyotinle kesilmişçesine netti. Ardından Andy ilişti gözüme. Elleri yerlerindeydi ama kan fışkıran karnını tutuyordu.

Andy yutkunarak cevap verdi sormadığım soruya: "Biri vurdu beni. Ö... Ölüyorum galiba." Hayalet beyazı yüzüne ve akan kan miktarına bakılırsa öyleydi sahiden. Çabucak yanına çömeldim.

"Çek ellerini," dedim. "Yaraya baskı yapmam lazım."

Maalesef tıbbi bilgim *ER, Grey's Anatomy* ve diğer birkaç doktorlu diziyle sınırlıydı. Ne yaptığımı hiç bilmiyordum aslında.

Andy yavaşça çekti ellerini. Gözleri devrildi, başı yana düştü. Elimden geldiğince dikkatle kaldırdım gömleğini. Bir anlığına derisini kaldırdığımı zannettim; karnındaki delik kocamandı. Paltomu çıkardım, kenara attım, ardından süveterimi çıkardım, tortop edip kanlı karnına bastırdım. Andy'nin gözleri açıldı, acıyla yutkundu.

"Ne... Ne kadar kötü?"

Yalan söylemek istedim, söyleyemedim. "Bayağı kötü, Andy."

Gözleri doldu. "En azından... Birimiz... Halledebildi mi Rowan'ı?"

"Ha," dedim şaşkınlıkla. "Bilmiyorum."

"Siktir ya..." Andy yüzünü buruşturdu, gözlerini yumdu.

"Ama *çok* Andy vardı... Yani belki." Verdiğim cevaba şaştım. Rowan'ın öldürülmesini istediğim yoktu. Ama Andy'nin ölmek üzere olduğunu düşününce söylenecek en iyi şey gibi gelmişti.

Andy öksürünce ağzında kırmızı bir baloncuk şişip patladı. "Seni en son babamın dairesinde görmüştüm... İyi değildim. Gelmeseydin kendimi atardım herhalde balkondan. Teşekkür edecek fırsatı bulamadım..."

"Rica ederim." Teşekkürünü kabul etmek fena burdu içimi. Benim bakış açımdan sadece birkaç saatliğine uzatabilmiştim hayatını. Ama ona göre bir yıl kadardı.

Sordum. "O gece ne oldu peki sonra?"

"Sonra..." Andy bu sefer öksürdüğünde ağzı kanla doldu, yere kanla karışık tükürük saçtı. Elini tuttum. Yapış yapış, kıpkırmızıydı ve güçsüzdü ama bırakmadım. Bir daha öksürdü, yanaklarından kan süzüldü. "Sen gittikten sonra Rowan korumalar tutup beni içeri sokmamaya kalktı. Ama kira kontratı benim adımaydı; mülk sahibini beni içeri almaya ikna ettim..."

Acınası bir gülümseme belirdi yüzünde. Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım ama sanki biri yüzüme bir maske takmıştı, beceremedim. Fark etmedi Andy; güçsüzce sıktı elimi ve anlatmaya devam etti.

"Ertesi gün gitti. Korumalarına tüm ekipmanı kocaman siyah araçlara yükletip gitti."

"Nereye?"

Andy gözlerini kapayıp başını salladı. "Bilmiyorum... Oturduğu apartmanın etrafında dolanıp durdum... Sonra iki yarma çıkıp dövdü beni..." Bir daha öksürdü, başını çevirip yere tükürdü. "Bir daha gelirsem beni sokağa fırlatıp trafik kazası gibi göstereceklerini söylediler. Birkaç gün sonra avukatından, işime son verildiğini bildiren bir yazı geldi."

İnleyerek nefes alıyordu.

"Her şeyimi kaybettim... Yani, evet, hisselerim vardı ama dediğin gibi, asla satmayacak." Gözyaşları süzülmeye başlamıştı artık. "Hepsi benim hatam... Neden o kadar hıyarlık ettim ki? Keşke... Keşke geri alabilsem her şeyi..."

Hissi fazlasıyla yakından tanıdığımdan dudağımı dişledim.

Andy burnunu çekti, kanlı eliyle yüzünü sildi. "Tüm paramı eski merkezimizde yeni bir şirket kurmaya harcadım. Dedim ki belki yıldırım aynı yere bir daha... Ama... Bilmiyorum... Rowan'sız sadece satış elemanıyım ben..."

Andy'nin sesi çatladığında ölmek üzere olması kadar, başarısızlığına da üzüldüğünü anladım. Elini biraz daha sıktım.

"Şirketlere müthiş satıcılar da lazım," dedim. "Beni ikna etmiştin, unuttun mu? Kolay ikna olmam ben."

Andy gözlerini araladı, gülümsedi. "Sağ ol, Caleb. Senden duymak çok önemli bunları..." Elini okşadım. "Portalın açıldığını görünce yeniden başlamak için tek şansım, dedim. Geriye dön... Düzelt işleri... Bilirsin işte..."

Bilmez miydim, ah, bilmez miydim hiç?

"Atladım işte..."

"Cesaret ister," dedim, etkilenmiştim sahiden.

"Evet... Bence de..." Yine kapadı gözlerini. "Tek sorun... Fareleri unuttum... Birbirlerini nasıl boğazladıklarını. Diğer yana geçer geçmez aklımı kaçırdım âdeta... Bi... Bilemiyorum... Diğer Andylerden gelen bir *koku* vardı ve... Kaybettim kendimi. Düşünemedim. Tek istediğim, öldürmekti... Hepsini."

Ürperti dolandı vücudumu.

"Birini harcadım gerçi," dedi Andy sapkın bir sırıtışla. Bembeyaz dişlerinde kanlı köpükler vardı. "Gırtlağından bıçakladım..."

Ne diyeceğimi bilemedim. *Başka bir evrenden gelen bir Andy'yi öldürmüşsün, aferin*, demek uygun gelmedi.

"Sonra Rowan'a saldırdım ama galiba... Jim vurdu beni."

Jim'in tabancası ve gitmeden önce son söylediklerim geldi aklıma. Herhalde elinden geleni yapmış, önüne çıkan bir Andy'yi vurmuştu. Daha fazla kan bulanmıştı ellerime.

"Portala devrildim ve buraya düştüm."

İkimiz de birkaç saniye sustuk; Andy'nin eziyet dolu nefesi dışında çıt çıkmadı.

"Şimdi ne olacak?" dedi Andy sonunda. "Oğlunu... Kurtaracak mısın?"

"Deneyeceğim." Birden hangi zamanda olduğumu bilmediğimi fark ettim. "Geç kalmadıysam."

Andy gene gözlerini kapadı, başıyla onayladı. "Umarım başarırsın... Cidden."

"Teşekkürler."

"Caleb... Bir iyilik yapabilir misin bana?"

"Söyle."

"Buradaki beni bul ve açgözlü bir hıyar olmamaya ikna et."

"Çoğu kişiden daha açgözlü değilsin," dedim. "Ama denerim tabii."

"Sağ ol," dedi Andy hırıltıyla. "Bir şey daha... Yanımda kalır mısın? Yalnız ölmek istemiyorum."

Elbette, demek istedim ama sadece hıçkırıkla karışık, anlaşılmaz bir şeyler geveleyebildim. Daha fazla konuşmadık. Elini sımsıkı tutup tükendiği ana kadar hırıltılı nefesini dinledim.

Elini son bir kez sıktım. Ölmüştü.

42: YİNE GEÇMİŞ

Orada ne kadar oturdum, bilmiyorum.

Kalktım sonra. Plan yapmam lazımdı.

Önce hangi yıla geldiğini öğrenmelisin. Ardından Andy'nin cesedini halletmen lazım. Plan anca ondan sonra yapılır.

Paltomu aldım, yapış yapış ellerimi zemine sürterek sildim. Kanı temizleyemedim, hatta toza buladım ellerimi. İç çekerek kapıyı epey gıcırtı eşliğinde açtım. Koridor sessizdi. Karanlıktı. Bayağı karanlık. Fenerini kullanmak için telefonumu çıkardım ama telefonun işi bitmişti tabii. Yangın çıkışına kadar duvara tutunarak yürüdüm.

Merdivenler de kapkaranlıktı. Tırabzana tutunarak temkinli adımlarla inmeye başladım; beton basamaklardan aşağı yuvarlanmaya hiç niyetim yoktu. Aşağı vardığımda ter içindeydim ama dışarısı soğuktu. Sonbahar. Belki. Yılı bilmiyordum hâlâ.

Başımı kaldırıp binaya baktım. Hiçbir zaman sağlam, düzgün bir yer değildi ama şimdiki görüntüsü berbattı. Pencerelerinin yarısı kırık ya da tahta çakılıydı. İyiye işaret olabilirdi bunlar. Gowanus ben ayrıldığımda epey kentsel dönüşüm görmüştü. Muhtemelen geçmişteydim yani.

Ya o ya da zombi dolu, kıyamet sonrası bir gelecektesin.

Tabii. İkisinden biri.

Union Sokağı'ndan 3. Cadde'deki bildiğim, yirmi dört saat açık Kore büfesine yöneldim. Tabii var olup olmadığını bilmiyordum ama pek endişelenmiyordum açıkçası. Kore büfeleri ebedi ve ezeli vampirler gibiydi.

Kim'in Yeri de istisna değildi. Kırmızılı-sarılı-lacivertli neon tabelayı ta bir blok öteden gördüm. Birini, herhangi birini görme ihtiyacımı aniden fark ederek adımlarımı hızlandırdım. Kapıyı iterek içeri girerken küçük çan tıngırdadı. Derhal *NY Post* yığınına gittim, tarihi görmeye çalıştım.

Baş sayfada bir beyzbol oyuncusu vardı. "Teşekkürler, Yankees: Bombacılar Sox'ı süpürerek play-offlara göz kırptı" yazıyordu manşette. İki sezon öncesi değil miydi bu? Kalp atışlarım hızlandı. Derken gördüm tarihi: 27 Eylül 2021. Seth'in ölümünden on beş gün önce...

Upuzun verdim nefesimi.

"Alacak mısın onu?"

Boğuk ses resmen ödümü patlattı. Başımı kaldırınca tezgâhın ardındaki seyrek saçlı Koreliyi gördüm. Maskeliydi. Elbette... 2021'de New York'un yarısı hâlâ COVID korkusu yaşıyordu. Gülümsedim, geriledi ve başını arkasındaki ağrı kesici dizili rafa çarptı. Plastik hap şişelerinden biri, başından sekip yere düştü.

"Al ve git."

"Ha?"

Hastalıklıymışım gibi işaret etti parmağıyla.

Gömleğime baktım. *13. Cuma*'nın devam filmlerinden birindeki sekizinci kurban gibi görünüyordum.

Espri dolaştı dudaklarımda bir anlığına. *Tıraş olurken kestim...* Derken Andy geldi aklıma, fena utandım. Dönüp çıktım dükkândan. New York'u takdir ettiğim anlardan

biriydi bu. Adamın polis çağıracağını sanmıyordum ama çağırsa bile muhtemelen omuz silkerdi polisler. Tanık olunan bir suç yoktu; yapacak bir şey yoktu.

Gene de üstümü değiştirmeliydim. Ceplerimi yokladım yürürken. Cüzdanımda yüz on yedi dolar vardı. Yeni kıyafete yeterdi ama ya sonra? Üç ay boyunca göze batmadan yaşamam lazımdı. Banka kartıma baktım. Kaderi kurcalamamak en iyisiydi. Eski Ben'in hesabından para çekmenin hangi öngörülemez olayı tetikleyebileceğini bilemezdim.

Şaka mı bu? En son ne zaman baktın sen banka dökümüne?

Doğruydu. Faturaları Kennedy suikastına dair ipucu ararmışçasına inceleyen hep Hannah'ydı; ben hiç bakmazdım. Bazen şu 19,99'luk harcama ne içindi diye sorardı ama hiç nakit çekimlerinden bahsettiğini hatırlamıyordum. Bazen, mesela poker gecelerinde epey çekerdim ama genelde pek nakit çekmezdim.

Parayı eski ofisime yakın bir ATM'den çektiğim sürece sorun çıkmazdı. Adım adım gidecektim. Sahi, güneşin doğmasına ne kadar vardı? Yukarı baktım: Ay gökte, ta tepede, neredeyse dolunay evresinde, akla ziyan parlaklıkta bir sokak lambası gibi duruyordu.

Cesetten kurtulmak için tahminen birkaç saatim vardı.

♠

Gelecekte Mobius'un genel merkezi olacak binaya yönelip yürümeye ve seçeneklerimi düşünmeye koyuldum. Bina terk edilmişti, o kadarı barizdi. Farklı ofislere dalıp yatabilirdim. Ama Andy'nin birkaç kat ötemde çürüyeceği düşüncesi içimi buruyordu.

E, ne yapacaktım peki? Parka mı gömecektim? Fazla riskliydi. New Yorklular başkasının işine genelde burunlarını

sokmazlardı ama sabaha karşı üçte mezar kazmak, kaderle oynamaya girerdi. Düşünmeliydim.

Yürümeye devam ettim. Gowanus Kanalı'nı geçen köprüye ulaştığımda çöp kokuları doldu burnuma. Kanalın suyu, güneş altında çürüyen, açık bir lağımın suyu gibiydi. Tırabzandan aşağı baktım.

Ölümden sonrasına inanmıyordum ama aklımdan geçen yüzünden cehenneme giderdim kesin.

Ya bu ya da Andy'nin cesediyle oturacaksın. Biri cesedi bulursa da birkaç kat alttaki evsiz herif bir numaralı şüpheli olacak.

Of.

♠

Gecenin kalanını en iğrenç ayrıntılarıyla anlatabilirim ama anlatırsam gözünüzden iyice düşerim. Şu kadarını söylemem yeterli: Yapmam gerekeni yaptım. Cesedi spor çantasına tıkıştırmam gerekti. Cansız başını basamaklara çarpa çarpa indirmem gerekti. Yakındaki bir inşaat alanından yürüttüğüm tuğlaları çantaya doldurmam gerekti. Bir de elbette çantayı kanala, inanmadığım Tanrı'ya dibe batması için dualar ederek atmam gerekti.

Tanrı dualarıma cevap mı verdi yoksa sadece fizik meselesi miydi, umursamadım. Tek önemli olan, çantanın varlığına dair yegâne işaretlerin kaldırımdaki koyu kırmızı sürtünme iziyle leş kokulu suyun yüzeyinde beliren kabarcıklar olmasıydı.

"Daha iyisini yapamadığım için özür dilerim Andy."

İş bu. Gücenecek bir şey yok.

43: YİNE GEÇMİŞ

Sabah güneşi çelik kapıdaki camı kırık pencereden sızıyordu. Elimi gözlerime siper ettim. Sızıp kalmıştım anlaşılan. Binanın lobisinde oturduğumu hatırlıyordum. Merdiven çıkacak halim kalmamıştı. Şeyden sonra... Bulantı yükseldi, boğazım yandı, yutkunarak bastırdım.

Zamanı değil.

Kalktım. Her yerim ağrıyordu. Gece plan kurmaya başlamıştım. Sırada uygulamak vardı. En yakın metro istasyonuna yürüdüm ve şehre yöneldim. Metro Doğu Nehri'ni takırtılarla aşarken, pleksiglas pencereden Manhattan manzarasını seyrettim. İçime, oturduğum koltuğa tırmanıp ayağa kalkarak diğer yolculara, bir zaman yolcusuyla seyahat ediyorsunuz diye bağırma dürtüsü doldu. Tuhaftı.

Muhtemelen kimse başını kaldırıp bakmazdı bile.

Kanal Sokağı'na vardık. Altı kişi indi, birkaç düzine yolcu zaten tıklım tıkış olan vagona doluştu. Birkaç dakika sonra otomatik pilota bağlanmışım gibi 23. Sokak'ta indim, merdiveni çıkıp kuzeye, 8. Cadde'ye, eski ofisime yöneldim.

İki sene önce kapanan bir kahvecinin önünden geçtim.

Bir sene sonra kapanacak yani.

Birden başım döndü, yanından geçtiğim binaya yaslandım. Çatlamış kaldırıma bakarak soluklanmaya çalıştım. Biri omzuma çarptı, tökezleyip düştüm. Başım yere çarptı, acı

her yanıma yayıldı. Gözlerimi kıstım, bana çarpan adama bir özür veya uzanan bir el beklentisiyle baktım.

Adam aldırmadı bile. Yüzümün az ötesine düşen Airpod'unu aldı, kulağına taktı. Nahoş bir bakış attı bana. "Kusura bakma, Steve. Sesin gitti bir an," dediğini duydum uzaklaşırken.

"Siz, siz, yaralanmışsınız." Ağır parfüm kokulu, orta yaşlı bir kadın yanıma diz çöktü. "İyi misiniz?"

Cevap vermeden zor bela kalktım. Kadın dirseğimden tutup dengemi bulmama yardım etti ama yüzüne bakmadım. Gözlerim bana çarpan dallamanın gömleğinin sırtındaki Luciditee logosundaydı. Nefesim kesildi.

"Başınızdan yaralanmışsınız, beyefendi. Yüzünüz kan içinde."

"Hepsi benim kanım değil," diye mırıldandım. Bu şartlar altında muhtemelen verilecek en iyi cevap değildi ama düşünmeden konuşuyordum zaten. Dallamanın gömleğinden alamıyordum gözlerimi. Siyah potinlerinden. Soluk kot pantolonundan. Tepesinde belirmiş açıklıktan.

Siktir. O zaman var mıymış bu?

"Alçak herif," dedi parfümlü kadın, bakışlarımı fark ederek.

"Evet," dedim, gözlerimi kırk iki yaşındaki Caleb Bachman'dan ayırmadan. "Hem de nasıl."

♠

Akort çatalı gibi titriyordu vücudum. Eski Ben'in dallamanın önde gideni olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordum. Yaptığını açıklayacak hiçbir mantıklı bahane ya da zihin jimnastiği yoktu. Böyle bir şeyin ne zaman olduğunu hatırla—

Sana olmadı böyle bir şey. Ama artık ona oldu.

Doğru. O, ben değildi. Ama öyleydi, değil mi? Bu herif olduğumu hatırlıyordum. Ailem dışında kimseye aldırmadığımı...

Dürüst olacaksan ol. Kimse umurunda değildi, o kadar. Ailen bile. Yeterince umursamıyordun.

Sesi duymazdan gelmeye çalıştım ama Seth öldüğünden beri hakikati tanımayı, kabullenmeyi öğrenmiştim. Sabahın üçünde ziyarete gelen, gün boyu dibimden ayrılmayan, nasıl bokun teki olduğumu defalarca hatırlatan, yüzüme gözlerimde kara benekler uçuşturacak denli güçlü ışık tutan türden hakikati.

Ama Eski Ben bunu anlamazdı.

Değişmiştim. Seth'in ölümünden sonra. Kovulduktan sonra. Hannah beni terk ettikten sonra. Hayatım paramparça olduktan sonra. Daha anlayışlıydım çünkü açık, taze bir yaraydım ben. Ama bu ana dek ne kadar değiştiğimi hiç fark etmemiştim.

Kırk iki yaşındaki benden ne kadar nefret ettiğimi de.

♠

Eski Ben'in hesabından altı yüz dolar çekmemden iki saat sonra yine metroda, Salvation Army'den[41] aldığım yeni kıyafetlerimleydim. Arkama yaslanıp beyzbol şapkamı iyice, gözlerime kadar indirdim. Tanınmamam gerekiyordu.

Binaya döndüğümde, soğuk da olsa suyun aktığını görerek sevindim. Giderdeki köpükler pembeleşene kadar buz gibi suyun altında kalmaya kendimi zorlayarak üzerimdeki kurumuş kanı temizledim.

41 Yüz yirmi altı ülkedeki bağış dükkânları ve hayır kuruluşları ile bilinen, Protestan bir uluslararası yardım organizasyonu. (*ç.n.*)

Duştan çıkınca aynada baktım kendime. Göğsüm çökmüş, göbeğim azıcık şiş, kollarım sıska, uyluklarım kalın, omuzlarım dar ve düşüktü.

İhtiyarlar gibi görünüyorsun.

Kırlaşan saçımdan geriye kalanı kuruladım, yeni (sayılır) kotumla Çin yemeği yiyen panda desenli siyah tişörtü giydim. Binayı keşfe çıkma zamanı gelmişti. Her kattaki dar koridorlarda dolandım, kapıları yokladım. Çoğu kapı açık, açıldıkları dairelerse boştu. Arada karşıma çıkan fareler ve terk edilmiş birkaç parça eşya dışında bir şey görmedim. Bir masa, kırık bir sandalye, vesaire.

Dolaştığım yirmi üç daireden birinde geniş, öğretmen tarzı bir masa, tekerlekli ama sarsak bir ofis sandalyesi ve kahverengi, deri bir üçlü koltuk buldum. Deri kimi yerde yırtılmış, kimi yerde çizilmişti. Kızgın bir sokak kedisiyle girdiği kavgada yenilmiş gibiydi. Ama öyle rahattı ki uzanır uzanmaz uyuyakaldım.

Gecenin köründe uyandım. Dışarısı karanlıktı ama odanın pencereleri, kentin ışıklarıyla aydınlatıyordu içeriyi. Üç kat yukarı, Mobius'un (gelecekteki) genel merkezine çıktım. Eşyalarımın tamamını beş seferde taşıdım: Kot pantolon, iki şort, yedişer don ve fanila, dört çift çorap, dört tişört, bir çakmak, bir paket Marlboro Lights, bir düzine mum, altılı tuvalet kâğıdı paketi, Dove şampuan, bir kalıp sabun, sekiz beyaz tahta kalemi ve bir torba jelibon.

Bir de üç kucak dolusu günlük. Hepsinin sağ üst köşeleri numaralandırılmıştı. El yazıları elbette bana aitti.

Koltuğa uzandım, günlüklerden birini gelişigüzel alıp okumaya koyuldum.

44: (ÖNCEKİ) GEÇMİŞ

Beklemekten nefret ediyorum.

Bazen —çoğunlukla içerken— bir anlığına boş veriyorum. Ama o an, her ânın yaptığı gibi bitiyor ve hayatıma geri dönüyorum. Benim hayatım değil artık gerçi. Hayatımı daha genç, daha aptal bir ben yaşıyor. Ürkütücü bir déjà vu hissi eşliğinde eski, kötü bir filmi izlemeye zorlandığım bir tuzağa düşmüş gibiyim.

Son zamanlarda intihar hayalleri kuruyorum. Yapamam ama. Tuzağın bir parçası bu. İntihar demek, Seth'i ebediyen ölüme mahkûm etmek demek. Sıkışıp kaldım yani.

Bazen, hayır, çoğu zaman, keşke geçmişe gelmeseydim diyorum. Benden öncekilerin neden yaptığını anlıyorum. Başaramazsam aynısını Caleb'a neden yine yapacağımı da. Ama başka bir Caleb'a, yapamayacağını bile bile ölü oğlunu sahiden kurtarabileceğine yönelik sahte umut aşılamak çok zalimce geliyor.

Yıllardır izliyorum Caleb'ı. Bencilliğine şahit oldum. Dikkatsizliğine. Narsizmine. Diğer Jimler gibi nefret ettim sonunda ondan. İstediğim her şeye sahipti. Ama kıymetini bilmedi. Her söyleyişimde geçiştiriyor, zamandan yana derdi yok zannediyor; geçen her günle yelkovanın gece yarısına yaklaştığını anlamıyor.

Ben Caleb'kenki olayları farklı hatırlıyordum. Ama uzaktan izledikçe hakikati gördüm. Madem o sevdiğim her şeyi benden çalmıştı, ben de onun bir şeyini çaldım. Mahremiyetini. Vicdan azabı çekmiyorum ama. Neleri kaçırdığımı görmeye çalışıyorum sadece.

Başlangıçta küçük çaplıydı. Dadıyı takip ettim, çocuk parkında uzaktan seyrettim. En çok Hannah'yı, Seth'i salıncakta sallarken ya da tırmanma çubuklarında sarsak adımlar atan oğlunun elini tutarken seyrettim.

Sonra, hep olduğu gibi, büyüdü. Bir sürü özel dedektif tuttum. Dairenin her yanına kameralar, mikrofonlar yerleştirttim. Seth'in kreşine bile.

Bütün şifrelerini bildiğimden, Caleb'ın dijital hayatını takip etmem kolaydı. Hannah'nın Facebook ve e-posta hesaplarını da kırdırttım. Hatta —bundan biraz utanıyorum— Hannah'nın terapistinin muayenehanesine bile mikrofon yerleştirttim. Dinlemek feciydi. Onu hüsrana uğrattığım anları duymak. Her şeyi onun bakış açısından dinlemek. Gerçekte hiç tanımamıştım karımı. Şimdi tanıdığım gibi tanımamıştım. Hiç kulak vermemiştim çünkü.

Tek yaptığı, beni sevmekti. Çabalamıştı en azından. Yokluğumdan yakınırdı hep. Komik tarafı, hiç olmadığım kadar yanındayım şimdi. Kefaretim bu benim. Her Jim sıradaki Caleb'ı bu sonsuz sefalet ve çaresizlik döngüsüne bu yüzden mahkûm ediyor. Hannah'yı duygusal açıdan yapayalnız bırakmanın en haklı cezası, o yalnızlığı ödemekti. Söyleyeyim: Bedel ödemek feci bir şey. Öğrendim artık.

Kendime tanıdığım tek zevk, ziyaretlerim. Caleb haber vermeden uğramayı sevdiğimi sanıyor. Zengin ve bağlantısı bol biri olduğumdan hoş karşılıyor beni. Hannah'yı şüphelendirmemek için sık uğramamaya dikkat ediyorum. Caleb hiçbir şeyi fark etmiyor tabii.

Küçücük bedenine sarılıp Seth'e uykudan önce hikâye okumayı iple çeksem de hep değiştirdiğim kılığı fark edeceğini zannederek endişeleniyorum. Diğer zamanlardaysa oğlumu kaç defa yüzüstü bıraktığımı ve büyük ihtimalle gene bırakacağımı görüyorum.

Hikâye bitince iyi geceler öpücüğü verip büyüyerek yüksek ihtimalle benleyken ölecek çocuk olacağını korkuyla düşünüyorum her seferinde. Sonra daireme dönüp kameralardan Hannah'yla Caleb'ın kavgalarını izliyorum. Ya da güvenli yerlerine, Hannah'nın resim yapmak için yatak odasına, Caleb'ın hücreye benzeyen çalışma odasına, kendi köşelerine çekilmelerini.

"Git, yat oğlunun yanına!" diye bağırmak geliyor içimden. "E-postalar sabahı beklesin! İş bitmeyecek ama oğlunun hayatı bitecek!"

Bağırmıyorum ama. Diğer Jimler denedi ve Caleb asla inanmadı. Bazıları günlükleri bile gösterdi. Fark etmiyor. Caleb, Seth ölene dek inanmayı reddediyor. Geç oluyor tabii. Seth'in ölümünü izleyen vicdan azabı tüm Calebları intihar girişimine sürüklüyor.

Çoğu girişim ama. Uyku hapı yutuyorlar fakat şişedeki hapların tamamını yutmuyorlar. Metroda raylara, hayırseverin tekinin yetişip kurtarabileceği zamanlamayla atlıyorlar. Bir defasında Caleb ciddi yaklaştı

ölüme. Kafayı çekip küvete girdi, bileklerini kesti. Jim ambulans çağırmasa ölecekti.

Bu yüzden Caleb'ıma hiçbir şey anlatmadım. Tek yaptığım, beklemek.

Seleflerime gıpta ediyorum. En azından bir rol oynadıkları yanılsaması vardı onlarda. Umut yanılsaması. Günlüklerden öğrendiğim kadarıyla Kader'i durdurabilecek bir şey yok gibi. Ama gene de her seferinde denemiş Jimler. Genelde Seth'i bir veya iki defa kurtarabilmişler. Caleb bir daha asla dalgın, ilgisiz, dikkatsiz olmayacağına yemin etmiş. Ama birkaç gün sonra dikkati başka şeylere kaymış. Seth ölmüş. Gene.

Jimler ne derse desin, kim olduklarını ne kadar açıklasın hiçbir şey ama hiçbir şey Caleb'ın oğluna sahiden dikkat etmesini sağlamamış. Hatta birkaç Jim Caleb'ı hırpalamış. O da işe yaramamış. Kulakları hep sağır kalmış sözlerimize.

Son Jim farklı bir yaklaşım denemiş. Caleb'ın üzerine o kadar gitmemiş. Örnek olarak bir şeyleri anlatabileceği umuduyla akıl hocalığı yapmaya çabalamış.

Caleb'ın öncekilere göre daha iyi bir Caleb gibi göründüğünü yazmış. Son Caleb ben olduğumdan, yazdıklarını gurur ve vicdan azabı karışımıyla okudum. Yazdıkları doğruysa önceki Caleblar iyice beterdi demektir. Selefimle yediğim onca akşam yemeğini düşündüm. Bana nasıl iyi davrandığını. Sahiden daha iyisini yapmayı istememi nasıl sağladığını. Bir de kaç defa onu hüsrana uğrattığımı... Geçmişe döneli o kadar uzun zaman geçti ki onu, oğlumu özlediğim kadar

özlüyorum şimdi. Saçma geliyor, değil mi? Kendimi özlüyorum ama işte...

Yaptıkları için Jim'e teşekkür edebilsem keşke. Benim için ne anlam ifade ettiğini söyleyebilsem. Özür dileyebilsem. Değiştiğimi görmesini istiyorum. Benle... Gurur duymasını. Ama o yok artık. Kapıdan geçmeden önce görmüştüm öldüğünü. Andylerden biri şakağına lambayı indirmiş, ışıklarını söndürmüştü... Kötü espri...

Oğluna daha iyi babalık etmeyi öğreneceği umuduyla Caleb'a bir koruyucu baba gibi davranmaya karar vermiştim. Sütten çıkmış ak kaşık değilim, öylesi doğamda yok, kabul ama Jim'imin bana olduğundan daha iyi olmaya çabalıyorum. Ayrıca Caleb'ımın, diğer tüm Caleblardan daha iyi, daha farklı göründüğünü söylemem lazım. Daha fazla ruh var... Belki taraflıyımdır ama zannetmiyorum. Yanlış anlaşılmasın; Caleb'ım da diğerleri gibi bencil hıyarın teki. Ama benim kadar bencil değil ki benim Jim'im de benim kendisinden daha az bencil olduğumu düşünmüştü... Yani, kim bilir, belki hakikaten düzeliyoruzdur.

Hatasıyla falan, benden, olduğum Caleb'dan daha iyi işte. Ben anca ayda bir yaparken o, neredeyse her hafta banyo saatini hallediyor. Hannah'ya daha çok özen gösteriyor; son doğum gününü hatırladı hatta. Ama gene de örnek aile babası falan değil. Benden, olduğum Caleb'dan daha iyi olduğunu söylemek, adamın tekinin Hitler'den daha iyi olduğunu söylemek gibi. Çıta epey düşük yani. Ama arada bir şaşırtıyor beni. Bazen benim sayemde mi yoksa sadece şans mı, diye

düşünüyorum. Tek yapabileceğim, çabalamaya devam etmek. (Affedersin Yoda: Yapmaya, demek istemiştim.)

Keşke Jim'im yanımda olabilse. Oturup şu akla ziyan "Ya Caleb Ne Olacak?" problemini konuşurduk. Yıllar içinde öğrendiklerimden sonra bir yanım, birlikte oturup sorunu konuşursak çözüm bulunabileceğine inanıyor. Geçmişe dönüp durmamızın bir sebebi olmalı. Saçma gelecek, biliyorum ama bence Evren, Seth'i kurtarmamı istiyor... Çok boktan bir yoldan söylese de...

Kısacası, bunu okuyacak tüm gelecek Caleblar: Tüm bunların bir sebebi var. Bir de cevabı. Bulmanız lazım.

İyi şanslar.

45: YİNE GEÇMİŞ

Günlükler bir örnekti: Beyaz minik benekli siyah karton kapaklı. Kapaklarda tanıdık el yazımla yazılmış isim, sayı ve tarihlerin bulunduğu beyaz bir dikdörtgen...

İlkinde *"1. 11/1/2000 – 17/2/2000"* yazıyordu. Dizinin sonundakindeyse *"38. 21/12/2021 – 1/3/2024."* Sonraki *"39. J 2.0: 13/1/2000 – 1/3/2000"* idi. Jimler JIII'ten JVII'ye kadar Roma rakamlarını tercih edip sonra J13'e kadar tekrar Arap sayma sistemine geçmişlerdi. Son günlükte *"227. J13: 5/9/2020 – 1/3/2024"* yazıyordu.

1 Mart. Dün. En azından ben zamanda yolculuk yapmadan önce döndü. Şimdiyse iki buçuk yıl uzaktaydı.

Günlükleri yere serdim, duvara notlar aldım. Benden önce on üç Jim günlük tutmuştu. İlk günlükten önce kim bilir kaç Jim var olmuştu gerçi...

İlk Jim, otuz sekiz günlükle en üretken Jim'di. İzleyen her Jim, muhtemelen söyleyecek daha az şey kaldığından, bir öncekinden daha az yazmıştı. Anlayabildiğim kadarıyla günlükler temelde nasıl Jim olunacağına ve geçmişte nasıl hayatta kalınacağına dair birer rehberdi. Sahte kimliğin nereden edinilebileceği, nelere yatırım yapılacağı, hangi maçlara bahis oynanacağı... Tek istisna Jim11'di. Otuz beş defterinin büyük kısmı zaman yolculuğu konusunu işleyen TV dizileri ve filmlere dair denemelerle doluydu. Biraz kaçırmıştı anlaşılan.

Her yeni Jim günlük tutmaya Ocak 2000 içinde başlamıştı ama hepsinin bitiş tarihi aynıydı: 1 Mart 2024.

Her günlük dizisinde defterlerden birinin kapağının köşesinde parlak bir kırmızı X işareti vardı. Örüntüyü fark edince yüreğim ağzıma geldi. Hepsi Seth'in öldüğü tarihi içeriyordu. Birini açıp sayfalarını taradım ve olay gününün sarı etiketle işaretlendiğini, kırmızı X eklenip tarih düşüldüğünü gördüm: 3 Ekim 2021.

Kırmızı X'li bir diğer günlüğü aldım. Sarı notlu ilk sayfada yeşil bir onay işareti vardı. Kırmızı X bir sonraki sayfadaydı: 7 Ekim 2021.

Tüm kırmızı X'li günlükleri açıp kırmızı X'li sayfaları buldum ve keçeli kalem kokusunu soluyarak duvara not aldım. Ölüm tarihleri 2 Ekim'le 13 Ekim arasında değişiyordu. Daha sonraki dizilerde daha fazla yeşil etiket vardı. Her biri, bir Jim'in Seth'i ölümden kurtarışını belirtiyordu. J10 Seth'i art arda beş gün kurtarmayı başarmıştı. Ama o bile yetmemişti.

Duvara yazdığım tarihlere baktım.

Hay...

Benim Seth'im 12 Ekim'de ölmüştü ama kırmızı X taşıyan ilk tarih 2 Ekim'di. Bu, sorunu çözmek için on beş gün vaktim olmadığını gösteriyordu.

Sadece beş günüm vardı.

Odadaki hava âdeta aniden ısındı, akciğerlerimi doldurdu. Sık soluklarla yere eğildim, dörtayak üzerinde durdum. On dakika gibi gelen ama aldığım ucuz Android telefona göre iki dakikayı anca bulan sürenin sonunda panik atağım geçti.

Yapabilirdim. Şimdiden bir şeyleri değiştirmiştim. Bu gerçeklik, diğerlerinden farklıydı. Seth'in ölümünden yirmi dokuz yıl öncesine değil, on beş gün öncesine gelmiştim. Hazırlanmak için daha az zamanım vardı ama hazır olacaktım. Günlükleri incelemem lazımdı sadece. İçlerinden birindeydi cevap. Biliyordum.

Diğer Jimler günlükleri incelememiş midir yani?

Elbette. Ama ben farklıydım. Seth öldüğünde olduğum kişiye çok daha yakındım. Yaş açısından. Hafıza açısından. Jimlerin hiçbiri başaramamıştı. Ama ben başaracaktım çünkü ben, bir Jim değildim. Ben hâlâ bendim. Seth'in yine ölmesine izin vermeyecektim.

Bir kez daha olmazdı.

♠

Günlükleri okumak, gelecekten bir benle tanışıp zamanda geçmişe dönmek dahil, hayatımın en gerçeküstü deneyimiydi. Yazı tarzı, tuhaflıkları, mantık akışı, hepsi bildikti. Ama içerikler yeniydi.

İlk gece Jim1'in tüm günlüklerini okudum. Aslında ilk Jim değildi çünkü *o* da bir Jim tanımıştı. Ama o, günlük tutmaya başlayan ilk Jim'di. Yolculuğu aşağı yukarı benimki gibi başlamıştı. Ana fark, geçmişe döndüğü gece Andylerden birinin Jim'ini öldürmesiydi. Her yeni dizinin sonuna yüreğim ağzımda, sayfaları hızla geçerek varıyordum.

Hepsinde Jim öldürülüyordu.

Kapıdan Jim hâlâ hayattayken geçen sadece bendim. En azından... bildiğim kadarıyla. Tuttuğum nefesi bıraktım. Jim beni geçmişe gitmeye hazırlarken her seferinde bir intihar görevinde olduğunu düşünmüş ama görevi yerine getirmişti. Kendini feda etmişti. Benim için. Ama bu sefer

öncekilerde hep olduğu gibi olmamıştı ki o da bu seferki farklı demekti. Jim'imin deyip durduğu gibi, yeniydi. Ukraynalılar işi değiştirmiş olmalıydı. Bir dizi çılgınca olayla kalıbı kırmıştım ve... bir kere yaptıysam gene yapabilirdim.

İlk Jim'in günlüklerine döndüm, geldiği geceden başlayıp günlükleri kendi Caleb'ına verdiği geceye kadar tamamını okudum. Yazdıkları öyle net, içten ve kişiseldi ki resmen içim kıyıldı. Hayatına —*hayatıma*— bakışı yakıcıydı.

O sekiz buçuk saatte kendime dair uykusuzlukla bezeli kırk küsur yıllık iç hesaplaşmada öğrendiğimden daha fazla şey öğrendim. Ortaya çıkan resimse hiç hoş değildi. Tanımlayıcı karakter özelliğimin bencillik olduğu hiç aklıma gelmemişti ama Jim'in kahredici değerlendirmesi bu yöndeydi. Şöyle yazmıştı:

3 Nisan 2021

Akşam yemeğinde Caleb'laydım. Artık sevmem gerekmesine rağmen pek çok şeyinden tiksindiğim, iflah olmaz bir oğul gibi görmeye başladım onu.

Caleb'la akşam yemeğinin konusu daima Caleb'dır. Dün gece, mecburi, otomatik bir "Nasılsın?" sorusundan sonra hayatıma dair tek soru sormadı. Fikirlerimle epey ilgiliydi ama bunun tek sebebi, Caleb ve kariyerinin tek sohbet konusu olmasıydı.

Ailesi ve dostlarıyla daha fazla vakit geçirmesine yönelik tavsiyelerime kulak asmıyor. Elindekilerin ne olduğuna dair hiçbir fikri yok. Hayatını yarın için yaşamaya harcıyor; doğru okula, doğru fakülteye, doğru şirkete girince mutlu olacak hep. Bunların tümü banka hesabında doğru sayıda sıfır bulunmasına gidiyor. Öyle

boş şeyler ki dikkatini çekebilmek uğruna gözüne çatalı sokuvermek geliyor içimden.

Bir Noel Şarkısı'nın izlediğim bütün kötü versiyonlarının toplamı gibi (Bill Murray'nin oynadığı müthiş film hariç).

Caleb'la ilgili her şeyde bir dümen var. Sürekli pozisyon alıyor. Z'ye ulaşmak için X'i, Y yapmaya nasıl ikna edebilirim? Her etkileşimi bir işlem. Bu gece EverCo'nun politik mekanizmaları üzerinden üç boyutlu satranç[42] oynadık. Geleceği çok iyi öngördüğüm için kâhin zannediyor beni. Gerçi her tavsiyem, zannettiğim sonuçlara varmadı (ya da ben Caleb'ken olduğu gibi sonuçlanmadı).

Aynı kusurları kendimde de görüyorum elbette. Yaptığım, Caleb'ı Y yapması için X yapmaya ikna etmekten öte değil. Hayatımın tadını çıkarıyor muyum? Alakası yok. Caleb gibi, ben de sırf yarın için yaşıyorum.

Ama benim yarınım ne zaman gelecek, biliyorum: 2 Ekim 2021'de. O gün nihayet yapmaya geldiğim şeyi yapacağım. Önceki Jim başaramadı ama onun hatasından ders alabilirim. Başaracağım. Başarabileceğimi biliyorum.

Ama Jim1 başaramamıştı elbette. Kendine öyle güvenmişti ki Seth'i kurtardığı gün kibri tavana vurmuştu. Onun Seth'i metro peronunda oynarken raylara düşmüştü. Jim günü geldiğinde Caleb'la Seth'i peronda beklemiş, ardından

42 Kitapta birkaç defa gönderme yapılan *Star Trek* (Uzay Yolu) dizisinde çok boyutlu düşünmeyi teşvik eden kurmaca satranç oyunu. (*ç.n.*)

metronun gelmesini beklerlerken Seth'e bir hikâye anlatmıştı. Kolayca kurtarıvermişti Seth'i. O gece kutlamaya dalıp çekmişti kafayı. Ertesi sabah kameralarını kontrol ettiğinde Caleb'ın dairesinin içinden kasırga geçmiş gibi göründüğünü fark etmişti.

Görüntüleri kaza anını bulana dek başa sarmıştı: Seth, lavaboya tırmanıp düşüyor, başını zemine çarpıyordu. Caleb birkaç dakika sonra banyoya gözü telefonunda giriyor, oğlunun kanına basana dek gözünü telefondan ayırmıyordu.

Temiz hava lazımdı bana.

Ofisten çıktım, yangın merdiveninin basamaklarını ikişerli inip sokağa attım kendimi. Yoğun, nemli havayı içime çektim, gözlerim yandı. Gerçeklik tornavida misali döndüre döndüre sıkıyordu beni. Gözeneklerimden panik teri fışkırtarak, soluğum düzelene dek yutkunarak öylece dikildim.

Çatlakla dolu, yamru yumru kaldırımda düşüncelere dalarak yürüdüm. Gecenin kör saatleriydi; kimsecikler yoktu etrafta. Kaldırıma yığılı yeşilli beyazlı çöp torbalarına dadanan farelerden kurtulmak için yolun ortasına çıktım, öğrendiklerimi düşünmeye başladım.

Benden önce on ikiden fazla Jim gelmişti. Hiçbiri başaramamıştı. Hiçbiri. Ama ben onlar değildim. Farklıydım. Ben—

Ne diyeceksin? Daha iyiyim mi? Resmen aynı herifsin yahu!

Hayır, değildim. Çok ama çok daha gençtim onlardan. Caleb olmayı, Jimlerin artık hatırlamadığı şekilde hatırlıyordum hâlâ. Bu yüzden seleflerimin yapamadığını yapma şansım vardı: Kalıbı kırmak.

Kalıbı nasıl kırarım sorusu beynimde yanarken ofise döndüm.

Aklına gelen her şeyin daha önce düşünüldüğünü varsaymalısın.

Siktir. Farklı düşünmekten fazlasıydı bu. Aklımın ötesinde düşünmem gerekecekti. Kestirmek için her şeyi okuma—

Hayır. Jimlerin denediklerini okursam sadece onları görürdüm. Eşyamı karıştırıp gizli silahımı çıkardım: Marlboro paketi. Hayatımın amacını gerçekleştirmeme birkaç gün kala başka bir evrendeydim; kanseri dert edecek değildim.

Selofanı yırtıp kapağı açtım. Güzelim tütün kokusunu içime çekerek bir sigara çıkardım, dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve pembe fosforlu çakmağı, yanana dek üç defa çaktım. Akciğerlerime dolan dumanla öksürmeye başladım. Gene de ilk nikotin darbesinde sinirlerimi yatıştıriveren bir şey vardı.

Duvarın boş kalan kısmına gidip fikirlerimi yazmaya koyuldum. Yirmi dakika ve üç buçuk sigara sonra tekerlekli büro koltuğuma oturup eserime baktım.

1. Son ölümü önle
2. Seth'i kaçır
3. Eski Ben'e söyle
4. Hannah'ya söyle
5. Hannah Seth'i kaçırsın
6. Seth'e gerçeği söyle
7. Jim+E.B. takım çalışması
8. Caleb'a kamyon yüküyle para ver

Sekiz fikir. Yok mu artıran?

I-ıh.

Başım dönmeye başladı. Sigarayı yere atıp söndürdüm. Kendime not: Kül tablası al. Bitkinlik içinde kendimi üçlü koltuğa attım ve derhal uykuya daldım. Rüyalarımı hatırlayamazdım pek ama her nasılsa rüyamda da hiçbir şeyin planladığım gibi gitmeyeceğini biliyordum.

♠

Kalktığımda her yanım, özellikle sağ omzum ağrıyordu. Bir dizi inleme eşliğinde doğrulup oturdum. Parmaklarımı, ayak parmaklarımı, ensemi ve sırtımı çıtlattıktan sonra pencereyi çekip açtım, sokağa baktım, yeşil balgamlı öksürdüm. Sigara içmenin ne eğlenceli olduğunu unutmuştum. Sigara deyince pakete uzandım, bir tane çıkarıp yaktım. Dünden daha az öksürdüm. Duvardaki listeye baktım. Gündüzün acımasız ışığında çok aptalca göründü. Gene de bir başlangıçtı işte. Günlükleri taradım, kırmızı X'lileri toplayıp koltuğa götürdüm. Şişe suyumun kalanını içip külümü içine silkmeye başladım.

Yeni bir şişe açtım, bir yudum alıp okumaya koyuldum. Hevesle başlamıştım ama ilk ölümün ardından iştahım kaçtı. Dördüncüye geldiğimde midem bulanıyordu. Dokuzuncuda kusmak için fırlayıp pencereye koştum. Akşam yemeğimden kalanlar iki kat aşağı, kaldırıma yapıştı.

Gözlerimi yumdum ama Seth'in boğazına kaçan lolipop yüzünden morarışı gözlerimin önünden gitmiyordu. Bir daha kustum. Bu sefer boğazımı yakan safradan ötesi çıkmadı. Gözlerimi açıp çenemden damlayan sarı sıvıya bakarak derin nefes alıp vermeye çalıştım.

Eylül'ün 30'uydu. İlk X'e üç gün kalmıştı.

Paniğe kapılma. Otur ve odaklan.

Dönüp oturdum, bir şişe su daha açtım (içinde artık birkaç santimlik kül birikmiş ilki hariç, sabahtan beri üçüncü şişemdi). Diktim kafaya, tamamını içtim. Geğirdim, elimin tersiyle alnımı sildim ve kalan kırmızı X'li günlükleri okudum.

Bitirince kalkıp son ölümü duvara yazdım. Parlak, farklı olduğunu zannettiğim fikirlerim ne parlak ne de farklıydı, önceki Jimler denemişti hepsini. Etkili de değillerdi. Gerileyip başarısız olmuş planlarımın bunaltıcı hissiyle yüzleştim.

1. Son ölümü önle – II
2. Seth'i kaçır – II
3. Eski Ben'e söyle – I
4. Hannah'ya söyle – II
5. Hannah Seth'i kaçırsın – II
6. Seth'e gerçeği söyle – I
7. Jim+E.B. takım çalışması – II
8. Caleb'a kamyon yüküyle para ver – I

Kendinden farklı düşünmek hiç kolay değildi anlaşılan.

Kendinden farklı düşünmeye çalışmıyorsun sadece. Kendilerinden farklı düşünmeye çalışıyorsun. Çoğul. Sana karşı on üç kişi. Üstelik hepsinin düşünmek için yirmi birer yılı vardı. Seninse sadece üç günün var.

"Siktir!" Yarısı dolu şişemi duvara savurdum. Çıtırdayarak çarptı, düştüğü yerde suyunu toza saçtı. Tekerlekli koltuğuma çöktüm.

Bulduğum fikirlerin hepsi denenmekle kalmamış, üzerine bir de *tamı tamına duvara listelediğim sırada* denenmişti. Yerdeki kırmızı X'li günlüklere baktım. Yeni bir çözüm lazımdı bana. Hiç düşünmeden paketten son sigarayı çıkardım, ağzımda zaten yanan bir sigara bulunduğunu, son sigarayı ağzıma götürdüğümde fark ettim.

"PICNIC."

Eski BT kısaltmasını hatırladım. Problem bilgisayarda değil, kullanıcıda.[43] Ne doğru laftı ama. Tekerlekli ofis koltuğuna oturup öne arkaya sallanmaya başladım. Problem kesinlikle kullanıcıdaydı. Ama problem *benken* problemi nasıl çözebilirdim? Nasıl...

Hay...

Oturduğum yerden yere attım kendimi, elime ilk geçen günlükteki ölüm sayfasına yapıştırılmış sarı notu okudum:

E.B. – Boğulma

Elimdekini bırakıp ikinci kırmızı X'li defteri aldım.

E.B. + Ben – Metroda

Üçüncü kırmızı X sayfası...

E.B. – Araba kazası

Dördüncüsü...

E.B. + Hannah – Banyoda düşme

Hepsini bir araya getirirken midem altüsttü. Seth'in her ölüşünde Eski Ben oradaydı. Dikkat etmiyordu. Her seferinde.

Karnım büzülerek bağırsaklarımı gaddarca sıkıştırdı. Gözlerimi kapayıp gelmekte olduğu mesajını veren migrene karşı şakaklarımı beyhude ovuşturdum. Temiz hava lazımdı bana.

---

43 "Problem in Chair, Not in Computer" (*İng.*). (*ç.n.*)

Nereye gittiğimi anca fark ettiğimde Union Sokağı'ndan 6. Cadde'ye çıkmak üzereydim. Hafta sonuydu herhalde; kaldırımlar el ele çiftlerle, bebek arabalı anne ve babalarla ve yürüyüşe çıkarılmış köpeklerle doluydu. Herkesin yanında biri vardı. Benim dışımda.

Prospect Park'a varınca fazla yaya trafiği çekmeyen ağaçlıklı bir patikadan Seth'le eskiden oynadığımız kayaya kadar yürüdüm. Oturup gözlerimi kapayarak hışırdayan yaprakları, cıvıldayan kuşları ve yoldan geçen otomobilleri dinlemeye koyuldum.

Sakinleşene dek bekledim. Anca o zaman düşünmeye başladım. Bileğimdeki gıdıklanma üzerine dolanan bir karıncayı tek fiskede yere yolladım.

Bu da bir çözüm.

Değişen geçmişi varlığını yok ederken fotoğraftan silinen Marty McFly'ı düşündüm.

Film o. Gerçekte neyle uğraştığını bir düşün... E.B. sen değil. Farklı bir evrende yaşıyor. O da sana dönüşmeyeceği *anlamına geliyor. Başka biri o. Oğlunun ölmesine müsaade edecek biri. Yaşamayı... Hak etmeyen biri.*

E, sonra? Ben mi büyüteceğim Seth'i?

Neden olmasın? E.B.'yi öldür. Seth'i Hannah'ya götür. E.B.'nin yerini al. Al sana mükemmel baştan başlama şansı.

Tek yapmam gereken, kendimi öldürmek. Tabiri caizse.

Bir esintiyle dallar sallandı, yapraklar fısıldadı. Ilıklığına rağmen ürperdim.

PICNIC.

Hayır. Hayır. *Ben* bu değilim. Benim kabahatim değil. *Eski Ben*'in kabahati.

Nasıl emin olabiliyorsun?

Çünkü Seth, hiçbir kaçırılışında Jim'in elinde ölmedi. E.B. gelip geri alana kadar hayatta kaldı.

Jim farklı düşünmem gerektiğini söylemişti. Çıkış buydu işte. Diğer Jimlerden hiçbirinin böyle bir şeyi denememesini bırak, hiçbiri böyle bir şeyi *akıl edememişti*. Ben ilktim.

Tabii ya: Caleb'a onca zaman akıl hocalığı yaptıktan sonra böyle bir şey akıllarına nasıl gelebilirdi? Bariz yanıta, göremeyecek kadar yaklaşmışlardı.

İşe yarayacaktı.

E.B'yi öldürecek, Seth'i eve götürecek, Hannah'yı öpecek ve nihai baştan başlama fırsatını ele geçirecektim. Ellerim titremeye başladı.

İşe yarayacak.

Mantra gibi tekrarlayıp duruyordum.

Yanılıyorsan Seth'in ölümünü izlemek zorunda kalacaksın. Kabahat sende olacak. Yine.

Varınca yakarım o köprüyü.

Kalktım, pantolonumu silkeledim ve adımlarımda yepyeni bir zindelikle Grand Army Plaza'ya yöneldim. Planlamam gereken bir cinayet vardı.

46: YİNE GEÇMİŞ

Karşıdan karşıya geçerken Jim'i aramayı düşündüm. Ortakla birini öldürmek illa daha kolay olurdu. Planımı kabul ederdi, değil mi?

Etmezse? Eski Ben'i korumak için bir sürü koruma tutmaya kalkarsa?

Bir sürü komando eskisi arasında John Wick tarzı dövüştüğümü hayal ettim. Pek olacak şey değildi. Jim'i işe karıştırmamak en iyisiydi. İç çekip durdum, yeşil yanmasını beklerken bir otobüs geçti önümden.

Al sana fikir: E.B'yi itiver otobüsün altına. Artıları: (i) Ne olduğunu anlamayacak, (ii) Olay yerinden kaçmak kolay, (iii) Cesetten kurtulma derdim olmayacak. Eksileri (i) Başarısızlık şansı yüksek; belki sadece sakat kalır, (ii) Başka biri yaralanabilir.

Başımı salladım. Otobüslü cinayete hayır.

E, o zaman?

Bir metal ızgaranın üzerinden yürürken onlarca metre aşağıdan geçen metronun sıcak, azıcık kötü kokulu havası sardı her yanımı.

Tabii ya! Metro. Otobüsten belki seke düşe son anda ya da yaralı sıyrılmak mümkündü ama hızla gelen yirmi metal vagonun altından sağ çıkmayı hayal etmek kolay değildi. Zamanlamayı kusursuz yapmalıydım ama becerebilirsem iş biterdi. Senaryoyu gözümde canlandırdım. Günlükleri

okuduğumdan beri ilk defa güçlü bir umut doluyordu içime. İşe yarayabilirdi.

Yalnız gene de doğru problemi çözmüş olmuyorsun.

"Problem ben değilim!"

Çevremdekiler çaktırmadan, kıyın kıyın uzaklaştı yanımdan. Benle göz göze gelmemeye çalışan bir kadına gülümsedim. Çantasını daha bir sıkı tutu. O da aklıma yeni bir fikir getirdi.

4. Cadde'deki vintage dükkânını hatırlayarak adımlarımı sıklaştırdım. Alışveriş vakti gelmişti.

♠

İki grup kıyafet almalıydım.

Bir: Aşırı büyük, koyu yeşil bir ceket; beli belimden bir karış kadar bol, lekeli bir kot pantolon; kirden güvercin grisine dönmüş bir çift beyaz spor ayakkabı; kocaman, kıvırcık bir peruk ve lacivert bir kışlık bere.

İki: Yakında ölecek ikizimin yerine geçtiğimde neden birdenbire Hannah'nın tanımadığı kıyafetlerle ortaya çıkıverdiğimi açıklamak zorunda kalmamak için Eski Ben'de bulunan giysiler. Levi's kot, siyah Uniqlo tişört ve siyah kaşmir süveter. Bir çift gri, bağcıksız Merrell.

Plan basitti: Evsiz adam kıyafetimin altına Eski Ben kıyafetimi giyecek, Eski Ben'in her sabah metroya bindiği istasyona gidecektim. Bekle, gözle, it, kaç.

Vicdan azabımı bastırdım. Hannah'yı hak etmiyordu. Seth'i de. Narsist, bencil hıyarın tekiydi. Elindekinin kıymetinden habersizdi. Dönüşeceği kişiden tiksinecekti. Bir bakıma kurtarıyordum onu. Oğlunu kaybetmenin acısını çekmeyecekti. Bir anlık korku ve her şey bitecekti.

Canını aldıktan sonra hayatını ele geçirebilirdim. Tehlikenin farkında olduğum için bu sefer daha iyisini yapacaktım. Hannah göbeğin nereden geldiğini merak edebilirdi ama kilo verebilirdim nasılsa. Göbek ve daha fazla kır saç haricinde aynı görünüyordum zaten. Eve gitmeden önce kazıtırdım saçımı. Eve. İnanmıyordum. Her şey plana uygun işlerse yarın akşama karım ve oğlumla yemeğe oturabilirdim.

Bu sefer doğrusunu yapacaktım. Her sabah Seth'i kreşe ben bırakacaktım. Her gece eve, akşam yemeği için masayı kurmaya yetecek kadar erken gelecektim. Ailece akşam yemekleri... ve banyo saati: Asla kaçırmayacaktım. Telefon yok, başka şeylerle ilgilenmek yok... Hannah'yla randevu gecelerini canlandıracaktık. Bu sefer ailemi her şeyden, özellikle kendimden üstte tutacaktım.

Havaya girme.

Doğru. Diğer bütün Jimler planlarını kusursuz sanmıştı. Bana bir güvence lazımdı. Hım. Tabii ya! Tarifesiz telefonumu çıkardım, Gmail hesabıma girdim ve hep yanımda olmuş, yardım edebilecek tek kişinin iletişim bilgilerini edindim.

♠

"Caleb!" Harika gülümsüyordu George. Arka planda palmiyeler salınıyordu. "Nasıl gidiyor?"

"Nihayet işler yoluna giriyor sanki."

"O tatlı çocukla hayat fena gidemez zaten."

"Evet," dedim, sesim çatladı.

George gözlerini kıstı. "Sıkıntı her neyse geçecektir, Caleb." Rujunu sürmek için durdu, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Her şey geçiyor, malum."

"Evet, evet, biliyorum." Yutkundum. "Neyse. Sadede geleyim. İki iyiliğe ihtiyacım var. Biri ak, diğeri kara. Karşılığında yatırım tavsiyesi vereceğim."

George başıyla onayladı. "Dinliyorum."

♠

Daha önce karşılaşmadığımızdan tanımadı beni Vlad.

"Bayan George yardım et dedi. Vlad ben."

"Şaka," dedim kocaman sırıtarak.

Sert bakışları kısıldı. "Ne komik?"

"Sende tam Vlad tipi var."

♠

İlk Kırmızı X'ten bir gün önce, 1 Ekim sabahı beşi üç geçe evsiz adam kıyafeti içinde ıssız Union Sokağı istasyonuna indim, turnikenin üzerinden atlayıp perondaki üçüncü ahşap banka yattım. Bankın kolçakları yoktu; evsizleri caydırmayı amaçlayan yükseltileri vardı sadece. Raylara gözümü dikip beklemeye koyuldum.

Bu saatte metro on ya da yirmi dakikada bir gelirdi. Dördüncüsünün ardından saatin altı civarına geldiğini tahmin ettim. Zamanında işe gitmek için evden çıktığım en erken saatler bunlardı. Ama herhalde bir saat daha bekleyecektim.

Büyük resme bakınca uzun değildi süre. Evrene baştan başlayabilmek için yalvardığım iki buçuk seneye kıyasla... Ya da Jimlerin günlüklerinde kayıtlı toplam üç yüzyıla. Evet, bir saat hiçbir şey değildi. Ama gene de bu feci rahatsız bankın üzerinde terleyerek yatarken geçmek bilmedi.

Peronda göz gezdirdim. *Queen's Gambit*'in satranç tahtalı kocaman afişinden bakan Anya Taylor-Joy'la göz göze geldik.

Trenlerin geliş sıklığı arttı. Trenler gelip gittikçe insanlarınki de. Perona daha fazla insan geldi; her gelen, yattığım bankın açığından dolanmayı yeğledi. Çok geçmeden hayatın uğultusu düzene kavuştu. Gelen her tren, indirdiği her yolcuya karşılık onunu alıp götürüyordu.

Peron nüfusu azalıp çoğalıyor, lekeli beton zeminde sıradaki metroyu bekleyenlerin sayısı asla düzinenin altına düşmüyordu. Vakit yaklaşıyordu. Doğrulup oturmak istiyordum ama sürpriz avantajımı kaybetmemek için kımıldamadan yatmaya devam ediyordum. Üç tren daha gelip geçti. Endişelenmeye başladım. Kaçırmış mıydım yoksa hedefimi?

Kader. Dalga geçiyor senle.

Kader falan yok. Sadece ben.

Derken E.B.'yi duydum: "Haydi, sallanma." Ses tonu asabiydi. Kime demişti öyle?

Nerede duysam tanıyacağım daha ince, tiz bir ses cevap verdi: "Geyiyoom... geyiyoom."

Dilimi ısırdım. Derken gördüm onları. E.B., yanında elini sımsıkı tuttuğu Seth'le perona geldi. N95 maskesi Seth'in yüzünü örtüyordu. E.B.'nin ince kumaş maskesiyse boynundaydı. Seth'in yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldığı uzun adımlarla yürüyordu. E.B.'nin sağ kulağında beyaz AirPod vardı.

"Kusura bakma... Oğlumu kreşe bırakmam lazım. Evet, normalde Hannah bırakıyor ama... Fazladan bir durak... Yani en fazla on beş dakika gecikirim."

Hannah işe gitmeden aramama kızdığı için evden çıkar çıkmaz arardım Steve'i hep.

Zaten onla benden fazla vakit geçiriyorsun. Hiç değilse rahat rahat kahvaltı etmemize izin veremez mi?

"Evet, evet... Yatırımcılara birazdan geleceğimi söyle. Kusura bakmasınlar."

Hatırlıyordum şimdi: Örnek olup herkesi ofise geri döndürmeye çalıştığımız, COVID sonrası ilk sonbahar... Çok işe yaramıştı ya... Günlerimin yarısını boş bir toplantı odasında Zoom yaparak geçirmeme rağmen haftanın beş günü ofise gitmiştim.

Eski Ben, duracağını adım gibi bildiğim noktada durdu. Omzu üzerinden ekşi bir bakış attı bana ama yüzümde maske ve evsiz adam kıyafetlerimle beni tanıması mümkün değildi. Bir saniye sonrasında dikkatini hemen tek eliyle kullandığı telefonuna verdi; diğeriyle Seth'i tutuyordu.

Seth babasına baktı. "Tırımcı ne demek, baba?"

E.B. telefondan başını kaldırmadan, kendi kendine konuşur gibi cevapladı: "Seni sürüyle salak soru cevaplamaya zorlayan zengin dallamalara yatırımcı denir. Sus da e-postalarımı okuyayım."

"Peki," dedi Seth bakışlarını yere indirerek.

Eski Ben'i öldürmenin duygusal açıdan zor geleceğini sanmıştım ama artık tatmin edici geleceğini düşünüyordum. Tek sorun vardı: Eski Ben'i, Seth'i böyle sımsıkı tutmuşken nasıl itebilirdim?

Fazla riskli.

Hayır. Yapmak zorundaydım. İlk Kırmızı X günü yarındı. Vaktim azalıyordu.

Ceketimin cebini, Vlad'ın verdiği tabancayı yokladım. Yavaşça doğrulup oturdum. Omzum ağrıyor, ayak ve bacaklarım karıncalanıyordu. Uyuşmanın geçmesini beklerken tabancayı sımsıkı kavradım.

Gelecek trenin saatini görmek için ekrana göz attım. Boştu. Bozulmuştu herhalde. Eski usul yönteme kalmıştım: Kulak kabartmak.

Planım, tepki verecek zaman bulamaması için son anda itmekti. Ama şimdi Seth'ten ayırmam lazımdı. Öylece itivermek mümkün değildi.

Atılmış bir *New York Post* sayfası sürüklendi peronda. Bir saniye ardından yaklaşan trenin esintisini hissettim. Geliyordu. Hareket vaktiydi.

Tabancanın kabzası, terli avucumda kayganlaşmıştı. Ya şimdi ya hiçti. Elimi çıkardım cebimden.

"Silah! Silahı var!"

Kadının çığlığıyla irkildim. E.B. başını kaldırıp bakınca durumu gördü. Göz göze geldik. Yansımam aynadan çıkmış gibi, gerçeküstü bir andı. Kolunu derhal arkasına alıp yan dönerek kendini Seth'e siper etti.

Gözlerinde tanıma ifadesi aradım ama pis, sakallı suratımda tanıyabileceği pek bir şey yoktu. Hafif bir gümbürtü duydum. Tren otuz saniyeye kalmadan gelmiş olacaktı. Fazla vaktim yoktu.

"Uzaklaş çocuktan!" buyurdum. Kötü filmlerden çıkma bir replik gibiydi.

"Ne istersen al... Oğluma zarar verme yeter."

Eski Ben titriyor, terliyordu.

Silahı göğsüne doğrulttum. "İkinizi de öldürürüm," diye yalan attım, "ya da bırakırsın çocuğu, herkesle beraber çıkar istasyondan."

Metronun ışığı tünele vurmaya başlamıştı.

"Üç saniyen var. Üç." Horozu kaldırdım, tıkırtısı yankılandı. "İki."

"Tamam, tamam." Eski Ben elini kaldırdı, yarım döndü arkasına. "Seth... Yukarı, sokağa yürümen lazım."

"Ama baba—"

"İtiraz yok." Eski Ben, hafifçe itti Seth'i. "Koş! Hemen!"

Seth korkuyla çığlık atarak çıkışa koşmaya başladı.

"Telefon ve cüzdanını banka at," dedim tabancayla işaret ederek. "Hemen!"

Böylece kimse kimlik tespiti yapamayacaktı.

E.B. titrek ellerle emrimi yerine getirdi.

"İşte... Bırak, gideyim artık."

"Kapa gözlerini."

"A... Ama..."

"Kapa!"

Eski Ben, iki elini iki yanında yumruk yaparak kapadı gözlerini. Çektim tetiği. Gürültü sağır edici cinstendi; birden parmaklarım muazzam bir acıyla yandı, tabanca elimden düştü. Kanlı elime baktım. Elimde patlamıştı silah.

Hayır, diyor Kader.

Yo! Hayır! Hayır! Hayır!

E. B. gözlerini açtı. Derin bir nefes alıp hücuma geçtim, aramızdaki bir buçuk metreyi saniyesinde aştım. Omzumu düşürüp yüklendim, darbenin şiddetiyle dişlerim birbirine vurdu. E.B. kaçınılmazı önlemek adına kollarını çılgınca sallayarak geriye doğru sendeledi.

Ama sarı emniyet şeridi üzerinde kalarak her nasılsa dengesini korumayı başardı. Tren hızla geliyordu. Vaktim

dolmak üzereydi. Raylara doğru devirmek üzere ellerimi uzatarak insanlık dışı bir haykırışla atıldım ama bileklerimi yakaladı. Kurtulmaya çalıştım, kuvvetliydi. O aralar ağırlık çalıştığımı unutmuştum.

İstasyon sarsılıyor, tren tüm sesleri boğuyordu.

Berabere durumdaydık. Öylece, donmuş gibi duruyorduk. Yaklaşan ışığı göz ucumla gördüm. Derken Seth'i gördüm. Geri dönmüştü; on metre kadar ötemizdeydi. Kocaman açılmış, korkuyla dolu gözlerine baktığım anda yüreğim buruldu.

"Kaç, Seth!" diye bağırdık ikimiz de.

Birden koyu sarı top sakallı, yeşil gözlü bir adam Seth'i yana iterek bize doğru koştu. Dangalak hayırseverin teki mahvedecekti her şeyi.

E.B.'yi bir kez daha raylara itmeye çalıştım. E.B. bana döndü ve trenin gürültüsünden zor bela duyabildiğim feci bir çığlıkla sol bileğimi büktü. Korkunç acı her yanıma yayılırken kemiklerimin çatırtısını duydum.

Tek şansım kalmıştı. Tekrar Seth'e baktım. Dörtayak üzerindeydi. Yaşlarla parıldayan zümrüt gözlerinde Hannah'yı gördüm. Alnındaki bir çizikten yanağına kan sızıyordu. Ben yapmıştım bunu. Benim suçumdu. Yine oğluma zarar veriyordum.

O an anladım. Tek sorun E.B. değildi. Diğer sorun da bendim.

Bu sefer farklı olacağına onca yemin ettikten sonra her nasılsa babasını Seth'in gözleri önünde öldürmeyi makul saymıştım. Amaca ulaşmak için bir araç saymıştım.

Hiç değişmemiştim. Hâlâ bencildim, bu anda bile önce kendimi düşünüyordum.

PICNIC.

Jim bilse utanç duyardı.

E.B.'nin omzu üzerinden bir kez daha *Queen's Gambit* afişi takıldı gözüme ve on üç Jim'in neredeyse üç asırlık strateji kurma çabası boyunca aklına gelemeyen şey geldi. Ciddi farklı fikir...

Gambit.

O yüzden işe yarayacak işte.

Gördüğüm son yüzün Seth'inki olması arzusuyla kapadım gözlerimi. Eski Ben'e döndüm, boynumu gerip başımı indirdim. Eski Ben'in burnunun kırıldığını hissettim. Tutuşu gevşedi. Beklediğim açıktı bu. Kırık bileğimden yükselen dayanılmaz acıya aldırmadan eğildim, omzumu göğsüne dayayıp yüklendim. Pelte vücudum Eski Ben'inkine yapıştı, kulaklarımda trenin kükreyişiyle raylara yuvarlandık.

Köprücük kemiğim raylara çarptığımız anda kürdan misali kırıldı. İçgüdüyle açıldı gözlerim. E.B. ile üstümüze gelen metroya döndük. Işığı kör, gürültüsü sağır ediciydi. E.B.'nin "Hayır" gibi bir şey bağırdığını duydum ama aramızda sadece santimler bulunmasına rağmen emin olamadım. Kalkmaya çalıştı, ellerini bırakmadım. Yüzünde dehşet, öfke ve hüsran vardı.

Ama ben onların hiçbirini hissetmedim.

Böylesinin daha iyi olacağını söyleyebilmek isterdim ona. Bir amaç uğruna öldüğümüzü. Evrendeki en harika amaç uğruna. Riskti: Onu ve kendimi öldürmek, geri dönüş yok demekti. Ama cevabın bu olduğunu biliyordum. Seth'in ancak ikimizin birden feda edilmesiyle hayatta kalabileceğini. Kabulümdü.

Kabulümdü çünkü Seth olmadan yaşamak, gerçekten yaşamak değildi. Yığındaki bir başka versiyonum yaşayabilirdi belki. Baharda 7A'nın futbol maçına gidip sonrasında kutlamak için içki... Hakiki bir randevu ve hayata baştan başlama... Ama ben olan ben yaşayamazdı öyle.

Jim bir defasında özür dilemenin telafinin yerini tutmayacağını söylemişti. Haklıydı. Keşke şimdi görebilseydi beni. Gurur duyardı. Başarılı bir gambitin ardından duyduğum coşku hissi geldi.

Kazanmıştım.

E.B. kulağımın dibinde haykırırken bakışlarımı yaklaşan ışıktan yukarı çevirdim, ağzı ıstırapla çarpılmış, ikimizi dehşet içinde izleyen yeşil gözlü hayırseveri gördüm. Öyle tanıdık geliyordu ki... Daha önce karşıma çıkmıştı, emindim. Belki keçi sakalı yanıltıyordu beni.

Birkaç saniyem daha olsa çıkarabilirdim.

Ama zaman kalmamıştı.

47: GELECEK

Bar karanlıktı ve fazla gürültülü değildi. İlk randevuya gayet uygundu.

"Madem metrolardan korkuyorsun, neden New York'ta kalıyorsun?" diye sordu Zoey.

Birileri metro korkusuna dair soru sorduğunda genelde konuyu değiştirirdi Seth. Ama Zoey hakikaten umursuyor gibiydi. Ne kadar dürüst davranması gerektiğini düşündü; işler iyi gidiyordu, bozmak istemiyordu. Derken Jim amcanın söyledikleri geldi aklına: *Kuşkuya düştüğünde doğruyu söyle; böylece yalanlarının hepsini hatırlamak zorunda kalmazsın.*

Gülümsedi.

"Annem hâlâ Brooklyn'de oturuyor. Her pazar birlikte akşam yemeği yiyoruz."

"Uu... Bir ana kuzusu."

"Öyle." Seth gülümsedi ama yeşil gözleri hâlâ ciddiydi. "Taşınmaya kalksam annem de gelir benle; babam yüzünden kalıyorum burada."

"O da gelmez mi senle yani?"

Seth duraksadı, kirli sarı keçi sakalını sıvazladı. "Ben küçükken öldü babam."

Zoey'nin eli ağzına gitti. "Ah, affedersin."

Anılara dalarak devam etti Seth: "Metro peronundaydık, manyağın teki birden saldırdı üstümüze... Babam kurtardı beni... Ama sonra raylara düştü."

Viskisinden koca bir yudum aldı. Yakıcıydı ama iyiydi yakışı; kokusu doldu genzine. Tadı hoşuna gitmiyordu ama içki ona akşam yemeklerinden sonra bir elinde viski, diğerinde telefonla oturan babasının kucağına kıvrılıverdiği anları hatırlatıyordu. Serçe parmağını isli sıvıya daldırıp uyuşmaları için dudaklarına sürdüğü anları...

"Annem Prospect Park'a bir ağaç dikti, babamın küllerini onun dibine döktük. Bir sorun üzerinde düşünmem gerektiğinde o ağacın dibine oturur, babamla konuşurum." Hafifçe utanarak gülümsedi. "Kafamda yani. Her seferinde doğru cevabı bulmama yardım eder. Bu yüzden kalıyorum bu şehirde."

Zoey uzandı, eline dokundu. Parmakları ılıktı. Hoştu.

Sohbet daha hafif konulara döndü ve bar kapanana kadar, kör randevuda gibi değil, birbirini çok uzun süreden beri tanıyan bir çift gibi konuştular.

♠

Seth ertesi sabah geç uyandı. İşe geç kalmasına rağmen gülümsemeden edemiyordu. Aklı hâlâ dün gecedeydi. Zoey'yi tekrar göreceği için akşamı şimdiden iple çekiyordu.

Ofise paldır küldür daldı, koridorda hızlı adımlarla yürüdü, az daha George'a çarpıyordu. Altmışlarındaki pek havalı kadın, San Francisco'dan gece uçuşuyla birkaç saat önce gelmiş olmasına rağmen az önce podyumdan inmiş gibiydi.

"Baban da hep geç kalırdı," diye söylendi George.

Kıyaslama gülümsetti Seth'i. George hiç kıyamazdı ona. Dedikodulara bakılırsa babası ölmeden hemen önce birtakım

inanılmaz yatırım tüyoları vermişti kadına. İlk birkaç milyonunu o sayede kazanmıştı. Ardından Jim amcayla ortaklığa giderek Fal Kurabiyesi Girişimcilik'i kurmuş, milyonlarını milyarlara çevirmişti.

FKG onca başarısına rağmen ufak kalmış, biri New York'ta, diğeri San Francisco'da iki ofisle yetinmişti. Seth, Columbia'dan (annesi ve babası gibi) mezun olduktan bir hafta sonra New York ofisinde işe girmişti. Kayırmacılığın getirdiği ayrıcalıklar... Jim amca o sırada emekliye ayrılmış sayılırdı ama hemen kanatları altına aldığı yeşil gözlü gence nasıl dallamalık etmeden başarılı bir yatırım sermayecisi olacağını öğretmişti. İş göründüğünden daha alengirli çıkmıştı.

George, Seth'in kolunu sıkıp kendi yanağını işaret etti. Seth hemen George'un yanağına bir öpücük kondurdu.

"Dün geceden kalma viski gibi kokuyorsun," dedi George. "Bir de baban gibi. Neyse. Saat ondaki görüşmeden sonra RezLab yatırım yazışması konusunda Andy'yle konuş."

"Olur."

Andy, George'un sağ koluydu. FKG'yi kurduktan sonra, gene babasından aldığı tüyoya uyarak MIT'den mezun olduğu gün kapmıştı adamı.

Seth cam duvarlı toplantı odasına girdi. Saat ondaki randevusu, ellili yaşlarda, saçında bolca gümüş tel bulunan Asyalı kadın, büyük ahşap toplantı masasındaydı. Kadının burnunda, muhtemelen taktığı hızmadan kalma minik bir delik çarptı gözüne. Derken gözlerini gördü. Sağdaki delici kahverengiydi; soldakineyse göz bebeğini neredeyse seçemeyeceği ölçüde kan oturmuştu.

Gözlere bakmamaya çalışarak elini uzattı. "Geç kaldığım için özür dilerim. Ben, Seth Bachman."

Kadının kemikli eli serindi. "Rowan Lee."

Seth Rowan'ın karşısına, siyah koltuklardan birine yerleşti.

"Duyduğum kadarıyla müthiş bir teknoloji geliştirmişsiniz. Açık konuşayım, Mac ne olduğunu söylemedi. Yalnızca bir an önce sizle görüşmemde ısrarcı oldu. İnanmam için görmeliymişim, öyle dedi."

"Öyle." Rowan eğildi ve bir anlığına gözden yitti. Siyah bir spor çantayla doğruldu, çantayı yavaşça masaya bıraktı. "Baban sen çocukken öldü, değil mi?"

Seth'in rahat gülümsemesi soluverdi. "Sizi niye ilgilendiriyor o?"

"Aygıtım sayesinde babanı yeniden görebilirsin. İlgini çekeceğini düşündüm."

Kontak lensinin köşesinde Zoey'den bir mesaj belirdi. Seth göz kırpıştırarak mesajı kapadı.

"Nasıl çalışıyor?"

Rowan spor çantanın fermuarını açtı, tuğla büyüklüğünde bir tahta çıkardı. Ortasına, yüzeye teğet geçen metal bir çember yerleştirilmişti. Ardından eski moda, turuncu bir uzatma kablosu çıkardı.

"Priz var mı bu odada?"

KAPANIŞ: YİNE (VE YİNE) GEÇMİŞ

Düşüncelerimi yazmaya karar verdim çünkü anlatsam beni bir yere tıkıp anahtarı denize atarlar. Delilik kesinlikle diğer seçenekten, yirmi beş sene geçmişe gelmemden daha makul.

Ama deli olmadığımı biliyorum çünkü bugün onu gördüm. Eski adresimizi hatırlayamadığımdan aklıma gelen tek yere gittim: Union Sokağı Metro İstasyonu'na. Merdivenlerden inerken bir kâbusa indiğim hissine kapıldım. Her şey hatırladığım gibiydi. Pislik içindeki beton zemin, sidik kokusu, trenin homurtusu. Üzerimde para yoktu, turnikenin üstünden atlayıp kalbim gümbürdeyerek perona çıktım.

Fazla ilerleyemeden başım dönünce oturmak zorunda kaldım. Metro geçmişte bile ödümü patlatıyordu. Binlerce insanın otura kalka kenarlarını aşındırdığı tahta bir banka iliştim. Beyaz seramik kaplı duvara başımı yaslayıp gözlerimi kapadım. Keçi sakalımı sıvazladım. Sert kılların parmaklarıma değişi her niyeyse hep sakinleştiriyordu beni. Derin nefesler alarak istasyonun seslerini dinledim.

Bir tren gelip durdu. Vagon kapıları kuvvetli bir tıslamayla açıldı. Birkaç konuşma ama genelde yumuşak ayak sesleri ve arada birkaç "pardon"...

İki tren geçip gittikten sonra gözlerimden sadece birini açıp bakmaya başladım. Kendimi gelen trenlerin doğrudan beyaz ön ışıklarına bakmaya zorlayarak beş trenin daha gelip geçişini izledim. Paniğim yavaş yavaş azaldı. Derken babamı gördüm.

Tam yanımdan, peronun kenarıyla oturduğum bankın arasından geçti. Derken döndü, telefonuna bakarak yavaş

adımlarla ileri geri yürümeye başladı. Babamı izlemek, déjà vu içinde boğulmak gibiydi. Eskiden oyun parkındayken telefonunda ne okuduğunu merak ederdim. Annem, "Telefona baka baka hayatı kaçırıyorsun!" derdi hep. Ama ben inanmazdım. Önemli şeyler üzerinde çalıştığını biliyordum.

Hep ben büyüdüğümde çalışmak zorunda kalmamak için bu kadar çok çalıştığını söylerdi. Bir gün bırakacağını, dünya turuna çıkacağımızı ve döndüğümüzde bir kardeşimin olacağını. Hatırlıyorum, ne zaman, diye sorduğumda daima aynı şeyi söylerdi: "Yakında, Seth. Yakında."

Ama o evsiz manyak yüzünden gelemedi o yakın.

Babam beni kurtardı, adamla dövüşebilmek için kaçmamı söyledi. Sonra o piç babamı raylara itti, babam öldü.

Hikâye burada bitmiyor, değil mi?

'Öldü' geçmiş zaman. Babamsa hâlâ hayattaydı işte. Ölüm'le karşılaşmasına daha beş gün vardı. Bir tren daha geldi. Babam telefonunu cebine atıp koyu yeşil kolonlardan birine doğru yürüdü. Tren durduğunda vagona ilk girip aradan oturacak yer kapmaya en uygun konumdaydı şimdi.

Oturdu, açık kapıdan dışarı baktı; bana bakıyordu sanki. Bacaklarım boşalmasa vagona koşar, sarılırdım ona. Derken kapılar kapandı, tren hareket edip babamı hayatımdan çıkardı.

Ama bu sefer sonsuza dek sürmeyecek.

Hazırlanmak için beş günüm var. Bu sefer kurtaracağım onu. Sonuçta neler olacağını önceden biliyorum.

Ne ters gidebilir ki?